

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே சாமாநுஜாய நம :

பொய்கையாழ்வார் அருளிய

முதல் திருவந்தாதி

[பெரியவாத்தான்பிள்ளை அருளிய வ்யாக்யானம்,
அப்பிள்ளையுரை, ஸுதர்சனம் இயற்றிய
விவரணைக்குடன் கூடியது.]

பதிப்பாசிரியர்:—

ஸ்ரீ உ. வே. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி
(ஸுதர்சனம்)

ஆசிரியர், 'ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்'

3. புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி.17.

ஸ்ரீ. ரா. ஸ்ரீ. கி. ஸ்ரீதிவானந்தங்கள் குடும்ப
தரிசு சொத்துக்களின் ஆதரவில் வெளியிடப்பெற்றது.
உதவிக்காக :-

B. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், M.A.B.L., அட்வகேட்,

B. சாம அய்யங்கார், B.Sc.B.L., அட்வகேட்.

விலை

1986.

[தயாற்கூலி 1-50]

ஸ்ரீதிவானந்த பீடம், புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி.

பொய்கையாழ்வார் திருநாட்டாத்த தனியன்.

துஷ்யா ஞாவணே ஜாத் காஷ்யா காஷ்ணவாரிஜாத் |

தாபரே பாஷ்ணயாஷ் சரேயோநிமமாஷ்யே ||

துஷ்யாயம் ஸ்ராவணே ஜாதம் காஷ்யாயம் காஷ்ணவாரிஜாதம் |
திவாபரே பாஷ்ணயாயம் சரேயோநிமமாஷ்யே ||

காஷ்யா சரசி ஹேமாஷ்ணே ஜாத் காசாரயோநிமம் |

கலயே ய: அய:பாய் ரவி ஶீபமகலயயத் ||

காஷ்யாயம் சரசி ஹேமாஷ்ணே ஜாதம் காசாரயோநிமம் |
கலயே ய: அய: பத்யு ரவித் தீபமகலயயத் ||

வாழித்திருநாமம்.

செய்ய துரை வேணத்திற் செகத்துதித்தாய் வாழியே
திருக்கச்சி மாகாசம் செழிக்கவத்தாய் வாழியே
வைவத்தகனி நூறுத் வருத்தகாத்தாய் வாழியே
வணசமலர்க் கருவதனில் வந்தமைந்தாய் வாழியே
வெய்ய கதிரோன் தனின வினக்கிட்டாய் வாழியே
வேங்கடவர் திருநாமம் விரும்புவவன் வாழியே
பொய்கைட்டி வடிவழகம் பொற்பதரும் வாழியே
பொருத்தாய் தருத்தாய் பூதலத்திற் வாழியே

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருநாட்டாத்த தனியன்.

சுகலாவிதாஸாயசாரவ்யாந்யானகாரிணம் |

ஞாவணே ரோஹிணிஜாத் கணபங்கம் ஶயி ||

கலத்,ராவீட்டாய்நாயலாரவ்யாக்,பககாரிணம் |

ஸ்ராவணே ரோஹிணிஜாதம் க்ருஷ்ணகங்குலமஹம் ப,ஜே ||

வாழித்திருநாமம்.

தன்கை சிங்கம் ரோகிணி நான் தகழக்க வந்தோன்வாழியே
தாராளியில் சங்கங்குலத் தாராளிடையோன் வாழியே
புங்கை தனில் திருவாய்க் புருஷாப்போன் வாழியே
பூதார் எதிரேசந்தான் புருஷமவன் வாழியே
மன்புகழ்ச்சே சடகோபர் வளமுறைப்போன் வாழியே
மகநாவின பொருள் தன்னைப் பருத்துகாத்தாய் வாழியே
அன்புடன் உறகாரியந்தம் அருகிணையோன் வாழியே
அபவந்தாராஜர் தான் அனவாதம் வாழியே.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கர் ஸ்வாமி ஸாதித்த
ஸ்ரீ உ. வே. க. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கர் ஸ்வாமி ஸாதித்த
முதற்பதிப்பின் முகவுரை

“முத்தி தரும் கடோழம் முகப்பொம் கர்சி” என்றும் “காசி முதலாகிய என்னகியெல்லாம் காசிமேலி அருளாளர் கர்சிகைக்கு ஒவ்வா” என்றும் பெருமை பெற்றதும், பிரமன் அசுவமேத யாகம் செய்த இடமுமாகிய ஸத்யவாதகேதாரத்தில் சொன்ன வண்ணம் செய்த பெருமான் (யதோத்தகாரீ) ஸர்சிதியில் பொத்ருமரைப் பொய்கைவிச், பதுமமலரில், பாஞ்சொநிலா பதுமலபனின் பஞ்சாயுதங்களில் பிரதமாயுதமான பாஞ்சஜக் வாய்மராய், துலா (ஐப்பசி) மாதத்தில், திருவோணத்திருகளில் பொய்கைப்பிராக் கலிஞர் போரேறு திருவவதரித்தருளினார். எப்பெருமானும் அஃகுடைய பாரிஜாதனும் வருவதைப் படைபோர்புக்கு முழங்குமப் பாஞ்சைன்னியம் காட்டுவது போல், மற்ற ஆழ்வாரிணர்க்கு முன் அவதரித்து, இவ்வாழ்வார் மற்றவர்கள் அவதரிக்கப்போவதைக் காட்டிப்பருளினார். “கடோழோ தார்த்தாஷ்டிரானும் ஹ்ருதயாசி வ்யதாராயத்” [அந்த கோலும் திருகாஷ்டாபுத்ரர்களின் ஹ்ருதயங்களைப் பிணந்தது.] என்றொபடியே பரமதஸ்திகளின் ஹ்ருதயங்களைப் பாதத்வரினயம் செய்து பேதித்தார்.

“யோ ப்ரஹ்மானாம் வித்யாதி பூர்வம்

யோ வை வேத்யாம்ஸ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்தை”

என்று கீவேதாசுவதர உபரிஷத்தில் சொன்னியபடியே தன்னுடைய ஸாபீமொத்தில் ஸன்முகனாகிய பிரமன் முதலில் படைத்துப் பண்டைநான்மறைகளை அவனுக்கு உபதேசித்ததைப் போல், இவ்வாழ்வாரையும் பத்மத்தில் அவதரிப்பித்துப் புதுமறைகளாகிய தமிழ்வேதங்களை இவ்வாழ்வாருக்கு முதலில் உபதேசித்து, இவர் மூலமாக அவற்றை அவதரிப்பித்தருளினார் ஸாராயணன். சக்ரவர்த்தித்திருமுகனாகிய பெருமானாகத் திருவாராதனம் செய்யப்பெற்ற சங்கராதன் பெரியபெருமான் என்ற பெயர் பெற்றதுபோல், பரமனாகியினும் “செந்தமிழ் பாடுவார்” என்றும், படைத்தான் கலியாணிய ஸம்மாழ்வாரால் “செஞ்சொற்களினன்” என்றும், “இன்கலிபாடும் பரமனின்” என்றும் பாடப்பட்ட பெருமையும் இவருக்கு உண்டு. முதலாழ்வார்கள் மூவரினும் முதல்வர் இவரே. “திருவோணத்தான் உலகானும் என்பார்களே” என்று பெரியாழ்வாரால்

மன்னாளானம் செய்யப்பட்டதும், பகவானுடைய நகரீர
மானதமான திருவேளத்தில் இருவதவித்த பெருமை இங்
வாழ்வார் ஒருவருக்கே உண்டு. ஒடித்திரியும் பாயிவான இவர்
யோகாப்பானத்தினால் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் எழுந்
தருளியிருந்த மண்ணாய்ப், மண்ணுலகில் மனிசரூப்ப, வன்பெரு
வானகமாய் அமரரூபம் ஸ்ரீகைவனவதரிமத்தைப் பரவச்
செய்து, த்ருவாபரதமான பாஞ்சஜல்பத்தைப்போல், முதல்
திருவந்தாதி பாடி, ஞானக்கடர் விளக்கேற்றி வைவத்தை
வாழ்வித்தருளினார். "அடியார்கள் குழாங்களை--உடன்கடுவ
தென்றனோலோ" என்று ஆசைப்பட்டிருந்தும் அந்தன் இம்
முதலாழ்வார்கள் மூவரும் இடைகழியில் செரிந்தபோது திரு
மகளும் தானுமாகக்கூடி நின்று நெருக்கியாவதில் முதலில்
பாடப்பட்ட பெருமைவாயுடைய பிரபந்தம் இது. திருப்
பன்னாண்டைப்போல் 'எம்பெருமான் நேனைனாதிக்கும்போது
அவன் முன்னிலையில் பாடப்பட்ட பெருமை இப்பிரபந்தத்
தக்கும் உண்டு. 'வருத்தம் புறவிநன் மாற்ற எம் பொய்
கைப் பிரான் மறைபின் குருத்தின் பொருளைபும் செந்தியிற்
தன்னையும் கூட்டி ஒத்தத் திரித்தகந்தெரித்த திருவினக்கு"
என்று திருவாங்குதமுதலார் திருவாய்மொளிர்த்தருளிய இராமா
னுச ஸுத்தந்தாதிப் பாகரத்தில் இப்பிரபந்தத்தின் பெருமை
பொடப்பட்டது. கடராழியைடிக் கே குட்டிய சொல் மான
வாய் இப்பிரபந்தத்தின் பெருமை "ஆரையும் சீர்மைத்தோ"
என்றும்படி இரத்தாழவர் இங்கு கருக்கச் சொல்லப்படுகிறது.
'மண்ணுலகே பூமி மாவையன் மயக்கமே; நீர்க்கறைந்த கடலும்
காவல் நீரே; உகைமும் உருவெளித் தொற்றமெயொழிய
உன்னமடல்லை; ஒன்றி தத்தவம்; ததற்கு ரூபம், குணம்,
செஷ்டதக்கன் முதலிய ஒன்றும் கிடையாத' என்கிறவர்களு
கூடப் பிடரிமையப் பிடித்துத் தன்னுகதுபொலிசூக்கிறது
'கடையும் தகலியம்' என்கிற முதற் பாகம். 'ஐக்கமாய்ப்ப
வத' எனப்பட்ட ஐக்கமாய்ப்பு. முதலிய தொழிதற்கு உப
கரணங்களாகிய ஸீவத்தினால் வளங்கித் தவங்கனாகிய குணங்க
ளுண்டென்று உணர்த்தப்படுகிறது. 'கடையும்', 'வாக்கடல்'
என்று விவகியுதி காட்டப்படுகிறது. 'கடராழியான்' என்று
அனாதாரணமான திவ்யமங்கன விசுவாஸ் தெரிவிக்கப்படுகிறது.
நித்யவிபூதியோகமும் உணர்த்தப்படுகிறது. 'கடராழியான்
டிக் கே குட்டிசென் சொல்மான்' என்பதினால் பாமாலை
பாடுவது பரமபுருஷார்த்தம் என்றும் மறைபின் முழுப்பொருள்

மாந்தரீகளுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. "நெறி வாசகி தானேயாய் சிவருளி" என்று அவனே உபாஸமும் உபேயமும் என்று உரைக்கப்படுகிறது. "இறைபுர் சிவனுர் இருவிகம்புங் காற்றும் அறைபுளையும் செந்தீயுபாவாக்" என்றும், மற்றும் பல விடங்களிலும் ஸரீகாரீரிடையிட்பவன் புருஷோத்தமனென்று காட்டப்படுகிறது. "வாயவெய்வத்து வாழ்த்தாது...காணு கண் னெனா செயி" என்றும், "நிருமாணவகினை தெய்வமென் றேத்தேன்" என்றும் ஸ்ரீகங்கைவர்களுக்கு முக்யவண்ண மாண மறந்தும் புறத்தொழாமை கொஷிக்கப்படுகிறது.

இந்தப் பிரபந்தத்தில் பிரதிபதிக்கப்படும் பொருளாகிய ஸ்ரீமநாராயணனின் பெருமைமையவும், எதிர்த்தட்டாக எடுக்கப்படும் எழுத்துக்கொடியுடைவாறுதைய எளிமைமையவும், "அன் னாரணன் நாமம் ஆச்சிடை புன் னாரிதி, உரைநான் மறை உறைபுர் கோலிக்—கரை நீர், கருமமழிப்பளிப்பு தையது வேல் வேலி உருவமேயி காசுமேனி ஒன்று" என்ற பல விதமாகப் பாரோதாயப் பாடியிருக்கிறார் பொய்கையாழ்வார். ஆதிப்பவன் அன்; அளிப்பவன் அக்கடன். அனைவிட்டு அகல வேண்டும்; நாயக்கன் செருமிடமான நாராயணனைப் நாட வேண்டும். மூடாத்நாயகான மாடு மலையாளிக்கு வாறுகன்; வேதஸ்கருபான விஹங்கரான விஹ்னுவுக்கு வாறுகன். பகபதியைப் பேசுவது பெருநிஷையமான பாகபதாரதி, ஆக மக்கன்; விஹ்னுவை விளக்கவைப்பவை அராதியான, அபேள ருஷேயமான வேடக்கன். 'அறுத்தத்தா பொக்கித்தா' என்றும் கடின ஸ்ருதாயமுடைய கண்ணாநிலைனுக்கு இருப் பிடமோ அடிமைமான கவிநில மலை; 'பந்தம் புக்கம் பூசம் தோயர்' என்று, பத்தியுடன் கொடுக்கும் நீர்பாலும் என்கிற நீர்மைமையுடைய நாராயணனுக்கு இருப்பிடம் இனிமைபான உற்சடல். கங்கெஞ்சையுடைய கவிநிலம்பதிக் குக் கொலைத் தொழிக். காக்குப் தொழிலினன் கண்ணிரோன், சிவனுடைய ஆயுதமோ குலாயுர்; அரைவாசற்பதுகடைய ஆயுதமோ அருணாநி. "ஸுமேவாஸ்யதக்ஷணிமாநம் வ்யாசந்தே" [இஹுதைய உன்மகம் ரதநிகமகனை உருவமே உனர்த்தும்.] என்றும், "அகத்தினமுது மூகத்தில் தெரியுன்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே "பரிசைமாமலைபோக் மேனி பவனவாய் கமலத் செங்கண்" என்கிற விக்ஷணவைகண்ணியமுடையவன். கண்டவர் கண்ணிரிக்கு கண்படைத்த ப்ரியோசனம் பெற்றோ மென்று களித்துக் கூத்தாடும்படியாதிருக்கும் இவனுடைய

வடிவழகு. “காணிலும் உருப்பொலர்” என்று பூர்வாண்டி. பொலிருக்கும் புராரியின் நெருப்புக்கீதும் உருவும் காணக்கண் உகம்படிவாயிருக்கும்.

“யத்தகடாஷாதயம் ஐந்தரபாஜீமதாம் கதா” என்று வாதிகேஸரி அழகியமணவாளஜீபர் அருளிச் செய்தபடியே அபரீத கருணைக்குத ளாகாரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை இப்பிர பந்தத்திற்கு இரண்டு படியாக விபாக்கியானம் செவ்வநேர்த்தது மமது பாத்யமே. ஸலாயிர நிவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு ஸபாதக்ஷ க்ரந்தமாவிய பராதக்கணக்கிலே விபாக்கியானம் செவ்வருளிய ஸலாயிரப்பெருக்காரான ஸ்ரீமத் க்ருஷ்ணஸூரி க்ருஷ்ணத்தைவ பாடலாறவிய விபாஸரோ அவ்வது ஸ்ரீஜயந்தியில் உதித்த ஸ்ரீகிருஷ்ணரேயோ என்று இவருடைய பிரபாவத்தைப் பார்த்த பெரிபொலிக்கப் பணித்தருள்வார்கள். “கிசிஷ்டாதலைத எதித் தாகத்தநிலிருந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாக உத்தவர்களுக்கு, நிரூப்பக்காண்டு மூதலிய நிவ்யப்ரபந்தங்களைப்பொழிய வேறு கதியில்லை; அன்றியும் பூர்வாசாரிய ஸம்பந்தராய பரம்பரைவாக வந்த நிவ்யப்ரபந்த தாற்பரியங்களை அறிந்துகொள்வதற்கு, பெரியவாச்சான்பிள்ளை செய்தருளின விபாக்கியானங்களை பொழிய வேறு கதியில்லை, ஆகையால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எல்லோரும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸம்பந்தப்பட்டு அவருக்கு கிஷ்யகோடிகளாவேயிருப்பார்கள்.” என்று ஆழ்வாராசாரிய வைபவகிரந்தத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் பெருமை பேசப் பட்டிருக்கிறது.

கலிவிரகபாபாஜ் காரணிகமஹோதயிர்.

விநாயகவன் வந்தே கணசூரிமஹாகுமர்.

கலிவைவரிக்குபாபாதாம் காருணவைகமஹோதயிர்.

ஸ்ரீக்குஷ்ணப்ரவணம் வந்தே, க்ருஷ்ணஸூரிமஹாகுமர்.

[கலிவைவரிதாரைகளும் நிருணமத்தையுடைய கம்பிள்ளையின் கருணைக்குப் பாத்ரபூதரும், காருணபத்திற்கு ஒரே கடலாயிருப்ப வரும், ஸ்ரீக்குஷ்ணஸூரிமே ஸடுபட்டிருப்பவருமான பெரியவாச் சான்பிள்ளை என்னும் பேராசிரியரை வணங்குகிறோம்.]

இங்ஙனம்,

வினோதி

தொண்டரடிப்பொடி,

மாசியில் திருவோணம்,

வி. ஸ்ரீதிவாஸ அய்யங்கார்.

விவானத்தோடு கூடிய அங்கிளியுரை முதற்பதிப்புக்கு ஸுதர்சனரின் முகவுரை

காலத்தாலும் பாவதவிஷயத்தினுண்டான ஓடுபட்டா லும் முதன்மைபெற்றிருப்பவர்கள் முதலாழ்வார்கள். “இம் முதலார்க்கும் அரித்தம் ஒன்றே, மூன்று சிஷிகள்கூடி ஒரு வாயாரணத்திற்குக் கரித்தாக்களானுற்போலே அரிந்துபேத, மூண்டோடாசினும் அரித்த,சரிம் ஒன்று: தீமுரிவ்பாஷணம் என்னுமாபோலே.” என்பர் பெரிவளர்என்பிள்ளை. முதலாழ்வாரான பொய்கைவாழ்வார் “வைபல் தகனிபா” என்று தொடங்கி உபயபிபூதிகளையும் அதுணர்ந்திது ஜ்ஞானம் பிறத்த நிலையை வெளிப்படுத்தினார். இரண்டாம் ஆழ்வாரான பூதத்தாழ்வார் “அப்பே தகனி” என்று தொடங்கி ஜ்ஞானம் மூற்றி பக்தியாகும் நிலையை வெளிப்படுத்தினார். மூன்றாம் ஆழ்வாரான பேராழ்வார் பக்திமூற்றி அவனை பொழிபச் செவ்வாதபடியான பரமபக்தி விளங்கிடுக்கும் நிலையை வெளிப்படுத்தினார். செப்பகதிரோனும் விளக்கையும், கடராழி வாய் கடர்விளக்கையும் ஏற்றினார் முதல்வர். ஞானக்கடர் விளக்கேற்றினார் இரண்டாமவர். அவ்விளக்ககளைக்கொண்டு திருக்கண்டார் பொன்மேனிகண்டார் மூன்றாமவர். ஜ்ஞானக் கதைச் சொல்லுகிறதா முதல் திருவந்தாதி. ஜ்ஞானம்மூற்றி பக்தியானபடி இரண்டாம் திருவந்தாதி. அந்த பக்தியாலே பரமபுருஷனை னாஷாநீகரித்தபடியவைச் சொல்லுகிறதா மூன் றாம்திருவந்தாதி. ஆக மூன்றுதிருவந்தாதிகளும் ஜ்ஞானபக்தி னாஷாநீகாரங்களைச் சொல்லுகின்றன.

“முதலாழ்வார்கள் மூவரும் பரத்தத்திலே மண்டிவிருப் பீகன்” என்பர்கள் பூர்வாசாரிகள். “வைபல் தகனி”யிலே உபயபிபூதிகளோடு கூடியவன் னரிவேச்வரன் என்று காட்டி னார் முதலாழ்வார். “ஞானக்கடர் விளக்கேற்றினான் னார ணந்த” என்று உபயபிபூதிகளைவுடைபவன் னாராயணனை என்று அருளி, னாராயணசப்தத்தைக்கொண்டே பரத்தவ றிண்பம் செய்தார் இரண்டாமவர். “திருக்கண்டேன்” என்று தொடங்கி லக்ஷ்மீணம்பரத்தத்தைக் காட்டிப் பரத்தவ றிண்பம் செய்தார் மூன்றாமவர். இத்தக்கிரமத்தை அடி பொற்றியே ஸ்ரீமாத்லாரும் “உலர்வற” என்னும் முதல் திருவாய்மொழியிலே உபயபிபூதிகளோடு கூடியவன் னரிவேச் வரன் என்றார். “விருமின்” என்னும் இரண்டாம் திருவாய் மொழியிலே “கண்புகழ் வரணன்” என்று னாராயணசப்தத்தைக் காட்டிப் பரத்தவ றிஷ்சரிஷம் செய்தார். “பத்தடைபடிய வர்க்கு” என்னும் மூன்றாம் திருவாய்மொழியிலே “திருவுடை

வடிவம்' என்று ஸ்கீயீஸ்பர்த்தத்தைக் காட்டிப் பாதேவதா கிர்த்தாரணத்தைச் செய்தருளினார். இவ்வண்ணமாக அம் மாழ்வாருக்கும் வழிகாட்டியவாய் கின்றவர்கள் முதலாழ்வார்களும். "அதன் காரணம்" "முதலாழ்வார் மூவரே அம்முதலுள்ளும் முதலாவான் மூரீரீகண்ணன்" "மாமதின் முக நெய்த இறைபான் சிங்னாகத்திறை" "நிநுமகையன்வெது தெய்வமேய்நெத்தேன்" "ஏற்றான் புன்னூர்தான்...காப்பு" "பொன் திகழுப்மேனி" [முதந்திருவு] "கண்ணுதலொன் கநே தொழுந்தகையார்" "பிறையிருத்த செஞ்சடைபான்...மாலைக் குறைபார்து" "எவ்வுருவத் தெறேறி பட்ட விடுசொயன்... சொல்லின் கதை" "மாசடை நஞ்சண்டான் தனக்கும் இறை வாவான் எங்கள் பிரான்" [இர-திருவு] "மாமலரான் வார் சடைபான் என்றிவர்கட்கு எண்ணத்தானுமோ இமை" [மூ-திருவு] என்று தேவதார்தரங்களின் அபர்த்தவர்க்கைக் காட்டித் தன் பெருப்பிறழும் உறையினிடாதவரான திருமழிசைப் பிரானுரை காலாய் ஆழ்வாருக்கும் வழிகாட்டியவாய் கின்றவர்க ளும்முதலாழ்வார்களும். இவர்கள் பரத்தவத்திலே மண்டியிருக் குப்படி இதுவாகும். இவ்வண்ணமாக எல்லா ஆழ்வார்களாக்கும் வழிகாட்டியவாருக்கும் முதன்மைபெற்ற பெந்திரக்கையாலும் முதலாழ்வார்களும் என்னும் பெயர் இவர் களுக்குப் பொருத்தமுடையதாகிறது.

"முதலாழ்வார் மூவரே அம்முதலுள்ளும் முதலாவான் மூரீ ரீகண்ணன்" என்று ஆழ்வார் முப்பூர்த்திகன் விஷயத் தில் அருளிப்பது இவ்வாழ்வார்களின் விஷயத்திலும் பொருந்தி யிருக்கின்றது. ஆழ்வார்களுக்கும் முதலாவார் மூவராகவே யிருக்கின்றனர். அம்முதலுள்ளும் மூரீரீகாநிற் பெயர்கையைத் தமக்குச் சிறப்பெயராக (எண்ணமாகக்) கொண்ட பெயர்கை யாழ்வார் முதலாவவராவருளினார். இவருக்குப் பவதிதக் களில் முதன்மைபுண்டு. ஆழ்வார்க்கள் அனைவரிளும் முதலில் அவதரித்தவரிலர், தவ்வப்பர்த்தங்கள் எக்கவந்துகரும் மூலமாய் முதலாவவரான திருவந்தானையை அருளிச்செய்தவர் இவர். முதலாவவரான மூரீரீகண்ணனின் முதன்மைபெற்ற நனத்திரமான திருமேனாத்தில் அவதரித்த ஆழ்வார் இவர் ஒருவரே. "முத்திரையும் கமழேழில் முக்கியமாய் கசிசி" என் றதடையே அவதரித்த வரத்தாலும் முதன்மைபெற்றவரே இவரே. "எவ்வுருவத்தேறேறி" [ர-பு] "மங்குசக்கிரதா டலோன்" [பா-ஸபா] "சங்குசக்கரங்கள்" [திருவாய்7-2-1] முதலான பிரமாணங்களின்படி பஞ்சாபுதங்களில் பிரதம

வுதமான பாஞ்சாலபதிநிக் அம்மைய் அவதரித்த மூதன்மை
யும் இவருக்குண்டு; இவர் அருளிய திருவந்தாதிநிக்
மூதன்மை "வருத்தம் புறவிரன் மாற்ற எம்பொங்கைப்
பிரான் மறைபின் குருநிக் பொருளையும் செந்தமிழ்
தன்மையும் கூட்டி ஒன்றத் திரித்தன்றெரித்த திருவிளக்கு"
என்ற அமுதஞால அருளிச்செய்யப்பட்டது.

இத்தகைய திருவந்தாதிபானது பரமகருணிகரான
பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளிய பரமபெருக்கியமான விவாக்கி
வானத்தடல் எக்தையால்க் விசேதி வருடம் மானியிக் திரு
வோணத்தில் வெளியிடப்பெற்றது. [இப்போதும் கிடைக்
கும். விசே. கு. 2-50.] பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் திருவந்தாதி
வ்யாக்கியானங்கள் அதிகப்பிரமங்களும், அதிசங்கிரஹங்களும்,
செவிடங்களிக் பொருளுரை அபிதாசுமிகுக்கையாலே
மாழானிகளிக் திருவடியால் அஷ்டதிக்ஷங்களிக் ஒருவரான
அப்பிள்ளை என்னும் ஆசாரியர் அருளிய அப்பிள்ளையுரை
யையும், இரண்டு விவாக்கியானத்திக் ஸாரத்தையும் உள்
ளடக்கி எளிபகடையிலேபானதேரு விவரணத்தையும் வெளி
யிட்டால் வோகோபாரமாரும் என்று ஒருதி இர்தால் ஸாத்
சனத்திக் தொடரித்து வெளியிடப்பெற்று கபக்குத் துப்பசிக்
திருவோணத்தில் சிறைவுபெறுகிறது. இரண்டாவது மூன்று
வது திருவந்தாதிநிக் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்கியானத்
தொடும், அப்பிள்ளையுரையோடும், நமது எளிபகடை
விவரணத்தொடும் இனி ஸாத்சனத்திக் வெளியிடப்பெற்றுக்
கிடை வருஷங்களிக் சிறைவுபெறும்.

அப்பிள்ளையுரையிக் பழைய தமிழ்த் தெலுங்குலிபிப்
பதிப்புளிக் பல பழைகள் உள்ளன. பொழிப்புரையால்
அமைத்த அப்பிள்ளையுரை தாறுமாகுக்கப் பிரிக்கப்பட்டுப்
(பழைய பதிப்புளிக்) பதவுரையாகத் தரப்பெற்றுள்ளது,
இக்குறைகள் ஒன்றும் இன்னதபடி திகழ்கின்றது இப்பதிப்பு
இதிலும் குறைகளிகுத்து மறான்க்கக் கூட்டினால் நன்றியுடன்
மறுபதிப்புளிக் திருத்தி வெளியிடுவோம். இப்பதிப்பு
கோவிலிழக்கூட்டாலே பொங்கையாழ்வார் அவதரித்த துப்பசிக்
யிக் திருவோன நன்னுனிலேயே சிறைவு பெற்றது பரமபுருஷ
துகடைய சிற்றேதுக கிருபையை வெளிப்படுத்துகிறது.

கபகிருத்,
துப்பசிக் திருவோணம்.

(5-11-82)

இங்ஙனம்

அன்பு தாக்குனி,

ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,

ஸ்ரீமதே ராமாதுலாஸ தா :

இப்பதிப்புக்கு ஸுதர்சனரின் முன்னுரை

பொக்கையாழ்வார் அருளிய முதல் திருவந்தாதிக்குப் பெரியவாச்சாங் பிள்ளை அருளிய வ்யாக்யானம் விரோதி வருஷம் மாசித் திருவோணத்தில் எத்தையாசால் வெளியிடப்பெற்றது. (இப்போதும் கிடைக்கிறது விஸே ரு. 2-50) கபலிருத் ஐப்பசித் திருவோணத்தில் அப்பிள்ளையுரையோடும், அடியேனது விவரணத்தோடும் முதல் திருவந்தாதி வெளியிடப்பெற்றது. பல வருடங்களுக்கு முன்பே இது தீர்த்துவிட்டது. அதற்குப்பின் இரண்டாவது முன்றாவது திருவந்தாதிகன் பெரியவாச்சாங் பிள்ளையின் வ்யாக்யானத்தோடும், அப்பிள்ளையுரையோடும், விவரணத்தோடும் ஸுதர்சனத்தில் தொடர்ந்து வெளியிடப்பெற்று தனிப் புத்தகமாகவும் வெளியாயின. நான்முகன் திருவந்தாதியும் அவ்வண்ணமே வெளியாயிற்று. முதல் திருவந்தாதியையும் இப்படியே வெளியிடவேண்டும் என்றும் எண்ணம் இருந்தது. ஸ்ரீமத் பாமஹம்ஸ ஸ்ரீமத் நாராயண ராமாதுல ஜீவர் ஸ்வாமி யின் தியானத்தால் உபவவேதாந்த ஆசார்ய ரீட பத்திரிகையில் அவ்வண்ணம் தொடர்ந்து வெளியிடப்பெற்று இப்போது புத்தகவடிவம் பெறுகிறது. முதல் தாக்கு திருவந்தாதிகளுக்கும் வ்யாக்யானமும், உரையும், விவரணமும் இப்போது தனிப் புத்தகமாகக் கிடைக்கும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. தி,வ்யஸ்யந்த, வ்யாக்யானங்களில் தம்மால் வெளியிடப்பெற்று இப்போதும் கிடைப்பவற்றின் வியாத்கதை அடுத்தபடியுள்ள நமது வெளியீடுகளின் விஸேபட்டியலில் காணலாம்.

அகத்ய
ஆனி ஸ்வாதி
16-7-88

இவ்வரை,
தொண்டர் அடிப்பொடி
ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்

பாசுரங்களின் ஸூசிகை

1 வைபத்தகனியா	18	41 குன்றனைப குற்றம்	193
2 என்று கடல்	28	42 திருமகளும் மண்	198
3 பாசனவு மோசடி	33	43 மனமாக தீரும்	201
4 தெதிவாசல்	38	44 தமருகதத தெய்	204
5 அரன் நாரணன்	43	45 ஆமே யமரர்க	210
6 ஒன்று மறத்தறி	51	46 பன்முரிந்த நான்	213
7 திசையும் திசையறு	55	47 வாரிகுருக்கி மதக்	218
8 மயங்க வலம்புரி	61	48 கழலொன் நெடுத்	221
9 பொருகோட்டோ	66	49 மயிழல கொன்றே	222
10 மன்னும் மலைபு	71	50 அரியபுலனைந்	229
11 வாயவனை வல்லது	74	51 எளிதிலிரண்டடி	232
12 செவியாவகன்	77	52 என்மர் பதினொரு	235
13 இயல்வாக	83	53 சென்றால் குடை	238
14 அவரவர் தாத்தாம்	87	54 வரவ மடல்வேழ	242
15 குதலாவார் மூவரே	91	55 அவன் தமரெய்	245
16 பழுதே பலபகளும்	101	56 பேரே வரப்	249
17 அடியும் படி	106	57 அயனின்ற வல்	253
18 தான்ற முலைத்தலை	109	58 தொழுது மலர்	255
19 மாலும் கருங்கடலை	113	59 அடைந்த வரு	258
20 பெற்றார் தலை	117	60 சரணு மறைப்பத்த	264
21 தின்று நில மங்கை	121	61 உலகு முலகிறத்த	269
22 அறியுமுலகெலாம்	125	62 புணர்மருதி றாடு	275
23 தழும்பிழுத்த	128	63 தோவனையல்	278
24 விரொடு வாய்	131	64 நயவேன பிறர்	281
25 உறாரே ந்தொவன்	135	65 வினைபா ஈடர்ப்	285
26 எழுவார் விடை	139	66 கால் பெழுத்துல	288
27 மலையால் குடை	142	67 பெயருக் கருவ	291
28 கைபவலம்புரியும்	146	68 உணர்வாராரான்	294
29 இறைபும் நிலமும்	150	69 பாலன் நளதுரு	298
30 தெவிதாக	154	70 சொல்லு நத்தனாயும்	301
31 புரிபொருகை	157	71 நன்று பிணிமுப்பு	304
32 துகையாத கண்ணால்	160	72 அன்பாழியனை	308
33 தகர மருளபுரிந்து	164	73 புசழ்வாய் பழிப்	312
34 என்னொருவர்	167	74 ஏறறுன் புன்றர்	316
35 ஆதிர வன்சிலடி	171	75 காப்புண்டை	321
36 முனை வலி	174	76 வழிநின்று நின்னை	326
37 வகையறு துண்	177	77 வேங்கடமும்	331
38 ஊரும் வரிபரவம்	181	78 இடரார் படுவார்	334
39 இடந்தது பூமி	186	79 கொண்டானை பல்	337
40 பெருநில பகழி	189	80 அடுத்த கடுப்பகை	342

பாடகரின் பெயர்: **மாணிக்கம்**

81	துணர் வென்றி	347	91	எனக் குற்றம்	379
82	படைபாடும் வான்	350	92	வானுதித் தீயாய்	383
83	வரைகுடைதோள்	353	93	வயிறழல் வானு	387
84	பிரானுள் பெருமை	356	94	செறறெழுத்துத்	391
85	புகண்டறிதியே	359	95	நாவாழிநுடே	397
86	தீயும் திருமகளும்	362	96	திறம்பாதென்	400
87	துனியவர் புகுவார்	365	97	புகேசர் கனி	404
88	நாடலும்	369	98	பொன்றிகு	409
89	எனக்காவார்	371	99	உளக்கண்டாய்	415
90	வரத்தால் வரி	375	100	ஓடிபுயம் சாடு	421

65

அழ்வராசர்ப்பங்களின் அநுவிச்செய்கைகளுக்கு
எளிய தமிழ் விவிலகங்களுடன் வெளிவரும்
சித்தந்த மாதப்பத்திரிகை

“ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸூத்ரசளம்”

[illegible]

வினாக்களுக்கான விடையளிப்பு:—

ஸ்ரீ S. கீதப்பாண்டியம் அய்யங்கர் (ஈதிரை),
அ.க.கே.

8. புத்தூர் அக்ஷரம். திருச்சி-820 017.

மருட்சு தந்தி ௫. 18 கை கருங்கு தந்தி ௫. 125.

தனிப்பிரதி ரூ. 1-50.

மாசி-சுத்தி மாசி-புதி 28-உ (12-1-1948) நாட்கள்

தொடர்ந்து கடைபிடிக்கிறது.

முதல்திருவந்தாதி

தனியாக வியாபாரம்

முதலியானவர்களுக்கெய்த தனியன்
ககதததே புட்பெய்திதழ் ககிதகர் வந்ததித
பொய்ககப பிரகங்ககிதர் கோதேறு—வலயத்
தபுயலககன் வபு வகத்தபிழ் தூற்றந்தாதி
பபுயலககர் கெய்ததன் பரிதழ்.

தனியல் பதவுரை

கைதேசே — தாழைகள் நெருங்கிச் சேர்க்கிறக்கிற, பூம்பொழில் சூழ்—அழகிய சோலைகளாலே சூழப்பட்ட, கச்சிதர — காஞ்சிநகரத்தில், வந்து உதித்த—திருவலதரித்த, பொங்கையி பிரான்—பொய்கையாழ்வார் எனலாம், கவிஞர் போர் ஏறு—கவி ரிஷபமான்வர், சைவத்து—இவ்வுலகி றுள்ள, அடியவர்கள்—அடியார்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், வாழ—வாழ்வுபடிபட, அருத் தமிழ் நூற்றந்தாதி—(அந்த, விளையுமபண்ண) அரிதாய், தமிழினுலான நூற்றந்தாதிபை, பரிந்து—அளபுடன் கூடியவராய், படி—பூ, மியிலே, விளங்கச் செய்தான்—பிரகாரிக்கும்படி செய்தருளினார்.

அவநாடிகள்:— (எகதைசேரிதயாதி,) இவ்வாழ்வார்—
 "கஃசி ஸ்ரீமந் நம: சைவ சாஸ்திரே ஃசி: | சகாஸ்காந்தி விஷ்ணு
 புரி புவநிவஸி ||" (க இதி ப்ராஸம்மனே நாம தேந ததராசு
 சிதோ ஹி: | தத்ஸாத் காஞ்சிதி லிக்யதா புரி புஷ்ப
 லிவர்த்தபுத்ரி) என்னும்படியான காஞ்சீபுரியில் புஷ்பகர்ணீ
 யில் புஷ்பகரத்தினே விஷ்ணு கஷதரத்தினே ஆவிப்ப,வித்து
 தி,வ்ய ப்ராப்யத, தீபமுக்ஷே லோகத்தில் அஜ்ஞாநகத,காரத்
 தைப் போக்கி வாழ்வித்தபடியைச் சொன்னுமிதது இதில்.
 ௧-௧-1

வ்யாக்யானம்:— (ஈகதை சேர் பூம்பொழில் நூற் காவிரி நகர் வந்துதித்த பொய்கைவாயான்) இத்தொடரைய இவர் முதல் பெருமை சொல்லுகிறது. (ஈகதை) தேநகை-தாளாழ. “ஈகதை வேலி மக்கை” என்றும், “கேசககை தடம் தாளாழ வேலி” என்றும் சொல்கிறார். (பேரில்) அதுதான் கீரங்கை காவிரியோடிறந்து விற்பது. “தாளாழ தண்டனையால் தடம் பெருமை பொய்கைவாயான்” என்றும் கூட, “அப்படி தேநகையாகு சோலை” முதலாக காவிரியெல்லாம் பொய்கைவாய் லை ஏம்பெரு

முதல் திருவந்தாதி

தனிபெயர் வ்யாக்யான விவரணை

[ஸ்ரீ நிருஞ்ஞாலவாமி தாலக் (ஸுதர்சனம்)]

அவதாரிகை:— “க” என்பது பிரமணிய பொயர். அப் பிரமணியை அக்கிடத்தில் பரமபுருஷன் பூஜிக்கப்பட்டபடியால், அக்கரம் ‘காஞ்ச’ என்று பெயர் பெற்றுப் புண்ணியத்தைப் பெருக்கிறது. [ஹஸ்திநிரமாஸாஸிராம்] என்று புகழ்பெற்ற காஞ்சி நகரத்தில் ஒரு தாமரைக்கலத்தில் தாமரையிலே விஞ்ஞா ரக்ஷதரமான நிருஞ்ஞானத்தில் இவ்வாழ்வார் அவதரித்ததையும், இம்முதல் திருவந்தாதிபதம் விதைக்காயே உயரில் அஞ்ஞானி நினைப்போகப் பயன்பட்டபடியையும் சொல்லுவது இப்பாகரத்தில்.

வ்யா— (ஈகதை சேர் பூம்பொழில் நூற் கச்சிகை வந்துதித்த பொய்கைவாயான்) இத்தொடரைய இவர் முதல் பெருமை சொல்லுகிறது. (ஈகதை) தேநகை-தாளாழ. “ஈகதை வேலி மக்கை” (?) என்றும், “காண்டல் வேலி மக்கை” [பெரிபற்கு 1-3-10] [காண்டல்-தாளாழ] என்றும், “கேசககை தடம் தாளாழ வேலி” [நிருவாச 4-10-8] என்றும் சொல்லப்பட்ட நிருமங்கையையும், நிருவாகியையும் பேரவையினுக்குத் தியுடைய தேசயாகையாகவே தாளாழமனிக்கத்தக்கபடி. “தாளாழதண்ணூற்பக் தடம்பெரும் பொய்கைவாயான்” [பெரிபற்கு 2-10-8] என்றபடியே கீரங்கையிலோங்கு தாளாழ செழிக்கும். (பூம்பொழில் நூற்கச்சி) “அம்புத்தேனி காஞ்சோலை” [நிருவாசத்தம்-28] என்று நுலனாருத்தியை யுடைய கச்சிகெடுகளிலுண்டு இவரும் அவதரித்தது. (கச்சி

மான் பொன்வயிற்றில் பூவேபோன்ற பொற்றாமரைப் பூவிலே ஐப்பசியில் திருவிடைகாணாயிற்று நுகர்வதற்குத் தது. பசுமரையான பூவன்பொருடையாயிற்று பொய்கைவாரான இவர மத்தமம் (வாழ்த்துத் தனவையாலே, ஆதித் தோதையம்பொருடையாயிற்று இவர மத்தமம் "வருத்தும் புற விருவ மயிற் ற எப்பெய்கைவாரான" என வசகடவ திற்றே. பொய்கைவாரிலே அவதரிக்கையாலே அதிலே நீந பகையிருக்கை அதற்கான வரவதை பகையன்வியாய் பர வவந்த மத்தமாயிற்று. தகுதியான பொய்கைகொணக்க. (பொய்கைவாரான)மத்தமயான பொய்கைபோலி எல்லாக கும உபகாரகாய் நுகை. தீர்த்தகாராயத் திரிமலரிற்றே.

கவிஞர் போரே நுகையாவது: கவிஞர் ரெவட ரென்றபடி. முதலாழ்வார்கள் ஸ்ரீவிஜய முதலாழ்வாரைகளாலே ஆதி,

நகர் வந்துதித்த) நீயிக்க கச்சுக்கிலே நீய்வந்ததொரு தடாகத்திலே. எம்பெருமான் பொன் வயிற்றிற் பூவேபோன்ற தோரு பொற்றாமரைப்பூவிலே ஐப்பசியில் திருவிடை காணிலே பன்முரு இவர் அவதரித்தது. தாமரைப் பூவின்மீறந்த நான் முகனுடைய பிறப்புப் போன்றது பொய்கைவாரான இவரு டைய பிறப்பும். (வந்ததித்த) என்கையாலே, குறிவனின் உதயம் போன்றது இவருடைய உதயமும் என்ற உணர்த் தப்படுகிறது. "வருத்தும் புறவிருவ் மாற்ற எம்பொய்கைப் பிரான்" [இராமாது-8] எனது அவதரிப்போலே இருந்த தோல்க்கப் பிறந்தாரன்றோ இவரும். (பொய்கைப்பிரான்) பொய்கையிலே அவதரிக்கையாலே அதிலே பெயர்விறு. கெட்டுணையாத அன்விடம் — ஸர்வவிதேவியானவன் பிம னின் பாகத்தை அழிக்க விரிப்பப் பெருகுதென்றபோது பக வான் அணையார். நின்ற தடுக்க. ஸர்வவித்யானவன் அந்தக் காணினியான ஸ்தலமாகையாலே பொய்கைகள் நிரம்பியிருக் கும். (பொய்கைப்பிரான்) இவரும் பாவனைத்திறலே பொய்கை போலி அனைவர்க்கும் உபகாரகராயிருப்பவர. "தீர்த்தகாராயின் திரிந்து" [இர-திருவ 14] என்மொடியே தீர்த்தங்கையும் தீர்த்தமாக்கித் (பரிசுத்தமாக்கித்) திரிபுமலரன்றோ இவர்.

(கவிஞர் போரேது) கவிஞரர்படி: கவிஞர் தலைவர் என்ற படி. முதலாழ்வார்கள் ஸ்ரீவிஜய முதலாழ்வாரைகளாலே. ஆதி,

கவி என்னும்படியான அதிசயத்தை உடையவராயிருப்பார். படைத்தான் கவியாலும், பாகால் கவிபாலும், “செந்த செற்கவிகள” எனலும், “செந்தமிழ் பாடுவார்” எனலும் கொண்டாடப்படுமவராய், நாட்டிற் கவிகளுக்கும் விலக்கண கவியாயிருப்பார். “இது பொய்கையார் வாகவிவிற கண்டு கொள்க” எனநிறை தமிழா கூறுவது. அதே வற்றமெல்லா வற்றறையும் பற்றிக் “கவிஞர் போரேறு” என்கிறது.

ஏவமவிது, வைலக்கணயத்தை உடையவர், வைஷ்ணவர்கள் வாழும்படி ஸ்ரீநகரத்தாலே விலக்கண ப்ரமாண கிரமாணம் பண்ணினபடி சொல்லுகிறது. - (வைபத்தியவ வர்கள் வாழ அரும தமிழ் தூற்றந்தாதி படி இளங்கச் செய்தான் பரிந்து) என்று. வைபத்தியவர்களாகிறா— பூனூரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். அவர்கட்கேயிறே வாழ வேண்டுவது. வானத்தனியாடர்க்கு வாழவு நித்யமாயிற்ற இருக்கிறது. இதாலே இவர்கள் வாழுகையாவது:—

கவி என்னும் பெருமையை உடையவராயிருப்பார். “உலகம் படைத்தான் கவி” [திருவாய் 8-9-10] என்ற கீழ்க் கவராலும், “பாகாலகவி” [சுந்த 1-38] என்ற திருமங்கையாழ்வாராலும், “செஞ்சொற்கவிகள்” [திருவாய் 10-7-1] என்றும், “செந்தமிழ்பாடுவார்” [பேர்பதிக 2-8-2] என்றும் கொண்டாடப்படுமவராய், உலகிலுள்ள கவிகளுக்கும் மிகச்சிறந்தவராயிருப்பவர் “இது பொய்கையார் வாகவிவிற கண்டு கொள்க” என்றன்றோ தமிழ் தூல்களின் உரைபாசிரிப்பர்கள் கூறுவது. அந்தப் பெருமைபனைத்தையும் உட்கொண்டு, “கவிஞர் போரேறு” என்கிறார்.

இப்படிப்பட்ட பெருமையை உடையவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவ லோகமென்றும் வாழும்படி அப்பாலே மிகச்சிறந்த பிரபந்தம் அருளிச்செய்ததைச் சொல்லுகிறார் மெயே—(வைபத்தியவர்கள் வாழ அருந்தமிழ் தூற்றந்தாதி படி இளங்கச் செய்தான் பரிந்து) (வைபத்தியவர்கள்) வைத்தேவர். வைபத்தேவர் எனப்படும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். “வானத்தனியாடர்” [இர-திருவ 2] என்கிற வானத்தேவராகிற சிதம்பரலிகள் என்றும் வாழ்ச்சி பெற்றேறிருக்கிறார்களாகையாலே, வைபத்தேவரான இவர்களுக்கே வாழ்ச்சி வேண்டியிருக்கிறது. இவர்களை இர

சேஷத்தின் விபவத்தை எவ்வாறு ஸந்தரகந்தாலே உண்டாக்குமதான் பாபநாதமென்கை. “கிண்தாளினைக் கீழ்வாழ்ச்சி” என்னக்கடவதினே. இவ்வாறு ஸந்தரகந்தே வாழ்வாகவுமாம். அருகதமிழ் நூற்றந்தர்தியாவது:— அந்தத், நிரணயநதிலெவந்தரல அரிதாய், தமிழ்தான் பரகாரததாலே ஸுலபமாய், அது தான் நூறுபாட்டாய், அந்தர்தியாயிருக்கை. உடைய வாநூற்றந்தர்திக்கு ஏற்றம் எட்டு பாட்டாயிருக்கும்.

1. அருகதமிழ் நூற்றந்தர்தி அதுதான் வெளிருமிருக்கை வந்திருக்கே அரிதாய், ஸௌகந்தமாயிருக்கையெனறிக்கே அளம் ஸந்தருதமான தராவிட்டமாய், ஆயிரம் ஐந்துருமிருக்கையானறிக்கே நூறுமிருக்கை. அன்றிக்கே (வையத்தடியவர்கள் வாழ வரும் தமிழ் நூற்றந்தர்தி) என்றாகவுமாம். அப்போது வையத்தடியவர்கள் வாழவருமதான் தமிழ் நூற்றந்தர்தி என்று நினைவிற்குக்கடவது.

நூற்றந்தர்தி படிவளங்கச் செய்கையாவது:—“வையத்தகளியா” என்றுதொடங்கி, “ஓடிபுஞ்சாடுவதத்த” முடி

தாய் வாழவைப்பதாவது,—சேஷத்தச் செய்வத்தை, தன்னை அதுகூறிப்பார்க்கு உண்டாக்குகை. “நின் தாளினைக்கீழ் வாழ்ச்சி” [திருவாய் 2-2-4] என்றபடியே சேஷத்தவமன்றே வாழ்ச்சியெனத்தக்கது. அன்றிக்கே, இந்நாலைச் சொன்னுவதே வாழ்வாகவுமாம். வையப்போஜனமென்கை. அரும்தமிழ் நூற்றந்தர்தியாவது:— இதுதான் பொருள் என்று வாய்விட்டுப் பொருளுரை அரியதாய், தமிழாலானதாகையாலே, பாமரர்க்கும் எளியதாய், மிகச்சுருக்கமும் விஷமல்லாமல் நூறுபாட்டாய், மனப்பாடம் செய்வதக்கபடி அந்தர்தியாயிருக்கை. இதன்தும் எட்டு பாட்டை அதிகமாக உடைத்தாயிருக்கை இராமநூற்றந்தர்திக்கு ஏற்றம். (அரும் தமிழ் நூற்றந்தர்தி) ஸாரமற்ற வெள்ளைப் பாட்டாயல்லாமல் அரிய பொருள்களை அடக்கியதும், முட்டு எம்மக்கருதமாயல் ஸமல் எளிய தமிழாயிருப்பதும், ஆயிரம் ஐந்துருயிராமல் நூறு பாட்டாயிருப்பதும் இதற்கு ஏற்றம். அன்றிக்கே, (வையத்தடியவர்கள் வாழ வரும் தமிழ் நூற்றந்தர்தி) என்றம் பாடம் சொன்னலடி வையத்தடியவர்கள் வாழ வருகின்ற தான் தமிழ் நூற்றந்தர்தி என்று பொருள்.

யாக அநுவிசேசெய்த நின்றுப் பூதத்திற் பாதாபம் உடையவன்
 குமாரமாய்ப்படி நிமித்தமாக வந்தான்; "வருத புறம் புற
 விருள் மாற்ற எம்பொய்க்கையினை மறைவின் இயற்கை
 பொருளாய் சென்றதன் தனையுடைய கூடம் ஒன்றுதான் தாது
 தனன்றித்த திருப்புகை"காண்கமாய் உடைய இயற்கை
 பாகாபிகழ்மபடி செய்தருளியிருப்பான்; அன்றிக்கே
 படியென்று உடையவையா, திரையிட வந்திருக்கிற படியி
 சத்தமாய் இருக்கிறது. படியிருள் ஓர்வனவாய் உடையவையா
 பாகாபம். படியின் இயற்கை தாது, "திரையின் இயற்கை
 பொய்க்கையின் இயற்கை" பாகாபம். பாகாபம் உடையவையா
 செய்தருளியிருக்கிறது. பாகாபம் செய்தருளியிருக்கிறது—
 ரோகத் தனையுடைய இயற்கை தாது உடையவையா; பாகாபம்
 இயற்கை தாது உடையவையா; "செய்யுடைய இயற்கை தாது
 இயற்கை செய்தருளியிருக்கிறது. செய்தருளியிருக்கிறது
 யிற் றெனவையா. இதனால், அநுவிசேசெய்த நின்றுப் பூதத்திற் ப
 சாதத்தால் உடையவையா செய்தருளியிருக்கிறது. செய்தருளியிருக்கிறது

இயற்கை தாது உடையவையா செய்தருளியிருக்கிறது.

(தாது தாது உடையவையா செய்தருளியிருக்கிறது) (தாது தாது உடையவையா
 செய்தருளியிருக்கிறது) (தாது தாது உடையவையா செய்தருளியிருக்கிறது)
 செய்தருளியிருக்கிறது. செய்தருளியிருக்கிறது. செய்தருளியிருக்கிறது.

"வருத்தம் புறவிருள்மாற்ற. எம் பொய்க்கையின் மறைவின்
 இருத்தின் பொருளையும் செத்திற்றதனையும் உடைய ஒன்றத்
 திரித்தனன்றித்த திருவிளக்கு" [இயற்கை-8]

என்று இதை விளக்காகச் சொல்லுகின்ற அருத்தமும்,
 பத - பூமியை, விளக்கச்செய்தான் - பாகாபிக்கச்செய்தான்
 என்மபடி. அன்றிக்கே, பத - பூமியிலே, விளக்கச்செய்தான்
 (இருப்பது) விளக்குமபடி செய்தான் என்றுமாம். அன்றி
 பதவென்று உடையவையா திரித்தனன்றித்த திருவிளக்கு
 உடையவையா பாகாபிக்கச் செய்தருளியிருக்கிறது. செய்தருளியிருக்கிறது
 விளக்கம் - பாகாபம். அன்றி பதவென்று உடையவையா
 திருவிளக்கு. "திருவிளக்கு" என்பதன் பொருள் "திருவிளக்கு"
 [திருவிளக்கு] என்று பொய்க்கையின் இயற்கை தாது உடையவையா
 விளக்கச் செய்தத் திருவிளக்குத்தான் என்றுமாம். (செய்

வெய்வாச்சான் பின்னி அருளிச்செய்த

முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்

ஸ்ரீமதக்குஞ்ஞானமாத்மவாய நமோ மாரூதஸக்தியே ।

வத்கடாஸகூலகிஷ்பானாம் ஸுலப,ஸ் ஸ்ரீத,ரஸ்ஸத,த ॥

வ்யாக்யாத அவதாரிக

ஆழ்வார்களுக்கிடையிலுள் ப,க,வத,விஷயத்தினுண்டான அகா,க,கூலகிஷ்பானே, முதலாழ்வார்கள் முகவரையும் நிதய ஸங்கீகளோமாதியாக நீண்டதிற்குப்பரின்.

களைபூரங்களைத் தன் கருணையாலே கொடுத்தருளி, அவற்றைக் கொண்டு வயி,சரியாதே நல்வழி நடகனாக்கு உடலாக ச்ருதயாதி, ஸாஸ்தரவகளை பரவர்த்திப்பிக்க, அவற்றைத்திராக்கரித்து ஸாவரம் ஸஞ்சிககிற த,ஸா யிலே ராமக்குஞ்ஞாந்,ருபேன வந்து அவதரித்தருளி, உப தே,ஸா துஷ்ட,ர,ஸவகளாலும், ருபேனதார்ப்யது,ஸ சேஷ்டி தவகளாலும் வசீகரித்து இவர்களைத் திருத்தப் பாராத விடத்தில, அவற்றுக்கும் அகப்படாதபடி இதுவிஷயங் களிலே மண்டி இவர்கள் நடக்கலபராயப் போகக்கண்ட படியாலே, ஆழ்வார்களைக் கொண்டு இவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்வானாக ஆமுதலவரான முதலாழ்வார்களை அநந்தரம் அவதரிப்பித்தருளினான்.

தன் த,ஸையாலே அறுக்கவித்த, விளக்கிலே விழும் விட்டில் கன்போலே தவற்றைக்கொண்டு எப்,க,தி, விஷயங்களிலே மண்டி அழிபாயல் நல்வழி நடப்பதற்குத் துணையாக வேதம் முதலான சாஸ்திரங்களைக் கட்டிக்கொடுக்க, ஸீவர்கள் அவற்றை அடைசியம் செய்து தம் இஷ்டப்படி நடக்கும் விடையிலே, ராமன், திருஞ்ஞான் முதலான அவதாரங்களைச் செய்து இவ்வடிவிற்கு வந்து உபதேசத்தாலும், தன் நடத் தைடாலும், தன் ரூபத்தாலும், ஸன்மை முதலான குணங் களாலும், செயல்களாலும் இவர்களை வசப்படுத்தித் திருத்தப் பார்த்தபோதும், இவற்றுக்கும் வசப்படாமல் சந்தாவிவிஷயங் களிலே ஈடுபட்டு இவர்கள் பெரும்பாலும் அழிந்த விடையிலேயே சிக்கக்கண்டு மாணக்கொண்டு மாணப் பிடிப்பாரைப் போலே, ஆழ்வார்களைக்கொண்டு இவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்வதாகத் திருவள்ளம்பற்றி "ஆமுதவ்வன் இவன்" [திருவாய் 7-9-8] என்னத்தக்க முதலாழ்வார்களைத் தனக்கு அடுத்தபடியாக அவதாரம் செய்கித்தான்.

“இன்கலிபாடும் பரமகவிகள்”, “செந்தமிழ் பாடுவார்” என்றும் இவர்களவதரித்தது ஒரே தேசங்களிலேயாகிலும் /காலப்பழமைப்பாலே இன்னலிடமென்று நிச்சயிக்கப்போகாது. ௩ “பேயரே எனக்கியாவரும் பாணுமோர் பேயனையெவர்க்கும்” புகுவதவிஷயத்தில் அவசூழ்ந்தபாதா வரலாறும் தமக்குப் பேயராயிருப்பர். அவர்கள் நிலையில் தாம் நிலலாதபடியாலே, அவர்களுக்குத் தாம் பேயராயிருப்பர். இப்படியாலே, புகுவதவிஷயத்தில் அவசூழ்ந்தபாதாவிருக்கமிடத்திற்பாட்டில் ஸ்தூலவர்களுள்ள கார்ட அமைபும் என்றிருப்பார்கள். ௪ “ஆன்

இவர்களாகிறார்,—புகுவதாக்களமிக கடாக்களிலேஷலப், தமைய ஜநாந பரேமகவிகள் குறைவறுஷலையராய், சித்பனாசிகளைப்போலே பிறப்பேரிடித்து புகுவதா, புவத்திலே பழுத்து எம்னாரபாதையிறு கண்ணதறு “இன்கலிபாடும் பரமகவிகள்” என்றும், “செந்தமிழ் பாடுவார்” என்றும் காவிறுண்டய பெருமானும், காலுக்கிப்பெருமானும் கொண்டாடுமடியான ஸெண்டப்பாடுடையராய்ப் பாதவாதிகள ஐக்கையும ஒருகாலே காண்டு மண்டி அந்நாடிகளும் சதிரையாடையராயிருக்கச்செய்தே. ஆறு பெருக

இவர்கள் பெருமை எப்படிப்பட்டதெனில்: புகுவாறு உடய நிதேதுக கடாக்கத்தாலே அருளப்பெற்ற துறாக பக்திகளைக் குறைவற உடையவர்களாய், சித்பனாசிகளைப்போலே பிறத்திலிருந்தே புகுவதா, புவத்திலே பழுத்தவர்களாய், எம்னாரப்போக்கில் கண் செலுத்தாதவர்களாய் “இன்கலிபாடும் பரமகவிகள்” [திருவாய் 7-9-8] என்று கூறின உடய பெருமானான கம்மாழ்வாராரும், “செந்தமிழ்பாடுவார்” [பெரியதிரு 2-8-2] என்று கூறுகவிப்பெருமானான திருமங்கை மாழ்வாராரும் கொண்டாடப்படும் பெருமையை உடையவர்களாய், பாடும், கிழமை, கிபு, கம், அந்தர்பயமி, அரிச்சை என்னும் ஐந்து நிலைகளையும் ஒரே காலத்தில் ஸாக்காத்கரித்து கடுபட்டு இன்புறும் பெருமையை உடையவர்களானபோதிலும்,

/ 16 ம் பக்கத்தின் அடிக்குறிப்பு காண்க.
து-தி-7 a பெரு திரு 3-8. b பெரியதிரு 11.8.9.

விடைவேழன்றுடர்த்தாற்காளாளுரல்லாதார் மாகிடவரல்லவென்
 தென்மனத்தே வைத்தேனே" ஸர்வேஸ்வரன் திருவுள்ளம்
 ஊற்றுமறுத்தவன்விலும் கருவாயைப் பண்ணும் தகழுவைய
 மனஸ்வரிலும் கொடுமையை வைத்தேன் என்கிறார். இனி
 அவர்கள் மனுஷ்யரல்லவென்று செம்பிறும் கல்றிலும்
 வெட்டிக்கொள்ள அனமையும். உ"றெத்தனாக்கெழு துண்பாம்
 செங்கண்மால் நாமம், மறத்தானை மாவிடமா கையென்"
 என்றும்படியே, அறிவு நலையாடாதவர்களிருக்குமிடத்தில்

கெடுதது எங்குமொத்தது போகாநிற்க, கோகு கோகு
 ஓரிடத்திலேயாயிருக்குமாபோலே, திருவுலகளநாதனின்
 விடத்திலும், திருமணியிலும் காலதாழ்ந்து அநுபவித்துப்
 போகும்வர்களாய், அறிவுண்டாயிருக்க புகுவதவிஷயத்
 தைக காதகண்டகொண்ட தூர ஸஷங்கன்களிடம் மனபுத்
 திரிகிற எம்ஸாரிகளோடொட னற்றவாமை துள்ளஹமாய,
 அவர்கள் வாதநுகற்ற நாட்டைவடநடு, அறிவுக்கு அமையல்
 வாத ஸ்தூவரங்கள் வாதக்கிற காட்டைவிடும்பு அவம்புத்
 திலும் யதரஸாயங்குறைய ஒருவரைப்போருவர் அறிவாத
 படி மறைந்து வாதத்ததார சில மஹாபுருஷர்களாய்ந்து.

ஆறு கரையெல்லாம் பெருக்கெடுத்து எங்குமொத்தப் போன
 போதிலும், நீருக்கு மேலுக்கு ஒருவழியிலேயிருப்பதுபோலே,
 விபவங்களிலே திருவுலகன்கத்தருளிய நிர்ணிக்காமனிடமும்,
 அச்சையிலே திருவேங்கடமுடையானிடமும் மிகவும் ஈடு
 பட்டு அநுபவித்துப்போகின்றவர்களாய், அறிவிருந்தபோதிலும்
 புகுவதவிஷயத்தை அடைவதென்பது, மற்ற விஷயங்களிலே
 ஈடுபட்டுத்திரிகிற எம்ஸாரிகளோடு உறவைப் பொறுக்கமுடி
 யாமல், அவர்கள் வாரும் நாட்டைவிட்டு, அறிவற்ற மாங்கள்
 வாரும் காட்டை விரும்பி, அங்கம் ஒரு முடிசையை அமைத்துக்
 கொள்ளாமல், புகுவதவிஷயத்தோடே திரியுப்போது மாலைப்
 போது எங்கிடத்தில் வருகிறதோ கங்கிடத்தைவே அன்றைய
 வுக்கு இருப்பிடமாகக் கொள்ளுமவர்களாய், ஒருவரையொருவர்
 அறிவாதபடி மறைந்து வாழ்ந்த மஹாபுருஷர்கள் இவர்கள்.

வலரிக்கும்தில், காட்டிலே வர்த்திக்க அளையுமென்று காடு களிலே வர்த்திப்பார்கள். இக்கூனெ செல்லுநீற காவத்தில, ஒரு மனமுதையும காற்றையுங்கண்டு திருக்கோவலூரிலே ஒரு இடைகழியிலே ஓடித்தரி புக்குக்கிடக்க, இருவராவார் சென்று, "ஒருவர் கிடக்குமிடம் இருவர்து ருக்கப் போரும்" என்று இருக்க,

இப்படி வாததிகசிற இவர்கள் மூவரும், பாதுகாசகீக மாக ஒருநாள் திருக்கோவலூர் பரதேயுமத்திலே வந்து எங்குதராக, அவ்வளவிலே பெருமையும, பெருங்காற்றும் பரவருத்தமாக, அதைக்கண்டு மழைக்கு ஒதுவகி, ஓரிடை கழியிலே ஒருவர் புக்குக் கிடக்க, மறையவவர் வந்து 'திறக்கவேணும்' என்ன, 'ஒருவர் கிடக்க இடம் போரு மத்தகை' என்ன, 'ஒருவர் கிடகதவிடம் இருவர்க்கு இருக் கலாங்காணும், திறவும்' என்ன, 'ஒருவர் மூச்சு ஒருவர் பொருது எம்மொரத்திலே இப்படிச்சொன்ன இவா கேவல ரல்லா' என்று திறக்க, அவரும் புதுக்கு இவ்விருவருமாக

இப்படி வாழ்நிற இம்முதலாழ்வார்கள் மூவரையும் உட்டி வைத்து,தன்னை அநுபவிப்பித்த,அவ்வநுபவத்திற்குப் போக்கு கிடான பிரபந்தங்களான தன்னையும் உலகையும் வாழ்விக்க ரினைத்த எம்பெருமானுடைய கீரோதுக்கருவாரான இம் மூவரும் ஒருநாள் திருக்கோவலூர் என்னும் திப்பதிசைத்திலே வந்து உட, அப்போது, அக்கிடத்தில் பெருமழையும் பெருங் காற்றும் பொழிய, அதைக்கண்டு மழைக்கு ஒதுங்கி மிகுண்டு மணியிளியின் ஆராமத்தில் இடைகழியிலே பொய்கையாழ்வார் புதுந்து எயளித்துக்கொண்டிருக்க, பூதத்தாழ்வார் வந்து 'திறக்கவேணும்' என்று கதவைத்தட்ட, 'ஒருவர் சயனிக் கதன் இடமுள்ளது' என்று பொய்கையார் உரைக்க, 'ஒருவர் படுத்தகிடத்திலே இருவர் உட்காரலாம் : திறப்பீர்' என்று பூதத்தார் சொல்ல, 'ஒருவர்மூச்சு ஒருவர் பொறுக்கமாட்டாத இவ்வுலகில் இப்படிக்கூறிய இவர் ஸாமாம்பரல்லா, வினாடின ராகவேலிருக்கவேண்டும்' என்று ரினைத்தக் கதவைத் திறக்க, அவரும் உட்புதுந்து இவ்விருவருமாக இருக்கிறபோது, பெயாழ்வாரும் வந்து திறக்கச்சொல்ல, 'எங்கனிருவரும் இருக்

மூவராவார் சென்று. “இருவர் இருக்குமிடம் மூவர்க்கு நிற்கப் போகும்” என்று மூவரும் தீருக. இருவர் வந்து கொக்க, உ (நீயும் திருமகளும்) உ “தாமதரயாவாங்கிலும் கிததவாகத் தோல் என்னடியாரதுசெய்யார்” என்றும் நீயும், உன் சமீபிதம் சென்று தலியப்புக, 1. “ந கவ்வாபராவளி” (நு உய்ந்தித் தவராத்,யதி) என்று ஏறிட்டுக்கொண்டி நோக்கும் திருமகளும், உ (நின்றுயால் துன்றெடுத்தும்பாயும் பனிமறைத்த மண்பாளர்)

இருக்கிறவனவிலே மற்றையவருமவந்து திறக்கச் சொல்ல, ‘எங்கனிநலாகதம் இருக்க இடம் போருமத்தோ’ என, ‘இருவர் இருக்கவிடம் மூவர்க்கு கிற்கலாம திறவும்’ என, ‘இவரும் கெவலரல்லா’ என்று திறக்க, இவர்கள் மூவரும் கூடி கிறக்கசெய்தே, எல்லா தாணும் மீரட்டியுமாக வந்து தனித்தனியே இவர்களைப் பின்பற்றித் திரிந்த நெஞ் சாறல தீர் இவர்கள மூவர்க்கும் கடுவே புகது நெருக்க, ‘ஊம் மூவரைபுமொழிய வேறு புகது நெருக்ககிறலாகன யார்? என்று விளக்கேற்றிப் பார்க்கவேண்டும்’ என; அவர்களிலே ஒருவரான பொய்கையார் விலாவிட்டியில

கத்தான் இடமிருக்கிறது’ என்று முதலிருவரும் சொல்ல, ‘இருவர் உட்காரித்திருக்கும் இடம் மூவர்க்கு கிற்கலாம்; திறப்பீர்’ என்று பேரார் கூற, ‘இவரும் ஸத்தனாவாஸம் பொருத ஸாமார்பரர்; கிலகனாரே’ என்று அறியட்டுத் திறக்க, அவரும் உகனே புத்த மூவருமாகக்கடி கிற்கும் போது, ‘நீயும் திருமகளும் கிததவால்...பூங்காவல் இடை கழியே பற்றினீ’ [முதலிருவ 85] என்று பொய்கையாற் றார் அருளியபடியே, இவர்களைத் தனித்தனியே பின்பற்றித் திரிந்த மனவருத்தம் தீர், ஸரீரவரவான் தாணும் பெரியபாட்டி யாருமாக வந்து இவர்கள் மூவரையும் கடுமையுத்த நெருக்க, ‘ஊம் மூவரைத்திர வேறு யார் நம்மை நெருக்கவது என்று விளக்கேற்றிப் பார்க்கவேண்டும்’ என்று ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொள்ள, அவர்களிலே முதல்வரான பொய்கையாழ்வார்,

உ முதல்-திருவ 85. உ பெரியாழ்-திரு 5-9-2. உ பரிசு-தாணுவர்.

லும் தூண்க்கட்டிக்கொண்டு நீற்றுமாயோலே. இவ்வாறு
துக்குப் புறம் போகமாட்டுகிறீர்கள்; உளறும் புதுமாய்டுகிறீ
ர்கள். (இனி) இப்போது. இப்படி இருவருமாகத் தங்களை
நெருக்கப்படுக்கவாறே. தம்மையொழிய வேறே சிலர் நெருக்கு
கிறர் உண்டென்று, ஜனாநாயகிற் விளக்கக் ஏற்றினார். 2 "ஜா-
நிஷி ஜாநா" (ஜனாநாயகிப் பேத பூர்வதா) விளக்குண்டாளு
றும் ஜனாநாயகியையாகில் பதார்த்தங்களை விசேஷிக்கப்போகாது.

படியான பரமபுகதியுடையவராயக்கொண்டு அவன் படுக்கைக்
கட்டடங்கககண்டு மண்டி அதுபூலிககிற வழியாலே 'திருக்
கண்டேன்' அருளிச்செய்தார்.

ஜனாந புக்தி ஸாஷாதகாரங்கள் மூன்றாம் பரபுகது,
ந்ரபத்துக்கும் தாத்பர்யமாக ஆசாரங்கள் அருளிச்செய
திருக்க விருத்தமாக்க இவ்வளவே சொல்லலாமோ? என்னில்:
அதுக்குக் குறையிலை. அங்கு ஜனாநமென்கிறது.—பர
புகதிற்பாமோஜனாததை; புகதியென்கிறது.—பரஜனாந
தூரபங்கமான பரேமததை; ஸாஷாதகாரமென்கிறது.—
பரஜனாந விபகருபையான பரமபுகதியை. கர்மாநுஷ்

கராம். அவறுடைப ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களைப் பரிபூரிணமாகக்
கண்டு அதிலே ஆழ்ந்தி அதபூலிக்கிறவரால் "திருக்கண்டேன்"
என்று தொடங்கும் மூன்றாம் திருவந்தாதியை அருளிச்செய்தார்.

"முதலாழ்வார்க்கு தூராம் பிறந்தபடி. சொல்லிற்று; இருவ
ராவார்க்கு, ஜனாநம் முற்றி புக்தியானபடி சொல்லிற்று; மூவ
ராவார்க்கு, புக்தியுடைமராம், அவையொழியச் சொன்னதவரிக
ளுடைபணக்காத்காரம் பிறந்தபடி சொல்லிற்று" என்று ஆசாரிய
மோஷ்டரான பெரியவாச்சான்பின்னை மூன்று திருவந்தாதிக
ளுக்கும் முறையே ஓராம். புக்தி. ஸாஷாதகாரம் என்றும்
மூன்றையும் தாத்பர்யமாக அருளிச்செய்திருக்க, அதற்கு
விருத்தமாக்க, பரபுக்தி. பரஜனாநம். பரமபுக்தி என்றும்
மூன்றையும் அவற்றுக்கு முறையே தாத்பர்யமாக அருளிச்செய்ய
லாமோ? என்னில்: இவைமூன்றுக்கும் கிரோதமில்லை. பெரிய
வாச்சான்பின்னை முதல்திருவந்தாதிக்குத் தாத்பர்யமாகச்

முதலாம்வாக்கித் த்ஞானம் பிறத்தபடி சொல்லிற்று. இருவராவாக்கித் த்ஞானம் முற்றி புக்திபாஸையடி சொல்லிற்று. மூவராவாக்கித், புக்தியுடையாய் அவனைப்பொழியச் சொல்ல தவர்களுடைய ஸாக்ஷாத்வாரம் பிறத்தபடி சொல்லிற்று. இம்

டூதாந்தமாக ஜ்ஞானம் உதித்து, அது த்யாகோபாஸை காத்யவளத்தூபந்மாயாமுற்றி, அகந்தரம் "ஐரீயை" (த்யாகோபாயை) எனலும்படி ஸாக்ஷாத்வாரமாகைய, அகந்தரம் விஷய வைலக்ஷணயதனாத் அவத்யூஹித்து புக்திவிருபாபந்மாயை, பிஷ்கை பரபுக்தயாதிகளாகைய பரீகலாமாம பராமாணிக் புகியம் இவாகருகத முதலிலே அவயபயிலிலேயிறே. "காம ஜ்ஞானாநுபூதுஹிதைவான புக்திவிருபாஸைய ஸத்யாகத்திலே புக்யவதபாளாதம் விளறு அகந்தரம் விஸ்கத்த பரபுக்தி

சொன்ன ஞானமாவது — "ஹேரூநி புக்திவிருபா" [ஸ்ரீபுக்ய மக்ஷனம்] [புக்திவிருபாஸை ஞானம்] என்றிறபடியே புக்தி நிலைபாஸைடைத்த ஞானமேயாகும். இரண்டாம் திருவந்தா திக்குப் பொருளாகச் சொன்ன புக்திபாஸை பரஜ்ஞானமென் னும் முற்றின நிலைபாஸைடைத்த புக்திவிருபாஸாகும். மூன்றாம் திருவந்தாதிக்குப் பொருளாகச் சொன்ன ஸாக்ஷாத்வாரமாவது, - பரஜ்ஞானத்தின் பழுத்தநிலையாபிஷ்க்கும் பரமபுக்திவிருபாஸாகும். பரமானங்களைக்கொண்டு உபாபாதுஷ்டானங்களிலே இழிய மவர்களுக்கு முதலிஸ்கரமேயுத்தை அறுஷ்டிக்கும் நிலைய, அதற்குமேல் த்ஞானம் உண்டாகி, அது—திவானம், உபாஸனம் எனப்படும் நிலைகளைடையதாதி முற்றி அதற்குப்பின் "காணத் தக்கவன்" [டூருஹ 4-4-5] என்று கிருதியிலே சொன்ன ரீதியில் நேரிலே காண்பதுபொலிக்கும் ஸாக்ஷாத்வாரம் ஆகி, அதற்குப் பின்னர் புக்தி என னுடைய நிலைபாஸைடைத்து, பிஷ்கை பரபுக்தி, பரஜ்ஞானம், பரமபுக்தி என்னும் நிலைகளைகர்ப்பழுத்தும், இப்படி பரமானத்தைக்கொண்டு உபாபாதுஷ்டானத்திலே இறங்கியவர்களென இவர்கள். திருவாய்மொழி 'விடுயின் முற்றவும்' [1-2] பரவேயாதத்தில், "காமஜ்ஞானங்களை அங்குமாகக்கொண்டு உண்டாகும் ஸாத்வான புக்திவிருபாஸை ஸத்யானத்தில் பரமபுக்ய னுடைய அருள் நின்ற, அது கரணமாக உண்டான பரபுக்தி

மூவர்க்கும் அர்த்தம் ஒன்றே. மூன்று ருஷிகள் கூடி ஒரு வயா
கரணத்துக்குக் கரித்தாக்களானாயினோ கரித்தருயே, து மூண்ட
வாயிலும் அர்த்த, மாரீரம் ஒன்று; தரிமுநீயவாகரணம்
என்னுமாயினோ. |

உரையத்து இவரது" என்றிறே பரதாமசார்பரான ஆழ
வாருக்கு ஆசாரியர்கள் அருளிச்செய்வது; அது அல்லாத
ஆழ்வார்களுக்கும் ஒக்கமிடே; அல்லாதபோது ஆழ்வார்கள்
எல்லாரும் ஏகபரகருதிகள் எனப்போகாதே. ஆகையால்
விரோதமுண்டோ.

வாயிற்ற இவருடையது" என்றும் பொருளுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளை
உயிர்நீட்டியும் முதனாசாரியரான நம்மாழ்வார்க்குறித்து
அருளிச்செய்திருக்கிறார்கள் ஆசாரியர்கள். இது மற்ற ஆழ்வார்க்
களுக்கும் பொருந்தும். இக்காலியில் ஆழ்வார்களையரும்
அன்புபாபாயத்தவரினயத்தில் ஒரே தன்மையை உடையவர்கள்
என்றும் நம் கொள்கை ஒட்டாது. ஆகையால் திருமயபக்தி
ஸாகோத்தர பதிகனை முற்கூறியவாறு பாபக்தி பரஞ்ஞாந
பரமபக்தி பரமபகவே கொள்ளவேண்டுமாயினோ
விரோதமுண்டோ.

| பெரியகாக்காக்கிள்ளி வயாகுலாச அலதாரிகையில்
முதி பாடாயே, தம்

பெரியகாக்காக்கிள்ளி வயாகுலாச அலதாரிகைத் தொடக்கத்
தில் (பக்கம் 9) "இவர்களைவந்தித்தது ஒரோ தெய்வானிலையாவதும்
காலப்பழங்கைமையோ இன்னவிடமென்று விசாரிக்கப்போகாத"
என்ற பாடம் காண்கிறது. இது "கண்ணகர் வந்ததித்த" "கடல்
மங்கிப் பூத்தார்" என்னும் திருவந்தாதித் தனியானவர்க்கும் உப
தேச சத்தினமாயிப் பாசகங்களுக்கும் ஒட்டாது ஆகையால் "காலப்
பழங்கையோ" என்றதற்கு பதிலாக "ஞானப்பெருமையோ"
என்று ஸ்ரீவாஞ்சி ஸ்வாமி உணர்த்தும் பாடம் புத்தமாதே.
"அடியார் நிலாவின்த கையருத்தமோ கையமோ நம் நிலாவிடம்"
[திருவிருத்தம் 76] என்றபடியே எந்த விழுநிதெய்வத் திச்சாரிகை
மூடியது என்றாகு. "மூவகரவும் நிதவஸகிகளோபதிலாக
கினைத்திருப்பார்கள்" என்று முந்திய வாகவியத்திற்கும் மிகப்பொருத்தம்.

வில்; இகூத்தானது ஸர்வபலத்தவர்த் காரியமென்னக்கூடவது; காரியமானது கர்த்துயத்தானக் கடவது; அந்தக் கர்த்தா ஸர்வக்ஷக்ஷகர்த்தரெனவகிறது. 3. "ஹ்ணயிசிவாந்" (ஸாஸ்திர போஜிதவாந்) என்று ஆநுமானிகளர ஸாஸ்திரகாரரி தூஷிக் கப்பெய்தே. இவது ஆநுமானிகளாகக் கொள்ளதல்படி எவ்வளவே? என்னவில; 4. "வேதாஸ்யாதிவிரோபிநா। வஸந்நானுஸாஸ்யந் எ யஸ்மீ வேதேதரஃ॥" (வேத, ஸாஸ்திராதிவிரோதி, தா। யஸ்தரிக்ஷேநாநுஸத்த, த்தே ஸ த, ரம்மம் வேத, தேதர: ॥) என்று, வேத, ஸாஸ்திரங்களோடு விருத்த, த்மான தர்க்கம் தீரேதி, கப்பயடுகிறது; அவிருத்த, த்மானது ஸவீகரிக்கப்படுமென்று சொல்லுவது மானே, அது தர்க்கமாகக் கொள்ளுகிறது. 5. "ந்யாநாநுபூரீதஸ்ய வாக்யஸ்ய ஸம்நிவாக்யகந்யாந்" (ந்யாயாநுபூக், குதரீதஸ்ய வாக்யஸ்ய அரித்த, தீஸ்ஸபகதவர்த்) எனவிறுபடியே.

அவதாரிகை:—விசிதரகார்யமான இகூத்துக்குக் காரண மாம்போது விசிதரஜ்ஞானஸகதியுத்தஸ்ய, ஸர்வக்ஷக்ஷராதீ தீவ்யவாபித, த்ரண ஸாவேஸ்வரனே காரணமாகவேனும் என்றும் ஆநுமானத்தாலே இகூத்தாரணவஸ்துவை கிரண யியாமினறுகொண்டு ஸாவேஸ்வரியான ஸாவேஸ்வரன் திருவடிகளிலே ஸாஸ்திரபாநுபூபமாக வாகிகைகவதர்யம் பண்ணப்பெற்றேன என்று கருதார்த்ததூரகிரா.

முதற்பாட்டு அவதாரிகை:— "விசித்திரமான காரியங்களை உடைய உலகிக்கு ஒரு காரணமிருக்கவேண்டும்; அக்காரண மும் ஆக்சர்யமான ஜ்ஞானசக்திகளோடு கூடியவனாய், ப்ரதி பக்ஷரீணம் செய்யவல்ல எங்கும் சக்கரம் முதலான நிவ்யவ த்ரங்களை தரித்தவனாகவே இருக்கவேண்டும்" என்னும் அது மானத்தை உட்கடக்கி அருளிச்செய்வதன் மூலம் இகூத் காரணவஸ்துவை நினையித்துக்கொண்டு, ஸர்வஸ்காரியமான ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே, தம் ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்க படி வாயாலே அடிமை செய்யப்பெற்றேன் என்று தம் பவன்பெற்றதமையை அருளிச்செய்துத் "வைபவம் தகனி" என்னும் முதற்பாசுரத்தாலே.

வியாக்கியாதி:— (வையா தகவியா) வையவையுமாயி,
காரியமுமாகையாலே, வையம் தகவி வந்திற்று. (வாரிகடலே
கெய்யா க)வாரிகடல்—சூழ்ந்த கடல், பூர்ணமான கடலென்னவு

உரை:— “காஷ்யாவ ஸி விமநி” (காஷ்யாவாகத் யோ
பி,ப,ர்த்தி) என்கிறபடியே புகழ்வதற்குரியதாயதமான
காஷ்யப்பததை உடையதான பருதி,வியானது, மேல்
கெய்யும் திரிபுமாக ருயிக்குப்படுகிற வையுக்களுக்கு ஆதார
மான தகவியாகவும், அந்த பருதி,வினயச் சுற்றும் சூழ்ந்து,
தேவ்வாவபு,வைய, “நிள வ கராமானி அனாயா:” (தேவ
ச க்ருதவியானோ ஐயவையா:) என்கிறபடியே புகழ்வதே
ஜகந்நாமாலே கரையை அதிகரிப்பாமல் அதுகளுளே

வ்யா:— (வையம் தகவியா) “காஷ்யாவாகத் யோ
பி,ப,ர்த்தி ஜகதே,தத,ஜகதே:| எப்த,ரதி, கஷ்யாவோ வ்யாபீ
தன்மை பூ,ய்வாதமே நம: ||” [தி.பு 1-14-28] [இவ்வகை
முடிபுதையும் தாக்குவதாய், கடினத்தன்மை என்னும்
சுணத்தையடைவதாய். எங்கும் விவாதித்திருப்பதாய் எப்த,
தம் முதலான ஐந்து குணங்களைபுருடையதாயிருக்கும் பூ,யி
ஸ்வரூபமாயிருக்கும் பரம்பொருளுக்கு நம:கராய்] என்கிற
படியே பூ,யிவானது கடினத்தன்மையுடையதாகையாலே,
மேலே செல்லும் எரியும் திரிபுமாக உருவகப்படுத்தப்படும்
பொருள்களுக்கு ஆதாரமான அகார உருவகப்படுத்தப்
படுகிறது. இவ்வகமானது அகரப்பொருள் அவயவங்களை
உடையதாய், ஒருவனுள் செல்லப்படுவதெனத்தோன்றுகை
யாலே, பரம்பருஷனின் உண்மையைக் காட்டிக்கொடுக்கும்
வினக்குக்கு அகார ரூபிக்கப்படுகிறது. (வாரிகடலே செய்
வாக) அந்த பூ,யியைக் கற்றிதல் சூழ்ந்து, நிவந்தன்மையை
உடையதாய், “கடக்கன் அப்டரம புருஷனுலே வாய்பு
கட்டப்பட்டிருக்கின்றன” [] என்கிற படியே பரம
புருஷனின் ஆணையாலே கரையை மீறும் அதற்குள்ளே
அடங்கியிருக்கிறதாகையாலே கடல் நீரானது மேலே ஏற்றப்
படுகிற வினக்கை மேன்மேலும் ஒளிவிடச் செய்யும் செய்
வாக ரூபிக்கப்படுகிறது. வாரிகடல்—(பூ,யிவைப்) சூழ்ந்த கடல்;

மாயம். நதி, பிஞ்சு இலம் புதந்ததென்று பூர்ணமாகா திருக்கையாலும், இம்மையென்று குறையாதிருக்கையாலும், பூமிக்கு உயர்ந்திருக்கச்செய்த பூமிமை அழிக்கமாட்டாமை யாலும், காம்பமென்று தோற்றுமையாலே, தெய்வமாகக் கொள்ளுகிறது. (வெப்ப கதிரோள விளக்காக) முப்பது நாழிகையில் ஒரு நாழிகை குறையவும் ஏறவும் நீற்கப் போகாமையாலே 6. "சிராட்சி சூர்" (பிஷோதேதி ஸரீயம்) என்று, சர்வரகாய்ப்பூதமென்று தோற்றுமையாலே, விளக்கு என்று சொல்லிற்று, — தன்னையும் காட்டி சர்வரகாய்வும்

அடங்கிக்கிடக்கிற கடலின் நீரான அபரமானது, மேல ஏற்றப்போகிற விளக்காக உததரோததாம் ஒளிவிட்டுக் கிளரப்பண்ணுமா செயலாகவும், கிரணமுக்கூட கிரணிக்கப் பட்ட ஜலத்தாலே அபிவந்த, தமாய, பரதாபோததரமான கிரணங்களையுடையதாய், "சிராட்சி சூர்" (பிஷோதேதி ஸரீயம்) என்கிறபடியே சர்வரகாய்களைக்கு நடுவகி, முப்பது

நிகரந்த கடல் என்றும் சொன்னாம். நதிகளிலிருந்து ஜலம் விழுவதாலே இது நிகறவதில்லை; நதிகளிலிருந்து ஜலம் விழா விட்டாலும் குறையதில்லை; பூமிகைக் காட்டிலும் உயர்ந் திருக்கபோதிலும் பூமிகை அழிப்பதில்லை. இதற்கெல்லாம் காரணமாக ஒருகனிகைகளும்; செய் கனிகைகளைய வளர்ச்செய்வதோலே, கடலின் குரிகளானவ்வால் இழக் கப்பட்டு அதை வளர்ச்செய்கின்றது. இக்காரணங்களால் பரமபுருஷைக்காட்டிக் கொடுத்தும் விளக்குக்கு இது செய் பாக ரூபிக்கப்படுகிறது. (வெப்பகதிரோள விளக்காக) வெம்மை கொண்ட கிரணங்களையுடையதாய், தேஜோத்ரக்யமாகையாலும், "பிஷோதேதி ஸரீயம்" [தை ஆ B-1] [பாமபுருஷ னிடம் பூர்த்தியாலே குரிகன் உதிக்கிறான்.] என்கிறபடியே ஸாரியேஸ்வரனுடைய ஆணைக்கு நடுக்கி முப்பது நாழிகை உதிப்பதும் முப்பது நாழிகை அஸ்தமிப்பதமாகத் திரியுவது னும்கூடலும் குரீவன் பரமபுருஷைக் காட்டிக்கொடுக்கும் விளக்காக (எரியும் திரியாக) ரூபிக்கப்படுகிறது. (வைபம் தகனியம்) பெரிய வெள்ளத்திலே ஒரு கழம்மாய் மிதப்பது

பரகாஸிப்பிக்கையாளே, "வெப்பங்கதிரோன்" என்று விளக்கி னுடைய விதாந்தத்திலே சொல்லுகையாளே, இப்படிக்கு விவரத்துக்கும் அவன் சொசி, விவரமும் அவனுக்குக் காரியதயா ஸேஷமென்றிந்தால், அங்கத்ததக்கு அவர் தாரண பரிசர்வய பண்ணும்படி சொல்லுகிறது மேல்—(செப்ப கட்டரளி) செய்கடரென்றது — ஸ்வாமமான இருமேஸிக்குப் பனகத்தொடியாய்க்குகை. இதனால் 7. "சிவிஞ்சிஷாஸ் ஐ" (நிர்விஸேஷிநிமாதாம் ப்ரஹ்ம) என்கிற பனகத்ததத் தவிர்க்கிறது. இதராயுதங்களையுடைய தேவதாந்ததரங்கியும் ஸ்வாஸந்திக்கிறது (அடிகடே) என்று விசுரதரவததையைப்

வட்டம் உதிப்பதும் அளதமிப்பதுமாய்த திரியக்கடவ ஆதிதயை அந்தது பரகாஸகமான விளக்காகவும், இரு ளளள மாமேனிககு விளக்கேற்றிஐறபோலே பனகத் தொடையாகச் சிவந்த ஒளிநாயுடைய திருவாழியாமுலாண் திருபகமக உடைய ஸாவேஸ்வரனுடைய திருவடிகளிலே,

பேரிலே மிதக்கும் இப்பூமி ஆடாமல் அசையாமல் மிதக்கிற தென்றல் இதற்கு ஓர் காரணம் வேண்டாமோ? (வாங்கடலே செய்க) பூமிவைத் தன்னுள்ளே அமிழ்த்தாமல் வர்ப்போடி ருக்கிறதைப் பார்த்தால் இதற்குக் காரணம் ஒருவன் வேண்டாமோ? (வேப்ப கதிரோன் விளக்காக) மூப்பது கழிவாக யில் ஒன்று குறைவதோ, ஏறவதோ செய்யாமல் உதித்தும். அந்தமித்தம் பொருள் குறியன் என்றும். இதற்குக் காரணம் ஒருவன் வேண்டாமோ? இவ்வளவையும் செய்பவன் எக்காமறித்தவனாகவும் என்னும் வல்லவனாகவும் இருக்க வேண்டாமோ?

இப்படி என்னம் சலனுடையது; அவன் என்னவற்றுக்கும் ஸ்வாமி என்று அறிந்தால் செய்வவேண்டிய காரியத்தைச் சொல்லுகிறது மெயே - (செப்ப கட்டரளியான் அடிகடே) "இருவன்வ மாமேனி எய்கிறைபாரி" [பெரியபுருவ 26] என்கிறபடியே கருகிறமுடைய திருமேனிக்கு வரிணச்செத்திவழகை வளிக்கூம்படி விகந்த ஒளிநாயுடைய திருச்சக்கரத்தாழ்வானே

சொல்லுகிறது. அடி எடுத்துத்தானே, தம்முடைய வேஷத்துவம் சொல்லுகிறது. (சூட்டியேன சொன்மால்) பரிபாடல் காரண மானையச் சூட்டியேனம்: "சென்றெனம்" எனினுமாயினே. (இடரழி நீக்குகவேயென்று) இடர்க்கடலானது வற்றிவெணு மென்று; தாய்நயத்தானே தந்தாயாவர்கள் இதைக் கற்றுத் தம் வழிவ முத்த இடர்க்கடலை மிகழையாக்கொன்று.

சிதம்பகைகர்மம் பண்ணப்பெறுத எனனுடைய துக்கந னாகுதமானது விட்டு நீங்கும்படியாக, தத்துவான சேஷடி தங்கள் உளவிடாக வைத்தத தொடுத்த கிரதியாப்போகிய மான ஸபுத்யுளந்தாய்ப்புகளை அவற்றுக்கு அலவகாரமாம் படி னாகுதமாக ஸமாபிததேச.

இவ்விஷயத்தை அறியப்பெறுமா, அஸ்தக்ஸ்பராய் கோஷபடுகிற எமனாரிகளுக்கப் பரவனதுவானதுவ பர காமகமான இப்பரபுகுதாய்ப்புளமுத்ததானே அகத்தகலேஸ பூரணுகளன் எமனாரஸாகுதம் வற்றிவெணும் என்று 'சொன்மால் சூட்டியேன' என்றமாம்.

மிட்டு நீங்கிக்கப்படும் ஸிவோவாறுடைய சிவவடிவிலே. (இடரழி நீங்குக என்று) விடுபாதம் கைங்கிரிம் செய்பப் பெறுத என்னுடைய துன்பக்கடலானது எனைவிட்டு நீங்க வேணும் என்று. (சொன் மால் சூட்டியேனம்) அவனுடைய குணங்களையும் செயல்களையும் விஷயமாகவைத்து மிகளிர்ப மணம் மாருத வாடாத மாலை நோன்ற சொல் தொடைகளை சுத்திநவடினாக்கு அவங்காரமாய்ப்படி அப்போடு சாத்தி யேனம். (இடரழி நீங்குகவே என்று சூட்டியேனம்) புகுவத், விஷயத்தை அறிவாமல் க்வுருபமழிந்து வருகிறவ னுள்ளாரீ சேதனர்க்குப் பாய்ப்பொருளின் உண்மையை உணர்த்தும் இந் நூலைக் கற்பதன் மூலம் எக்ஸிரிஸா இடர்களுக்கோர் இருப் பிடமான இடாவக்கடல் வற்றவேண்டுமென்று சொன்மால் யைச் சூட்டியேன் என்றும் கொள்ளலாம். 'அடிக்கே என்ற தால் தம்முடைய வேஷத்துவத்தைக்கட்டுகிருக. (சூட்டியேன் சொன்மால்) "யதோ வாதோ நிவர்த்தததே" [யத ஆ 9.1]

அவ்விடிகளை, அவனைப் பேசப்பெறாத தம்முடைய இடப் பேரக
என்றுமாம்.

மன்னையாழ்வார்கள் இவர்கள் இஞ்ஞாநம்பரதாரநாராய்,
பரதாஸாயோடு உகந்தநுளின் இடங்களைவிட்டு ஊர்விறக் கடல்
கோத்தாற்றெனவே இவர்களுடைய புகழ் எங்குமொக்க வ்யா
பித்திருத்ததேயாகிலும், கிண்கிணத்தின் ஆறு எங்குமொக்கப்
பரதாஸ வாராநிநிக, தீருக்கு ஒரிடத்திலே நோக்காமாயோலே,
நீருக்குகொந்தருளினவிடத்திலும் திருமலையிலும் ஊர்விற
மிருக்கும். இவர்கள், "பேவரேயெனக்கியாவரும்" என்னுமா
யோலே, ஸம்ஸாரிகளோடு பெருந்ததானையாலும், சந்தாஸ
ரங்களுக்கு விபித் இஞ்ஞாநமிசலாமையாலும், அவற்றோடு
மெருந்திக் காடுகளிலே வந்ததீர்பர்கள், மத்தஸாயங்குநாறு
ராய் அஸ்தமித்தவிடத்தே உறங்கி ஒருவரையொருவர் அறிமா
மல் திரியாநிற்பர்கள்.

இவர்களைக்கட்டி இவர்கள் தன்னை அனுபவித்து, ஒர்
கூத்துக்குப் போக்குவிட்டு, வழிந்த சொல்லாலே தானும்
ஐயத்தும் வாழவேணும் என்னாநின்றுள் என்பெருமான்.

இப்படி விசிதரபரமஞ்ச கிரமானாறுத்யுணமான ஜலாக
மகதயாதி, துணவைசிதாயாதி, யுகதான மங்குசகராத்,
யாயுத, தாநுன் ஸாவேஸ்வரேன ஜக்தகாரணம் எனனும்
அருமானத்தாலே காரணவஸ்துவை கிண்கிணத்தாராயத்து.

[சதவிடமிருந்து வங்குகள் திரும்புகின்றனவோ] என்னும்
விஷயத்தைப் பரிபூரணமாகப்பெரி, அதற்கு முன்பில்லாத
அழகையும் உண்டாக்கினோம்.

ஆக, இப்பாட்டிலே கிண்கிணமான உலகை உண்டாக்க
வகை அறிவு க்கிழி முதலான குணப்பெருமைகளை உண்டா
வனார், கிராந்திகளை அழிக்கவகை எங்கு, க்காரங்களை தரித்த
வனார் ஸர்வோவரின் ஜகத்காரணமாயிருக்கவேண்டும் என்று,
அதுமானத்தாலே காரணப்பெருகின் கிண்கிணத்தாராயிற்று.

பாத்திருக்கிறவர்களுக்கு ஒரு இடைகழியிலே பெருங்காற்றும் மழையும் கண்டுபுக்க ஒருவர் கிடக்க. மற்றொருவர், "ஒருவர் கிடக்கிறவிடம் இருவர்க்கு இருக்கலாம்" என்றார். மற்றொருவர், "இருவரிருக்குமிடம் மூவர்க்கு திறக்கலாம்" என்றார், இவர்களை எம்பெருமானும் பிராட்டியும் புகுத்து நெருக்குகிறார்கள். (ஸாஸலகஸ்டசுழிபாவட்டபுரா) இவர்கள் ஸம்பந்த, பில்லாத புறம்பும் உன்றும் காட்டுத்தீயோடொக்கும். நம்மை யொழிப நெருக்கினுரை அறிப ஒரு பக்காலம் வேணுமென்ன உண்டாக்குகிறார் இவர்களிலே ஒருவர். 6. "ரஹி நிஷய" (பதீம் விஸவஸ்ய) என்கிறபடியே, ஸ்ரீயப்பதியே துக்கத்துக்கு நிர்லாஹகரென்கிறார் ஒருவர்; விஷயத்திலே கடுபட்டு பக்திருபமான வினக்கேற்றினார் ஒருவர்; அது உடையார்க்கு அவன் காட்டக் காணும் வடிவை ஸாஷாத் கரித்தாரொருவர். த்ருத பக்தி ஸாஷாத் காரங்கள் மூன்றும் அகடலே ஒருவர்க்குப் பிறந்ததானாலோ? என்னில் ஒன்றானது; வ்யாகரணத்துக்கு மூன்று கர்த்தாக்களுண்டானுற்போலே மூவரும் கூடி இவ்வந்த, ததை நினைவிட்டார்கள். அநுமானமுகத்தாலே இழிகை தர்ஸதத்துக்கு விருத்த, மன்றோ? என்னில்; வேத, ஸாஸ்தர விருத்த, மான அது மாதம் இங்கு தவிருகிறது. 4. "தேவாஸாவிர்வினா। வஸதேவாஸு-

"வாஸாவிர்வினா" (ஸாஸ்தரயோதித்வாத்) என்று அநுமானிகரை ஸாஸ்தரகாரர் தூஷித்திருக்கசெய்தே, இவர் அநுமானத்தாலே காரணவஸதுவை நிர்ணயம் பண்ணுவானேன்? என்னில்: "வாஸிர்வினா வ தேவாஸாவிர்வினா। வஸதேவாஸு-

"ஸாஸ்திரத்தையே (தம்னைபறியக்) காரணமாகக் கொண்டதானகையே (பிரம்மம் அநுமானத்தால் அறிப்பப்படாதது)" [பிரம்மஸாஸ்திரம் 1-1-8] என்று அநுமானத்தால் காரணவஸதுவை ஸாதிப்பவர்களை ஸாஸ்தரகாரர் தூஷித்திருக்கும்போது, இவ்வாழ்வார் அநுமானத்தாலே காரணப்பொருளை நிர்ணயிக்கலாமோ? எனில்:

ஐயர் || (வேத, ஸாஸ்த்ராநிரோதி, நா | யஸ்தர்க்கேணுநுஸத்த, த்தே ||) என்று ஸாஸ்த்ராதனோடு சேரும் அதுமானியது. ஸாவயவத்வாத் கார்பம்; கார்பம் விசித்ரமாகையாலே, கர்த்நாவும் ஆஸகர்வஸக்தியுத்தனாவேனும்.

(ஸையாநதகனியா) பூ, மி கடி, கையாகையாலே தகனியாக் கிற்று. (வாயகடல) த், ரவ த், ரவ்யமாகையாலே நெய்யாகக் கொண்டது. (ஸையகததிரேன) தேதுபத, ர்த்த, மாகையாலே விளக்காகக்கொண்டது. இம்முன்றும் பஞ்சபூ, தங்க

ஸ யம் வே நேசா: || (ஆர்ஷம் த, ர்மோபதே, ஸஞ்ச வேத, ஸாஸ்த்ராநிரோதி, நா | யஸ்தர்க்கேணுநுஸத்த, த்தே ஸ த, ர்மம் வேத, தேதர: ||) என்று வேத, ஸாஸ்த்ராவகமோடு வருத்த, த், மான தர்க்கத்தை அழித்தது. அஸ்துத்த, மான தர்க்கத்தை ஸலீகரிகையாலே, குவசம் அபடி வ், ரோத, பரவாக்யம் சேசஸா டுடமிலலை. "ஸானுநுநாஸ வாக்யஸ ஸ்விவாயகாவா" (ந்யாயாநுக், ருஷிதஸ்ய வாக்யஸ்யார்த்த, நிஸகாயகத்வாத்) என்ற ன்று ப்ரதிபாஷ்யாகாரர் அருளச்

"ஆர்ஷம் த, ர்மோபதே, ஸஞ்ச வேத, ஸாஸ்த்ராநிரோதி, நா | யஸ்தர்க்கேணுநுஸத்த, த்தே ஸ த, ர்மம் வேத, தேதர: ||"

[மது 12:106]

[ருஷிகளால் ஸாஷாத்கரிக்கப்பட்ட வேத, வ், களையும், த, ர்மங்களையும் உபதேசிக்கவும் க், ம், கதி முதலியவற்றையும் (கர்த்) வேத, ஸாஸ்த்ரங்களுக்கு முரணல்லாத தரிக்கத்திறம் வைக்கெருவன் விசாரிக்கி ருடுகிற அகலே த, ர்மத்தை அறியுன்; மற்றவன் அதிபமாட்டான்.] எவ்விதமாயே வேத, ஸாஸ்த்ரங்களுக்குப் பொருள் கொள்ள அவற்றுக்கு முரணான தரிக்கத்தை உபயோகிக்கக்கூடா தென்றும், முரணல்லாத தரிக்கத்தை உபயோகிக்கலாம் என்றும் மறுமுதலான மஹர்ஷிகள் உரைத்திருக்கையாலே, ஸாஸ்த்ரகார ருக்கும் அதுவே கருத்தாகவேன்றாமையால் வேத, வ், ரோத, மற்ற அதுமானத்தை இவ்வாழ்வார் இக்கு உபயோகத்திற்குப் பதில் ப்ரதிபாஷ்யாதிரோத, மிக்கலை. "ந்யாயாநுக், ருஷிதஸ்ய வாக்யஸ்யார்த்த, நிஸகாயகத்வாத்" [ப்ரதிபாஷ்யாரம்பம்] [ந்ய

குக்கும் உபலக்ஷணம். (வைபவம்) பெரிய வெள்ளத்திலே ஒரு கழல் மிதக்குமாபோலே. பூமி ஜலத்திலே நிற்கும்போது இதுக்கு ஓடி வேண்டாமோ? (வாங்கடா) பூமியை அடி, பூமியாதே நிற்கும்போது ஓடிவேண்டாமோ? (வைபவ கற்போசன) முப்பதில் ஒன்று ஏறதல் குறைதல் செய்யாத போதே. 6. “யாநிதி மூ:” (மீனோதே, தி ஸரீர்ய:) ஆக வேண்டாமோ? 9. “யாநிதி” (பல் ஸர்வதூ:) இப்பாதி, களில் சொல்லுகிறவனாகவேண்டாமோ? (செய்யவதையாதி:) இதுக்கொரு நூத, ஜனன் என்ருந்நதால் அடிமை செய்ய வேண்டும். (கடராழியான) ப்ரஹ்மருத்ராதி, கருக்கும் ஜகத்தில் ஏகதே, ஸம்ப், ந்த, முண்டே? என்னில், அந்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. குபாதி, களில்லைபெள்ளும் வாதி, களை நிரஸ்த, லாக்குகிறது. (அடிகை) பிராட்டியல்லவோ, முறை தப்பாதபடிவேறுமே. (குட்டிவேளை சொல்லாமல்) 10. “யாநிதி நிவர்த்த” (யதோ வாசோ நிவர்த்ததே) என்ரு விஷ

செய்தது. பருதி, வ்யாதி, களாலே லீலாவிபூத்யை உப லக்ஷிக்கிறது. ‘கடராழி’ என்று கிதயவிபூதிகளு உப லக்ஷணம் ‘அடிகை’ என்று தி, வ்யமங்குளவிக, லுத்த துக்கு உபலக்ஷணம். இப்படி வைபவத்தை ஸிஷிக கவே, “ஸாநகயமே ததவம்” என்றும், ‘கிராஸேஷ வஸதுவே

பத்தினால் அதுக்கூறிக்஑ப்பட்ட வாக்யத்துக்கே அத்தத்ததை நிர்வர்த்திக்கும் தன்மை இருப்பதால்.] என்ருவோ ஸ்ரீபிராஷ்ய காரரும் ஸ்ரீபிராஷ்யத்தொடக்கத்தில் அருளிச்செய்தது. (வைபவம்) ‘வாங்கடா’ ‘கற்போசன’ என்ற லீலாவிபூதி முழுமையையும் உபலக்ஷண முறையாலே காட்டுகிறது. ‘கடராழி’ என்று நித்யவிபூதி முழுமையையும் உபலக்ஷணமுறையாலே உணர்த்துகிறது. ‘அடிகை’ என்ருவோலே தி, வ்யமங்குள விக்ரஹத் தைக் காட்டுகிறது. இப்படித் தம்முடைய மதத்தைக் காட்டு மவரால் விக்ரஹத்தையும் விபூதிகளையும் சொல்லுகவாலே “என்ருவம் ரூபம்” என்ரு பெ, ளுத்த, த்ரவிக்ரஹத் தையும், “கிராஸேஷவஸதுவே ப்ரஹ்மவஸதுவே” அப்பத் ஸர்வத் தித்யா” [ஸ்ரீபிராஷ்யம் மஹாபூர்வபக்ஷம்] [கிரேஷணங்களுந்

யத்தை மறுபாடுவாய்ப்பெரி பண்டில்லாத அழகும் உண்டாக்கி
 னேன். (இடர்தயாத்) என்னை உனதுக்குகைக்காக.
 சொல்லாதிருக்கை இடர். "இடரார்ப்பொர்" இதுயாதி, வத்
 குணத்தை அதுவந்தி, க்கிலும் பரகாரியந்தமாயிருக்கும்
 இவர்களுக்கும்.

மாறனெரிதம்பி, "எம்பெருமானை மறக்க விரகில்லையோ?"
 என்னுராம். இக, ம்தின இடர்த்துக்கை அந்தத, ரத் வந்தி, தி, ம. 1.

2. என்று கடல்கடைந்த தெவ்வுலகம் தீரேற்றது
 ஒன்று மதின் புனரேன்நான் - அன்ற
 தடைத்துடைத்துக் கண்படுத்த வாழி இதுதீ
 படைத்திடத் துண்டுமிழந்த பார்.

பதவுரை: - கடல் கடைந்தது - பாற்கடலைக் கடைந்தது,
 என்று - எந்த நாளா? (இவ்வழிக்கு என்ன படி?) தீர் ஏற்றது -
 (தன்) ஜலத்தை ஏற்றுக்கொண்டது. எவ்வுலகம் எந்த
 உலகத்திற்காக? இவ்வுலகத்திற்காகவேயன்றே என்ற
 படி; அதனை - அயறாற; ஒன்றும் - சிறிதும், நான்
 உனரேன் - நான் அறியாமைட்டேன்; அது - அந்தக் கட
 லானது. அன்று - பூர்வமாவ காரகாலத்துல், அடைத்து -
 அணைக்கடி அடைத்தது, உடைத்து - (ராவண ஸபையரத்
 திருஷ்ப பிறகு) உடைத்தது, கண்படுத்த - (எவ்விதமும்)
 கணவளாந்தமனாகிற. ஆழி - ஸமுத்தரம்; இது - (தீரேற்றுப்
 பெற்ற) இவ்வுலகம், தீ படைத்து - தீ ஸ்ருஷ்டித்தது. இடந்து -
 (வரலாறுபடியாய்) சததயெடுத்தது, உண்டு - (புறியகாலத்
 தில்) புசித்தது, உமிழ்த - பிசுபு வெளியிட்ட, பார் - பூமி.

ததயம் என்றும், 'ஸ்ரேஷ்டகுருந்தா வீரவிஷ்டமே ததயம்'
 என்றும் சொல்லப்படுகிற பரபகாவுகள் அந்தத்தாத் பரதி
 கூறிபதங்கள். 1.

ஞானமாத்நிரமாரிக்கும் ப்ரஹ்மமே உண்மை. மற்றவை
 பெல்லம் பொய்] என்கிற அந்நவநிமத்தத்தையம் 'கடாரி
 யம்' என்று ஸுதரானவிரிஷ்டம் என்கையாலே, குலம்
 முதலானவற்றோடு உடிப மற்ற தெய்வக்கலைப் பரம்பொரு
 ளாகக் சொல்லும் ஸ்வயர் முதலானவின் மதங்களையும் அந்-
 ததத் தக்கிவிரித்து.) 1.

இரண்டாம் பாட்டு அவதாரிகை:—(என்று இன்னமும் திரையும் நுரையும் மாறிற்றோ? (உய்யவகம) லோகாத்ராத்ரேயோ? அந்நவது தெரியாதோ? (ஒன்றுமாத்கா யுண்ணாநான்) அன்று என்கே போனேனோ? (உண்ணாநான்) அன்றைக்கு எளக்கென்னவோ ஒரு விஷயத்தேடி அந்தர்ப்பட்டேன். (அன்றித்யாதி.) ஒன்றேயோ? பருத்தி பட்ட பன்னிரண்டும் பட்டதில்லையோ? உண்ணான் என்று இழந்த நான்கு சொலிக்கிறார்.

அவதாரிகை:— இப்படி அதுமாகப்பண்ணுகொண்டு வருத்தமுடனே அவனுடைய பரதவம் அதுதான் வேண்டுமோ? அவன் விழுதினவுடையாகப் பண்ணியிருப்பின் உமிழ்ந்தபாயந்த திவ்யபிசேஷிகங்கள் ஒரொன்றே அவனுடைய பரதவத்தை அதுதான் உடுத்த தாராதோ? என்கிறார்.

உரை:— தங்கள் அரகதித்த தேவர்கள் அபேகிதம் செய்கக்காக "அண்ணல் செய்தலைகடல் கடைநது" எனனுமடி தன் னாவேர்வாதவம் தோற்றாக கடல் கடைநதுளிற்று எத்தனை காளுண்டு என்றும், ரசவராபி,

இரண்டாம்பாட்டு அவதாரிகை:—அதுமான ப்ரமாணத் தைக்கொண்டு நிரமப்பட்டு அவன் இகத்தாரணமுன் பாய் பொருள் என்று நிச்சயிக்கவேண்டுமோ? இவ்வுலகத்துக்காகக் கடல் கடைந்ததும், நீரேற்றாகத்ததும், கடலைபடைத்து உடைத்துக் கடலிற் கண்டவளர்த்ததும், உலகைப் படைத் திடந்து உண்டு உமிழ்ந்ததும் அவனை பரம்பொருள் என்பதைக் காட்டித்தாராதோ? என்கிறார் இரண்டாம் பாகத்திலே.

உய்ய:— (என்று கடல் கடைத்தது) தங்கள் வேண்டிக் கொண்ட தேவர்களுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்ற "அண்ணல் செய்தலைகடல்கடைநது" (பெரியதிரு 0-1-2) என் னென்படி தான் னாவேர்வாக என்பது தோற்றத் திருப்பாத் கடலைக் கடைந்ததளிப்பது என்னதக்கு? இன்று பேரே வன்றோ எனக்குக் காட்சிபலிக்கிறது: கடைத்தபோதுண்டான

வயா:- கார்பாத் காரணமுமாதம் வேணுமோ அவனுடைய அதிமாநுஷ்சேஷத்தங்கள் கிடக்கச்செய்தே? (என்று கடைத்த துணையும் திணையும் மாறிற்றோ? (கடைக்கத்து) கடையப்பூக்குக் கைவாய்க்கினவர்களை எவ்வளவுக் கொள்ளவேணுமோ? (எவ்வளவுக் கொள்ளுறது) இன்று மஹாபுலியாலே தோஷு படாநின்றதோ? அவன் அடிக்கவடு மாறிற்றோ? "லாமன் மன்னிது" என்னும்படி தோற்றுகிறதில்லையோ? இவ்வளவு மன்றோ நீரேற்றது என்கிறது. (ஒன்றுபதையுண்டேன காள்) இச்சேஷத்தங்கள் கிடக்கக் கார்பாத் காரணமுமாதம் பண்ணித்திரியவோ தான்? அன்றிக்கே, "ஒன்றுமதனை

மாடிகளான குதிராதி,களும்— திருவடி விளக்கலவா, விளக்கின தீர்த்தத்தை சீரணா வஹித்துப் பரிசுத்த,ராம்படி இருந்த,ரன பராதத்தையை ஸாதத்த,மாக்குமபடி ஆததி, பாயக்கொண்டு மஹாபுலி கைவிலே நீரேற்றனைத்துக்காண்டது எந்த லோகம்? என்றும் அவ்வேர செயல்களிலே குழிந்தேனாணககடவதான கந்த தி,வாய்சேஷத்தத்தை

அதையும் துளையுக்கட மாருமலக்கு இப்போதும் காட்சி வளிக்கிறது என்று கருத்து 'என்று' என்றது இந்து போலே பிடுக்கும் ஞானத்தெனிகைக் காட்டுகிறது. (கடைத்தது) கடையப் புத்தது குடியாமல் கின்ற தேவர்களை ஸர்வேசுவராகக் கொள்வதோ? பல உருக்கொண்டு கடைத்த இவனை ஸர்வேசுவராகக் கொள்வதோ? (எவ்வளவுக் கீரேற்றது) 'கைவரக்' என்று தம்மை அபிமானித்தத் திரியும் உருத்திரனும், பிரமனும் ஒருவன் திருவடியை விளக்குவானாய், ஒருவன் அந்த ஸ்ரீபாத,நீர்த்த,ந்தைத் தலையிலே தரிப்பாளுப்ப் பரிசுத்த,ராம்படி. இக்கை வேண்டுகைக் ஸப,லமாய்ப்படி பாச கருகி மஹாபுலியிடம் கீரேற்ற அளந்துகொண்டது எந்த உலகம்? இப்போது நான் கண்ணோநிர காணும் இவ்வளவு மன்றோ? அவனடிக்கவடுகடவக்கு எனக்குத் தெரிந்தது இவ்வாமனை மன்னில். இன்று இது மஹாபுலியால் நோஷு படாமலிருப்பதெனவே ஸர்வேசுவரனென்று காட்டித்தரும். (ஒன்றுமதனை உணரேன் நான்) ஒவ்வொன்றே தென்கையுக்கு

யுணரேன்" என்றது அதிமாநுஷ்டசெஷ்டிதங்களைக்கண்டு "எத்திறம்" என்று மோஷிக்கிறாக்கவுமாம். "என்று கடல் கடைத்ததெவ்வுலகம்" என்றது. எல்லாம் செயல்களுக்கும் உபலக்ஷணம். "என்று" என்றது. ஜ்ஞாதவையாத், யம் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாதமாவது யத், தே, மகாலஸம்ப, நிதி, தயா யாதோர்த்தம் தோற்றிற்று. தத், தே, மகாலஸம்ப, நிதி, தயா அவ்வர்த்த, ததைக் காட்டுகையிறே. (அன்றித்யாதி.) நீ அந்நயபடைத்துத் திருவில்லாலே அழித்து உண்டாக்கின

ஏ க ி து ச ம ம யான அநுஸகதி, ககாபட்டுகிறிலேன்; ராவண்ண தி தயினைப் பிரித்தவனது. "சிவாமுனமயமயுந-
சுநேதா சேதா" (ஸிதாமுக, கமலஸமுல்லாஸஜேதோ ரச
ஸேதேர) என்கிறபடியே தகற்பிக், லாஸாத்தம், மாகத்
ததலஜ் தியான லவணஸமுத, ரததை மலைகளாலே
அடைத்து. அநுஸக, ளளவாகள இவது வகது கலியாகபடி

குமதான அந்தச் செயல்களை அந்தக் காலங்களிலே நான் அநி
யப் பட்டிருக்கிறேன்! சித்பனான நான் அன்று எவ்வு பிபாபி
ருக்கின? எந்த விஷயத்தைப்பற்றி இதை மறந்திருக்கேன்?
அன்றிக்கே இச் செயல்களைக் காலம் கடக்க அவத்கற மறந்து
கார்த்தினிருந்து ஜ்ஞாதமாவதை அநுமானம் பண்ணி
னெனே முதற்பாட்டிலே எங்குராகவுமாம். அன்றிக்கே,
இவ்வறிமாயுஷ செஷ்டிதங்களை அநுமதித்தவுடம் "எத்திறம்"
[திருவாய் 1-2-1] என்ற கம்மாழ்க்காரப் பாவே மயங்கு
கிதூராகவுமாம்.

[சுன்று..பாரி] இக்கடலும். உலகமுமே உன்னிடம் பட்ட
பாடு ஒன்ற இரண்டா? பருத்தி ஆடையாவதற்குமுன் படும்
எல்லப்பாடுகளையும் இவை உன்னிடம்பட்டனவன்றோ?
(அன்று அடைத்து) "கலிதழம் கனிவாய்த் திருவினப்பிரித்த
கொடுமையில் கடுகிசைபாக்கன்" [பெரிய திரு 5-7-7] என்கிற
ரகவணன் பிராட்டியைப் பிரித்த அன்று, "சுகைதிக் முகத்
தாமரை மயிர்வதற்குக் கரணமான சேதுவனாயித்" [ஆளவரி
தாரி முக்தகம்] என்கிறபடியே பிராட்டியின் முகம் மலரு

கடலிலே. கண்படுத்த—கணவனார்த்த ஆழி. உடைத்து—
ஸம்ஹரித்து என்னவுமாம். (இதுவித்யாதி.) இல்லாதவன்று
ஸ்குஷ்பதது ப்ரளயங்கொள்ள அண்ட, மி, தத்யில் நின்று
ஒட்டுவிடுகிறது. ப்ரளயம் வருகிறதென்று ஏற்கவே திருவ
பிற்றிலே வைத்து வெளிநாடுகொணப் புறப்படவிட்ட பார்.

த, துஷ்கோடியாலே உடைத்து, எழுப்பிக் காரயங்கொள்ள
லாய்மடி கணவனார்த்த கடலாகும் அந்தக்கடல்; சக்ய
லாகக்யஸாரக்யஸாததிலே கிதயதீ, கிதஹபிநககிற நீ,
அழிகதவன்று ஸ்குஷ்பதது, அவாகதா ப்ரளயத்திலே
இடர்ந்தெடுத்து, மேல ப்ரளயததிலே அழியாதபடி திரு
வயதெறிலே வைத்து, வெளிநாடுகொணப் புறப்படவிட்டு,
இப்படி உடைக்கலிலே ப்ருத்திபட்ட பன்னிரண்டும் பட்டுக்
கிடக்கிற பூ, மியாகும் இந்த பூ, மி.

வதற்காகப் பாற்கடலோடு ஓர்மொள உப்புக்கடலை மலை
கொளே அடைந்தவன் லயங்கே? (உடைத்து) அங்குள்
ஊர் பிறிதொருவஸத்தில் இடம் வழியாக இங்குவந்து இங்குள்
காணாத துன்புறுத்தக் கூடாதென்று அவ்வண்ணைப் ப்ரஸுமி
வருப்போது கின்றுவிடாமே உடைத்தவனும் லயங்கே?
(உடைத்து) ஏதற்கு இக்கடலை ப்ரளயத்திலே ஸம்ஹரித்த
வனும் லயங்கே என்கிறதாகவுமாம். (கண்படுத்த ஆழி அது)
துன்பம் நெருப்போது தேவர்கள் எழுப்பி உண்ணக்கொண்டு
நங்கன் காரியங்களை நடத்திக்கொள்ளாமல்படி எப்போதும்
நீ போகிறத்திகர புரியும் கடல்களே அது. (நீ படைத்து
இடந்து உண்டு உமிழ்த்த பார் இது) உடைக்கொண்ட ரகிப்ப
தற்கு எப்போதும் கிரதக்கொண்டிருக்கும் நீ ப்ரஸுத்த ப்ர
ளயத்தில் இது அழிந்தபோது இதைப்படைத்து, காமித்திக
ப்ரளயத்தில் கடக்கொண்டபோது அண்டக்கவர்களுக்கு
காரணமுடையாக் ஈதந்தெடுத்து, ப்ரளயத்தில் அழியாதபடி
நிருவர்த்திலே வைத்து, ப்ரளயம் கிங்கவடகன் அனைவரும்
காண கொள்ளிட்டு இரட்டைச் செல்வ வெண்டியவதைவெல்லாம்
நீயே செல்வமுடையவர்க்கும் பூ, மியக்கே இது.

இது என்றது — தாயிருந்த பூமியைக்கையாலே, அது என்றது — அத்தோடு ஸம்பந்தித்த கடலாக்கையாலும், அஸந்திவிதமாகையாலும். “ஆழி அது” என்று அந்வயம். செய்புடைபலனன்றோ க்ருஷிபண்ணுவான், அல்லாதார்க்கும் ஸம்வாத்வ ப்ராஸங்கமுண்டாகில். இதிலே அவர்களுக்கும் ஒரு தொழிலுண்டாகாதோ? 2.

3. பரானவு மோசடிவைத் தோசடியும் பாருடுத்த
நீரானவுஞ் செல்ல நிமிர்ந்ததே—ஒருருயின்
பேபனவு கண்ட பெருமான்! அறிகிலேன்
நீபனவு கண்ட நெறி.

‘கண்டவாறமுல் தனதே உலகென லிளமுள்’ என்கிற படியே இவ்வோ திவ்யசேஷாதிகளதானே அவனை ஸாவாதிகள என்னுமிடத்தைக் காட்டுகிறதிலையே? என்கை. ‘என்று’ என்கையாலே திரையும நுரையும் இப்போதும் மாதிரிதற்கிலென்கை. ‘எவவுமகம்’ என்கையாலே அளாத அடிச்சுவடு இப்போதும் அப்படியே எடுக்கலாயிருக்கை. 2.

வயிபுடைபலனன்றோ உழுவை? மற்ருருருக்கு ஸ்கவாதவயிருத்தநாமி இச்செய்க்கையிலே ஒக்கைவாவது அவர் கள் செய்திருக்கவேண்டியோ? “உண்டும் உயிர்ந்தம் கடத் தம் திடத்தம் கிடத்தம் மித்தம் செண்டகோலத்தொடு சீற்றிருத்தம் ஸனங்கடியும் கண்டவாற்றும் தனதே உலகென மிளமுள்” [திருவாய் 4-5-10] என்கிறபடியே இந்த அநிமா நுஷ்செய்க்கைதாமே அவனை ஸர்வோவானென்று காட்டு மித்தவையன்றோ என்ற ஒருத்த. “இது” எக்ருர் பூமியை, தாய் மிற்ருமிடமாகையாலே; ‘அது’ எக்ருர் பூமியைக் குழித்த கடலை, தூத்திவிருப்பதாகையாலே. ‘என்று’ ‘எவவுமகம்’ என்று தம் அறிவுக்கு அவை இப்போதும் தோற்றவகைத் சொல்லுகூர். 2.

பதவுரை— ஓர் அடி—ஒன்றற்ற ஒரு கிருவாடிவைய, பார் அளவும் வைத்து—பூமியுள்ள வளவல்லுற வளவாக, ஓர் அடியும் மறவொரு திருவடியும், பார் உடுத்த—அடைததைச் சூழுகதிருத்தம், நீர் அளவும்—கூவாள் ஜலம் வளவிலே, செல்ல—செல்லுமாபடி, நிமிர்ந்தது—உயராகதது, ஓர் உருவின் பேய்—தெய்வப் பெண்ணின் வடிவவடிவையேயான பூதவடிவைய, அளவு கண்ட—(உயிருக்கு) எலலை வைய கண்ட, பெருமான்—உபகாரகனே! நீ அளவு கண்ட நெறி—நீ செயது முடித்த செயல்களை, அறிவிலேன்—அளவிட்டு அறியமாட்டுகிறிலேன்.

அவா— மூன்றாம் பாட்டு. (பாரித்யாதி) அப்பூமியை படைப அளந்தானென்று இவனுக்கு கர்வாவதம் சொல்ல, அளக்கைக்கு விடியமுண்டாகிலன்றோ? என்கிறார்.

வ்யா— (பாரளவுமொடி வைத்த) பூமியுள்ளவளவும் ஓடிவைத்து. (ஓடியா) வைத்த அடியைச் சொல்லவு

அவதாரிகை :— ‘ எவ்வளகம் நீயற்றது ’ என்று சொன்ன திருவுரைகந்தருளின திருவந்தொத்ததிலே திருவுள்ளம் சென்று அதனை அதுபுண்ககப்புகநாடத்தில் கிட்கொள்ளமாட்டாமல் அதிலே கிடந்து அலைந்து.

உரை— அதிலோகமான அழகையுடைய ஒரு திருவடியை “படிக்களவாக கிடத்த” என்கிறபடியே பூமியுள்ள

அவதாரிகை— ‘எவ்வளகம் நீயற்றது’ என்று சொன்ற பாட்டிலே திருவுரைகந்தருளின செயலையுற்றிய பூதவளம் வடிவையிலே, அவ்வளகச் செயலிலே திருவுள்ளம் ஓடிபட்டு, அகை அதுபுண்ககப்புகநாடத்தில் அதுபுண்ககப்புகநாடத்தில் அதுபுண்ககப்புகநாடத்தில் அதுபுண்ககப்புகநாடத்தில்.

வ்யா— (ஓடியா) ஓடிவந்த வடிவை உயரில் காணும் அடிக்கை எவ்வளகம் கிடத்த அழகையுடைய ஓடி திருவடியை (பாரளவு) வைத்து பூமியுள்ளவளவிலே கிற்கும்

மாம்; மற்றையபயங்களுமாம். (பாருத்த) "பெனவதீருடை
யாடையாகச்சுற்றி" என்கிறபடியே. பூ,மியை ஆவரித்த
ஜலத்தைக் கடத்தென்னவுமாம்; மேலில் அண்டத்தைச்
சூழ்த்த ஜலத்தனவும் சென்றதென்னவுமாம். (திருநெல்
பாதி,) "சூருமணங்கும் தெய்வப்பென்" என்கிறபடியே

வனவே கிறதாயிடி. சூசதாநவியவதது, அததோடு சூவிய
விகலபம் பண்ணாமபடியான மேலே எடுத்த மற்றொரு
திருவடியும், அண்ட, கட" ஹத்ததைச் சூழந்த ஆவரண ஜலத்த
ளவும் செல்ல வளங்கதது. தன் வடிவை மறைத்து,
தெய்வங்கனையான யசோதை வடிவுகொண்டுவந்த பூத
கையை, அவள நிகரவு அவளோடேபோய்படி அளவிட்டு
முடித்த செயலாலே, ஜகததுக்கு சேஷியான உன்கை
நோக்கித்தந்தவனோ! உ அளந்துகொண்ட வழியை, நான்
இன்னபடியென்று அறியமாட்டுகிறிலேன். இச்செயலை
அருளந்தித்ததால் அதிலே ஆழங்காற்படுமதொழிய அள
விட்டு அநுபூதிசொல்ல நின்றிலேன் என்று காணது.

படி, கடிவாளத்தை இழுத்துப் பிடிப்பதைப் போல இழுத்துப்
பிடித்து வைத்து. வளர்ந்து கொண்டே போகும் நிரூபையை
மேலே வளராமல் பூ,மியையேவாய்ப்படி நிறத்துவதில் உன்
டான அருமையைக் காட்டுவது "படிக்களவாக நிறித்த
கிள் பாதபங்கயம்" [திருவாய் 9:2-2] என்ற நயமாழ்வாரும்
இவ்வரித்தத்தைக் காட்டினார். (ஓடியும்) "அவ்வடிக்கு
இணை இவ்வடியே; இவ்வடிக்கு இணை அவ்வடியே" என்ன
லாம்படியான மேலே எடுத்த மற்றொரு நிரூபடியும். (பாதி
உடுத்த நீரளவும் செல்ல நிறித்ததே) அண்ட, கடவணர்
சூழ்நிறுக்கும் ஆவரணநயம் வளர்நிலும் வளர்க்கதன்றே.
பாதி—அண்ட,ம். அன்றிக்கே 'பாதி' என்ற பூ,மியையே
சொல்லுவதாகக்கொண்டு "கண்ணார் கடலுடுக்கை" [திருவ
திருமடல்:1] என்கிறபடியே மேழ பாதளவும் வைக்கப்பட்ட
அந்நிரூபடியே பூ,மியைச் சூழ்ந்த கடனையும் செல்ல வளர்க்
தது என்பதாகவும் கொள்ளலாம். (சூர் உருவிக் பேய்)
"சூரும் அணக்கும் தெய்வப்பென்பெயர்" என்கிற தமிழ்

வினாக்களமான வடிவென்கிறது. பேசைத் தெய்வப்பெண்
 வெள்ளலாமோ? என்னும், 11. "பிராச...பிராசு..."
 (பிராசோ தேவயோநய:) என்று பிராசச்சங்கியும் தேவ
 யோழியிலே கூட்டுகையாலே ஆம். (பேயளவுகண்ட)
 பேயாகப் பரிச்சேதி, தத. பேயாகப் பரிச்சேதி, க்கையாவது-
 முடிக்கையென்று பொருளாயினே. (பெருமான) பூதஸந்நய
 முடித்து ஒரு கோவியை ஐக, த்துக்குத் தந்தாய். 12. "ஸ்வ
 ஸ்வியஸிம் ரஸா...ரஸா..." (ஸ்தம்பம் தத, விஷஸம்மிஸம்
 ரஸ்யமாஸிஜ்ஜுத, த்ரு...ரோ) (அறிவினைதயா த்) த் செய்த

"குந்தமுண்டம் தெய்வப் பெண் பெயர்" எனக் தற்படியே
 தி, வ்யாகரணமான பேய் என்றபடி. "பேயளவுகண்ட"
 என்ற இததால வையதகத்தாலே அவளை அறியப்புகில்
 புகியப்பட்டது. (பிராசு) என்று கருத்து. "அறிவினை த்

செய்தும்கூட. "குந்த" என்றது தெய்வப்பெண்ணைக் காட்டும்;
 இங்கு "தெய்வங்கையோரை" [பெருமான்திரு 7-5] என்ற
 வசனத்தைப் காட்டுகிறது. வசனத்தின் உருவொரு வந்த
 பேய் என்றபடி. தெய்வப்பெண்போல் அழகிய வடிவு
 கொண்ட பேய் என்றமாம். "வித்யாபாபா...வித்யாபாபா"
 [கோவந்த, த்ரு...கோவந்த...கோவந்த...கோவந்த] [கோ
 கோவந்த 1-1-11] என்ற அமரகோவந்திகையையே பிராசச்சங்கியும்
 தேவசங்கியிடமிருந்து உண்டானவையாகையாலே "குந்தயின்
 பேய்" என்றதென்ற பெய்வாசைப்பிள்ளை சிவஸிம்மிபரி.
 (பேயளவுகண்ட) கப்பேயின் திவ சினைவு அவருக்கிவையாய்.
 அவருடைய ஆயுளுக்கு அளவுகண்ட. (பெருமான) இச்
 சொல்லாலே உலகிற்கு வாதஞ் தன்னை இவ்வாய்ந்துத் தந்து
 உபகரித்தவனே! "ஸ்தம்பம் தத, விஷஸம்மிஸம் ரஸ்யமாஸித்"
 [ஸ்வசியம் 55] [விஷங்ககந்த அம் முகிப்பம் வினிதாதிருத்
 தது] என்றவுடன "ஸ்தம்பம் தத, விஷங்ககந்த" [ஸ்வ] என்ற செத்துப்
 புகழார் காரணியாலே கூட்டுவது மத்யாயுடும் துருத்தவாயி
 யானான் என்றார்திரு சிவஸிம்மி. (பெருமான) இவனுக்கு என்
 கருகிறதோ எந்திருத்தி என்னும் பூதகணம் முடித்த
 செயலாலே உண்டாகி உதவிக்கினி என்றமாம். (அறிவி

ஒரோ செயலை என்னால் பரிச்சேதி, கம்போகிறதில்லை. அன்றியே, மறாப, விவரமே அப்பாருகையான பூமியை அளந்து உன் திருவடிகளிலே இட்டுக்கொண்டாற்போலே என்னை உன் திருவடிகளிலே இட்டுக்கொண்டு, பூதனைப்போக்கிற்றுப்போலே என்னாகைய விவரத்தினைப்போக்கி என்னை விஷயிகரித்தபடி அறிகிலேனென்னவுமாம்.

பாசளவும்—அளவிலே குகைதாங்கின அருமை. உடுத்த காளவும்—ஆவணமும். பெயரளவு—எல்லை. பெருமான்—அச்செயலாலே என்னை உண்டாக்கினான். நீ சிலரைப் பரிச்சேதி, கும்போது வந்ததில்லை; உன்னைப் பரிச்சேதி, பார் முடிந்தே போயித்தான். தாவைப் பேசாக்கினபடி. நீ அளவிட்டுவைத்த உபாயம் உணராதொழியப்பண்ணுகிறாயோ? உணரப்பண்ணுகிறாயோ? 3.

அளவுகண்ட தெறி” என்கிறது நீ எனத்திறந்தல் நக்ககந்து மார்க்கம் எனவென்று அறிவித்தினை என நுமார் 3.

லென் நீ அளவுகண்ட தெறி) நீ திருவுலகைத் தன்ன இங் லெரு செயலை நான் ‘இன்னபடியாக அளந்து கொண்டாய்’ என்று அறிவித்தேனெனவேன். இதை அறணத்திக்கும்போதென் னாம், “காலமும் தெஞ்சழியும்” [பெரியதிருவாய்-81] என்றும் போலே நடுபடுவதொழிய இதை அளவிட்டு அறியமுடியாத நிலை என்று வருத்தம். அவ்வது. மறாப, விவரமே அப்பாருகைப்பட்ட பூமியை அளந்து உன் திருவடிகளின் கீழ்க்கொண்டு பூதனைப்போக்கிற்றுப்போலே. என்னுடைய விவரத்தினைப் போக்கி அளந்தாலும் எம்மளவியப்போக்த என்னை எப்படித் தான் ஆட்கொண்டாபோ என்பதை அறிவித்தேனெனவேன் என்று சொன்னேன். “இவனை உன் மனத்தால் என நினைக்கின்றாய்” [பெரியதிருவாய்-2-7-1] என்றும்போலே. என் விஷயத்தில் என்ன வழியை கருத்திருக்கிறாய் என்று அறிவித்தேனெனவேன் என நுமார்.

இப்பாட்டின் அளவீத்தமாவது,—எம்பெருமான் சிலரை அளவிட நினைத்தால் அவனுக்கு ஒரு அருமைவாயில்லை; அவனைச் சிலர் தம் முடிந்தபொழுது அளவிட நினைத்தால் அவர் என் பூதனைப்போலே முடித்தபொயித்தனை என்ருது.) 3.

4. நெறிவாசல் தானேயாய் தின்னாண் கைந்து
பொறிவாசல் போர்க்கதவஞ் சாத்தி—அறிவானும்
ஆலமரநீழ வறம்நால்வர்க் கன்றுமரத்த
ஆலமமர் கண்டத் தான்.

பதவுரை:— அன்று முன்னொரு மையத்தில், ஆல
மரநீழல்—ஆலமரத்தின் கீழில்லை. நால்வர்க்கு—அகூலதயா,
தக்கா, புலவதயர், கல்யாள் என ஒரு நாலையருகும். அறம்
உரைத்த—தாமத்யத உபதேஸித்தவனும். ஆலம் அமர்
கண்டத்து—விஷதகதக் கொண்டிருக்கும் கழிததை
புலையவனுமாய். அன்—சிவன், ஐந்து பொறி வாசல்—
ஐந்து ஐனோநதியவதனடைய துலாரங்கனிலுள்ள,
போர்க் கதவம்—அடைகத வ்யாணனாத கதவுகளை, சாத்தி—
அடைதது, நெறி வாசல் தானேயாய் தின்னாண்—உபாயமும்,
பதாயமும் காணவாக நுகுகிற மெபெருமான, அறிவான்
ஆம்!—அறிந்து விடுவதோ? (அறிவமாட்டான்) என்றபடி.

அவ:—நாலாம் பாட்டு. 'நீர் அறிந்திலீராகில் எவ்வாறறி
யானோ?' என்ன, "எம்பெருமான் பாஸாத, மடியாகப் பிறத்த அறி
வுடைய தான் தடுமாறாநின்றேன். தபஸ்ஸமாதி, யாலே பெற்ற
அறிவுடையவன் உபதேஸிப்பதே!" என்று கேட்குகிறார்.

அவதாரிகை:— அவனருளடிவாக வந்த மெளவியால்
குறைவற்ற கானுழப்பட நீஞ்சிக்கரை யோறாடையால்
கிடந்து அலையாநிற்க, மையதாததாலே வந்த ஜனாரணகதி
கவாய போரபபொலிய நிக்ரதது ஒருவன்(ன்) அறிவ ஒருப்படு
வதே! மயன் மருகேடனோ என்று குதூகினை கேட்குகிறார்.

அவதாரிகை:— நீர் அறிவகியுக் போகிறத: எரிவதற்குள்
எனப்படுமயாய், துஷிணாஸித்தியருகில் பிறகுக்கு உப
தேஸிக்கும் சிவன் இவன் அறிவானோ? என்ன,—"பரமனரு
மாலே ஏற்பட்ட ஞானத்தெளிவாக் குறைவற்றிருக்கும்
காணங்கிட. அவன் பெருமைக்கடலில் நீஞ்சிக் கதாயேற
மடியவான் தந்தவித்தவந்தவனேன்; தன் மூற்றியாலே தவம்
பெற்று பெற்ற தவநாகுகுகின்ப அறிதவ நிக்ரதது, தான்
அதவாயும், பிறகுக்கு உபதேஸிக்கவும் ஏற்படுவதே ஒருவன்!
என்ன மருகேட!" என்று குதூகினை ஆசரிக்கியவன் ஏற்பட்டுக்
கொண்டதை கேட்குகிறார்.

வ்யா:— (கௌரவாதி) தெறியான வாசல்; உபாயமான வாசலென்னவமாம். “தெறி” என்று உபாயமாய், “வாசல்” என்று உபேயத்தைச் சொல்லிற்றும். உபாயமும் உபேயமும் தானேயாய் தின்றவியென்றமாம். இப்போது இது சொல்லுகிறது: ப்ராப்தி அவ்வியொழிய உண்டாகியன்றோ அறியும் அவ்வியொழிய உணர்வது என்னைக்காக. (ஆறுமுகிப் பொருள் வாசல்) ஒன்றையடக்கில் ஒன்று திறக்குமென்கை. தீரையடைக்கப் புக்கால் ஓரிட மடைக்க ஓரிடம் கோழைப்படுமாபோலே. 13. “சுபுஷி மந:” (சூரியம் ஹி மந:) என்கிறபடியே. (பொருள்கருணா) அடைக்கப் புக்கால், ஒன்றைப்படி பொராதின்ற கதவம். “சாததி” என்றது—அடைக்கப் போகாமையாலே. ‘அறிவானும்’ என்று ஷேமிக்கிறார். (ஆறுமுகிழல்) தான் தவம்ஸு பண்ணின ஆலமாதிரிலே. தான் புகுவதனம், தந்தம் பண்ணுவதற்கு முன்னே சிஷ்யாரித், ஷம் பண்ணுவாரைப்போலே. ஸ்வத்தகுண அஜாதமக்குவுக்கு ப்ராஹ்மஜ்ஞாதமின்றியே இருக்கிற ப்ராஸாதி உபதேஸித்தாற்போலே. (அறம்) ஸமாஸ்யஸை ப்ரகாசம். (கருணா) அக, கந்தப் புலஸ்த்யாதி, கருக்கு. (ஆறுமுகி கருணா) தாமஸகுணத்

உரை:—வடவகுக்கைத் து: வாயா லே புகுவது உமா ஸரயவா னு மான து:மதலாத: அருஸதய புலஸ்தய து:கி மாரககண் டேயாகனாதிற காலு சிஷ்யா கருகரும புகுவது, விஷயத் தம் உவவகதுநிலிட துழுகதவாஸறு புகுவது, விஷய தலாத மறு பாடுரு வாயா து:சதித் து:ச தொவவகலு கொளவ:வ: 13

வ்யா:— (ஆறுமுகிழல்) தான் தவம்புரிந்த ஆலமாதவக சிழமி. எம்பெருமானைக் குறித்துத் தவம்புரிந்து இப்போதே இவன் அறவைப் பெற்றிருக்கான். அகற்குள் சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்கக் கெம்பிவிட்ட இஃது என்ன அறிவு ௧௦௫ (அறம்) புகுவதை அடையும் வழியை. (கருணா) அக, கந்தப் புலஸ்தய, து:கி, மாரககண்டி, பர் என்னும் காலு மஹிஷிகளுக்கும். (ஆறுமுகிழல் அறம் கருணா) தான் இப்போதே தவம்புரிந்து அறிவுபெற்றவன் மஹிஷி

துக்குச் சேர்த்தது செய்யுமதல்வது. 14. "சுவாசுவாசே காந்"
(ஸதவாத் ஸஞ்ஜயதே ஜ்ஞாதம்) என்கிறபடியே கதற்
அவன் கடவனோ? என்கிறார்.

பண்ணகடவ உபதேயுதமதபபண்ணி ஆசாயபதம் கிர்
வஹித்தோம் எனறிகுததம் பெரிசறிவானனாய், அம்ருத
மத்யுத்யஸாயிற பிதகத ஹாலாஹலம் என்கிற விஷததை
நாசாயணன் ஆஜ்ஞாயாமே கபூததிலே அடக்கிக் கான
கண்ட, னென்று யாதுதுபிஷததுத தர்யம் பொருட்டுக்கனாய்,
ஸம்ஹி கருதவாகதியுக்கது அபிமானத்திருக்கிற குதரன்,

கனாகு உபத்த, சக்கத் தொடக்கிபத—ப், குஹத, ஸன்வகத்
தில் ஸவம் அந்நபயத்திலும், கௌஷீதகி மூன்றாவது
அந்நபயத்திலும், அறிவித்திரந்த அஜாதசத்ருவுக்குப் பூதம்
ஜ்ஞானமற்ற பூலாகி உபதி, சித்தான் என்று சொன்ன
கதைபாவிருக்கிறது என்பர் டேர்பவாச்சாஸ்பிர்னை. (அஹ)
ப, க, வத், விஷயத்திலே அகாரப்பாயம் செய்த அன்றைக்கே
ஆசார்பகம் வஹிக்கத் தொடக்கினான் என்கை. (காரத்த)
ப, க, வத், விஷயத்தில் றெனவன் பாசீகித்துக்கண்டவர்கள் செய்
வும் ஆகிப்பத்தொழிந் ஸமூத் செய்தவிட்டோம் என்றிருந்த
பொறிவானனாகையானே இவனே ஸர்வந்ருத்! என்று கருத்து.
(ஆலம் அமரி கண்டத்து) அமுதங்கடைத்தபேது உண்டான
"ஹாலாஹம்" என்ற விஷத்தை எம்பெருமானுடைய
ஆஜ்ஞையானே "விஷஸ்ப பாத்ரேண குத, ரேண" என்றக்,
வேதம் சொன்னபடியே அவனுக்குப் பாத்ரீஸ்தானத்திலே
யிருந்து அருத்தி. அதைக் கழுத்திலே அடக்கி, அத்தானே
'கானகண்ட,ன்' என்று விருதுதித்திரியும் இச்செயலின்ப
பொருளிராசின்றது இவன் உபதே, சிக்கும் சித்யும் என்று
கருத்து. (ஆலமரி கண்டத்து) தமோகு, ஸத்துக்குத் சேர
யிழைநடுக்காமேயெழிய. "ஸத்து, ஸத்தான் அந்நபய்டா
பிதத" [பி.கத 14-17] என்றிறபடியே ஸத்வத, ஸகாரீரமண
ந்நபாயோ நே, சத்தாத் சொக இவன் அதிகாஸ் என்று
கருத்து. (அஹ) ப, க, வகன் அத்திரகாரிசெய்யுபாஸதாஸுதா
மக், தானே ஸந்தாரகடவனன்று அபிமானித்திருப்பவன் அறி
வனோ என்று அர்ணயம்.

(கெறிவாசல்) ஸ்வரூபாதுருமமான உபாயமென்றும், (ஆயனேருகை) வித்தம். (சாத்தி) வருந்திச் சாத்தலாமித்தியை தாவிடவொண்ணாது முகத்திலே அதையும் நல்ல விஷயங்காட்டாவிடில் குதறுகொட்டும். 15. “ஈர்ஜி நிவர்க்” (பரம் த்ருஷ்டவா நிவர்த்ததே) பண்ணாவிடில் உபாயமுண்டோ? (அறிவாஸம்) படபடென சுஷ்ஷுக்

ஸ்பிராத்தரத்யுநீகண ஐந்துவகைப்பட்டிருப்பதாய், ஸ்ஷுக்ஸுகளாகிற வளாகாற்றுததைக் காட்டித் தனனுடனே சோந்தாராழ்முகமும் யந்தரகல்பமான இத்தூரியத்யவாரங்களில், அடைக்கப்புககவாகன முகத்திலே அறைந்து பொருவிற் கதவை, வருத்தத்தோடே அடைத்து. உபாயமும் ததஸ்யத்யமான உபேயமும் அநகயஸாத்யஸூன தாஸேயாய்க் கொண்டு சின்று ஸாவேஸ்வரகை ஸ்வயத்தி வித்தமான தன் ஜஞாகஸந்தபாதி, கிளக்கொண்டு அறிவ

தன் அறிமயாட்டாக? எனில்: (ஐத்து பொறி வாசல்) மெய், லாய், கண். முக்கு, செவி என்று ஐந்துவகைப்பட்டிருப்பதாய், ஈப்த, ஸ்பிராஸ்பிராஸகர்த்த, ஸ்களாகிற விஷயங்களில் வாஸகைபக்காட்டி, தன்னுடன் சேர்ந்தவர்களின் ஸ்வரூபநாத்தைச் செய்யும் வந்தரம்பொன்றதாகையாலே ‘பொறி’ எனப்படுவதான இத்திரிபத், வாரங்களில், (பேரக்கதவம் சாத்தி) இத்திரிபங்களின் வாயில் கதவை அடைக்கப் புகுந்தால், அடைப்பவர்களுடைய முகத்திலேயே அதைந்து அவர்களை வெற்றிகொள்வனவாயிருக்கின்றன அவை. (ஐத்து பொறிவாசல் பேரக்கதவம்) ஒரு கதவையடைத்தால் மற்ருன்ற திறத்துகொள்ளும் என்னை. (சாத்தி) மிகவருத்தி அடைத்து: வருந்திச் சாத்தலாமென்பொழிபத் தாவிடவொண்ணாதென்று கருத்து. (கெறி) தன்மையடைப வழியகிற உபாயமும். (வாசல்) அங்குத்யலே அடையும் மொக்யவாஸகிற உபேயமும். (தாஸேயாய் கின்றுகை) வேருென்றும் ஸாதிக்கவொண்ணாத தானேயாய் சின்று ஸாவேஸ்வரகை. (அறிவாஸம்) தன் முயற்பொதுண்டாகத் தன் துஞாசகத்தினைக்கொண்டு அறிவ கு-26

கொள்ளும்த்தனியல்லது அறிவுக்கு அடைவுண்டோ? சீரா மப்பின்னாக்கு பட்டர். “இதுவே தாரகமாகவிருக்கிற ஸாது,வை தலியாதே” என்றருவிச்செய்தார். நால்வர் - தி,ஷாதி,கள். (ஜலாவஸிதாபதி) எம்பெருமான் கொடுத்த வெளிச்செறிப்பு மாதாந்தையும் விவரமுறையாகத்தியையும் கொண்டு இத்துறையிலே இழியப்போமோ? 4.

தாசு இரக்கிருளாம! என்ன ஆளுகேன! என்று கூறுகிக் கிரு. “கெறிவாசல்” என்று ஸைந்தர நுர்பமான் உபாயம் என்னவுமாம். 4.

இருக்கிருளோ? இப்படிவிருக்கானால் எத்தனை அறிவற்றவனு மிருக்கவேண்டும்? என்று நின்றுக்கருக. (எம்பெருமான் தன்னை பறிய உபாயமாயிருப்பவன் தானையாகையாலே. அவனுடைய அருள்கொண்டு அறிவார்க்கு அவனை அறிவலாமென்பாழிய, பொற்காசல் பொக்கதவம் எத்தித் தம் முயற்சி கொண்டு அறி வாரிக்கு அவனை அறியமுடியாது என்று கருத்து. “கெறிவாசல் தானையாப்” என்றதற்கு கெறிவாசல் - அறவாது மிகுபத் துக்குத்தகுந்த, வசல்—உபாயம் தானையாய்கின்றவனை என் றும் பொருள் கொள்ளலாம். “ஆப் நின்றுக” என்றதால் மற்ற உபாயபடவாங்களைப்போலே ஸாது,பமாயிராமல், இவன் னித்தே,தாரபமாயிருப்பவன் என்ற காட்டுவதது. (அதம் ஸால்வர்க்குரைத்த அரன் அறிவாரும்) ஞானம் பெறுமுன் எவ்வாறான ஸம்பாதித்தக்கொண்ட அருளே அறியான்? (ஆலமமர் காண்டத்து அரன் அறிவாரும்) எம்பெருமானாலே வந்த விஷய,சக்தியையும், ஸம்மாரசக்தியையும் உடையவன் என்ற மாதிரத்தால் அவனை அறிந்துவிடமுடியுமோ? என்று கருத்து.

பரமபுருஷனோடும் எதிர்ப்புகாக்கும் உருத்திரனுடைய ஸைவாசுரிமையானதை அனைத்து சீராவப்பினை (பட்டபுருஷன் தலிய) எருத்திரியைப் பவனாது கன்றுத்தாரவன் ஸுருகமவாம். அவதாப்பினி - 113 - 11. “தனோருணர்ந்தாராயுத நுதல் துக்கு ஸைவாசுரிமையான் தாரகாஸக்தி, பதவையுத; இவையகையில் உருத்திரன் ஸாது,தேயக்காலும், தனோருணன் அபினை இப்

5. அரந்தா ஈனந்தாமம் அன்னிகடபுள் ஞாந்தி
உரைநூல் மறைபுறையுள் கோயில்—வரைநீர்
கரும் மழிப்பளிப்புக் கையதுவேல் தேமி
உருவமெரி கார்க்கேனி பொன்று.

பதவுரை:— நாமம் —பெயர், அரன்—(ஒருவனுக்கு) ஹா
னெனபது; நாசனன்—(ஒருவனுக்கு) காராயணமென்பது;
ஊர்தி—யாதும, ஆன் விடை—(ஒருவனுக்கு) ஞானமற்ற
வருது; புன்—(ஒருவனுக்கு) வேதமுரீரணை வருடன;
உரை—பிரமாணம், நூல்—(ஒருவன் விஷயத்தில்) புதுஷ்
நூல் செய்யப்பட்ட ஆகுபம்; மறை—(ஒருவன் விஷயத்
தில்) வேதம்; உறையும் கோயில்—யசிக்ருமிடம், வரை—
(ஒருவனுக்கு) கடினமான மலை; நீர்—(ஒருவனுக்கு)
குளிரந்த கடல்; கரும்—தொழில், அழிப்பு—(ஒருவ
னுக்கு) ஸபலாரம்; அழிப்பு—(ஒருவனுக்கு) சக்கணம்;
கையது—கையிலிருக்கும் ஆயுதம், வேல்—(ஒருவ
னுக்கு) வேல்; தேமி—(ஒருவனுக்கு) அருளார் திருச
சக்கரம்; உருவம்—வடிவு, எரி—(ஒருவனுக்கு) நெருப்பு
பொன்றது; கார்—(ஒருவனுக்கு) மேகம் பொன்றது; ஒன்று
மேனி—(இவ்விருவரில்) ஒருவன் மற்றவனுக்கு சகீரம்.

அவை:— ஐந்தாம் பாட்டு. நாட்டிலே ஈஸ்வரனாக நிசச்
சித்துப் போருகிறவனை “அறிவானும்” என்று நீர் சொல்லு
கிறபடி எங்ஙனே? என்னில், அவ்ஈஸ்வரத்வம் போலே
காணுங்கோள் அறிவும் என்கிறார்.

பாடு படுத்துகிறது. ஆகையால் அவனை வினாக சித்தி, களாதே”
என்று சொன்னார் என்பது பெரியவாக்காய்ப்பின்னா. இப்படியே,
ஆழ்வார்கள் இப்பாசகரம்போன்ற சிலவிடங்களில் உருத்திரனை
சித்திப்பதும் அவனுடைய தமொருணத்தையும், அதன்
காரியமான ஈஸ்வராபிமானத்தையும் சித்திப்பதிலே சொக்காகக்
கொள்ளவேண்டும். எரிவழி, தனும்ஓத்துக்களான ஆழ்வார்கள்
உருத்திரன்மேல் துவேஷிக்கொண்டவர்களல்லவோ.

வ்யா:— (அன் நாரணன் நாமம்) ஒருத்தனுக்கு நாமம் அரன்: ஒருத்தனுக்கு நாமம் தாராயணன். ஸ்ருஷ்டமான ஐகத்து தீம்பிலே கைவளர்ந்து தன்னை முடித்துக் கொள்ளப் புக்கால், அதை ஸம்ஹரிக் கைக்காக அவன் கொண்ட வடிவுக்கு பாகாபு, நானு தான் அரனாகிறான். நாரவான் கைவளர்ப்பாகக் கார்பம் செய்யுமிடத்திலும் அழியும் மீலா

அவதாரிகை:— நாட்டங்கு குதூகை வரவாழிகன் என்று அறுதியிட்டு அவன் காறீழ்த தலைமுத்து, போற்றுவது புழுவதாயனரே போருகிறது; நீர் அவன் கேட்பிக்கக்கடவீர? என்ன; குதூகையடி அகீஸ்வரதவ மும், எம்பெருமானுடைய ஈஸ்வரதவம தத்தகங்கமவாறு நாதி, ஸ்வரூபங்கனகொண்டே அறுதியிடலாம் என்கிறார்.

உரை:— பிணங்குடுதடி போலே கண்டதடைய அழிக கையே கொழலாக உடையவன் என்னுமிடத்தைக் தெரி விககிற 'ஹான்' என்று ஒருவனுக்காரோ; எம்மனதவனதுக களையு உளனமுறமம் ஒகை வயாபித்து வைத்தவன்

அவதாரிகை:— நாட்டிக் பெரும்பாக்கையோர் உருத்தி- ருனை பரம்பொருள் என்று முடிவுபட்டி அவன் கைக்கிழை தலைவனங்கிப் போற்றுவதும் புகழ்வதுமாய்நே இருக்கிறது. நீர் அவன் அறிவைக் குறைத்துப் பேசலாமோ? என்று சிலர் கேட்டே,—"உருத்திக் பரம்பொருள்க்கைபதும், எம்பெரு மானே பரம்பொருள் என்பதும் அவ்விருவருடைய பெயர் வானும் முதலியவற்றின் தன்மைக்கொண்டே முடிவு கட்டலாமே" என்கிறார்.

வ்யா:— (அன் நாரணன் நாமம்) பிணங்குடுதடி போலே தன்னிடம் உத்ததைபெல்லாம் அழிப்பதையே தொழி கைவுடையவன் என்பதைத் தெரிவிக்கிற 'ஹான்' என்றும் ஈய்தும் ஒருவனுக்குப் பெயர்: 'ஹாதி ஹா:' [ஈய்ஹாதி கிருணாகையாலே ஹானுகிறான்] என்று கூப்பதத்தி. என்னைப் பொருள்களையும் உன்ரும் புறமும்/ ஒக்க விவாபித்த கைப்ப

விழுதியிறே இவனுக்கு அத்வயம். மானுரிக்கு நிர்வாணக ணானாப் போலே. (நாரணன்) உபய விழுதியும் தனக்கு வாலஸ்த,தமாய் அவற்றுக்கு ஆலம்ப,தமாயிருக்கு மென் றிட்டு. "நாராயணன்" என்று திருதாமம். (ஆனாண்ட புளந்தாதி) கைக்கொளாண்டுகிண்போலே ஒருத்தனுக்கு ஒரு எருது வானுநம்; ஒருத்தனுக்கு ஒரு வேத,தமாவா யிருத்துள்ள பெரிபதிருவடி. (உரை நூலமறை) ஒருத்த

கோலதம என்று அறிவிக்கிற 'நாராயணன்' என்று ஒருவ னுகதாபீஸ். அறிவுகெட்டொரு நித்யஸாதமாகச் சொல்லப் படும் நுஷபுமே ஒருவனுக்கு வானுநம்; 'தரயீமய:' என்று சொல்லப் படுகிற பெரியநிகவடி ஒருவனுக்கு வானுநம், ஒருவனைச்சொல்லும் பரமான்மா வேத்யமிருந்துதூராகத்த

பவன் என்ற அறிவிக்கிற 'நாராயணன்' என்னும் மந்திரம் மற்றவனுக்குப் பெயர். 'நானமுறைங்களுக்கு (எல்லச்சேதா சேதாங்களுக்கு) அயநம் (இருப்பிடம்)' என்றும். 'நான முறைக்கை இருப்பிடமாகக் கொண்டவன்' என்றும், 'நா னமுறைங்களுக்கு ப்ராப்பப்ராபக்ககளாவிநப்பவன்' என் றும் பொருள்படுவது வாயணமந்திரம். ஒருவன் அழிக்கப் பிறத்தவன்; மற்றவன் அளிப்பதைவே இயற்கையாகக் கொண்ட வன்; அழிக்கவில்லைபெனில் ஒருவனுக்கு வானாத்வயமில்லை; ஒன்று அழித்தால் மற்றவனுக்கு வானாத்வயமில்லை. எல்லா வற்றையும் விளபித்து, தரித்து ரகிப்பதைப் பாய்பொருள் கேரேதான் சொந்தகவேண்டும்; அத்த ஆளிடமுடியாது; அழிப்பதற்குத் தமோருணர்ந்தானான ஓரணியிட்டுச் செய்ய லாம். ஆகையால்,அரவகப்படுகான வாயணமே பாய்பொருள் என்று கருத்து. (ஆன் விடை புள் ஊத்தி) அறிவுகெட்டவரை 'ஏ மாடே!' என்று உரைப்பர் உயிணர், அப்படிப்பட்ட மாடு ஒருவனுக்கு வானுநம்; வேத,ஸ்ரு னாக வேதத்தி லேபே "ஸுபரிருகுதாநி கருதமார்" (தைத்-ஸம் 4-1-42) என்று தொடங்கி ஓதப்படுமவனாய். "தரயீமய:" (ஸுபேத-3-41) என்று ஸர்வவேத,மவனாக உரைக்கப்படுமவனாக கருட,ன் மற்ற வனுக்கு வானுநம். (உரை நூல் மறை) ஒருவனைச் சொல்லும்

னுக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லுவது ஆக, மம்; ஒருத்தனுக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லுவது அபௌருஷேயமான வேதம்.

ஸாதசு ஸாதசம் ஸாம ஸாமாநா ஸ்வேயமான ஆகாமய; ஒருவனாகச் சொல்லும் பாயஸணம் நித்யசிததேதாஷ்மாய, அபௌருஷேயமான, மாக்ய"பூகலாநிபாய, ஸ்வதபாபாமாஸாநா

ப்ரமாணம்—கங்குடத்தை ஸ்தாபித்து அதில் தேவதைகளை அர்ச்சனை செய்வது. கடுகாட்டில் கம்பலில் குளிப்பது முதலான வேதவிருத்தமான ஆராய்க்கிறாயும். நிமித்தம்பேறு உபாநாஸம்பேறு என்பது முதலான வேதவிருத்தமான அர்ச்சிக்கிறாயும் சொல்லும் காவசக, மமாரும். (தூல்) இது வெ ஸ்ரீகரிகளால் நூற்கப்பட்டது: ஆகையால் இதில் இருள், துயக்கு, மயக்கு, மறப்புள்ளவற்ற தேவாஸங்கள் இருக்க இடமுண்டு. இந்நியதையும் காண்பதேயும். (மறை) மற்றவர்களைச் சொல்லும் ப்ரமாணமோ எப்போதும் குற்றமற்றதாய், ஒரு புதுஷைச் செய்ப்படாததாய், உள்ளதை உள்ளபடி சொல்லுவதாய், இயற்கையிலே ப்ரமாணமான வேதம். இதில் குற்றம் சொல்ல இடமேயில்லை. காவச காவசமார்க்கன் ஆக, மய்கன் மாத்திரமண்ணாமல் வேத, ஸ்ரீகாலும் ஸ்ரீவிநாய் பரம்போரு ஸர்க்குச் சொல்லுவதாகக் கூறுகின்றனரே? எனில்: ஸ்ரீவெகை பாடுகின்றவையாவே அவர்கள் அப்படிச் சொன்னார்கள். மத், வந்த, திகளான பண்டைச் சங்ககாலத்தமிழர்கள் "நின் ஏவ லுள் பணித்தமை கூறும் அருமறைப்பொருள்" [பரிபாடல் 1-18] "வாய்மொழிப் புலவ" [1-65] "சாவல் நினது வான் நிறை என்னும் அருமறைப்பொருள்" [2-59] "நின்வயின் பரத்தவை உரைத்தெம் வாயா வாய்மொழி உரைத" [3-11] "நீ என மொழியுமால் அத்தனார் அருமறை" [3-14] "முதுமொழி முதல்வ" [3-42, 47] "என இள நினத்தலின்" [3-62] "வேதத்து மறை நீ" [3-65] "தொல்லியல் புலவ" [3-88] "நின்னோர் அருமறை அத்தனார் அருமறை" [4-35] "தொகைப் பாவியின் ஏவலின் முதுமொழி கூறும்" [4-46] "வாய்மொழி இது வெகை உரைத்தபலம்" [4-53] "வேதம் முதல்பல வான் நினது சொன்ன" [4-54] "முதுமொழி உருமறை" [4-55] "வாய்மொழி வேத, முதுமறைகூடுகிறவன் ஆடுகளை விடிகளை அறிதான் விழவு

(உறையூர் கோயில் வரைநீர்) தன் கடித்யத்துக்குச் சேர்ந்த மலை ஒருவனுக்கு வாலஸ்தரதம்; தன்னுடைய தண்ணிலிருச் சேர்ந்த நீர் ஒருவனுக்கு. (கருவழிப்பரிப்பு) ஒருவனுக்குக் கர்மம் அழிக்கை; ஒருவனுக்குக் கர்மம் சககத.

வேதம் ஒரளவு நிதவலாஸம் பவா நஹம் எதரகம் கடிந பாகருநியான தன் பாகருநிததத சோநத கைவலாஸம்; ஓநவன் உடகரு வலிததா எதரகம் தண்ணளி பண்ணி ரகநிததம் தண்டிததத சோநத கரிரகாணவம் ஒருவன் செய்யும் தொழில் கண்ட தெல்லாநாறவறமும் கண்ணறுறு அழிகலக; ஒருவன் செய்யும் தொழில் மைஸத வஸதுககிள யும் தண்ணளிபண்ணி ரகநிததத, ஒருவன் கைவலாஸம் ஏதகம்

தொடங்க" (பரிபாடல் 11-78) என்ற ஆதிசாமுதல்வனுள் சிவனின் பிறத்தான் விழாவை அவன் விரித்ததால் ஆன ஆக, மய்வல்ல அந்தணர் தொடங்குவதாகப் பேசினார். சிவனை எவ்விடத்திலும் மறைமுதல்வன் என மொழித்ததில்லை. நடுநிலை வாளர் இதுகொண்டு தெளிபலாம். "அரன் நாரணன்" என்னும் இப்பட்டு சிவனின்னு சமாசத்தைத் தெரிவித்திறது என்னும் சமாசவாதிகளும் மன்னாக்கிரந்தால் இதுகொண்டு தெளிபலாம். (உறையும் கோயில் வரைநீர்) ஒருவன் எப்போதும் வலிக்குமிடம் "ருத்ரோ வை கருட" என்று வேதஞ் சொன்னபடியே கடினநெஞ்சையுடைய தன் தன்மைக்கேற்ற கடினத் தன்மைகைய உடைய கைவலாஸம்; மற்றவன் உடகரு வலிக்குமிடம் கருணைபுரிந்து சகிக்கும் தன் தன்மைக்குத் தகுந்த நீர்மைகையுடைய குளிர்ந்த கருப்பாந்தகடல். (கருமம் அழிப்பரிப்பு) ஒருவன் செய்யும் ததழில் கண்டது அனைத்தையும் கண்ணிலில்லாமல் (கருணைவிடலாமல்) அழிப்பது; மற்றவன் செய்யும் தொழில் எல்லாப் பொருள்களையும் கருணை புரிந்து சகிப்பது. "அளிப்பு" என்றும் கவதேவான சகணத்தையும் காட்டி, சகணமாவிகுக்கும் அழிப்பையும் காட்டும், நிரண்யராவணுதி, வம்மாரம்போலே. "அழிப்பு" என்றும் கண்ணிராடு திவபரோடு வாகிவிடலாமல் அழிப்பதைக்காட்டுமே மொழிய சகணத்தைக் காட்டாது. (அரன் நாரணன்) என்ற

அழிக்கக் என்றால் அதொன்றிலும் நிற்கும். அளிப்பு என்
றால் அழிக்குமதிலும் செயலும். (கையது வேல் 13,8) ஒரு
வனுக்கு ஆயுதம், மீனாத்தின்னிகளைப் போலே வேல், ஒருவ
னுக்கு ஆயுதம், 16. "சமசு: ரமசு சாநா ராஜகராராசு: (தமஸு:
பாமோ தாதா மங்க,சக்க,த,ரத,ர:) என்விற ஆயுதம்.

ஆயுதம்கொடுக்கதுப் பரிசுரமான மூவிலவேல்; ஒருவன் எசயி
லேற்றுகுமாயுதம் ரகசண நதுக் தப பரிசுரம்" என அறமுயலவழி.

விடத்திலும் இதுதானே சொல்லப்பட்டது; இங்கு மறுபடி
யும் சொல்லுகது டுருத்தியன்றோ? என்க. அங்கு நாமத்தைக்
கொண்டு சொல்லிற்று. இங்கு கருமத்தைக்கொண்டு சொல்
லிற்று. ஆகையாலே புரங்குத்தியிலும். எதைக்கொண்டு சொல்
லுதும் அரித்தந்திய் புரங்குத்தியானே? எனில்: (அரன் ராசணன்
காமம்) என்றவிடத்தில் ஆற்றவருக்கு வேறொரு கருத்தும்
உண்டு. அதாவது. — 'ஹாதி ஹா: ' (ஸம்ஹரிக்கிஞ்ஞகை
யாலே ஹாதிக்குள்) என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே ஸர்வஸம்-
ஹரித்தாவான ராசயணனைக் குறிக்கக்கடிப 'அரன்' என்பது
ஒருவனுக்குப் பெயர்; "புர்வபத,ரத ஸம்ஞ்ஞரயாகசு:" எனவிற
பாணினிசு உத்தரத்திப்படியே ஸம்ஞ்ஞகூப்பொருளிலே 'னகாரம்'
ஹந்திரக்திதகையாலே, வ்யுத்பத்தியாலே சிவகாபேச,
அங்கது வேறு எந்த தேவதையுமோ குறிக்கமாட்டாத
'ராசயணன்' என்னும் பதம் மற்றொருவனுக்குப் பெயர்.
புரத,கயில்கலாமையாலே சாஸ்திரங்களிலுள்ள 'ஹா' முத
லான சப்த,வக்கி ராசயணபாமாகக் கொள்ளலாம்; பாணினி
சு உத்தரவிசாரதம் கருகையாலே ராசயணமாமத்தை ருத்ராதி,
பாமாகக் கொள்ளமுடியாத என்னும் ராசயணமப்பெருமை
ஆற்றவருக்கு விவகிதம். ஆகையாலே புரங்குத்தி எவ்வகையிலும்
இக்கி. (கையது வேல் 14,8) ஒருவன் கையில் ஏத்தும்
ஆயுதம்—யின்னை என்னும். மஹர்ஷிபெயரும் பாராதே கொலை
செய்ய முற்படும் மூலிகாவேல்; மற்றவன் கையில் ஏத்தும்
ஆயுதம் துஷ்டரிகையே அழிந்து. எல்லாக்கினை ரஷிக்குப்
"அறமுயலவழி" (திருவாய் 5-1-6) எனப்படும் தரிமசகரம்.

/ நிறாத்துக்குறிபகவன், பட்டரை, பரம்பத்துத்திலும் ஈஸ்வரன் சதுர்பு, துனியிருக்கு மென்னுமிடத்துக்கு பரமானமுண்டோ ? என்று கேட்க: 16. "ஈச: ஈரன் ஈந: ஈஜ்ஜந: - ஈஜ்ஜந:" (தமல: பரமோ தானா ஸங்க, சக்கர, த, ர, த, ர) என்று பேசாதின்றதிதே என்றருளிச்செய்ய, அவன் கோவிக்க, "பரமான க, தியிருத்தபடி இது, பரவந்தராயித்தனையிதே" என்றருளிச்செய்தார். (உருவம்மரி கார) ஒருவனுக்கு வடிவு எரி: லம்ஸாதப்தனய்ச் சென்றவனுக்கு நெருப்பிலே விழு மாபோலே. ஒருவனுக்கு வடிவு கார்: தப்தனய்ச் சென்ற வனுக்கு ஒரு நீச்சாயிலே வர்ஷித்தாற்போலே ஸ்ரம ஹரமான வடிவு. (மேனியொன்று) இப்படி விஸத், ருஸமா யிருக்கையாலே, ஒன்று சரீரம்: ஒருத்தன் சரீரி. 17. "ஈந:

ஒருவன் ரூபம் நெருப்புபோலே ஏறிட்டுப் பார்க்க வொண்ணாதபடி காலாக்யமிஸங்கப், மாயிருக்கும்; ஒருவன் வடிவு கண்டவர்கள் கண்டனிலும்படி காளமேகம்போலே யிருக்கும். இப்படிப் பரஸ்பரன்ஸத்துருஸமான இரண்டு வஸ்துக்களில் ஒன்று ஸரீரமாயிருக்கும். ஒன்று ஸரீரியா யிருக்கும் எனனுமிடம் அர்த்த, ஸித்த, த, ம. "ஸர்வாதமா"

(உருவம் எரி கார்) ஒருவனுடைய உருவம் நெருப்புப்போலே கன்கொண்டு பார்க்கமுடியாதபடி யிருக்கும்: "ருத், ர: காலாக்ய மிஸங்கப்," [ஊழிகாஸ நெருப்புப்போன்ற உருவையுடையவன் உருத்திரன்.] என்று பரமானம்: மற்றவன் வடிவு கண்ட வர்கள் கண் குளிரும்படி நீர்கொண்ட காளமேகம்போலே யிருக்கும். (மேனி ஒன்று) இப்படி ஒன்றுக்கொன்று மடுஷம் மடையும்போலே வேறபட்டிருக்கும் இரண்டு தத்துவங்களில் ஒன்று மற்றொன்றுக்கு சரீரமாயிருக்கும், மற்றொன்று சரீரியா யிருக்கும் என்பது பொருள்வழியானே தானே கிடைக்கும்: "ஸர்வாதமா" [புது-ஆ 3-11-21] என்று பரமனை வெதும் சொன்னால், "ஸர்வமும் இவனுக்கு சரீரம்" என்று தன்னைடைய வருகிறுப்போலே. "ஸர்வபூதத்தராதமா காராயன்,"

மஹிஷாசுரம் அஸூரம்" (அந்த: ப்ரஹ்மீஸ்வர மஹிஷாசுர
தூதர்தாம் ஸர்வாத்மா) என்றால், "ஸர்வஞ்சாஸ்ய ஸரீரம்"
என்று தோற்றுமாபோலே, ஒருத்தன் சரீரம் என்றால்,
ஒருத்தன் சரீரி என்று தோற்றும்பிறே.

அவ. — ஜ்ஞாதயில்லாமையாலே இவனை ஸர்வம்மும்
ஆறல்பிறல் என்கிறார்.

வ்யா. — (அன்) சிலரை நசிப்பிக்கும்வனெனருவன்.
(காரணம்) தத்யததையெழிய உரனாகாதவனெனருவன்.

என்றால் "ஸர்வஞ்சாஸ்ய ஸரீரம்" என்று பரிதிக்காடி
வாக்கியப்போலே அன்றிக்கே, இவர்களுடைய பாரததால்
எரிமேனிப்பொன்று, காரமேனியொன்று எண்ணொளம். 5.

[ஸுப்பாஸ] "அத்தர்ப்ரஹ்மிச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய ஸாராயணா
ஸ்திதா" [கத-10] "ஸர்வாச ஸாராயணா" [காரணம்] "ஸ.நிவா"
[கத-10] முதலான வருதிகளிலும், 'விஷ்ணுராத்மா பதவதா
பதவ்ய' [பா-41] [புத்தஸ்தாஸிவனுக்கு விஷ்ணு ஆத்மா]
முதலான இந்நிறுபாண வாக்யங்களிலும் யார் வருத்த சரீரம்
என்பது ஸுப்ரஸித்தமாயே, இன்னும் என்று விசே
ஷிக்காமல், 'மேனி ஒன்று' என்று சொல்லுகிறார் இப்படி
அந்நிவாசமல் (உருவம் எரிமேனியொன்று காரமேனியொன்று)
என்று அந்நிவாசம், இவர்களுடைய உருவத்தைப் பாரித்தரம்,
கண்ணைக்காக்கும் எரிமேனிப்பொன்று; கண்ணைக் குளிர்வைக்கும்
காரமேனிப்பொன்று என்றும் சொற்கள் கொள்ளலாம்.

சில அதிகாரிகள் (!) இப்பாசரம் சிலவிஷ்ணு ஸர்வத்தைவும்,
ஜடத்தைவும் குறிப்பதாகப் பேசவும் எழுதவும் செய்திருக்கிறார்கள்.
'அறிவானம்?' என்று சொன்ற பாசரத்தில் சொன்னதும்,
'யத்யம்' [73] முதலான மற்றும் பல பாசரங்களும் இவ்வுரு
பாஸரங்களையென்பதானதி, பேசுதல்பொருள் ஸர்வம் பதவ்யம் பதவ்யம்
அவ்யம் பதவ்யம் ஆகியவை பதவ்யம் பதவ்யம் ஆகியவை;
புத்தஸ்தாஸிவன் 'ஸாராயணம்' போதும் என்று கூறியிருப்பது அவர்க
ளுக்கும் அவர்களுடைய பதவ்யம் பதவ்யம் பதவ்யம் 5.

("தீயென்னியன்றியினை". (ஆனவியம்.) அநாதஸ்வர்பல ஸஞ்சகம். (புன) + "கெருடவாகனனும் நிற்க", இவன் ஹஸ்வர்பலஞ்சகம். (உன) ஆப்தி கேட்கவேண்டில் விப்ர லம்பராதிகேதாஷதாஷிதம். (மஹ) அபெளருஷேய நித்ய நிர்ந்தேதாஷ யருதி. (வன) காடிந்யத்துக்கு ஸத்ருஸ மானவிடம். (கி) தன்னாளிக்குத் தக்கவிடம். (கரும) அபிப்பு தசிப்பிக்கை. (அளிப்பு) சகிக்கை. (வேல்) காண வயிறழுவும். (கேமி) விட்டாலும் "இன்னுரென்றறியேன்" என்னப்பண்ணும். (வரி) நெருப்பைத்தாவும். (காம) காண ஜீவிப்பிக்கும். (மேனியொன்று) ஒன்று சரிசும் மற்றையவன் ஸரீர்பென்று தன்னடைவிலே வருமிறே. அத்தன்பாயிப்,ராஹ் மனத்தை நினைக்கிறார்.

(ஆன - தன்னையொழிய ஒன்றை அழியாதே நிற்கில் ஈஸ்வரத்வமில்லை. (நாசன) தன்னை ஒழித்தவற்றில் ஒன்று அழியில் ஈஸ்வரத்வமில்லை. (ஆன) அநீஸ்வரத்வ ஸஞ்சகம்; (புன) ஈஸ்வரத்வ ஸஞ்சகம். (நூல) சொன்னவனுக்கு ஆப்தியில்லைபாகில் அப்ரமணம். (மஹ) ஆப்தவாக்யமான ப்ரமணம். (அபுபபு அளிப்பு) இவற்றை ஸஞ்சிப்பிக்கிறது அரன் நானான், வாசகஸப்தத்துக்கு வசதக்கியைபோலே. (வேல்) கைக்கவிலும் ப,யமாம். தேயி யிரிந்தாலும், "இன்னு ரென்றறியேன்" என்னப்பண்ணும். (உருவம் எரிமேனி ஒன்று; கார்மேனி ஒன்று) இங்ஙனம் சேர்ந்திருக்கவேண்டாவோ? கேட்பம். அறிவுடையார்க்குச் சொல்லவேணுமோ சேர. 5.

6. ஒன்று மறந்தறியே னோததீர் வண்ணநாள்
இன்று மறப்போ வேழகாள்—அன்று
கருவரங்கத் துட்டிடத்து கைதொழுதேன் கண்டேன்
திருவரங்க மேயான் திகை.

பதவுரை—அன்று—அப்பொழுது, கரு அரங்கத்துள் கிடந்து—கூர்ப்பு, எதானததினுள் கிடந்து, திரு அரங்கம் மேயான்—புறங்கத்தில் பள்ளிகொண்டிருப்பவனுள் எம்

பெருமானுடைய, திசை - விவரங்களை யெல்லாம், கண்டேன் - பார்த்தேன், கை தொழுதேன் - அஞ்சலிசெய்தேன், ஒன்றும் - (அவனுடைய விவரப்பற்றாணையூதிக்களில்) சிறிதும், மறந்தறிவேன் - மறந்தறியமாட்டேன்; ஏழைகள் - புகுவது, வடிவமாகிற செவ்வதை இழந்தவாகிறீர்! தான் - அடிமேன், ஒதநீர் வன்னனை - கடலவனை ஏனென எப்பொழுதும், இன்று - (அவனிலே அருளப்பட்ட ஞானதானதானுடைய அருளுக்கும்) இப்போது, மறப்பேறு - எப்படி மறப்பேன்?

அவ - ஆரும்பாட்டு. அவனை ஸரீரதபா சேஷமென்றிராகில் நீரும் சேஷமுதானோ? நீர் உபதேசிக்கிறபடி எவ்வளவு? என்னில், எனக்கு அவன் ப்ரஸாதம் அபவாகையாலே விஸ்வருதிஸங்கையில்லை என்கிறார்.

அவதாரிகை: - "அன் அறிவானும்" என்று குதூகிள் அறிவுகெடனென்று கேட்பித்தது சொன்னார்; நீதாம் அவனையறிந்து பிராகு உபதேசிக்கமுடிய எவ்வளவு? எனன்: எதலும் தலையெடுத்தபோது ஸ்வாதந்தரத்தாலே சிறிது அறிந்தானும், ரஜஸ்தமஸஸுகள தலையெடுத்த போது "சர்வரோஹம்" என்றிருக்கும் அவைப்பொருளையோ என? நிரஹேதுகமாக அவன் தானேகாட்டக கண்டவ னாகையாலே எனக்கு ஒரு விஸ்வருதிபரஸவத்யமிலலை என்கிறார்.

அவ - "அன் அறிவானும்?" என்று உருத்திரனைத் தாழ்த்திப் பேசினார். நீதாம் ஸர்வோவரனை அறிந்த பிராக்கும் எப்படி உபதேசிக்கிறீர்? என்று கேட்க, - "ஸத்வதன்மை அதி, கமாளபோது, தன் முயற்சியாலே ஸர்வோவரனுடைய பெருமைவினே மீறித் தவறும், ரஜஸ்தமோருணங்கக் அதி, கமாளபோது 'நானே சர்வரன்' என்று கினைத்து எதிர்நிர்ப்போக்கும் அவைப்பொருளே நான்? என்னிடம் ஸத்வ முயற்சியையுடையதுவேகாரணமாக அவன் தானே தன் கருணைப்பொருள் தன்னைக்காட்டிக் கண்டவனாகையே, எனக்கு ஒரு பொருள் பதவியை மறக்க இடமில்லை" என்கிறார்.

வ்யா: - (ஒன்றுமறந்தறியேன் - அன்று கருவரங்கத்துட்
கிடந்து வந்தொழுந்தன கண்டேன்) கர்ப்பவாலம் பன்னா
நிற்கச் செப்பே. "ஐயோ! நோவுபட்டவாகாதே" என்று
அவன் கடாகழிக்க, அவனைக் கண்டேன். தம்முடைய
விவக்காமையைக் கொண்டு வாகாத்தகரித்ததாகக் சொல்
லுகிறார். (திருவரங்கமேயான் திவச ஒன்றுமறந்தறியேன்)
பெரியபெருமானிடையாட்டத்தில் அவனுடைய ஸ்வ
ரூபரூப குணவியூதிகளில் ஒன்றும் மறத்தறியேன். (ஒத
நீர்வண்ணமேயான் துன்று மறப்பனே) மரமஹாமான்
வகவையுடைய பெரியபெருமானே இன்று மறப்பனே? இது
தான் தேஹபாத்ரையாய் பர்பாதிபாத, ந யோக்யமான
காலத்திலே மறப்பனே? (வழைகான்!) இவ் விஷயத்தில்
புதிபதுண்டறியாதவர்களே! என்கிறார். திவச என்றது -

உரை: - அறிவு களையாததைக்கு வோக்யதையில்
லாத அன்று கர்ப்பவந்தாதததிலே கிடந்து, ஜயமமாக
காஸத்திலே இதரங்களில் அபாத்ஷேதமே பதமுசாகக்
நுளிரிக் கடாகழித்துத் தன் படிக்கைக் காட்டித்தருளை
யாலே, மமமரிகிக் த தண்ணியிபண்ணி ரகிகளைக்
காகத் தாமே போயிலிலே வந்து பன்னிகொண்டருவநிற
பெரியபெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபகுணதி, மமஸதஸவ

வ்யா: - (அன்று) "அறியாக்காலத்தன்னே" (திருவாய் 2-8-3)
என்பிறப்பே அறிவு வெளிப்படுவதற்குத் தகுதியெயில்
வாய் கர்ப்பத்திலிருந்த அன்று. (கருவரங்கத்துட்கிடந்து)
"சாகுமாரததுர் கர்ப்பே," [விபு 6-5-10] என்று தொடங்கி
விஷ்ணுபுராணத்தில் ஆறு கலாசங்களாலே விவரிக்கப்பட்ட
சொல்லவொன்று வேதனைகளை அனுபவிக்கவேண்டிய கர்ப்ப
ஸ்தானத்திலே கிடந்து. (திருவரங்கமேயான் திவச கண்டேன்)
ஸம்ஸரிசேதன விவக்காமையே காரணமாக த, ஸயபண்ணி
ரகிப்பதற்காகத் தாமே திருவரங்கம் பெரியகோலியிலவந்து
பன்னிகொண்டருவிய பெரியபெருமானுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம்,
குணம் முதலிய எவ்வப் பெருமைகளையும் கண்டேன்.
(கருவரங்கத்துட்கிடந்து கண்டேன்.)

அவளினிடப்பட்டத்திலே என்றபடி. அத்தி, கலியே என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

(ஒன்றியாய்த்,) கண்டவளையிலே ஒன்றும் மறத்தறியேன். உம்முடைய ஸௌஜந்பமோ? என்னில், அன்றா (ஒதர் லண்ணை) மறக்கவொண்ணாத அழகு. (ஏழைகளே!)

பூவாவகையும ஸாஷாத்தகரித்து அநுபவித்தேன். காட்கிக்கு அநந்தரமான அநுபவிப்பதும் முதலான வருத்தியிலேயும் அநவயகப்பெற்றேன். பறகை இடமுறுமபடி தளபாகலிலே சூழத்தக்கொளளவற்றாய், ஒதம் களர்ந்த எழுது, ரஜஸ்போலே இருண்டு குளிரந்த வடிவழகை

"ஜாயமாதம் ஹி புகுஷம் யம் பஸ்யேத் மது, ஸுத, ந: |
ஸாதத்தனிகஸ்ஸ து நிறுஜேயஸ்ஸ வை யோஷார்த்த, சிந்தக: ||"
[புராணத்தி 358.73]

[பிறந்துகொண்டிருக்கும்போது எத்தப் புகுஷம் மது, ஸுத, என் பாரிக்கொடு. அவளை ஸத்வகுணமுடையவன் என்று அறிவத்தக்கவன். அவளை மோஷபலத்தை சினைப்பவன்.] என்கிறபடியே கரிப்ப, தித்திகடக்கும்போது. என் கிலக்கா மையே காரணமாகக் குளிக்கடாஷித்து என்னொவெல்லாம் தீரும்படி தன் தன்மைகளைவெல்லாம் காட்டித்தருகையாலே கண்டேன். (திரை) திக்கலே உன்ன அனைத்தையும், அநாவது அவனுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதி முதலான அனைத்தையும். (கண்டேன்) நேரே கண்டு அநுபவித்தேன். (கசொதாமுதேன்) காட்டுக்குப் பிறகு உண்டாகும் 'கைகப் புதம்' முதலான கைங்கியத்திலேயும் அநவயிக்கப்பெற்றேன். மற்ற ஜீவிகளைப்போலே கரிப்ப, தித்திருந்து வெளிவந்தவுடன் மறத்துவிட்டமரோ? எனில்: (ஒன்றும் மறத்தறியேன்) அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளில் ஒன்றையும் ஒருவனத்திறும் மறத்து அறியேன். இப்படி மறத்தறிபாதது உம்முடைய பெருமையோ? எனில், (ஒதர் லண்ணை) எப்பெருமை யன்று; அகலடிவழகு என்னை மறக்கவொட்டிற்றில்லை என்கொ. (ஒதர் லண்ணை) மறக்கமுடியாதபடி தன்னிடம் வருவானா இழுத்துக்கொள்ளும் இருண்டு குளிரந்த அனைகள் கிளரும் கடவ்கரிப்பென்று தன்னிடம் வருவானா அனைவொன்

மறக்க வொண்ணாத விஷயத்தை விட்டு, நினைக்க வொண்ணாத விஷயத்தைப்பற்றி நினைவார்களே! (அமைதி)
 "அறிவாக்காலத்துள்ளே" 18. "அவமான் ஐ" (ஜயமாதம் ஜி)
 (கவனியுங்கள்) மறக்கைக்கு ஹேதுவுள்ளவிடத்திலே மறத்திலேன்; நினைக்கைக்கு ஹேதுவுள்ளவிடத்திலே இன்று மறப்பதோ? (நினைவாக்காலத்துள்ளே) இடையாட்டம் பாதகசமிலேயோ? எல்லாவிலாதிலே.

அன்று கருவாய்க்கத்துவிடத்து, திருவாய்க்கமேயான் திசை கைதொழுதேன் கண்டேன். ஒன்றும் மறந்தறியேன், ஓதநீர்வண்ணன். தான் இன்று மறப்பதோ ஏழைகான்! என்று அநவயம்.

7. திசையும் திசையுறு தெய்வமும் தெய்வத் திசையும் கருமங்க ளெல்லாம் அசைவில்சீர்க் கண்ணன் தெழுவாய் கடல்கடைத்த காரோத வண்ணன் படைத்த மயங்கு.

உடையவர்கள் ஏக சேஷமும் மறந்தறியோன். உதயகுமார விஷயங்களிலே மனமடித்தறிகிற அறிவுசெய்க்கான்! மறக்கைக்கு ஹேதுவுள்ளவிடத்திலே மறவாத கான் நினைக்கவொண்ணாத ஹேதுவுள்ள இன்று மறப்பதோ?

ஊதபடி இழுத்துக்கொள்ளும் தன்மைவையும், இருண்ட குளிர்த வடிவழகையும் உடையவன். (கான்) மறக்கைக்காக் காரணமுள்ள உத்ப்பத்திலிருந்தபோதே மறக்காத கான். (இன்று மறப்பதோ) நினைக்கைக்குக் காரணமான ஹேதுச் சொப்பையுடைய இன்று மறப்பதோ? பிறருக்கும் உபதேசிக்கத் தக்க ஞானப்பெருமைவைய உடைய இன்று மறப்பதோ? (ஏழைகான்) மறக்கமுடியாத பெருஞ்செல்வத்தைவிட்டு, நினைக்கக்கூடாத லுதேவிபோன்ற விஷயங்களைப்பற்றித், நீயும் நித்யத்தித்யர்களே! புகுவதவிஷயமாகிற பெருஞ்செல்வன் எப்படியிருக்கும் என்றுகூட அறிவாதவர்களே! (திருவாய்க்கமேயான் திசை மறப்பதோ) பரமபதாக்கையோ ஸம் மாவாசை விருப்பது? எல்லாவிதமான (அக்காவதாசமான) பெயர்வாசை மாண்டமயங்கு கான் "அக்கவை பெரிதும் வேண்டாம்" என்ற எபெட்டிருப்பது.

வ்யா:- (திகையம்) திக் கோடே வ்யா பூமியம். (திகையம் தெய்வம்) அத்திகிலே வ்யாப்தான தேவர்களும். (தெய்வத்து திகையம் கருவங்களுளாம்)

உரை:- சித்தபலகிதையான பூமியம். அவ்வவ திக்ருகளிலே வாததிகிற தேவதைகளும், அததேவதை களுக்கும் தோகத கருஷ்டயாதியவாபரகங்களும யாவும்,

வ்யா:- (திகையம்) 'திகை' என்றும் சொல்லக் கூப கஷணமுதையையே உணர்த்தப்பட்ட (நாற்றிகையிலும் பரத் துள்ள) பூமியம். (திகையம் தெய்வம்) அந்தந்த திகை களிலே வியாபித்த நிற்கும் தெய்வங்களும். (தெய்வத்து திகையம் கருவங்கள்) அந்தந்த தெய்வங்களிடம் பொருந்தி நிற்கும் கிருஷ்டி ஸம்ஸாரங்கள் முதலான தெய்வங்களும். (மொழிமார் படைத்த மயக்கு) ஸர்வோவரன் தன்னிடம் அன் பிஷ்வதவர்கள் தன்னிடம் அகக்வதற்காகப் பண்ணிவைத்த மயங்குப்பண்ணும் கொருங்கள். எவ்வரும் மொகமடைந்து விட்டாள் கிவாவிபூதி ஆள் அற்றுப்போகும்; சாஸ்திரமரிபாதை குறித்துபோகும் தன்னிடம் அன்புடைபரி தன்னை அடைய வும் வேணும்; அன்பற்றவர்கள் தன்னிடம் அகன்று தன் னினைக்கு விஷயமாபிப் போகவுமேணும். இவற்றையெல்லாம் கருவிப ஸர்வோவரன் பல மயக்குகளைப் படைத்துவைத்தான். (திகையம் மயக்கு) பூமியைப் படைத்த பரமன், அதைப் படைத்தவனான தன்னை மறைத்தான். இதனாலே சில பாபிகள், இதற்கு ஸர்வரன் இவ்வை என்றும், மற்றும் சிலர் கண்டகண்ட தெய்வங்களைப் பரமன் என்றும் கூறிக்கொண்டு நாலும் மயங்கிப் பிறகாயும் மயக்குகிறார்கள். (திகையம் தெய்வம் மயக்கு) திக்குகள்தோறும் மறைத்துவாயும் பல தெய்வங்களை யும் படைத்துவைத்தான்; அந்த தெய்வங்களுக்கு ஸர்வோவர னன் கொடுத்தவைத்த சில ஸ்திதிகளைக்கண்டு, 'இவையே பாதெய்வம்' என்ற பணி மயங்குகிறார்கள். (தெய்வத்து திகையம் கருவங்கள் மயக்கு) அந்த தெய்வங்களைத்திடிலே பொருந்தி யிருக்கும் சில கவியங்களையும் ஏற்படுத்தினான் ஸர்வோவரன்.

(காரோதவண்ணன்) தோக்காதே அழிக்கிலும் விடவொண்ணாத வடிவு. (படைத்த மயக்கு) பரவாத்தியையும் பரவ்ருத்தி நிற்குத்தியையும் கொடுத்துவைத்தால் தன்வழி வாராதவர்களை அறிவுகெடுக்கும்படி. அல்லாதாரநியாவிடுவான். 19. 'உன் மன னுமளி' (கத, வி ஹயேஷா கு, ணமயீ).

(தெய்வத்தினைப்போல) கிருஷ்ட்யாதி, கல்மங்கள். (அனைவில சீர) நித்யமான கல்பாணகு, ணம். (கணவனை நெடுமால) ஆபத்தரை விடாத பெரும்பித்தன். (சட்டக்கொடங்கு) அபேஷிப்பாரே வேண்டுவது. (காரோதவண்ணன்) கு, ண ஹீதனானும் விடவொண்ணாது. 7.

வாசித்த அழிவாசனையிழை விடவொண்ணாதுதாடி கருத்தி கடலப்போலே இருண்டு குளிர்ந்த வடிவை உண்டாயினவன். தன்மையில் வாராதார அகற்றாமைக்கு உண்டாகுகின்ற பரவாமலவைதுக்களாயிருக்கும். மயக்கு -- மயங்குபபண்ணும் வந்துக்கன். 7.

விடப்பத்தை கிறையெற்றி. அதனாலும் தேவாதி, தேவன் தானே என்பதைக் காட்டிக்கொடுத்தான். (காரோத வண்ணன்) இப்படி அருஞ்செய்க்கன் செய்த அனிக்காமம். அந்தந்தாலும் விடமுடியாத கிலக்கடப்போன்று கறத்துக் குளிர்ந்த வடிவாழ்குதலும் தானே பரம்பொருள் என்பதைக் காட்டிக்கொடுத்தான். (படைத்த மயக்கு) இவ்வளவு செய்தும், அறிமயக் கொடுத்தும், தன்விடம் எடுபடாமல் துயெனத்தையே விடும்மலர்கள் அறிவுகெட்டு அகலும்படியாகப் படைத்த மயக்கப்பண்ணும் பொருள்ககத்தன் பூயியும், தேவர்களுக்கும், அவர்களுடைய தொழில்களும்.

“கத, வி ஹ்யேஷா கு, ணமயீ மம மாயா து, ரத்யயா |

மாமேவ யே ப்ரபத், பந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே ||”

[க, ண, 7-14]

[தேவாதி] என்தல் கிருமிக்கப்பட்டதும், ஹ்யேஷா மகனை உண்டாதுமாய் இந்த என்னுடைய மாயை தான். அத்தானது.

8. மயங்க வலம்புரி வாய்வைத்து வானத்
தியங்கு மெறிகதிரோன் தன்னை — முயங்கமருள்
தேரழி யால்மறைத்த தென்கீ. திருமாலே
போராழிக் கைபால் பொருது.

பதவுரை: — திருமாலே—ஸ்ரீவல்லாளனே! நீ—(ஸரீர
ஸங்கல்பமுள்ள) கீ. முயங்கு அமருள்—(ஸங்கல்பம்) நினைந்த
பிரீர்த யுத்தியுடனாததால், போர் ஆழி கைபால்—புதுதம
செய்ய னாததுமரண சகலத்துடையுடைய கைபால்,
பொருது—(புதுமரணம்) யுத்தியம் செய்தது, மயங்க—
(அழகல்லாசனும், பாதிசுலாகனும்) மோலுரிக்கும்படியாக,
வலம்புரி—ஸ்ரீ பாந்தரதுவதகை, வாய்வைத்து—திருப்பாவளத
தால் வயத்து னாத வானத்து இயங்கும்—ஆகாமதில்
ஈடுசரிகயிது. எறி கதிரோன் தன்னை—கீரணவதிகா வெளி
விழும் ஸகலமகி, தேரழியால்—சகலததால், மறைத்தது—
தேரமுறால் செய்தது, என்—எதுகாக?

அவை: — எட்டாம் பாட்டு. இம்மயக்குப் பொதுவோ? என்
னில், ஆழிதரைத் தன்னை அழியமாறியும் தோக்கும் என்கிறார்.

அவதாரிகை: — சூப்படி ஆகாழிதரை மயங்கப்பண்ணு
கிற ஆளானவர்களை ஆழிதவன்புறத்தில் ஸதயஸங்கல்ப
முள்ள தன் நிலை முடிவதும்கைபதித்து சகலிகளும் என்கிறார்.

என்றேய் எவர்கள் பரணமடைகிறோர்களோ அவர்கள் இந்த
மகடைபைத் தாண்டுக்கொள். [என்று தானே இதை தேவதயில்
அருளிக்கொண்டான்கொள். “காவலாச பங்குதய: பங்குவந்தி
பேரத்தம்” [ஸ்தோ-ர 15] [அனுரத்தனமை பொருந்திய
வர்கள் உன்னை ஒருபொதுக் கறிவமரட்டார்கள்] என்றும்,
“தவ பரிபுரக, கன்வயரவம் மாயரப, நேர ப, வதாரி நிக, ஹய-
மாரம் பங்குந்தி கேசித, நிரம்” [ஸ்தோ-ர 16] [மயக்குகளின்
புனத்தாலே தேவராலேயே மறைக்கப்பட்டபொதிலும், உன்
பாந்துவத்தைச் சில மறைக்கன் என்னைக் காதத்திலும் அறி
கொள்கள்] என்றும் ஆளவந்தவர் இப்பகாததை அடிபொற்றி
அருளினார்.

களை விடாதின்றுள்ளவனை. (முயற்சி.உ.அ.அ.தி. 23. "सस-
सहस्रा" (ஸத்பலங்கல்ப:) என்கிற ஸருதிக்குச் சேருமோ ?
24. "न मे मोक्षं यतो मेव" (உ.மே மோகம், ம வசோ ப.வேத)
என்றருளிச்செய்த வார்த்தைக்குச் சேருமோ ? ஈஸ்வரத்துத்
துக்குச் சேருமோ ?

பெரும் பிரச்சனையென ! அதைப் பராணிகளும் யுத்த, துத், துருஷியா உதது நெருங்கிக் கட்டகிற ஸயரத்யுமி.சேன பொருளைக்கொட பரிதரபாச திருவாழியோ பி.கா.டி.வி த்ருக கையாலே பீஷப.ப.த்யு.கன் த தூததிப் பொருது னாதப ஸங்கஸ்பஞ்ன லீ -ததனாககுழைத்துதி திருவாழியாலே மறைத்தருள் றறு ஏதுக்காக?

தன் ஒளியாலே எக்வார் கண்ணையும் கரிக்கும் ஓணங்களை புடைப மறைக்கமுடியாத ரூப்பினயன்றோ மறைத்தது! பூர்ண ஸாந்தியக், ஶ்ரணத்தில்போதும் ஓணங்களை மறைக்க முடியா திவையே! அவற்றையுமன்றோ மறைத்துவிட்டாய்! (முயற்சி மருள்) ஒருவரிருருக்கு மறைத்துக் காண்பித்தாயோ? யுத்த, த், தைக் காண்பதற்கு என்னைப் பிராணிகளும் பொர்வர்களும் ரெருங்கிவ்ற யுத், த, களத்திலுள்ள அணகர்க்குமன்றோ மறைத் தாய்! (தேவாழியை மறைத்தது என் றீ) சங்கம்பொலே பெரும்பாலும் ஆபரணமாயிருப்பதொன்றோ? யுத், த, ம் சேவ்வ னாதபே தொழிலாகக்கோண்ட சகரத்தாலன்றோ மறைத்தாய்! இதை எப்படி றீ சேவ்வனம்? "ஸத்பலங்கல்ப:" (சு.அ. 8-7-1) [உண்மையான ஸங்கல்பத்தை உடைபவன்] என்ற வேதத் துக்குப் பொருத்தமோ றீ சேவ்த இக்காரியம்?

"ந், பென: பதேத் ப்ருதி, வீ பரீர்யேத்

ஐமிவாத் ஸகல்ப, வேத்!

ஸுஷ்வேத் தோயநிதி, : க்ருஷ்ணே!

உ.மே மோகம், வசோ ப.வேத்!" (மு.அ.அ. 570-48)

[க்ருஷ்ணமோ! ஆகாயம் மேழ விழக்கிடும்; புவி கக்க ளாகக்கிடும்; [திருவாய்மொ தூண்கக்கிடும், ஸ்ரோத்திரம் வற்றக்கிடும், கண்ணுள் ளு யகித்ததை பிழங்காது] னவறு றீ அருளில் காசித்ததானத்தாய் நித்தாவது ரெருமோ இது?

(திருமாளே) ஸத்யஸங்கல்பத்தை அழிக்கும்வகைச் சொல்லுகிறது. (போராழித் துறவாக) ஆயுத, மெடுக்க வெண்ணுதென்று சொன்ன பீஷ்மாதி, கள் முன்னே ஆயுதத்தை எடுத்துப் பொருது.

ஸத்யஸங்கல்பத்தை உறுதிப்படுத்த சொருமோ? எந்தவாறு உறுதிப்படுத்தி இருக்கிறது சொருமோ? உன் பெருமைக்குப் 'பொருமோ' இவ்வ எல்லாவற்றையும்

"ஆயுதத்தைக் கையால் எடுக்கமாட்டேன்" என்றல்லவோ நான் பிரதத்தைச் செய்தது? இக்கு கையால் எடுத்ததென? ஸங்கல்பத்தாகன்றோ ஆழியின் சூரியன் மறைத்தேன்? என்று நிரூபணமாக, சண்டை செய்வதற்காகவே கையால் எடுத்துப் போரிட்டதும் இக்கையோ? என்னை? மேலே, — (போராழிக் கையால் பொருது) போரிடும்வதற்கென்றே ஏற்பட்ட ஸாதாரணத்தைக் கையில் எந்தி பீஷ்மனாரும், அவரோடு உட்கித்பனாரும் தூத்திக் சண்டை செய்வதற்கையோ? (என்) இதை எப்படிச் செய்தாய்? துரிதவாத, நாதிய ரோடு, பாண்ட, வரோடு வாகிபில்லாமல் ஸ்வாமியாயிருக்கும் உன் உறுதிக்குப் பொருந்தமோ? ஸத்யஸங்கல்பமான இருப்புக்குப் பொருந்தமோ? உன்பெருமைக்குத்தான் பொருந்தமோ? இவை எல்லாவற்றையும் காலின் பீஷ் மிதித்துக்கொண்டு (அடைபெய்செய்து) இப்படிச் செய்தது எதற்காக? (திருமாளே) திருமாளையாகையோடு செய்தாய் என்று கருத்து. திருவாழிற் பெரிப்பிராட்டியவாரிடம் பெரிய மால் (பித்து) கொண்டிருப்ப லாண்கையாலே செய்தாய். அடியாரைக்குப் பக்கபாதம் காட்ட வேண்டிய விஷயத்தில் அவன் உனக்கும் உவாத் தாக (உபாத்தி பாபராக) இருப்பவன். அவனாடைய உபதேசத்தாலே செய் தாயித்தான் என்று கருத்து. இது இவனுடைய ஸத்யஸங்கல்பத்துக்குச் சொருமோ? எனின்: சொரும். பரமபுருஷனுடைய ஸங்கல்பம் எதுவும் வினாவுது என்பது பொதுவிதி, 'எது செய்தாகிலும், எப்பாடுபட்டாகிலும் என் அடியார்களை ரகிப் பேன்' என்றும் ஒரு வினாவுணங்கல்பம் செய்துவைத்திருக் கு. 2

(மயங்க) எல்லார்க்கும் ஆபிதனியுயத்தில் அவர்கள்
உங்கலித்தபடியே நடத்தும் பழையாதி. (மயங்க) “ஆயுத,
மெடேன்” என்றுவைத்து அன்றுதன் அம்பாலே தனித்
தனியே கொல்லப்பற்றாமே ஒருகாலே முழுக்காயாக அமிய.
(வானத்து) தூததே நிற்கிறவனை. (மயங்க) மயங்குசிக்
கிறவனை. (மயங்க) தனியிடத்திலல்ல; எல்லாரும்
காண. எத்திறம் அறிந்தேன். (மயங்க) நாட்டார் பரிமாற்ற
மல்ல, அவை அதத:புரத்தில் பரிமாற்றம். போரிலே
பூபஞ்சுஜந்பத்தாலே கொளருள்; ஆதி,த்பனை மறைத்
தான். பூரீ,மறைத் தொடர்த்தான். (மயங்க) நெருங்கின
புத்த,ம். (தொழி) ரத,ாய்த,ம்; திருவாழி. 8.

9. பொருகோட்டோ ரேனமாய்ப் புக்கிடந்தாய்க்கு அன்றுன்
ஒருகோட்டின் மேல்கிடந்த கன்றே விசிதோட்ட
சேவடியை தீட்டித் திசைதடுங்க விந்துளங்க
மாவடிவின் தீபனந்த மன்.

சாற்கமடக்கொண்டு இங்கு போ செவடியைத் தாறுவது கருகாகு?
ஆதிதவிஷயத்தில் ஒருகோட்டே! என்று விந்துளங்கொண்டு,
தேரதழி — ரத,ாய்த,ம். 8.

இருள் பரம்புருஷன். இந்த விரோஷஸங்கப்பம் பழகாமைக்
காக, ஸமாய்ப்பவைக்கப்பக்களை மாற்றிக்கொள்வதால், ஸத்ப
சுவைப்பாறுபேருக்கும் தன்மை சிறைவுபெறுமென்பாழியாக்
கூறையுடையது. ‘ஆயுதம் எடுக்கமாட்டேன்’ என்றான்
கண்ணன்; ‘ஆயுதம் எடுக்கவைப்பேன்’ என்றார் அப்பரான
சிவமர். கூறையுடைய வார்த்தையை சகிப்பாதற்காக வேறு
பாழியெல்லாம் தன் வார்த்தையை மாற்றிக்கொண்ட இது.
ஆதலால் ஸத்பமடக்கம் நோயடி பொறுவதிலேயே
புதுமறி தெத்துழி—தேசிக அளவையவைத்து அக்களம்; அதே
பொருளாகக் கூறும் தக்கவாறு ‘மயங்குதிறப்பதம், ‘தொழிதம்’
[தொழி அளவையா] என்று கூறியவற்றெல்லாம், ‘தொழி’ பன்னு
தமிழ்தும் உரைக்கப்படுகிறது. 11.

பதவுரை:— **விரிதோட்டசே அடிபைய**—மலர்ந்த இதழ் களையுடைய தாமரைமலையே போன்ற சிகந்த நிழலடைய, **நீட்டி**—வளர்ச்சிசெய்து, **திசை நடுங்க**—எதிரிசையிலுள்ள வாகனமும் நடுங்கியபடியும், **வின் துளங்க**—மேலுலகத்திலுள்ளனையும் படிப்படிநிலையாகவும், **மா ஷடின்**—(திரி விகிரகணை) பொரிப ஷடவுடன், **நீ அளந்த**—நீ அளந்து கொண்ட, **மண்**—பூமிவானது, **பொரு கோட்டு**—பொரு செய்மற தூந்தகவகையுடைய, **ஓர் ஏனமாய்**—ஒப்பற்ற வாய்மையாய், **புக்கு இடந்தாய்க்கு**—(அரண்மனை) தலைதலை முடியில் வீடுக்கு உண்ட, **அன்று**—ஆகவாலத்தில், **உன்**—உனதுமையால், **ஒரு கோட்டின் மேல்**—ஒரு தூந்தககின் நுளியில், **கிடந்ததன்றே**—அங்கில கிடந்ததல்லவா?

அவா:— **ஒன்பதாம் பாட்டு.** ஆபதிதரையொழியவும் ஐகத்துக்கு கத்தாததாம் வரில் பரிஹரிக்கும் என்கிறார்.

அவதாரிகை:— இவ்வளவளவிககை, ஆபத்து முதிரகத வளரவில் 'ஆபதிதர் அகாபுதிகா' என்று தாம் பாசாதே, இரந்திதே குடியாகத் தனசை அழிபமாறி கோகதம வவபுரவன் என்கிறார்.

அவதாரிகை:— இப்படி அடிபார்க்கைத்தாம் இவன் படிப்பதே? மற்றவர்கன் அந்ந்தே போகியண்டியததானே? எனல்: அப்படியன்று; அனைவர்க்கும் ஆபத்துவரும்போது 'அடியார், அக்ஷதவர்' என்று பாகுபடுத்தாமல் எத்தையுள்ள அனைவரையும் தன் பெருமைக்குத் தகாதவற்றைச் செப்தும் படிக்கும் தன்மையுடையவன் என்கிறார். மஹாபலியதும், ப்ரணயத்தததும் இவ்ண்டுல்த,மரண ஆபத்துக்கன் வந்தபோது, பாசகளுகவும், மானயிணப்பன்றியாகவும் தன் பெருமைக்குத் தகாதபடி வந்து படித்தவன் இவனே என்று காட்டுகிறார்.

வ்யா:— (**விரிதோட்டசேவடிபைய**) மலர்ந்த தோடாகிற இதழையுடைய தாமரைபோலே செவந்த அடிபைய. விரிதோட்டு மலர்ந்த தோட்டை உடைய தாமரை. இவ்வடிபையக்கெண்டு

ய்யா:— (பொருளோடே போனாய்) போராதின்ற
தோட்டையுடைத்தான் எனமாய். அத், விதியமான எனமாய்.
ஜாதிச் செருக்காலே பூ, யிவை உழுதுகொடு திரியாதிற்கும்.
(புகழ்தயாக்) ப்ரளயங்கொண்டு, உழுதைக்கு பூ, யிரியலாத
அன்று தன் திருவயிற்றிலே வைத்து தோக்கும். இதனால்
சொல்லிற்றுகிறாய்: - உத, ரரனுகுப்பாடுகொருவன் தாலு
பேருக்குச் சோதிட நினைத்தால் தாற்பது பேருக்கு இட்டு
மீரும்படி சோறுண்டாக்குமாபோலே, ரஷ்பத்தினனவன்
நிறே ரஷ்கன் பாரிப்பு. (விந்தாட்ட சேஷமுடைய நீட்டி)
விரியாதின்ற தோடுகளை உடைத்தான் தாமரைபோலே
இருந்துள்ள சேஷமுடைய நீட்டி. "விரிதோட்ட" என்று, ஸம்
புத்தி, யாகவுமாம். திருமேனியிலே ஒளி விரியும் தோட்டை
உடையவனே! (திசைசுருங்க) திக்குகளெல்லாம் தடுங்க.
(வினா துளங்க) விண்ணிலுள்ள தேவஜாதிபெல்லாம் தடுங்
கும்படியாக. (மாவடி வின் கையளந்த மண்) பெரிய வடிவைக்

உரை:— விசனத்திமான (இதன்மூலம்) உத, ரரனுகுப்பாடு
போலே சிவந்த திருவடி களை வளர்த்து, துடிக்கலாகிவாத
வான பூ, யிரியலுள்ளாய் கஞ்சுகவும் உயர்த்துக்கொடுத்தாய்
ளாய் கடுங்கவும் (வினா) வடிவையுடைவையாகக்கொண்டு,
நீ அளகது கந்திக்கு இட்டுக்கொண்ட பூ, யிவானது, உல
மாவள முடிவால் குங்குமத்தோடு, கிலத்தோடு வாகிவற

காடுமேடைபெல்லாம் அளப்பதே! என்கை. (விரிதோட்ட)
ஒளியையும் தோடுகளை-குண்ட, வங்களை-உடையவனே! என்றும்
(கொள்ளலாம். (சேஷமுடைய நீட்டி) திருவடிவை நீட்டிய இச்
போலிச் செய்து; இதன்பயனாக, — (திசைசுருங்க) எத்திசை
களிலேயும் பரந்திருக்கும் பூ, யிரியலுள்ளவர்களும் நடுங்கினார்கள்;
(வினா துளங்க) வானத்திலுள்ள "நானே கடுங்க" என்று
வாழ்மானித்துக்கொண்டும் தேவர்களும் நடுங்கினார்கள். திருவடி
மாவள, (அடிமாவ) வடிவங்களாகியவை? எனில்; (மாவடிவின்)
அடிமாவையும் திருவடி அடிக்கடி போ? இப்பெரிய வடிவைக்கொண்டு
புரங்கு வடிவங்கட்கும். (நீ அளந்த மண்) இப்படி அளந்து

கொண்டு தீ அளந்த மண். ஆர்தீதர் கார்பம் பெரிய வடிவைக்கொண்டு புக்குச்செய்யிலும் செய்யும்; சிறிய வடிவைக்கொண்டு பெரியதும்செய்யிலும் செய்யும்.

(பொரு) ஆபந்தராய் விலக்காதார்க்கும். தன்னைக்கொண்டு கார்பங்கொள்ளுவார்க்கும் செய்யும்படி. (விநிதோடா.) விநிதிற தோட்டை உடையவைபோலே இருந்துள்ள. (பொருதுவக) அபிமானிகளான தேவர்கள்

எவரும் ஐயமுடிகடா என தெருககாலை பொருதுவாடு வதனிற செம்புமல யுடைகதாய், அபிதரந் அதுவதீதய மாள வாயுறு செய்குததர என பனையகொண்டு, பாளய

கவாதினப்படுத்திக்கொண்ட மண்ணெடுகு இது! இதில் வேடுகுருவர் உசிகை கொண்டாடமுடியுமோ? என்று கருத்து.

பெரிய வடிவைவெல்லாம்கொண்டு அளக்கவேண்டியிருந்த இந்த பூமி. வராதாவதாரத்தில் உன் பக்ஷின் துணுக்குக்கடக்காணவிலையே! என்று ஆளசரியப்படுகிறார் மேலே.—(பொருதோட்டு ஒர் எனமாய்) பன்றியாய் அவதரிக்கையாலே, அந்த ஐயத்திலிருந் செருக்கோடு கண்டவிடமெல்லாம் தந்தத்தாலே குத்தித் திரிந்தான்! சிவமகள் வாயகருகையாலே, அவளுடைய ஸ்தனசூங்குமத்திலே உழுது திரிவதில் பொருத்தமுண்டு. அதோடுவிலையால் அவளுடைய திரமெனியெல்லாம் குத்தித் திரிந்தான்! அவதாரத்தில் மேயப்பாடு இருந்தபடி! (ஒர் எனமாய்) மிகத்தாழ்ந்த பன்றியாய்ப் பிறங்கபோகிலும், அழகுக்கு ஒப்பிக்கலை. (புக்கு இடத்தாய்க்கு) பிரளயஜலத்தில் முழுகி அண்டக்கவலியின்றும் குத்தி எடுத்துக்கொண்டே நின்ற உளக்கு. (எனமாய்ப்புக்கு இடத்தாய்க்கு) கீழும் சேற்றிலும் அகலாம்கொண்டு பூமியைப் பிரித்தெடுக்கவேண்டிய காரியமாகையாலே, அதற்கெதப்பப் பன்றியுதவைக்கொண்டான் என்று கருத்து (அன்று) அக்காலத்திலே. (உன் ஒருசொட்டன் மேல் விடத்ததன்றே) உன்னுடைய தந்தத்தின் ஒரு துளியிலே ஒரு மறுப்போலே இருத்ததன்றே இந்த பூமி. “கனிற மருப்பின் ஈப்பின் புள்ளி சிலறும்” [பரிபாடல் 2-32, 33, 34]. [என்று-

10. மண்ணும் மலையும் மறிகடலும் மாருதமும்
விண்ணும் விழுங்கியது மெய்யென்பர்—என்னில்
அலகனவு கண்டீர் சாழியாய்க்கு அன்றிவ்
வுலகனவு முண்டோவுன் வாய்.

பதவுரை:— மண்ணும்—பூமிமூலம், மலையும்—பர்வதங்கள்
ஊறும், மறிகடலும்—அவ்வெயற்புறம் ஊழ்த்துரிங்களும, மாருத
மும்—காற்றமும், விண்ணும்—அகாசமும் ஆகிய இவற்றை
விழுங்கினாம், விழுங்கியது—அழுதி செய்தது, மெய் என்
பர்—உண்மையென நான் (நீங்கள்) சொல்லுவார்; என்னில்—
(இவ்வகை) ஆராயாததால், அலகு அளவுகண்ட சீர் ஆழி
வாய்க்கு—எண்ணக்கூததனை எவ்வகையுட (எண்ணிறகது)
கலையாண சுணங்குகளையும், திருச்சுருத்திதழையும் உண்டாய்
உளகது, அன்று—அப்போது, உன் வாய்—உனனுடைய
தந்தையாக, இவ்வுலகனவும் உண்டோ?—இவ்வுலகனவு
பரமபொருடையதாய் ஓங்குகதோ?

அவ:— பத்தாம் பாட்டு. (எண்ணுபிதாரகி) சேராதன
செய்தும் ஆசீதகர நோக்குமவன் என்விஞர்.

அவ:— இப்படி பெரியவர்களைக்கொண்டு சிறிய
செயல்கள் செய்து கொள்ளுவதற்காக, சிறிய வடிவைக்
கொண்டு பெரிய செயல்கள் செய்து கொடுத்தும் கொக்கும்
என்கிறார்.

அவ:— முன் பாகத்தில் சொன்னபடி பெரிய வரத
வடிவைக்கொண்டு, பின்னிலுக்கும் சேராத பூமியைப்
தூக்கம் சிறிய செயல்கள் செய்து ரகிப்பது மாத்திரமல்லாமல்,
சிறியதோர் ஆலத்தினிற் சிறுதழைந்தவடிவோடு என்ன உல
கையும் விழுங்குவதென பெரிய செயல்கள் செய்து இவன்
ரகிப்பதும் உண்டு என்கிறார். ரகிக்கும்போது இன்ன
செயல்கள் செய்து ரகிப்பதெனும் கிளமயிக்கும், சேராத செயல்
களைச் செய்தும் ரகிப்பான் கிளமயே என்கிறார்.

(எண்ணில்) ஆராயில். (அனுகளவு கண்ட சீராழியாய்க்கு) எண்ணிறந்த குணங்களையும் திருவாழியையுமுடையனான உனக்கு அலகாவது - பரிச்சே, தகமிறே. அதை அளவு கண்ட சீர் அபரிச்சே, த, யமான அலகைப் பரிச்சி, த்தமாக் கின சீர். (குளயுகவனவு முண்டே உள வராய) இந்த ரகத னத்தில் தவறாதாக் சிறிய வடிவிலே பெரிய ஐக, ததை வைத்தான்.

(மண்ணுறுங்கயாதி,) சோர்ச்சேர்த்தியானவை அடைய மெய்யென்பர். இத்த, ரஜாலமென்னப்பெற்றதோ? ருஷிகள் கூப்பிடாதிற்றார்கள். (எண்ணில்களவுகண்ட) எண்ணி அளவுபடுத்தும் குணங்கள். 25. "ஸுபாஸாகர:" (கு, னு

உள படியையப் பரிச்சே, தி, தது அநுநாதி, த, தமனம் ல அளவிடுகைககுப் பரிசுமரான ஆயுத, வகையும் பரிசு சே, தி, தது எலில்கண்டிருக்கிற அளவுக்யாதமான கல யான, ருணங்களையும், திருவாழியையும் உடையையான உனக்கு இவறறையத்தது திருவயிறுநிலே வைத தருளின அன்று இவ்வுக, ததோபாதியும பெருமை யுடையததோ ம ன்னுடைய திருப்பவனமானது?

(எண்ணில்) உன் தன்மையை அளவிட லிணத்தொமையில், (அலகு) அளக்கும் ஆயுதம், (சருவி) 'அலகு' எனப்படும். அது வகை, மோடி, எங்கும், மறையங்கும், பத், மம், குமுதம் என்று பலவகைப்படும். தமிழரும் பரிபாடலிலே "மெய்ததும், குவணியும், ஆம்பதும், சங்கமும், கமலிக் கமலமும் வெள் ளமும்" என்று இவ்வளவுகளைக் குறிப்பிட்டனர். (அலகு அளவுகண்ட சீர்) அவ்வளவுகளையே எங்கில்கண்ட எண்ணிக்கை யற்ற குணங்களையுடையவன் கீ. "பல அடுக்கல் ஆம்பல் இணத்தென எண்வாய்பு அறியா" [பரிபாடல் 8-45] என்றனர் சங்கத்தமிழரும்.

த, ராதுதாமிவ லாலேத்த, ரோ கு, னுநாமாகரோ மஹாத்.

[ர.க 15.21 தாராயாக்கியம்]

தாமாசு.) 26. “ஊரோ ஊர் கர்யாணா:” (பு, ஹலோ ந்ருப கல்யாணகு, ணு:). (ஆழியாய்க்கு) கு, ணங்க்கும் அப்படிபே சீரிய கை. (உய்களவுமுடி) சஷகதவப் பாரிப்புக்கு அடையில்லாமை. 10.

11. வாயவனை பல்லது வாழ்த்தாது கையுலகம்
தாயவனை பல்லது தாத்தொழா—பேய்முனைதஞ்
குணக வுண்டா னுருவொடு பேரல்லால்
காணுகன் கேளா செவி.

இருநக சிறிய திருப்பவளததைகககககககககக பெரிய
இக்தககத அமுதுசெயதகுமின இவ்வாற்சகம எனது
யிருக்கமதோ? என்று ஈடு குகிருக. 10.

[ஒரு சிறந்த மலை தாதுக்ககுக்கெல்லம் இருப்பிடமாயிருப்பது
போல், ஸ்ரீராமபிரானும் கு, ணங்க்குக்கெல்லம் பெரியதோர்
இருப்பிடமாவர்.]

தே தமுகர் மஹாத்மாநம் பெனாஜாதபதை, ஸ் ஸஹ ।

பு, ஹலோ ந்ருப கல்யாணகு, ணு: புதரஸ்ய ஸத்தி தே ॥

[ர.அ. 2.24]

[ஊரத்திலும். கிராமங்களிலும் உள்ள குணங்களுடன் கூடிய
கவரிகள் மஹாத்மாவான அந்த த, ராத, சிடம் (பிச்சுருமாது)
கொள்ளுகள் :—“ஊரே! உம்முடைய புத்திரனிடம் பண
கல்யாணக, ணங்க்கள் இருக்கின்றன”] என்றது ஸ்ரீராமாயணம்.
(ஆழியாய்க்கு) கு, ணங்க்கின் மாத்நிரமல்லமல் ஸாத, சீசனம்
முதலான ஆயுதங்க்களையும் உடைய உணக்கு. (அன்று)
இவ்வாறு விவரிக்கக் கூன்று । இவ்வாறுவரும் உணடேச உன்
மலர். நது முத்திரைதயான உன் வரல், பிசர்வத் துயா க்கும்
ஆய்வுகளைக் கமிதாங்க்கத்தோர் (ஹ்ருதேச) (பிசர்வத்தோர்)
கவரிகளை மண்ணுடன் மரிக்கும் மறக்க உயர்வாறுவா மிக்கலுத
மான பிசர்வத்தோர் கவரிகளை மிக்கலுத ஹ்ருதேசனார் பிசர்வ
ததில் பிசர்வத்தோர் கவரிகளை மிக்கலுத ஹ்ருதேசனார் பிசர்வ
ததில் பிசர்வத்தோர் கவரிகளை மிக்கலுத ஹ்ருதேசனார் பிசர்வ

[11]

பதவுரை—வாய் (வெறுடைய) வாயானது, அவன் அல்லது — ஏம்பெருமான் தவிர, வாழ்த்தாது — (மற்றொன்றை) வாழ்த்தாது; கைதாம்—கைகளை வெளியிட்டு, உலகம் தாயவன் அல்லது—உலகங்களுையெல்லாம் தாவி அளத்துகொண்ட திரிவிக்காமகேதவர், தொழா—(வேறொருவனைத்) தொழமாட்டா; பெய் முலை நஞ்சு—பெயரளபுதையின் முலையிலிருந்தும் ஸ்ஷத்ததை, ஊனாக உண்டாள்—(தூரமாகாள்) உணவாக நிக்நது அழுதுசெய்த பெருமானுடைய, உருவொடு பேரல்லாம்—திருவுருவத்தையுடைய, திருநாமத்தையுமல்லது (கேட்டுறந்தையும). கண் காணு, செவி கேளா—கண்கள பார்த்துமாட்டா; காதுகள கேட்குமாட்டா.

அவா—பதினேராம் பாட்டு. (வாய்) இவனுடைய ரகசகத்வத்தில் த்வகையைக்கண்டு தம்முடைய இந்த, ரிபங்கள் வ்யாகுலமானபடி சொல்லுகிறது.

அவா—இப்படி, ஈகனபடிகளை அதுபுவித்துக்கொண்டு போகின்ற வாயாலே, தமக்கு அவன்பகட்டுண்டான அபிவிவேசத்தையப் பேசினா ரீது; இப்போது கரணியான தம்பிலுங்காட்டில் தமமுடைய கரணங்களுக்கு அவன்பகட்டு உண்டான அபிவிவேசத்தையத்தைப் பேசுகிறார்.

அவா—இவ்வண்ணமாகச் சென்ற பத்துப் பாசங்களின் அவன் பெருமைகளை அதுபுவித்துக்கொண்டு போகும் வழியாலே, தமக்கு அவன்டமுள்ள பேரன்பைப் பேசினார். இப்போது கரணங்களை (இத்தீர்ப்புகளை) உடைவவளுள் தம்மைக் காட்டிலும் தம்முடைய கரணங்களுக்கு அவன்டம் அன்பு விஞ்ரீயிருத்தெபடியைக் காட்டுகிறார். “முடியானே” [திருவாய் 8-8] என்னும் திருவாய்மொழியின் ஸம்மாழ்வாருக்கு உண்டான ரீகம் இவருக்கும் உண்டானபடியைப் பேசுகிறது இப்பாசாய்.

வாயா—(வாய்) என்னைக் காட்டிலும் பேராவனோடு ‘அவன் எங்கேயிருக்கிறான்?’ என்று நேடும் என்னுடைய வாய்.

வ்யா:— (வாயிதயாதி) த் அளவிதாம்படி அமைபுங்
காண் என்னுழும் கேளாது (வாயிதயாதி) திருவுலகைந்
தருளினவனுடைய நீர்மைமையக்கண்டால், தான் வேண்டா
வென்னிலும் தொழுதல்லது நிற்பாது. (பேயிதயாதி)
பேய் நஞ்சாகக் கொடுத்தால், இவன் தராகமாக உன்
டான், அவன் தன் நெஞ்சில் தன்மைமையலே முடிந்தா
ளத்தனை. (உலகமதயாதி) அவனுருவல்லது கண்கள் காணு
அவன் போல்லது செவிகள் கேளா, ஆபத்தினிஷயத்திலும்
ஸாமந்நயினிஷயத்திலும் இருக்குமிருப்பிலே ஸர்வேந்த்,ரியங்க
ளும் அபஹ்ருதமானபடி.

(வாயிதயாதி) தான் புறம்பே வாழ்த்தப் பார்க்கிலும்
தாம் செய்யா. (உலகமதயாதி) தொழாதார் தலைவிலும்
இருந்து தொழுவித்துக்கொள்ளும் திருவுலகை உடையவனை
யல்லது. (தாம் தொழா) அவனும் ஏறவாங்கிலும் தானும்

உரை:— பகவதிருவருடைய "அவனென, ஏற்றுன"
என்று பாககிற என்னுடைய வாசித்தியானது அவனை
பொழியப் புகுமாது. கைகளைவை நிதமளிப்பாங்கு
பாராத்த, இருந்ததே இடமாக விலாகத்தானாகைய ஆன
யானேன அகந்துகொண்ட சீலாதி, கண்ணென பொழியாத

(அவனையல்லது வாழ்த்தாது) அவனைத்தவிர வேறொருவனைப்
புகுமாது ஸான் வாழ்த்த இசைந்தாலும் என் வாய் அவனைத்
தவிர மற்றொருவனை வாழ்த்தாது வாய்மாதிராமே இப்படியோ
எனின்: (கை உலகம் தாயவனையல்லது தாம் தொழா) உபகந்தார்
தாழ்த்தார் எனனும் வித்தியாசம் பாராமல் உலகைவெல்லாம்
வினைவாட்டாகத் தாவிவளந்துகொண்ட நீர்மைமிக்க நிலிக்கிர
மனைத் தவிர மற்றொருவனை என் கை தொழாது (தாம்) ஸான்
தொழக்கொன்னதும் என் கைகள் மறந்தம் புறத்தொழா.
(தாயவனையல்லது தாம் தொழா) தொழாதவர் தலைவனிலும்
திருவுலகை வைத்துத் தொழுவித்துக்கொள்ளுமகனை, ஸான்
வேண்டாசென்னுதும், அவனை வேண்டாவென்னுதும் தொழா
மயிருப்பதில்லை. (பேய் முனைஞ்ச ஊனா உண்டான் உருவொடு

ஏதாவதிலும். 'சொல்லு'விடிலிருந்து கொடாவிடில் பிழையே
 வென்று கொடுக்க, உன்னாவிடில் பிழையேவென்று உன்
 டான். அத்தயாத்தாபிற்று. ஐந்தாவதாகவன்றோ. 11.

12. செவிவாய்கள் மூக்குடலென் தைம்புலனும் செந்தீ
 புனிகாந்தீர் வின்பூத மைத்தும் அவிபாத
 ஞானமும் வேன்னியும் தவ்வறமு மென்பரே
 எனமாய் தின்றார் க் கியல்வு.

பதவுரை:— செவி வாய் கள் மூக்கு உடல் என்று ஐம்
 புலனும்—காது, வாய், கண், மூக்கு, தவக் கண்ணுள் ஐந்து
 ஞானமென்பவனாகலும், செந்தீ புனிகாந்தீர் வின்பூதம் ஐத்
 தும்—தகவன், துடி, காற்று, ஜலம், ஆகாசம் எனஐம்
 பஞ்சபூதங்களாலான கேவற்பூதம், அவிபாத ஞானமும்—
 நாசமற்றதான புகழ்நம்பமான ஞானமும், வேன்னியும்—
 (துந்த புகழ்க்கு, ஸாத்யமான) அகவந்தொழிம முதுவிய

தாய் கொழுமாராது. பூதன்மையுடைய புகழ்ப்பல விஷததைத்
 தூரிகமாக எந்தும் அபுத்யசெய்தவற்றைய வடிவை
 யெ டிவந்தவன் கூறுதல், ஆன செஷ்டதங்களுகது வாகை
 மான திருநாடகரனைப்பொழுது செவி கேளாது. 11.

பேசக்வால் காணு கன் கேளா செவி) போன பூதனை மூலை
 யிலே நஞ்சைத் தடவிவந்து, அதைக் கொடாவிடில் தான்
 உயிர்தூக்கமடைந்தவன்போலே நஞ்சைக்கொடுக்க, அதை
 உன்னாவிடில் உயிர்தூக்கமடைந்தவன்போலே அந்நஞ்சையும்
 அவனாவினாயும் உடன் உண்டவனுடைய வடிவழகைப்பொழிப
 மற்றுநன்றாக் கன் காணாது; அவனுடைய துணங்கனையும்
 செய்க்கனையும் சொல்லும் திருநாடகர்களைத் தவிர செவிகள்
 மற்றுநன்றைக் கேட்கமாட்டா. (தஞ்ச னானுக் உண்டான்...)
 அடிமாரக்காகத் திருவுலகனத்தாளிப்பதத்தான் ஒத்திரியம் கடு
 பட்டதென்றும், அப்பற்ற பூதனைப் முடித்ததிலும் சில இத்திரி
 யங்கள் கடுபட்டன ன்ருவ்கோணுகையாலே—(ஐந்தாவதங்கள்
 எனப்படும் இத்திரியங்களுக்கு காரணகையாலே)— இப்படி எவ்வா
 இத்திரியங்களும் அவனுக்கே உரிமைப்பட்டவைவாயின. 11.

கர்மங்களும், தல்ஹும் - (புகழ்ச்சி வந்துதிப்பதால் செய
பு) விமோகம், விமோகம் முதலான ஆதமக்குண்டங்களும்,
ஏனமாய் தின்றார்க்கு - (அப்பொருளைய எதிராராமை
தான் ஏதேயும் தவிர்ப்பு) வராஹோததியான எம்பெருமானை
அடைவதற்கு, இயல்வு என்பதே - ஸாத்யம் என்ற
சொல்லுக்குமாகவே! (என்ன அறிவுகேடு)

அவ:— பங்கிரண்டாம் பாட்டு. செவி, தம்முடைய
அதுபவமான பக்தியைச் சொல்லுகிறதென்னடியாம்;
பக்தியை விதிக்கிறதென்னடியாம்.

அவ:— கீழ் ஸம்ஸாரயனையொருகச் சொன்னவனை ஆரார
விக்ரமிடத்தில் தத்துவமுமான ஸாத்யம் பக்திமென்கிறார்.

உரை:— ஸ்ரோதர ஸ்ரீராம சகடூர் கரண தவக்குக
ளாகிற ஐஞானேத்யுரிமைகளைந்தும், தேஜ, பருதிவி வாயு
ஜ்ஞானகாசனங்களைகிற பூதபஞ்சகமும், தத்துவவழிதமான

அவ:— கீழ்ப்பாட்டில், அடைவத்தக்க ப்ராப்யமாகச்
சொல்லப்பட்டவனை அடையும்போது, அவனை அடைவிக்கத்
தகுந்த ஸாத்யம் பக்தி எங்குந் தம்முடைய ஸாத்ய
பக்தியைச் சொல்லுவதாகவுமாம்; தானே உபாயமாகவும்,
உபேயமாகவுமிருக்க, சிலர், பக்தியை இவ்வன்படையும் உபக
மாகக் கொண்டுவதே! என்ற உறுகிரூராகவுமாம். பக்திபரமான
முதல் நிரவதத்தை முதலிலும், ப்ரபத்தியுமான பின் நி
வாறுக்களைப் பின்பும் காட்டுவோம்.

வ்யா:— (செவி வாய் கண் ஒக்கு உடல் என்று ஐம்புலனும்
இயல்வு) மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் ஐந்து
ஞானேந்திரியங்களும், ஞானவிபேஷமான (அறிவுருபமான)
பக்திக்கு உபகரணமாகிருப்பதன்மூலம் பரமபுருஷையுடைய
உபாயமாகின்றன. ஐந்து ஞானேந்திரியங்களைச் சொன்னது
உருமேந்திரியங்களைத்துக்கும், மனமாவதே இந்திரிவத்திற்கும்
உபகருணம். (செத்த புவி கால் நீர் மின் புதம் ஐந்தும்
இயல்வு) தீ, கிளம், காற்று, நீர், ஆளவம் என்னும் ஐந்து
பூதங்களும், இவற்றாலேவான ஸரீரத்தை உபகருணமுதல

வினா :- (இலங்கை) ப, க்தி விவரத், த், பர்த்த, பாகவும்
பாபக்யத்துக்காகவும் அநுஷ்டிக்கிற கர்மங்கள். 27. "அரி-
ஜோவி ரு தாகாயிவ தரணாந்" (அக், திறோதராதி, து தத்
கார்பாஸயவ தத், தி, ரா தாத). 29. 'அ ப்ரஃயாந் தநாபி வி
தத்' (ஆ ப்ரஃயாந் தத்ராதி ஹி த், ருஷ்டம்) என்றும்,
29. "யகேன காலேந தபஸாநானகேன பிராபா விவிதிரந்தி" (பத்ரேகூத

மேலும், இரகசிய கருணாதேவியாக்களால் வளத்துப்ப
பரிமாறிய அன்பு, நன்மையுடையதாய்வுபயன்பாடு புகுதி
நுபுர்ப்புநகரங்களுக்கும், புகழ்ப்புரிந்த பரிமாறத்தி, சிறந்தவர்களுக்கே

[illegible]

[பி.ர.ஸா 4-1-16]
[அ.நி.ஹோதாப் முதலிய ஆர்வமகரம். பத்திரிகை உத்பத்தி
யாதிரு காணத்தின் டொர்ட்டெ சதவிகிதகப்பட வேண்டும்;
அப்படியே எழுதி காணப்படுவதாய்.]

“ஆப்சயாணுத் ததிராபி ஹித், குஷ்டம்” [பு.ர. ஸ. 4-1-12]
[கித், ஸப) சாகும் வகையில் அதுஷ்டி, க்கப்பட வேண்டியதே;
அகித் ஸல்லக் காலங்கிதும் (உபாஸாபிதி,) காணப்படுகி
தன் றே]

"தமேதம் வேத, நுவுசேத ப், ராஹ்மண விஸிதி, ஷந்தி
யஜ்ஞேத த, ரேத தபஸாநதாஸசேத" [பு. குற 6.4.22]

த,ரஜேத தபணாததாஸகேத ப்,ரஹ்மஜ்ஜா விவிதி,ஷத்தி) என்றும் சொல்லுகிறபடியே. (கௌதம) விவேகாதி,கன், (மனபரே ஏவயாய கஸ்துராககியஸவு எனமாய் தின்ருகாப் பெறுகைக்குப் பண்ணும் ப்ரவ்ருத்தி இவை என்பர். ஆபததே அடையாளமாகத் தானே சுகிக்குமென்கையாரே, 'அவன் உபாயமாகத் தம்முடைய அநுப,வமான ப,க்தியைச் சொல்லுகிறது' என்றும்.

புண்ணைகூர் திருநெல்வேலி மகாபாரதப் பஞ்ச ஹதம பாசு,ரத், காமங்கனா, காளதேசமும (பு,க்தியை) ஸ்வர்க்ககடல வ ஸ்வேக விமோகாதி,கனும், ஆசுருமம்மைய த்,ரநாதி,கஜ், மாகிற விலகுகனாத்,ரமம, ஸாஸஸாஸி,புஜ்ய, ஆபததே, னாய நினைற ஸாஸேஸ்க்ஷஜ்ஜாத்,ரத,ருமஸாத்,னம என்று வேத,ஸ்வதி,சுபுருஷாகள சொல்லுகின்றனாகள. "சு,கி,சு:" (ப,க்தித:) என்றும், "சு,கி,சு: சுவஸி,சு: சுவ:" (ப,க்த்யா த்வதத்யபா ஸக்ய) என்றும் சொல்லுகடவதிறே.

[ப்,ரஹ்மஜ்ஜாவி,கன், இந்தப் பாமாதயாவை வேத,ரத்,பவனத்தி லுதும், பத்ருத்தினுதும், த,ரனத்தினுதும், (பு,க்தித:) ஆஸா வற்ற த,கஸ்தினுதும் அறிப கிந்தப்புகின்றீர்கள்.] என்ற சொல்லுப்டபடியே, ப,க்திவேகம் உண்டாகத்தக்கவாய், வளர்வதற்காகவும், ப,க்திதன் பற்றும், 'நான் செய்கிறேன்' என்றும் எண்ணமுமிக்காமல் செய்ப்படுமும் வாகம் முதலான கைபாண கர்மபேசகமும் ப்ரமபுருஷைப்படைப உபாயமென்பர். (மல்லதமும் இவல்வு என்பர்) "தல்லப்தி,சு விவேக விமோகா, ப்,ரஹ க்ரிபா கல்யாண அவஸாத, அதுத்,த,சுஷ்ய,பா:" [1. அந்நா,த்,தி,பாஹஸ்டாகும் ஸ்ரீ,ரஹ்,தி,பாகிற விவேகம், 2. கிருப்பங்கலில் பற்றற்றிருக்கையகிற விமோகம், 3. ப,க, வத்,வ்ஷபத்திசு பஸ்கல் பழகுதையகிற அப்,பாணம், 4. பஞ்ச மஹாபத்தும் முதலிவவற்றை இவக்தவகாபிஸ் அதுஷ்ட,க்கை வாகிற கிரிகய, 5. உண்மை, ஸ்ரீமை, இரக்கம், கோடை, வெள்ளமை, பேராவையின்மை ஆகிய கல்யாணங்கள், 6. மனவுருத்தமின்மை, 7. அதிஸந்திரையின்மை என்னும் ஏழு ஸாத்,வங்களையும் ப,க்திபுண்டாடிறது.] என்ற கைப்பகாராயல் சொல்லப்பட்ட கல்வ த்,ரமங்களகிற விவேகம் கிமோகம் முதலியவையும் எம்பெருமையேப்படைப உபாயமென்பர்.

அவை: - (செளி) கீழ் ப்ராப்யஸிகைஷ பன்னவிகிர்தர், இவரி
ப்ராபகம் சொல்லுகிறார்.

வ்யா: - (செவ்யதிதயாதி,) ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும்
உபலக்ஷணம். (செந்தீய்தயாதி,) ஆக இருபத்துநாலுக்கும்
உபலக்ஷணம். (அஸ்யபாத இதயாதி,) கர்மயோக, தந்தர்க்
க, தமான ஜ்ஞாதம். ப்ரக்ருதி ஹேதயா ஜ்ஞேயை, அத்மா
உபாதேயதயா ஜ்ஞேயன்; ஸர்வரன் உபாதேயதமனாய்க்

அவாநன்னநிகே, தமகஞ் பேசுதேவகா ஸ்மாந
புகதிஸ்ய ப்ராஸகா ப்ராப்யமாக அநுஷ்டிக்கும் கட்டளை
யைச் சொல்லி, புகதிஸ்ய கேஷிதது ப்ராபதகிஸ்ய அருளிச்

உலகில் எக்ஸோஜனரஸமும் கல்வ த்ரமங்களாக இசைப்பபட்ட
இரக்கம், கொடை முதலானவற்றை 'கல்வறம்' என்கிறாராகவு
மாம். (ஏனமாய் வினாருர்க்கு இயல்வென்பர்) அவ்வார்க்கும்
எளிபவனாய், ப்ரளயாபத்தில் பூயிஸை எகித்தவனான வராஹ
மூர்த்தியை அடைய இவற்றையெல்லாம் உபாயமென்பர்.
இயல்வு என்பது ப்ரகாசத்தைச் சொல்லுவதாய், இங்கு அவனை
வடையும ப்ரகாசமான (வழிவன) உபபத்தைச் சொல்லுகிறது.
(இயல்வு என்பர்) அவனைவடையத்தக்கவழி என்று வேதமும்
வைதி,கரிகளும் சொல்லுகைகள். "தமேவம் வித்,வாநம்ருத இஹ
பு,வதி" [பு-ஸு] [அவனை இப்படி அறிபவன் இப்பிறப்பில்
மோக்ஷமடைகிறான்] "புத்தவா தவநயவா ரக்யா" [கேத
11-53] [அந்ய புக்தியித்யுஸேயே னான் அடைவத்தக்கவன்]
"புக்திகரீதே ஜாஸ்த்ததா" [புக்தியித்யம் விஸிக்கு வரவ்ஃப
படுபவன் ஜாஸ்த்ததா] என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ.
"என்பரே" என்ற ஏகாதய சொந்தரங்களில் பிரஸித்தி,தியைக்
காட்டுகிறது.

ஆழ்வாரிகள் ப்ராபத்திரிஷ்ட,கிணைகையாலே, இப்பாகாய்
ஸாத்யப,க்திஸ்யச் சொல்லுகிறது என்று கொள்ளாமல், ஆழ்வா
ருடைய அநுபூதத்துக்கு உறுப்பான ஸாத்யப,க்திஸ்யச்
சொல்லுகிறது என்று கொள்வதும் உண்டு. முன் ப்ரகாசத்தித்
கொள்ள செலி வரவு கண் முதலான ஸூது இத்திரியங்களுக்கும்,
மு.தி 11

என்று சேஷமானபோது. பரவருத்திகொண்டு புகுவதைக் கைவாங்கினவன்று எடுக்கவிரக்க. “சூரணப்பிராணமல்லா விவிறை”. “அறிவாளும்” என்றுற்போலே. (இயாஸை) உபாயம். 12

13. இயல்வாக விந்துழர் பாண்டிக்குே செல்ல முயல்வா ரியலமரன் முன்னம் - இயல்வாக நீதியா லோதி நிபமங்க ளால்பவ வுதியாய் நின்ற சுவர்.

பதவுரை:— முன்னம்—அகத்தி, காமமாக. இயல் அம
ரர்—மொத்தியதைவாய்வினை, உயர்த்துந் திகழ்வாரிசுகள், என்
துழாயான் அடிக்கே செல்ல—அரசிய திருத்தாராயை
அவர்க்கு உயர்த்திப் புகழ் செய்து தமக்கு உயர் திருநிலைகளை உண்டா
காக்க உபயோகம். இயல்வாக—தகுதியாக, முயல்வார்—
முயற்சி செய்வாராக. இயல்வாக—(முறையாகவுத்தர)
தகுந்தபடி, நீதியால் ஒதி—முறைப்படி திருகாமங்களைச்
செய்கின்ற, தியமங்களால் பரவ—மொத்தரகியமங்களால்
புகழ்மெய்யாக, அவர்—அகத்தி மமபெருமான, ஆதி ஆப் தின்
டர்—(சேதுவரகா ல்லுமிகு) பப்பிரை, புறமடவரகாந்ருதாச.

பிற்பிறையா ரகி: 5 மவகிபா பெருகைககு இவறறை ஸ்த.
ருசனாதுநமெனறு சொலவபதற்பர்கள் : என்ன ஆரின்னி
கவேர 1" என்று கேசுமாரகக வது. "ஞானபபிரகீச
வல்லால் இவலை காணகண்ட கலந்து" என்றிறே
தபமுடையா ஸித்தகாரந்தம். 12.

நித் கைகவங்கிருக்கீனே ! இது என்ன அறிவுபெடு ! (எனமாய் வின்றுக்கு இயல்வு எப்பரே) ஆபத்துக்காலத்தில் அபேயங் கிரபேயுமாகத் தானே தகாத செயலிச் செய்தும் பகிப்ப வண்பிபற இவற்றை னாத,னமென்பதே" அரண் அறிவாரும்" [முதந்திருவா-4] என்று தாமே அருளிப்போலவும், "எனத் தருவாவிடத்த பிராணியல்லால் இவ்வி நான்கண்ட நவவதவே" [நருகிருத்தம் 88] என்ற நம்மாழ்வாரைப்போலும் அருளுதிருர். இவருடைய எத்தகாரத்தமும் இதுவேயன்றே. 12.

அவ:—பதின்மூன்றாம் பாட்டு. (இயல்வாசக) “வாயவன்
யல்வது வாழ்த்தாது” என்னும்படியாயிருத்தது உம்மது;
அல்லாதார்க்கு அவன் ஆஸாசிக்கும்போது அவதாரம்
வேணும்; எவ்வளவு கூடும்படி? என்னில், பரக்குதலா
ஆஸாசிக்கப்பார்க்கள் நித்யஸூரிகள், அல்லாதாரும் ஆஸா
சிக்கும்படி தானே பரத, மபு, ராமியாம் என்கிறார்.

வ்யா:— (இயல்வாசக) ஸத், ரூபமாக. (சன் துழாயா
ஸதகே செவல) ஆகமுதலியாகத் தோன்மாலை இட்டி
ருக்கிறவளுக்குப் பேரும்படியாக. (முதலவாசகியவரார்

அவ:— அவன் கோசகாரு கோச கிடப்ப மரிமாது
வைககு அதி, காசிகள் நித்யஸூரிகளே; இப்படியிருக்கச்
செய்யேயும், எழுலாசிகளான கழிவாலவாகளும் ஆஸா
சிக்கலாமபடி தனன் ஸுலப, ரூபநிவந்தரூப என்கிறார்.

உரை:— ஸுலபாசாஸகமான அழகிய திருத்தழாயை
உடையவரின் ஸாஸேஸவரன் திருவடிவிலே கிடப

அவ:— அவன் உள்ளபடி அறிந்து அறுபுயிப்பதற்கு
அதிவாசிகள் நித்யஸூரிகளும், “வாயவன்யல்வது வாழ்த்தாது”
என்னும்படியான நீதம் ஆகக்கூடும். ஸாமான்யரான ஸம்ஸாரிகள்
மிகப்பெரியவரான அவன் எப்படி ஆஸாசிக்கப்படு? எனில்:
அவர்களும் தன்னை அடைபலப்படி தான் முற்படுவான்
என்கிறார். அறுபுயிக்க உபகாணங்களையும் கொடுத்து, ருசி
வையும் உண்டாக்கி, உபாயமாகவுமாயி, பழனியும் தானே
அளிப்பான் அவன் என்கிறார்.

வ்யா:— (சன் துழாயாஸதகே செவல) கசாவர்த்திகள்
மலைவிட்டிருப்பார்கள். உப, பவிப், திக்கும் ஏகசகாரி, பதி
தானே என்பதை உணர்ந்தும் இவிய திருத்தழாயைத் தோன்
மாலைபடை உடைய ஸாரீசேஸவரன் திருவடிகளை அடைப.
(இயல்வாசக) இப்பக்கையிலேயே அறிவையுடைய நித்யஸூரிகள்.
(முன்னம் இயல்வாசக முயல்வாசக) தாங்களே முற்பட்டு அவ
துடைய செருமைக்குத் தருதியாகப் பெருமுற்றிசேஸிவர்.
குட்டு கன்மாலைகள் தூபனவேந்தி கன்மீர் ஆட்டி அந்தரம்
நாசிக்கிறார்கள். (இயல்வாசக) இதுவே வர்த்தையாயிருப்பர்

(முன்னம்) இவற்றியை உடையதான நித்யஸூரிகன் முன்னே மனோயத்தம் பண்ணுவர்கள். விஷயப்ரவணராய் அவனை அறிபாதவர்களும். (இயல்வாக) ஸத், சூரமாக. (நீதியா னோடு) முறைபாலே திருநாமங்களைச் சொல்லி. (நியமங்க ளால பரவ) பரவுப்படிக்கிடாக. ஸாஸ்தரங்களில் சொல்லு கிற நியமங்களாலே பரவாராய்ப் பரவுப்படிக்கிடாக. (அவா ஆதீயாய கலா) அவர் தாமே ப்ரதமஸூக்ருதமானார்.

ஸக்யபுரமாக உத்யோதிப்பார முகூதமுன்னமே அதுங் கிடாவி யோக்யஸ்தபுரையான நித்யஸூரிகன்; அலமாத நமஸ்பாலவாகும் ஸ்வாவாஹுதிகளுக்கு கழுவுதல் வாராத படி அழகிதாகக் கொண்டு ஸாஸ்தரோகதமான ஸ்ரதங்க ளாக் கரணங்களுடே அத்யயகதைப்பண்ணி, அதீத மான மேதுத்தியை அத்தத்தித ஆதாரயன் பதவிக் கெட்டு மருகம்பண்ணி அச்சகபரஹுரீகததகாதி, களோடே

என்றமாம். (முன்னம் இயலமார்) அந்நிகாலமாக இப்பற்கு வந்தவையுடைய நித்யஸூரிகள் என்றமாம்.

‘இயலமான அவர்களிப்படிபிடுக்கக் குறைவிக்கி. ஸம் ஸாரிகள் அறப்பொய்களுள் அவன் அடைவதெப்படி?’ எனில்: அவர்கள் விஷயத்தில் இவன் மூற்படுவான் என்கிறார். (இயல் வாக) தங்கள் எக்திக்குத் தக்கபடி. ‘‘மந்த்ரோ ஹி: ஸ்வரதோ வர்ணதோ வர வஜ்ரமரம் ஹிகந்தி’’ [பாணிசூரிகா] [ஸ்வரத்தி லாவது, எழுந்திலாவது மூழ்கின மந்திரம் சொத்துபவனைக் கெடுக்கும்] என்கிறபடியே ஸ்வரம், வரிணம் முதலானவற்றில் மூழ்காதபடி அழகாகத் துதிக்க என்றமாம். (நீதியாக் ஒதி) சொந்திரத்தில் சொன்ன விரதம், நியமம் முதலான முறைகள் தப்பாதபடி அத்யயமம்செய்து. (நியமங்களால் பரவ) ஒதிய வேதத்தின் உட்பொருளை ஆசாரியனிடம் கேட்பது, அதை மனனம் செய்வது, அச்சிப்பது, வணங்குவது, நமஸ்கரித் தனம் செய்வது, புகுவத, புகுவத பாத, நேனைவசெய்வது முதலானவற்றோடு அவனை எப்போதும் நிபாஸிப்பதான நிய மங்களாலே புக்திபரவரர்களாகத் துதிக்கும்படியாக. (பரவ) துதிப்பதைச் சொன்னது மனோவாக்காய்கள் மூன்றும்

14. அவரவர் தரத்து மறிந்தவர் நேத்து

இவ்விவரம் செம்பெருமா என்பது—சுவாமிநாதர் சாரத்தியும் வைத்தியம் தொழுவர், உலகமந்த நமர்த்தி புருஷே முதல்.

[illegible]

அவ - பதினாறாம் பாட்டு. பாக்குதயா ஆஸ்கலிக்கு
மலர்கனையும் சொல்லி, ஆபரணப்பித்துக் கொள்ளுமவனாயும்
சொல்லிற்று; இது ஒன்றும் பெருதாசைச் சொல்லுகிறது.

[illegible]

அவதாரினை—இப்படி குளி முறத்தக்காண்டு உண்டாகி, முற்பாட்டு கற்பகர அர்ப்பணையினிட்டு ஸம்ஸாரிகள் கண்ட உண்ட தெவனையவாள் காயின் விழுந்து திசினிதரிகளே! என் னீர்; அந்நிலைகளை அவர்கள் அப்படித் தெவ்வாறும் அவர்க ளால் ஆரங்கிகல் இம் தெவரிகளையும் ஆரங்கிக்கப்படுமென் னிவனை என்னினி.

ய்லா:— (அவ்வாறு) உலகில் செருத்த ரஜோகு, னாம்
அதி, கமாயிருக்கும்; ஈனருக்குத் தமோகு, னாம் அதி, கமாயிருக்கும்,
அவர்களைப் பரமனாத்திக தே, வதைவை எப்படிப் பற்றிழடி யும்?

வ்யா:— (அவரவர்) ரஜம்பகாரமும், தம்பகாரமும் (தாநதாமநிகதவாநிததி) கு, னுநுது, னமாக வெளிச் செறித்தபடி ஏத்தி. (ஆனார் விடா மகப்பருமா னென்று) ரஜம் தமஸ்ஸுக்கு விஷயமானுரை என்னுடைய கவலாமிபென்று. (சுவாமிதயாதி) ஸர்வேசுவரரன்பக்கல் “எவ்வண்ணம் சித்தித்திமையாதிருப்பர்” என்கிற செயலில் பித்தியிலே எழுதியும் வைத்தும் தொழுவர்.

உரை:— ரஜம் தம்பகாரமாய், பிடுங்குதல்களான ஆவ்வவ் வதிகாரிகள், மராதா, புகுதகா னென்கிறதே கு, னுநுது, னமாக தாநதாம அநிகத பகாரங்களாலே வாய்விட்டுப்

“ஸாத்விசல் கது விந்ஜோய” [பாரதம்] என்மிறபடியே கருவிலே கிருவுடைய ஸாத்விசர்க்கந்தான உண்மையான பரம்பொருளைப் பற்றமுடியும். (அவசவ்) “ஸோகோ பிங்கு குசி” [உலகினர் வெவ்வேறு ருசிகளை உடையவர்கள்] என்மிற படியே சிலருக்குத் தாமஸாஹாரங்களிலும் தாமஸச் செயல் களிதுமே ருசியிருப்பதையும், சிலருக்கு ராஜஸாஹாரங்களிலும் ராஜஸச் செயல்களிலுமே ருசியிருப்பதையும், ஒருசிலருக்கே ஸாத்விசாஹாரத்திலும், ஸாத்விசச் செயல்களிலும் எடுபாடிருப் பதையும் காண்கிறோம். தேவதானியபத்திலும் இப்படித் தானேயிருக்கும். இதை உணராமல் சில மேதாஸிகள் எந்த நெய்வந்தை உபாஸித்தாலும் ஒன்றதான் என்று உரைப்பது தான் ஆசாஸ்யம்! (தாம் தாம் அறித்தவாறு ஏத்தி) மனிதரிக ளுடைய அறிவை எடுத்தக்கொண்டாலும், அது ஒரே தர மூடையதாயிருப்பதில்லை. (இதற்குக் காரணமும் ரஜஸ்தமோ கு, னங்கொள.) ஆகையால் தம் தம் அறிவுக்குத் தக்கவாறு பற்பல தாழ்ந்த தேவதைகளைத் துதிப்பவர்களாகவே உள்ளனர் உலகினர். (தாம் தாம் அறித்தவாறு) ஸத்வரு, ணம் விஞ்சி யிருத்ததால் “ஸத்வரத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாஸம்” [ஜ்ஞாத] என் மிறபடியே சாஸ்திரவிராயம்செய்து ஞானத்தெனிலை அடைந் திருப்பார்கள். அந்நிலாமைமையாலே ‘மனமே ராஜா மதியே யந்திரி’ என்று தம்முடைய புய்வறிவுக்குத் தக்கபடி ஒரு நெய்வந்தைப் பரம்பொருளாக கிரகயித்துக்கொண்டு அதைத் துதிக்கிறார்கள். “புகடப்பல தானறி நெய்வந்த் பேறுதத் தஞது புய்வறிவு ஆன்மை பொருத்தக் காட்ட” [நிருகாசிரியம்-6] என்னுள் பாய் பொருளை நேரே கண்ட கம்மாழ்வாரும்.

(சுலகித்தவாதி,) இவர்களுடையவும் ஆஸ்ரயனியங்களுடையவும் தலையிலே அடியை வைத்தவனே ப்ரத,ரதம். (மூர்த்தியருவே முதல) அவ்வேஸ்வரனுடைய திருமேனியே ப்ரத,ரதம்.

அவா:— அவனை வேண்டாதார் படுகிற பாடு பாரீர் ! (அவரவா) பி,ந்தருகிகள். (தூநதாமறிந்தவாறு) மூர்த்தரத்தின் பின் செல்லார். (இவரிவா) ஸக,ரபுத்தரர்கள், கண்டாரை, "என் குதிரை பிடித்தாய்" என்று பிடிக்குமாபோலே தோற்றி

புகழ்ந்து தூங்குகுவதை குணங்களை யுடைய ஐயன, துர்க்கை, தொடக்கமாக ருக்ரன முடிவாக உண்டான இவர்கள் நமக்கு ஆஸ்ரயனீயரான ஸ்வாமிகள் என்று ஆதரித்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு தேவதைகளை ஒரோர் பித்தர்களிலே

(இவர் இவர் எப்பெருமான் என்று) தம்மைப்போலவே ரஜோ குணத்தையும், தமோகுணத்தையும் அதிகமாக உடைய தேவதைகளில் ஒருவரை 'எம் ஸ்வாமி' என்று அபிமானித்து. (இவரிவர்) "ஸக,ரபுத்தரர்கள் கண்டாரை 'என் குதிரை பிடித்தாய்' என்று பிடிக்குமாபோலே, தோற்றினாரா (பத்துகை)" என்று பெரிடவாக்காப்பிள்ளை. (இவரிவர்) ஒரு கணக்கில்லை; ஒருவன் பிரமன் உஷஸ்ஸிடம் கலந்துபெற்ற உருத்திரனை எம்பிரமன் என்றான். மற்றொருவன் 'அவன் மனைவியான பராசக்தியே பரம்போருள்' என்றான். பிறிதொருவன் அவன் மூத்தபிள்ளையான பிள்ளையாரைப் பாதத்துவம் என்றான். வேறொருவன் 'அவன் இளையபிள்ளையான முருகனை மெப்ப் போருள்' என்றான். இன்னமொருவன் அவனுடைய காம வேரத்தால் விரியம் கிழித்து உண்டான ஐயனாரை அறப்போருள் என்றான். இன்னம் கறுப்பு, கார்ப்பேரி, முதலானவற்றுக்கு எல்லையெயில்லை. என்னே அறிவுகேடு! ஒருவனுடைய தாக் சொல்லும் தேவதை தன்னைப்போலவே பிறப்பையுடையதே என்பதையும், பிரகிருதிமைப்பித்தமுள்ளதே என்பதையும் கித்தித்துப் பார்க்கிறானவன். இதை அறிவாளிப்போருவன் எடுத்துச் சொன்னால் துவேஷியென்று அவனைத்தந்தாயும்,

ஞான. (உலகனாக்) ஸமஸ்சயிப்பாச் தலைமீதும், ஸமாஸா
யஸீயச் தலைமீதும் ஒக்கத்துகைத்த ஸர்வேஸவான். (உருமுவ
முதல்) வடிவே முதல். 14.

சிதிரஞ்சபண மரூக்யம். கருநவநகரெதாடகருமாண ஓசொரு
குடகவளிலே பாதிமாருகண பாதிஷய நிதி ஸைத் தும
ஆஸ்ரவிச்சிநாசுகன். இவா + ன திராடி செயதாலும்,
ஆஸ்ரவிச்சிநாசுகன் போடி, ஆஸ்ரவணியரக இவாகள
விருமாசுத்ற அதிதேயவாதசனொடி மாசிகர ஏவலாரும துள
காநிச்சி துலகாண முடிபாடி துலகாணபாடி அயநது
கொண்ட ஸாவேஸ்சொன நிதி கொச்சிபே பரகூரம். 14.

அவக் வணங்கும் அருமறைமுதக்கவனான கருமாலைத் தாழ்த்திப்
பேசவும் தயக்குவதென "அதாபமரகோ பதமுதா விஜா
யதே" [பு.கரு] என்று வேதமுடி. "பிறப்பிக் பல் பிறப்பிப்
பெருமகன்" என்று ஆழ்வாராகும், "பிறவாப் பிறப்பிலே
பிறப்பித்தோர் இலவே" என்று மத்யஸ்ததிகளான பழநி
தமிழரும் திருமாலைக்குறித்தச் சொல்லிப்புகாதக் காண்பது
ம்கீன. (வயங்கிதைச் சார்த்தியும் வைத்துத் தொழுவர்) அந்த
தேவதைகளை அபிமானத்தாலே கைமீது கித்திரமாக எழுதி
வும், வீடு, ஆலயம், குன்று முகலானகிடங்கிலே கித்திர
மாக வைத்துத் தொழுநின்றான் (உலகனந்த முர்த்தியுருவே
முதல்) இவரின் பகைபாதத்தாலே கண்டகண்ட தேவதை
களைத் தொழுதாலும் உண்மை மாறிகிடவே ஆராயிக்
கின்ற இவர்களோடு, இவரின் ஆராயிக்க விருப்பமின்ற
அந்த தேவதைகளோடு கித்திராசயின்னதபடி என்னரும்
தன் கையின் மேல் மிளிபடும்படி உலகனைத்தையும் அளந்து
கொண்ட ஸர்வேஸவானுடைய திருமேனியே ஐகத்தாரண
மானது. (உலகனந்த) இதை இன்று நான் சொல்லுகிறேன் ;
பகைபாதிகளான சில சேதனர் சொல்லுகிறேன். அபிமானமுஷய
மான வேதம் ஆயிரக்கணக்கான இடங்களில் சொல்லிப்புக
கின்றது என்று கருத்து. (உலகனந்த முர்த்தி உருவே முதல்)

"ஏக: ப்ராஸிஸாத் பாதம் ஏக: ப்ராஸிஸாத்முதா ;

அபரோ஽பதாத் முர்த்தா கோ஽தி,கஸ்

தேஷு க,ன்யதாம் ||"

15. முதலாவர் மூவரோ(ர்). அம்மூவ ருளும் முதலாவன் மூரிதீர் வண்ணன் -- முதலாய நல்லா ளருளல்வால் நாமநீர் வைபகத்துப் பல்லா ரருளும் பழுது.

பதவுரை:-- மூவரோ—மூவரான, விஷ்ணு, சிவன என் னும் நம்மூவரோ, முதலாவர்—முதலியவர்களாகன; அம் மூவருளும்—ஆக மூவராத சிவன்களுள்ளும், மூரி தீர் வண்ணன்—பரந்த கடம்போனற நிறத்தையும், எவ் பூவதலைகுடிநீரெய்யெனச் சம்பெருமாசே, முதலாவான்— கிரணத்தூற்றுவான்; முதலாய—ளாகவகாரணமும், நல் லான்—உபகாரகருமாய் அயனானாய், அருள் அல்லால்— அருளைத்தவீர், நாம நீர் வைபகத்து—பரவெத்துமான கடல் சூழநத மகாஷயலகில், பல்லாள்—மற்ற பலருடைய, அரு ளும்—கிருணபயம், பழுது—விதவையு.

அவை:-- பதினாந்தாம் பாட்டு. (முதலாவார்) அவ்வோ தே,வதைகளும் ஆஸ்ரயனியராய்ச் சொல்லாதிற்கச்செய்தே.

அவை:-- நீர் அவனியே பரகூலகங்கை சொல்லாதினறா, புறம்பே ஆஸ்ரயியபார் சிலரும் ஆஸ்ரயிதகாரகரூப பூலங்

[ஒருவன் (விஷ்ணு) திருவடிவை நீட்டினான்; வேறொருவன் (பிரமன்) உடெப்புடன் அதைக்கழுவினான்; மற்றொருவன் (உருத்திரன்) அங்கிரைத் தலையில் தரித்தான். இவர்களில் எவன் பெரியவன் என்பதை கீங்கனே மடுகில மின்று எண்ணிப்பாருங்கள்.] எக்குற்போலெ சொல்லுகிறார். 14.

அவதாரிகை:-- நீர் உலகமந்த மூர்த்தியே முதல்வன் ' என்பதீர். செல்வனா, கருப்பன், காட்டேறி முதலான வேறு தெய்வங்களை முதல்கராகச் சொல்லுகின்றனர். செல்வமூர்த்தி களில் பிரமன், உருத்திரன் ஆகிய மற்றிருவரையும் முதல்வ ராகச் சொல்லுகின்றனர். இத்தெய்வங்கள் தங்களுக்குப் பூவன் கொடுப்பதையும் கான்று காட்டுகின்றனர். வேறு செல்வ இயமூன்று மூர்த்திகளும் மேற்பட்டதொன்றுதான்

‘அவர்கள் அபரதநாதர், இவன் பரதநாதன்’ என்று சொல்லு
கிறது உம்முடைய பகைத்தாலையிறே என்ன. ‘அர்த்த,
ததவமிருந்தபடியைப் பார்க்கலாகாதோ’ என்கிறும்.

வ்யா:— (முதலாவார் மூவரே) இருந்ததே குடியாக
ஆஸ்ரயணியானிறே. மூவரிறே பரதநாதர். (அம்முடி

கொடுப்பார் சிலருடையவனோ நாட்டில் நடந்துபோகிறதா?
என்ன, ‘அலைபடங்கலும் வயாததும்’ என்கிறா.

உரை:—‘இவா இவா’ என்று இருந்ததேகுடியாக ஆஸ்ர
யணியானேறு பரமியாதே ஸ்குஷ்டயாதி, தாயங்கண் அதுக்

பரதேயம் என்கின்றனர். அங்கொன்று எது? என்று
கேட்டால், சிலர் பரமசைந்தான் என்கின்றனர்; சிலர்
பராசக்திதான் என்கின்றனர். சிலர் மஹாகணபதி என்கின்றனர்.
சிலர் ஸுப்ரஹ்மன்யந்தாக் என்கின்றனர். ‘ஊர் இரண்டு
பட்டாக் கூத்தாடிக்கு எளிது’ என்கிற கணக்கிலே இவர்க
ளுக்குள்ளேயுள்ள இச்சண்டையைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு,
வேறு சில மேதர்களின் ‘இவைபெயர்களும், கீழும் அனுவ
கூடப் பரம்பொருள்தான்’ என்று வழக்குகாக்கின்றனர்.
‘இப்படியிருக்கும்போது ‘உரைகள்த மூர்த்தியருமே முதல்’
என்று நீர் உரைப்பது எப்படி? எனில்: ‘இவைபெயர்களும்
வேத,விருத்த,மன பேச்சுக்கள், நானுரைப்பதே வேத,ராஸ்தி
செய்கனோடு ஒட்டியது’ என்கிறார்.

வ்யா:— (முதலாவார் மூவரே) வேத,ராஸ்திங்களைக்
கொண்டு பார்ப்போமானால், ஸ்குஷ்டியைச் செய்பவனுப்
அறிப்பபடும் பிரமணம், சகைனத்தைச் செய்பவனாக அறிப்ப
படும் விஷ்ணுவும், ஸம்ஹாரத்தைச் செய்பவனாக அறியப்
படும் குத்ரணும்தான் முக்கியமானவர்கள் என்று எளிதில்
அறிந்து கொள்ளலாம். கீழும் ஸனும் பரம்பொருளாகிக்
இவ்வடிவில் ஸம் துன்பங்களை அனுபவிப்பதும், அதற்குக்
காரணமான ஈரீர ஸம்பந்தமும் கூடாது. ஆகையால் கீழும்
நானும் பரம்பொருளாக முடியாது, கற்புடும், காட்டேறியும்,

சிவபாதி.) ப்,ரஹ்ம ருத்,ராதி,கருக்கு ஜீவவ்யவத,ரதத்தாலே

கடைத்த விடிவெடுத்த நு-ததிகொண ஓபொருகிற பரஹ்ம
ஸிஷ்டஹுததூரகளாகிற ராவநமே ஜகத்திக்கு பரதூரக

களையும். முருகனும். கணபதியும். ஐயனும் வேதங்
களில் எக்குமே பரம்பொருளாகச் சொல்லப்படவில்லை.
பரம்பொருளின் காரியமான ஸ்ருஷ்டி, சந்தி, ஸம்ஹாரங்க
ளாகிற முத்தொழில்களிலும் இவர்களுக்கு எவ்வித ஸம்பந்த,
மும் லோகவேதங்களில் காணப்படவில்லை. ஆகையால்,
ஸ்ருஷ்டி, சந்தி, ஸம்ஹாரங்களைச் செய்பவரான பிரமலிங்ண
ருத்,ராகளே தேவதைகளுள் முக்கியமானவராவர். முதலா
வார் மூவரே என்ற இதற்கு ஆகோபமாக துரிய (கண்ண
வது) ப்,ரஹ்மவாநிகன் சொல்லுவதாவது:— லோகவேதங்
களில் பிரமன் லிங்ணனின் உத்தித்தாமசராயில் பிறப்பதாகப்
பிரஸித்தியுள்ளது. உருத்திரனும், பிரமனுக்குப் பிறந்தவன்
என்று பல வேதவாக்கியங்கள் உரைக்கின்றன. “ப்,ரஹ்ம
லிங்ண ருத்,ரோத்த,ர: தே வர்வே ஸக்ப்,ரணலிபக்தே”
(அதர்வசமுகை.) என்று சில வேதவாக்கியங்கள் இவர்களை
கூட லிங்ணவுக்கும் பிறப்பை ஒதுகின்றன. ஆகையால்
இம்மூன்றிலும் மேற்பட்டதான ஒன்றுதான் பரம்பொருளாக
வேண்டும்—என்று துரிய ப்,ரஹ்மவாநிகன் உரைக்கின்றனர்.
அவ்வளவுதான் எது? என்று கேட்டால், ஸிவஸிதம் பகை
பாதங்கொண்டவர்கள் அது பரமசிவன்தான் என்கின்றனர்.
ஸக்தியிதம் பகைபாதம் கொண்டவர்கள் பரானந்திகள்
என்கின்றனர். இப்படியே பலரும் பலவிதமாகச் சொல்லு
கின்றனர். இவைபெல்லாம் வேத,விருத்தம். பரம்பொருளை
ஸிவரூபி,தத்தால் சொல்லியிருப்பதைக்கொண்டு, கர்மபா
லாணான ருத்,ரனைக் காட்டிலும் மேலான ஒரு ஸிவனைக்
கற்பிக்கப் புகுந்தால், பரம்பொருளை இந்த்,ரூபி,தத்தாலும்,
ஆகாஸரூபி,தத்தாலும், வாயு ரூபி,தத்தாலும் சொல்லியிருப்
பதுகொண்டு பரமேத்திரன், பரமாத்மான், பரமவாயு என்னும்
தத்துவங்களையும் கற்பித்து அவையே பரம்பொருள் என்றும்
சொல்லவேண்டி வரும். வேதவாக்கியங்களெல்லாம் பரம்பா
லிருத்த,மாய் முடியும். மூய்மூர்த்திகளைக் காட்டிலும் மேலான

அந்தர்பாயியாயும் தன் பக்கலிலே க்வேத ரூபேன நின்றும்

ஆவா; ஆமரூபா தமஸிவ மஹிமயி நாம, ப்ரஹ்மரூபா ஓஷ
தென்றும், அறங்கனம் சுவாஸ்திகே ஓநவாந பரத்யாக

தொரு வேதத்தை முத்திரைக்களைச் செய்வதாக வேதத்தில்
எங்குமே சொல்லப்படவில்லை. "வேதங்களுக்குள் விஷ்ணுவே
யிகழிக மோனாகன்; அக்ஷிபெ க்ஷானகன்" என்று ஒரு
வேதவாக்கியம் குறிப்பிட்டுள்ளது. "ஈசானானே பரப்ரஹ்மம்"
"ஈசானானிடமிருந்து பிரபம் உருத்தான் முதலிய எல்லாம்
உண்டாகின்றன" "எல்லாவற்றிலுள்ளும் புறமும் விபாதித்
திருப்பவன் ஈசானான்" "பிறப்பற்றவனானவனும் பண்படி
யாகப் பிறக்கினான்" [பு-ஸா] என்று பல வேதவாக்கியங்
கள் பறைசாற்றுகின்றன. இனிமிருந்து விஷ்ணுவுக்கு மேல்
ஒருவரே இப்பென்பதும், விஷ்ணுவின் பிறப்பு தன்னிச்சை,
வாலேயேயொழியக் கரிமஸம்பந்தத்தால்க் கன்பதும் ஏற்
படுகிறது. ஆகையால் துரீபப்ரஹ்மவாதம் வேதவிரத்த,
மாகும். மேலும், உலகத்திலும் கரிம பரவானது உருத்தி
ரன் வேற, பரமசுகன் வேற என்று வழக்கில்லை; ருத்ர
பத்னியான பாரவதி வேற பராகத்தி வேற என்றும் வழக்
கில்லை. முக்கண்ணனாய், குலமீரந்தியவனாய், திரிபுளம்மா-
லாதி,காரியம் செய்தானை உருத்திரனைத்தான் ஈசானான் கழி
யுமிருக்கான் 'உருத்திரனுக்கு வேதங்களில் தாழ்வு சொல்லி
யிருக்கிறதே' என்று கேட்டாந்தான் 'ஈசான் வேற, எங்
கன் ஈவன் வேற' என்றும் வேதத்தில் மனஸாஸகி
யிருத்த,மாக இறங்குகிறார்கள். இப்படியே பராகத்தி பத்தர்
கனும் செய்கிறார்கள். ஆகையால் துரீப ப்ரஹ்மாத், ப்ரஹ்ம
வாதம் லோகவிரத்த,மும் ஆகும். ஆகையால் மும்மூர்த்தி
யான உலகெழுள்ள மற்ற அனைவரையும் விட முக்கியமான
வர்கள் என்று வித்தித்தது. 'மூலரே' என்று ஏகாதத்திருபெ
கண்டகண்ட தெய்வங்களைப் பரம்பொருளாகச் சொத்துவா
னாயும், துரீப ப்ரஹ்மாத், ப்ரஹ்மவாதிகளையும் தன்னிரா
யிற்று. மூலர் என்றும் பாடத்திலும் ஏகாம் அர்த்த,வித்த,ம்.

இனி, இம்மும்மூர்த்திகளும் ஒருகரே என்றும் இம்மும்,
மூர்த்திகளும் ஸம்மானமனைவரே என்றும் கூறும் திரிமூர்த்தி

காரணமாஸ்தன். (சாதிநீர் கான் னான்) பொன்னுருவும் தீயருவு

மென்மை நம் பரமியாதே, அந்த மூலசித்தம் வைத்துக் கொண்டு
பா துரங்குவான் பாலுறாகி, கலை இந்நகர ஸ்ரேஷ்ட யாதிக்ஞா

ஐக்கிய ஸார்பவாதி,களைத் தன்மீது புகுவத் பர்த்தவத்தை நீக்க
பிக்கிரூர் - (அம்முவருள்ளும் முதலாவதன் முரீகீர் வண்ணம்)
இம்முவரும் ஒன்றென்னலும். ஸமயென்னலும் கூட்டிது.
வெனெனில் வேதங்களின் "நாராயணத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே
நாராயணத், குத்ரோ ஜாயதே" [நாராயணோபஸிஷத்]
[நாராயணஸிடமிருந்து பிரமன் பிறக்கிறான்; நாராயணஸிட
மிருந்து உருத்திரன் உண்டாகிறான்] என்று நாராயணஸிட
மிருந்து மற்றிருவர்க்கும் பிறப்பும், "ஸோரோத்தித்" [ராத
பத்மம்] [உருத்திரன் அபூதனா] "ஸோப்ரஸித் அபஹத
பாப்மா வஹம்" [ராதபத்மம்] [நான் பரமம் நீக்கப்பெறாத
வனுபிருக்கிறேன் என உருத்திரனுரைத்தான்] "வரம் வந்துக
அந்நிமேவ பவதிசாமதிபதிரஸாதீதி" [யஜுர்வேதம்] [காரண
பகபந்உருக்கடவேனென்று வரம் வேண்டுகிறேன் என்றான்
உருத்திரன்] எனலும், "ஸோமிபேத்" [ஸுப்பரஸ] [மிருத்
புனைவக்கண்டு பிரமர் ப்ரபந்தான், "உஷஸி ரேதோநஸிஞ்சத"
[ராதபத்மம்] [பிரமன் உஷஸ்ஸென்னலும் தன் தேவியிடம்
விபத்ததை விட்டான்] எனலும் பிரமருத்திரர்களுக்குப் பாப
புபணம்புத்தமும், ப்ராக்ரத நாராயணம்புத்தமும், அபூரிணத்வ
மும் வேதங்களில் ஒதப்படுகையாலும், நாராயணனெனலும்
விஷ்ணுவை இவர்களைப் படைத்தவனாகவும், காமப்பவனாக
வும், எவ்விதத் தாழ்வுமற்றவனாகவும் ஒதுகையாலும் இம்
முவரும் ஸமயாகவோ ஒன்றாகவோ முடிபாது "ஸ ப்ரஹ்மா
காரண:" [கதை-11:] [அவனை பிரமனுமிறான்; அவனை
விஷ்ணுமிறான்] "ப்ரஹ்மா நாராயண; விஷ்ணு நாராயண:"
[பிரமனும் நாராயணன்; விஷ்ணும் நாராயணனே] என்று
வேதங்கள் ஒதிபிருக்கிறபடியால் இம்முவரும் ஒன்றெனத்
தோற்றுகிறதே? எனில்: இவர்களை மாத்திரம் வேதங்கள்
நாராயணனே ஒன்றாகப்படிக்கவில்லை; "ஸோத்திர" [கதை-11]
[இத்திரனும் அவனே] "என்றாந நாராயண:" [இத்திரனும்
நாராயணனே] என்று முன்புத்திரங்களில் தாழ்த்தவதும்

மானவர்களன்று; பரப்பை உடைத்தான கடல்வண்ணன்.

கிர்வழித்துப் பேரகமவவாய, எழுநூற்பாநினை நுளளி
கடலே பாலேயிருக்கிற வடிவையுமுடையவகுளவன்.

“அழக்பரைய ஓர்;” என்று வேதத்திலும், புராண
புராணிகளிலும் பாதாரகமனம் செய்தவனாக உட்பாஸித், தனு
மான இந்திரனையும் ஈராயணனென்றே படித்தது. “சௌம்ச
த, ரக்ஷஸ்யஞ்ச காசாயண:” [ஸுப, ல] [கண்ணும் காண்
பனவும் ஈராயணனே] “தி, ஈஸ்ச காசாயண: விதி, ஈஸ்ச
காசாயண: ஸர்வம் காசாயண:” [ஈராயண] [தி, கருகனும்
ஈராயணனே; விதி, கருகனும் ஈராயணனே; எல்லாம் ஈரா
யணனே] “புருஷ ஏவேத, ம் ஸர்வம்” [பு, ஸு] [எல்லாம்
புருஷனே] “ஸர்வமேவேத, ம் புருஷ:” [தை, ஸ] [இங்
வுலகெல்லாம் பரம புருஷனே] “ஸர்வம் க, க்வித, ம் ப், ரஹ்”
[சு, ர். 8-14-1] [இது எல்லாம் ப், ரஹ்மமே] என்று தன்
பத்தில் உறையும் எண்ணக் கேதனனாயும், அறிவற்ற அகேத-
னத்தையுட்கட ஈராயணன் என்றே வேதங்கள் படித்தன.
இப்படி எல்லாவற்றையும் ஒன்றென ஒதுவதற்குக் காரணத்
தையும், “ஏத ஸர்வபூதாத்ராத்மா தி, வ்யேதே, வ ஏத
ஏவ காசாயண:” [ஸுப, ல] [எல்லா பூதங்களிலும் அந்த
ராத்மாவாவிருக்கும் அப்பாக்குதனான தே, வன் ஈராயணன்
ஒருவனே] “அக்தர்ப, ஹிஸ காசாயண:” [ஈராயண]
“அக்தர்ப, ஹிஸ தத் ஸர்வம் வ்யாய் காசாயண: க்வித:”
[தை, ஸ 11] [எல்லாப் பொருள்களையும் உட்களும்புறமும் விட
பித்து வினங்குகிருள் ஈராயணன்] “வி, வாத்மாத்ம பராய
ணம்” [தை, ஸ 11] [ஸர்வாத்மாவாவிருப்பவன் ஈராயணன்]
“ஸ பூ, யித் ஸர்வதோ வ்ருத்வா” [பு, ஸு] [பரமபுருஷன்
பூ, யிதைய முழுதையும் விவாசித்தான்] “தத்ருவாத்” [சு, ர்.
8-14-1] [ப், ரஹ்மத்திடமே எண்ணம் தோன்றி காழ்ந்து
மறைவதால் எல்லாம் ப், ரஹ்மமென்றது] என்று அருளினேயே
அந்தந்த வேதவாக்கியங்கள் படித்து வைத்தன. “அக்யஸ்ச
ரஹர் ஸ பரா, தத, ரக்ஷ: பஞ்சவித்ராக: தத்தந்த்ராத், த
பர்வத்த ஸ்விதா ஏவேதி காத, வ:” [பு, ராதம்] [அராயண]
பரமாத்மா வேருளவன்; ஜீவனும் வேருளவனே. ஆயினும்,

(முதலாய) காரணமான. (மூலானருளல்லால்) அறவ
ருளவன் அருளல்லால். (காமமிதயாதி) அவனுடைய அரு
ளோழிய அல்லாதார் எல்லாருடைய அருளும் பழுது.

இதுதான் காரணத்தினாலாய ஸர்வவிஷயமான வாதஸ்யாத
ஸாத்யமுபாடகருணவஸ்துடைய கருணையோழிய, பரனித்யு,

பரமன் ஜீவன் அந்தர்பாயியாய் சித்பதால் இருவகையும்
ஒருவகையே எல்லோர்க்குக் காண்கொள்ளுள். "ஸர்வம் ஸமாப்-
நோஷி ததேதாஸி ஸர்வம்" [இ.கத 11-40] [8 எல்லாவற்றையும்
விவாசித்திருப்பதால் எல்லாமுமாகியும்] "ஸர்வம் த்வாத்நந்தம்
ஸ சவாஹமயகந்தித:" [வி-பு 1-19-85] [அந்தன் எங்கும்
பரவியிருக்கையில் நானும் அவனாகவேயிருக்கிறேன்.] என்று
இவ்வசித்தம் உபயோகம்முதலாகவும் விவரிக்கப்பட்டது.
ஆகையால் மும்மூர்த்திகளும் ஒன்றென்பது வேத, பரமன்
சிறந்த, தமையாகும். 'ஸ்ருஷ்டி சந்திதி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்யும்
இம்மூவரும் ஒத்தவர்; மூவரும் சேர்த்தே பரம்பொருள்
என்னவாம்?' எனில்: "யதேவ வர இமாரி" முதலான
வேதவாக்கியங்களில் முத்தொழில்களையும் செய்வன் ஒரு
வனே என்று ஒரேயிருப்பதும், "சகேவாத்விதீயம்" [சாந்-
6-2-1] "சக சவ காராயண:" [ஸு-பு, 8-1] "சக சவாத்ர
ஆனீத்" [ஐதரேயம் 1-1-1] "சாதே தேவ சக:" [நவே-
1-10] "சகம் ஸ்வதத்தரோ ஐதேவ பபூவ" "சக:
ஸாத்ர க த்விதீயேஸந்தி ஸாத்ர" [புரா - ஆஸ்வ 27-1]
"சக சவ ஐகாத்நந்த:" [வி-பு] முதலான தூற்றுக்களைக்
காண ஸ்ருதில்முதிவாக்கியங்களில் ஐகத்தொணப்பொருள்
ஒன்றே என்று ஒரேயிருப்பதும், "காராயண பரம் ப்ரஹ்ம"
"காராயணத் ப்ரஹ்மா ஐசுவதே. காராயணத் குத்ரோ
ஐசுவதே" முதலான வாக்கியங்களில் காராயணைப் பரம்
பொருளாகவும், மற்ற இருவகையும் படைப்பவனாகவும்
ஒரேயிருப்பதும் ஒட்டாது. ஆகையால் காராயணம் ஒருவனே
நெருேயும். பிரமருத்திரர்களுக்கு அந்தர்பாயியாயிருந்தும்
ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைச் செய்கிறான் என்றும், விஷ்ணுவாய்
சு.த 13

அதி,காரிகளாகையாலே அவர்களை முற்படச்சொன்ன வித்தனை, பழுதாயிடத்தில் அவர்களை அல்லாதாரோடு வரசியில்லை. அவனுக்கு வரையக்கொண்டு புவம் தரிலோ? என்னில், இரண்டும் வயர்த்தம்.

மான நீரையுடையதான ஜகதத்தினுள்ள பலருடைய பரமாத,மும் வயாததும்.

அவதரித்த ஷக்ஷத்தைச் செய்யுள் ஒன்றும் கொண்டு திரவேண்டும். வேறு வழியில்லை ஆகையால் மும்மூர்த்திகளும் ஒன்றென்றும் ஒத்தவரென்றும் சொல்லும் வாதங்கள் வேத, ராஸ்தாங்கிருத்த,மேயாகும். வேத,ராஸ்தாங்களை அடுகிறபின்று ஆராய்வார்க்கு கரையணன் ஒருவனே பரம்பரையுள் என்று தெற்றென விளங்கும் என்று கருத்து. (அம்மூவருள்ளும் முதலாவான் முரிசீர்வண்ணன்) ஸ்ஷெடி ஸ்தி,திசுமஹாரங்களைச் செய்வதால் உலகிலுள்ள மற்றவர்களிலும் முக்கியமான அம்மூவருள்ளும் முதலாவையருப்பவன் அலைவழி வின்ற கடல்,பரந்த நிறத்தையும் தன்மைவழியுள்ள பரமராயனானே. (முரிசீர்வண்ணன் முதலாவான்) மேய்நூருவரும் சக்தியுருவமும் ஜகத்காரணமன்று. மாகடலுருவமே ஜகத்காரணம். "கேதேரயத,மத,யந்த,ர வித,யுல்லே கே,வ" [கேத,ர] என்று வேத,ம் புகழ்ந்த ஷடவே ஜகத்காரணம். (முரிசீர் வண்ணன்) காரணது உலகெங்கும் விவாபித்திருப்பது போலே பிரமன் உருத்திரன் முதலான எல்லா தேவதைகளையும் விவாபித்திருப்பவன். மேயை மற்ற தேவதைகளைப் பேசும் போதும் 'நாமகீர் வைவகத்தப் பல்லார்' என்று கீர் குழ்ந்த கைவகஸ்த,ரணத்திலே அவர்களை வைத்துப் பேசினார்களே.

பிரமன், உருத்திரன் முதலான மற்ற தேவதைகளும், தங்களை அடைவார்க்கு அருள்புரிந்த பலன் கொடுப்பதாக வேத,ராஸ்தாங்கனில் படிக்கின்றோமே? என்னில், அவர்கள் கொடுக்கும் பலன்களெல்லாம் பரித,கமனாகவாறும் அப்பா ள்நி,ரமனாகவாறும் விழுந்தவை; கிறிபானதும், யிரெத்திந்தது மான மொஷுபுலத்தைத் தர அவர்களால் இடலாது என்

(முதலாய நல்லாள்) பெற்ற தாயாகையாலே பரிவன்.
30. “असंख्यानामवसानः” (த.ர்மஜ்ஞாநஸாஸனாதவதஸஸ).
முன்ப்பாவிருக்க விஷயாதம் பண்ணுவரோ? (நாமம்) தாம்

இவ்விஷயாதித மற்று இதுவருடைய அருவோதி
சீர்தவொன்வாவாகவோதி வசிப்பற ஸாவழம் வயாதகூட.

கிருர் மேலே — (முதலாய நல்லாள் அருளல்லாள்) “காரணம்
து த்யேயம்” [அ.ர்மஜ்ஞாநகூ.] (காரணவஸ்துவே வொளிக்கத்
தக்கது) என்நிறையே காரணவஸ்துவிடம் புகிற் செந்து
பெறும் அருளே பயனுடையது. காரணவஸ்துவின் அருள்
வினாது. (நல்லாள் அருளல்லாள்) முக்குணமற்றவனும்,
வைத்தவருடைத்தையும் ஸமஸ்த கல்பாண குணக்கரிசுமுடைய
வனான காரணவஸ்துவை அருளே பயனுடையது. ரஜஸ்
தமஸ்ஸுக்களுடைய பிரமகுத்திரர்களின் அருள் வினாநே
யாகும். ரகணன், இவஸிபன் முதலானார்க்கு அருள்புகிற்
தான் பிரமன். அவ்வருள் அவர்களுக்கும் அழிவினே கொண்டு
போய்விட்டது. வாய்கொடுத்த இவர்களுக்கும், உலகையும்
வருத்திற்று. பஸ்மாஸூரன், பரஹஸூரன் முதலானார்க்கு
வாய்க்கொடுத்தான் உருத்திரன் அவ்வருள் அவர்களுக்கும்,
வாய்க்கொடுத்த இவனுக்கும் ஆபத்து விளைத்தது. எவ்வாறான
காரணமனே அவ்வாயத்தினிருத்த பிரமகுத்திரர்களை ரகித்க
வேண்டி வந்தது. இவனுடைய அருள் அப்படியிப் பழுது
பட்டது என்பதற்குச் சரித்திரமே கிடையாது. (காமரீர்
வையகத்துப் பஸ்மாஸூரனும் பழுது) முதலாவாரான பிரமகுத்தி
ரர்களுடைய அருளே இத்தகையதாயிருக்க, உலகிலுள்ள
மற்ற தேவதைகளின் அருளைப்பற்றிச் சொல்லவும்
வேண்டுமோ? (காமரீர் வையகத்துப்பஸ்மா) பிரகிர்த,மான
ரீர் சூழப்பெற்றதான உலகிலுள்ள மற்ற தேவதைகள்.
“மூரி ரீர் வண்ணன்” [விவாதித்திருக்கும் ரீர் போன்ற
தன்மையைபுடையவன்] என்று அவரைச் சொல்லுகையாலே,
“காமரீர் வையகத்துப்பஸ்மா” என்று ரீர் சூழப்பெற்ற
வையகமாக வைத்து இவர்களைப் பேசுகிருர் இப்படி இவர்க
ளையும் விவாதித்திருப்பவனாகையாலே, இவர்களுடைய அரு

மாத்தரான பல்லாரென்னுதல், ப்ரவித், த, மான தீர் வையக
மென்னுதல். (பல்லார) கிழ்ச்சொன்ன ப்ரஹ்மகுத், ராதி,

அன்றிககே. 'கோ குபுநத பூநிபில காமமாதரம-ன் பல்லார
சென்னும பழுது' என்பனவற்றாம். தான் ப்ரவிதா தான் வன்

ளும் உண்மையில் அவனுடைய தூண்டுதலையே உண்டா
வது என்று உணர்த்துகிறது. (பல்லார் அருளும் பழுது) சந்நி
தமம் கலந்த அவர்களிடமிருந்து உண்டாதும் அருளாகை
யானே, அதனால் கிடைக்கும் பலன், அண்டினவர்களை
மேலும் மேலும் எம்மளரத்திலேயே கட்டிவைப்பதாகவும்,
அப்பமாகவும் (தாழ்ந்ததாகவும்), அஸ்திரமாகவும் (கிண்பற்ற
தாகவும்) இருக்கும். ஆகையால் அவர்களுடைய அருள்
வினாவுதே. காரணம் ஒருவனுடைய அருளைப் பயனுடை
யது என்பதே.

"யோ யோ பரம் பரம் ததும் புக்து ஸ்ரத், த, யாச்சிது
யிச்ச, தி।

தன்ய தல்பாசலாம் ஸ்ரத், த, யம் தாமேவ வித், த, யம்பஹம்
ஸ தயா ஸ்ரத், த, யா யுக்தம் தல்பாஸாத, தயீஹதே।

ஸப, தே ச தது: காமாத் மயைவ விஹிதாத் ஸி தாத் ||

அந்தவத்து ப, லம் தேஷாம் தத், ப, வத்பல்பமேத, ஸாம்।

தே, வாந் தே, வயஜோ பாத்தி மத், ப, க்தா பாத்தி மாமி ||"

(சு.தே. 7. 21, 22, 23)

[என்னுடைய சாரீரமாயிருக்கும் எக்தெந்த தே, உதைகளிடம்
புக்திசெய்யும் அவனெவன் சித்ததைபுடன் அவர்களை அரிச்சிக்க
விரும்புகிறேனே. அவனவனுக்கு நான் அந்த சித்ததைப்பைய
உழவாதபடி. செய்கிறேன்; அந்த சித்ததைப்போடு உடிய
அவன் அந்தத் தேவதைப்பை ஆரதிக்கிறான். என்கிறேனே
கொடுக்கப் டும் (அப்பஸ்திர) காமங்களை அந்த தே, வதை
பிடமிருந்து பெறுகிறது. புகழறிவாரர்களான அவர்கள்
பெறும் பணம் கிண்பற்றதாகிறது. மற்ற தே, வதைகளைத்
துதிப்பவர்கள் (கிண்பற்றவரும் தாழ்ந்தவருமான) அந்த
தே, வதைகளையே அடைகின்றனர். என்னிடம் புக்தி செய்ப
வர்கள் (கிண்பானவரும், யிக்தெந்தவருமான) என்னை

கள் அகப்பட. தனித்தனியும் திரளவும். (பழுது) 15.
வயர்த்தம்.

16. பழுதே பலபலும் பேயினவென்று அஞ்சி
அழுதே ஈரவரினமேற் கண்டு—தொழுதேன்
கடலோதம் காலைப்பக் கண்வளரும் செங்கண்
அடலோத வண்ண சூ.

திக்கே புகுவத்ப்ரஸாதத்தையும விலக்குகையாலே 'பழுது' என்கிறார். 15.

அடைகின்றனர்.) என்று தேதையில் கண்ணனும் இதை பிகத்தெனியாக அருளிச்செய்தான். (நீர் கவயகத்து காமம் பரிவாரஞரும் பழுது) என்று கூட்டி, நீர் குழ்த்த பூமியிலே வெறும் பெயர் மாதிரிமான மற்ற தேவதைகளில் அருள் கள் வினாசகை என்றும கொள்ளலாம். 'அருள்' என்று பெயரேபோழிய. உண்மையில் இவை அருளல்ல என்று கருத்து. தான் அந்த ஸ்திரீபுலத்தைக் கொடுக்காததோடன்றி யில், அதைக் கொடுக்கக்கூட புகவானுடைய அருளையும் தடைசெய்கையாலே 'பழுது' (வினாசது) என்கிறார். நீர்க. "அருள் காரணம்" என்னும் பட்டு சிவசிஷ்யு னாரியத்தைச் சொல்லுகிறது என்ற மனத்தணிந்த சொல்லும் மேதாவிடக் இப்பாகரத்திற்கு என்ன மெருக்கென்கிறார்கள் என்று தெரிபடுவண்டும். [தேதயிலும் தேவதாஸம்வம் சொல்லியிருக்கிறது என்னுயிரிகள் மேலே எடுத்த தேதர ஸ்லோகங்களுக்கும் மெருகுரைக்க வேண்டும்.]

"மூலருக்கும் முலாவான் மூரிக்கென்னம்" என்கை யாலே, கடல் நீர் கவயகத்தை விபாசித்திருப்பதுபோலே பிரமருத்திரர்களை விபாசித்திருப்பவன் என்றும், கடல்கீரே மேகமாகவும், கதிகளாகவும் உருவெடுப்பதுபோலே. தான் விஷ்ணு முதலான அவதாரங்களைச் செய்து உலகளிப்பவன் என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. 15.

பதவுரை:— கடல் ஒதம் -- திருப்பாறையில் அலைகளானவை, கடல் அலைப்ப -- (தொ) திருவடிகளில் அடிக்க, கண்வளரும் -- (அதனுடைய) தூய்மைவளம், செம் கண் -- சீவந்த திருக்கண்களை உடையவனாய், அடல் ஒத வண்ணம் -- நெருங்கிய அலைகளையென்ற நிறத்தையுடையவனான வம்பெருமாளுடைய, அடி -- திருவடிகளை, அடி அலைமேல் கண்டு -- திருவடிகளிலுள்ள படுகையின்மேல் கண்டு, தொழுதேன் -- (இன்று) வணங்கினேன் ; பல பகலும் -- (முன்சென்ற) அகாலநேரமும், பழுதே போயின என்று -- வீணாகக் கழந்தன என்று, அஞ்சி அழுதேன் -- பயந்து அழுதேன்.

அவ:— பதிகமும் பாட்டு. (பாடுதே) நல்லானருள் பெற்ற எனக்கு ஸோகமுண்டாயிற்று என்கிறார்.

அவதாரிகை:— இதரதேவதைகளைப் பற்றி இவன்ஷயத்தை இழந்த நாட்டார் இவ்வளவு பாதவகிஷ்காஷ முகத்தாலே பரிஹரிதகவர், அநாதிகாலம் இதரதேவதைகளையும் இதரஸாதனங்களையும் பற்றி இவன்ஷயத்தை அகன்று தீர்த்த தமரிசுவை நினைத்து மோகிக்கிறார்.

உரை:—செனகுமாரியா துன்பமாகக் கடலின் சிறுதிவில்களானவை, துடைத்துவாறப்போலே அநுகூலமாகத்

அவதாரிகை:— மற்ற தேவதைகளைப் பற்றி பகவத்கிஷயத்தை இழந்த உலகினர் இழப்பை, சென்ற பகவத்தில் பகவத்பாதவகிஷயம் செய்த போகியவர், நாளும் அநாதிகாலமாக மற்ற தேவதைகளையும், மற்ற உபாயங்களையும் பற்றி பகவத்கிஷயத்தை விட்டு அகன்று திரிந்து தன் புற்றதை நினைத்து வருத்தமிகுதல்.

வ்யா:— (உடலோதம் காலகிஷய) “புஷ்பஹாஸ:” [விண்ணுறாது] [மலரின் மென்மையின்] என்கிற திருநாமத்திற் சொல்லப்பட்ட திருமேனியின் மென்மைக்குத் தக்கவாறு கட

கம்பா— (புறநாடு பலபதனம் போயினவென்றவர்தான்) போனகாலம் அதாதி, வருங்காலம் அதந்தம். இத்தோடொத்த காலமிறே போயிற்று என்று அழுதேன்.

திருவடி களை எப்பாழிகை, அதற்கு லை பல விக்காண்டருந்நமவ
வாய, வாதுவாயததாழும், நூலவாயததாழும் குதறிச்
சிவனது திருக்கணக்கை சமடவாழாது. அநுபுவிக்கப்புகை
வாகளை அநுபுவித்து எழ விக்கை ஸௌந்தர்யதரங்கநக
போடு கடிசை வாயவாயுடை யாழாழவாயுடை ய திருவடி
களை, வெவ்வேறு கிறதனாயுடை யான திருவனநதாழவா

கின் சிறுநிலைகள், துடைகைப் பிடித்தவிடுவாரைப்போலே
திருவடி களைப்பிடித்துவிடுவன. (கண்வளரும்) அதனாலே
மெய்மறந்து கண்வளரிந்தருளுகின் னவ்வளவான். (செவ்
கண்) கண்வளரிந்தருளுப்போதம் சேதனிடம் வாத்நாய்த்
தால் ஐக்கை கண்ணெதிரிலே நடுபட்டிருக்கிறான் ஸர்வேஸ்
வரன். உலகில் வாத்நாய்த்நம, நூலவாய்த்நம மிக்கிருப்பவர
சொருத்தக் கண்கள் சிவந்திருப்பதைக் காண்கிறோம். எவ்வாச்
சேதனருக்கும் நூலவாய்த்நம, எவ்வாடும் வாத்நாய்த்
முடையவனவாய்த்நம துவனுக்கு பேசுகிறதனை செய்பும்
சமவத்திதும் கண்கள் சேத்தாமரைபோலே குதறிச் சிவந்
திருப்பதில் விபப்பிடுவாய்த்நம. (அடலோத வண்ணர்)
தன்னை அநுபுவிக்கப்புகுந்தவர்களின் மீது மோதி அவர்களை
முடிசைவத்து வெவ்வேறான இவனுடைய திருமேனியின்
அழகல்கள். அடல் ஓத வண்ணர் - வெற்றி கொள்கின்ற
அழகல்களோடு கடிப வாயவாயுடை யவர (அடலோதம்
கண்வளரும் அடலோதவண்ணர்) பாத்நாய்த்நம ஓர் கருந்
கடல் பள்ளிகொண்டாற்போலே இருக்கை (அட) கைக்
குதறிக்கைத் தால் முடிபோலே ரோஷித்திக்கு தராமனை
திருவடிகளை. (அவ்வண்ணமேல் கண்டு) பொந்தாட்டில்
பதித்த மாணிக்கப்போலே வெவ்வேறாத்நமவாயுடை ய ஆதி,
ரோஷித்தி படுக்கையின் மேலே இருப்பதை, அவன் மயங்கி
அருளிப் மதிவலத்தாலே கண்டு அநுபுவிக்கப்பெற்றதன்.
(கண்டு தொழுதேன்) கண்டால் தொழுதல்வது சிறந்தவெண்

இழவுக்கு அழுதாராகில் அச்சமாவதென்? வரும்த்தைக் குறித்தன்றோ அஞ்சிற்று என்னில் அநிகாரி நானாகில் போனகாலம்போலே ஆகிறதோ வருகிற காலமும் என்கிறார்.

ஐந்தித படுக்கையினமேலே ஜனானனாகாதகாரமுநேக கண்டு அநுபவித்துத் ததூக்தாபுரானியான தொழுதையிலும் அகஸ்யிககப்பெற்றேன். இப்படி அநுபவத்தோடே அநிக அழங்குபெற்றுச் செல்லுகைகருதுப்பான் கீழ்க்கருதிநத கால மெல்லாம ஓனருநியாதபடி வயர்த்துமே போய்விட்டதே! என்று கண்ணகி வெள்ளமிடவிருந்து சொல்கிறதென்.

ஐந்தே! "வதர்த்தம் கோவே க்ருத்திம் கவனா: ப்ரதி பேதி,ரே" [புராணபா 75] [தங்கையும்கிறிக் கோவனிடத்தில் உசிதமான மரியாதைகளைச் செய்தனர்.] என்று துரியோதனன் முதலான எதிரிகளையும் கண்டவுடன் எடுபடுத்தும் வடிவமாக எங்கள் எடுபடுத்தச் சொல்லவேண்டுமோ?

(பலபகலும் பழுதே போயினவென்று அழுதேன்) பலபடிகள் விஞ்ஞலே போய்விட்டனவே என்று கண்ணகிக்கு அழுதேன். (பலபகலும்) ஒருநாளா? இரண்டுநாளா? அநாதி, வான காலமெல்லாம் போயிற்றே என்று அழுதேன். (பழுதே) ஒரு பகுதி பழுதாவவும், ஒருபகுதி பலனுள்ளதாகவுமாதலான கழிந்தது? எல்லாக்காலமும் விஞ்ஞகத் தொல்பந்தன்றோ போயிற்று! (போயின) அனைக்குக் கழக்குப்பட்ட கீரை மீட்க முடியாததுபோலே, போனான் போனதுதானே! மீட்க வொண்ணாதே! (அஞ்சி அழுதேன்) போனானாக்து அழுதது சிபாயமே; பழப்படுவது எதற்காக? எனில்: இந்தனை நாளையும் இழக்கவிட்டவன் நான்; என் கீமமும் குறியறியாமல் கிடக்கிறத: வருகின்ற காலத்தையும் இழக்கவிட்டுவிடுவேனோ? என்று வருங்காலத்தைக் குறித்து அஞ்சுகிறார்.

"காலேஷ்வபி ச ஸர்வேஷு- தி,கது- ஸ்வவாஸு- சாச்சுத |

ஸரீரே ச க,தௌ சாமி வர்த்ததே மே மஹத்,ப,யம்||"

[ஜீதத்தே 1-3]

31. “यस्य रामं न पश्येत् वं व रामो न पश्यति। निम्नितस्त
पश्येत् के सायाप्येवं विगर्हे॥” (யஸ்ச ராமம் ந பஸ்யேத்து
யம் ச ராமோ ந பஸ்யதி: திந்தி, தஸ்ஸ வஸேல்லோகே
ஸ்வாத்மாப்யேதம் விக,ர்ஹதே ||) என்று சொல்லுகிறது
பெருமானுடைய ஒருநாளை இழவுக்கிறே. (கடலோதம
காமரூபப்) திருவடிகளை, கடலோதமானது துடைகுத்து
மாபோலே ஆலைப்ப. (கன வனநுமிதயாதி,) (அர வண்ணமேல்
கண்டு கொழுக்கை) தகட்டிலமுத்தின் மானிக்கம்போலே.

அவா—பண்டு உபாயாத்நாக்களிலும் தே, வதாத்நாக்களி
லும் பாவனானுமிழந்தேன் என்று சொல்லுகிறார்.

கீழ் இழவுக்கடியான நமமுடைய காமம் இப்போதும்
குறிப்பியாதே கிடகனையாலே, மேலுள்ள காலத்திலும்

[அடியவர்களை எழுவனிடாதவனே! (மேல்கொப்பாவங்களை)
எல்லாப் புன்மகாலங்களிலும், எல்லா நிகைகளிலுமுள்ள
புன்மகைநாக்களிலும், (த,மலாத,னபாண) சீரத்திலும்,
சீராத்நாக்களிலும் அடியேனுக்கு மிகுந்த ப,யமிருக்கிறது.]
என்றபடியே காலத்தைக் குறித்தும் அஞ்சுவதுண்டன்றே.
(அழிதன்) அயோத்தியில் வசிக்கும் ஜனங்கள்

“யஸ்ச ராமம் ந பஸ்யேத்து யஸ்ச ராமோ ந பஸ்யதி |

திந்தி, தஸ்ஸ வஸேல்லோகே ஸ்வாத்மாப்யேதம்

விக,ர்ஹதே ||” [ரா அ 17-14]

[எவனெனாவன் ராமனைப் பார்க்கவில்லைபோ, அவன் ராமனும்
கடாக்ஷிக்கவில்லைபோ, அவன் உலகத்தில் கித்திக்கப்பட்ட
வனும் வாழ்வான். தன்னுடைய மனமும் இவனை கித்திக்கும்.]
என்றபடியே, பெருமானுடைய ஒருநாளைப் பிரிவுக்கு இப்
பாடுபட்டால், காமமேல்வாம் இழந்ததற்குக் கண்ணீர்விடச்
சொல்லுவாண்டுமோ ?

“யத்ருஹாநீர்த்தம் கடினம் வாரி வாலுதே,யோ ந

திந்தயதே |

ஸா ஹாநிஸ்தத் மஹச்சி,த்,ரம் ஸா ப்,ராத்தி: ஸா ச

விக்கியா ||”

வ்யா— (104) பழுதும் பழுதல்லாததும் கூடப் பெற்றேனோ? (105) இழந்த அநாதி, காலம் பலவாய் அதுக்கு அதந்தாய் அதந்தகாலமானபடி. (106) போன தீர்க்கிக் கோலவோ? வரும் காலமும் பழைய காலமும் ஒன்று, பழைய தானே இன்னம் அப்படியாகில் செய்வதிதன்? என்கிறார். 32. “காலேஷ்வரி ச” (காலேஷ்வரி ச) (107) காலேஷ்வரி (108) பர்பங்கவித்யையித்பபயே பூர்ணமாகக் கண்டேன். (காலேஷ்வரி ச) கண்டால் செய்யும் தொழில். (109) சிறு திவலை துடைடுத்த. (காலேஷ்வரி ச) வாத்ஸல்யம் தோற்றுக்க. (அடலோகம்) தெருங்கின ஒதம். 16.

17. அடியும் புகடப்பத் தோன்திசைமேற் செல்ல முடியும் விசம்பனத்த தென்பர் - வடியுமிரா விர்த்தான் இரணியன தாகம் இருஞ்சிறைப்புன் ஊர்த்தான் உலகனத்த தான்று.

பதவுரை: வடி உயிரால்—காலமாயான கருத்தால், இரணியனது ஆகம்—அவன் அதுவாய் மாறலாய், விர்த்தான் பனாதலாய், இரு சிறை புன்—பெரிய இரகசியம் மூலமாய் பனாதலாய் உருவாய், ஊர்த்தான்—படத துறவனாய் எம்பெருமான, உலகனத்த தான்று—நுருவகனத்ததுவாய் போது, அடியும்—தருவாய், புகடப்ப—பூர்ணம் அளந்து சொன்ன, தோன்—திருத்தேன்கள், திசைமேல் செல்ல—திருத்தேன்கள் மேல் செல்ல, முடியும்—விடாய் விசம்பு—ஆதலால், அனத்தது—விவரத்தது, என்பர்—என்று (ஞானிகள்) சொல்லுவார்கள்.

இவையெல்லாம் துருத்த துருத்த வரில் செய்வதிதன்? என்று பயப்பட்டு அழுதின.

16.

[ஒரு முயற்சித்தமாய்து, கணமாவது காணாதே, வன் கிண்கிப் படாமன்ருத்தாகுதல் அதுவே பேர்நடி; அதுவே பெருந் துக்கம்; அதுவே பெருமக்கம்; அதுவே மாணிகாரம்] என்று ரிஷிகள் இப்பாடுடும்போது ஆழ்வாரின் அருகத்தற்குக் கேட்கவேண்டியது?

16.

அவ:— பதினேழாம் பாட்டு. “ஊம்ஸாரத்தில் தினைத்த படியெல்லாம் அறுபு,விக்கப்போமோ? பரமபதத்திலே போனானேரு அறுபு,விக்கலாவது” என்ன, “இங்கே வெள்ள மிட்டவன்றுதான் பெற்றேறே!” என்கிறார்.

அவதாரிகை:— நித்யமாறுகடலில் சென்று கிட்ட வேண்டிய பரமபதம் காணிறதேனோ? அவனதானே எவ்வாறு கிட்டலாம்? கிருவடிதனை வைத்து தூ,னிதூ,கம பரமபதம் காணத்தக்கவர் நான் இந்நதேன் என்கிறார்.

உரை:— ஊம்ஸாரான திருக்கதையே ஹிரண்யாஸூர ஜ்ஞாபய தெவரகளை வரபு,வததாலே மிடியற வளர்ந்த முடாட்டுடலே ஊம்ஸாரனே கிழித்தபு,பொகட்டவனாய், பெரிய சிறக்காட்டையவனான பெரியதிருவடியை மேற் கொண்டு ஸ்வைவராக நடத்தியதன்னைவன் ஆசிரிதனான

அவதாரிகை:— அடபாத வண்ணரடிகைத் தொழாமல் பழநே பல பதமும் போலினவென்று அழுதேன் என்றார் சீழ்ப்பாட்டில். “அத்திருப்பாற்கடலாவது வெகுதூரத்திலிருப்பதால் இழந்தாதுமிழக்கலாம்; அங்கே எல்லா தலைமீதும் திருவடிகளை வைத்து அடிப்பொடித்தானம் செய்தபோது மன்றோ நான் இழந்துவிட்டேன் படியேன்” என்கிறார் இப்பக்கத்தில்.

வ்யா:— (வடபுரிராம் இரணியனதாகம் ஈர்த்தான்) கூர்மையான திருக்கதையே இரணியனுடைப மார்பைக் கிழித்தான். (வடபுரிராம் ஈர்த்தான்) ஓர் ஆபதம் தேவையாகியிருந்திலை. கைத்தைக்கொண்டு ஊரைக் கிழிப்பதுபோலே கிழித்தான். எதைக் கிழித்தான்? எனில்: (இரணியனது ஆகம்) தேவர்கனிடமிருந்து பெற்ற வரபு,வததாலே குறைவில்லாமல் கொழுந்து உளர்ச்சிக்கும் இரணியனுடைப ழாட்டு மார்பை. (ஈர்த்தான்) விளைபாட்டாகக் கிழித்தவன். (இதஞ்சிறைப் புள் ஊர்த்தான்) கடுகத்திராழ்வானைப் போன்ற அடிபாறை சாஷிப்பதற்காகப் பலகால் பெரிய சிறகையுடைய வானுள் கருடனின் மேல் ஏறி வந்தவன். (உறனந்த ஊந்து)

வ்யாச— (அடியும் படி கடப்ப) “கோலமாமென் சென் னிக்கு” என்றும் திருவடிகளைக்கொண்டு காடுமோடையும் அடப்ப. (தோள் திசைமேல் செல்ல) திருத்தோள்கள் திக்கு களிலே செல்ல. (முடியும்தயாதி) திருவபி, ஷேகமும் அண்ட, பித்தியளவும் நிமிர்ந்தது. (வடியாதயாதி) காரிய உயிராலே ஹிரண்யனுடைய மார்வைப் பிளந்தான். (இதும் சிதை ய்தயாதி) பெரியதிருவடி முதுகிலிருக்கப் பொருத ம்ருது, வரன திருவடிகளைக்கொண்டு உலகனத்த அன்று—அடியும் படி கடப்பத் தோள் திசைமேற்செல்ல முடியும் வீசும் பனந்தது என்கிறார். நான் கேட்டார்வாய் கேட்டுப்போ மத்தனை என்கிறார்.

இத்தான் காரியம் செய்கைக்காகத் திருவுலகனாகருளின காலத்திலே “கோலமாம என்சென்னிக்கு” என்கிறபடியே, என் தலைக்கு அலங்காரமாக நான் ஆசைப்பட்டிருக்கதம் திருவடிகள், காடும் ஓடையுமான பூமியை அளந்து கொள்ள, பிராட்டியைப் பரிஷ்வங்கிடுகக்கூட வ திருத் தோள்களானவை இடமடையுமபடி திருவுலகனிடேயிலே வளர்க்குசெல்ல. திருவபி, ஷேகமும், அபரிச் சேத்யுள்ளன ஆகாமத்தை முயிலா நிமிர்ந்து அளவுபடுத்திக் கொண்டது என்று ததவந்ததுகளான குஷிகள் சொல்லாறிறபாகள்.

இத்திரன் காரியம் செய்வதற்காகத் திருவுலகனந்தருளின போது. (அடியும் படி கடப்ப) “கோலமாம் என் சென் னிக்கு உன் கமலமன்ன குரை கழலே” [திருவாய் 4.3.6] என்கிற படியே என் தலைக்கு அலங்காரமாக நான் ஆசைப்படும் திருவடிகள் காடும் ஓடையுமான பூமியைப்பல்லாமன்றோ அளந்து கொண்டது! (தோள் திசைமேல் செல்ல) பெரிய பிராட்டியானை அணைக்கும் தோள் திக்குகளின்மேலே வளர்த்து செல்ல. (முடியும் வீசும்பனந்தது என்பர்) திருமுடி யும் அளவிட முடியாத ஆகாசமிகத்தையும் வந்ததயின்ல மும் நிமிர்ந்து அளந்து கொண்டது என்று உண்மையறிந்த லிஷிகன் உரைப்பார்கள். நானே வந்து அளவு தரையினே

அவா— 'பழதென்?' என்னும், 'இன்று கதை கேட்க விரும்புதேன்' என்பாரிறே.

வ்யா—(அடிபடி படி கடப்ப) சென்று காணவேண்டும் திருவடிகள் தானே வந்து பூமிபை அகப்படுத்திக்கொண்டது. தோன் திருக்கூடம் எல்லாம் கொண்டது. முடியும் அபரிச்சேத்யமான ஆகாரத்தை அளவுபடுத்திற்று. நின்று நின்றுபடியே வெற்றிகொள்ளுமாபோலே. (வடியுதபாதி,) ஒரிடத்திலே விரோதி, திராசநம் பண்ணி ஒரிடத்திலே சென்று முகம் காட்டுமளவன்றிறே ஜகத்துக்கெல்லாம் ஏககாலத்திலே உதவின இது. 17.

18. நான் முனிதலை தஞ்சன்(டு) உறிவெண்ணெய்
தோன்றவுன் டான்வென்றி ஒழுகிறதை—யூன்றிப்
பொருதுடைவு கண்டாலும் புள்ளின்வாய் கண்டாலும்
மருதிடைபோய் மண்ணைத்த மால்.

பதவுரை— நான் முனி தலை—தொல்லுநிற எதனத்தி
லிருக்கிற, தஞ்ச உன் டி—வடிவத்தை அருகி, உறி—உறி
யில் வைத்த, வெண்ணெய்—வெண்ணெயை, தோன்ற

'தானேவந்து தலைமேலேயிருக்கவன்று இழந்து இன்று
கேட்டால் வாய் கேட்பதே காள்' என்று வெறுக்கிறார். 17.

புன் இருந்தவகறு இழந்த பாவிபேன் என்று பெறப்போகிறேன்
(என்பர்) அன்ற கறுப,விக்கப்பெளமம் இன்று கதை
கேட்கவன்றே இருந்தேன் என்று தன்னைத்தானே வெறுத்துக்
கொள்ளுகிறார். (இரணியனதாகம் எந்தான் புன் னார்த்தன்
உலகனந்த தான்று) ஒரிடத்திலே ஓரடிபடதுக்கு விரோதி,பை
பழித்து உதவின நரன்மாவதாரத்தின்போது இழந்ததின் விபப்
பிக்கை; கஜேந்திரனுக்குப் புல்லுரிது காட்சிபனத்தபோது
இழந்ததிலும் விபப்பிக்கை. எல்லா தலைமேலும் திருவடிகை
வைத்த திரிவிக்கிரமாவதாரத்தின்போதுமன்றே இழந்து
கிட்டேன் என்கிறார். 17.

உண்டான்—(திருடி) என்வரும் அவிப்பாடியாக அமுது செய்வனும், வென்றிசூழ்களிற்றை—அவற்றையெல்லாம் குதிர்துவையுமுடைய யானைகாற் குவையாட்டிடுதலாக. **ஊன்றி பொருது—**தரித்து விண்டு சண்டைச்செய்து. **உடைவு கண்டாலும்—**அறித்தவழி. **புன்னின் வாய்—**தொகையாய் வந்த புகாணுறுண்டை வாயின. **கீண்டாலும்—**கீழ்த்தவனும். **மருது இடை போய்—**இரட்டை மருதமரங்களின் கீழ்க்கே தயங்குதுபோய், **மண்ணைந்த—**உலகங்களை அளந்து கொண்ட, **மால்—**மலையாதி, கந்தன எம்பெருமானேயாவான்.

அவ:—பதினெட்டாம் பாட்டு. திருவுலகனத்திலேயோ இழந்தது. அத்தோடொக்க வரைபாதே தீண்டப் பரிமாறின் க்குஞ்ஞவநாத்திலும் இழத்திலேனோ? என்கிறார்.

வ்யா:—(கான்ற இதயாதி) இவன் தன்னுடைய வாயை முகையிலே வைக்க ஸ்வரூபபத்தியைப் பெற்றான் அவன்.

அவதாரிகை:—கடலிறகிடைக்கிலும் அங்குநின்றும் வந்து ஞாலத்துடே நடந்தவடிகத்திலும் இழந்தவளமோ? இடக்கை வலக்கையறியாததும் வாய்ப்படி இடைக்கூலத்திலே வந்து பிறந்தவடிகத்திலும் இழந்தேனோ? என்று சொல்கிறார்.

உரை:—பேய் வடிவை மறைத்துத் தாயவடிவுகொண்டு வந்த பூதனையுடைய பாலின் கந்ததாலே சரிந்து நாலுகிற

அவதாரிகை:—கடலிற் கிடந்தபோதும், அங்கிருந்து வந்து ஞாலத்துடே கிடந்தபோதும் இழந்தது மாத்திரமோ? இடக்கை வலக்கை அறியாத இடையரும் வாய்ப்படி இடைக்குவத்திலே ஸ்வரூபபத்திக வந்து பிறந்தபோதும் இழந்தேனோ? என்று வருத்துகிறார்.

வ்யா:—(கான்ற முலைத்தலை கஞ்சண்டு) பேய் வடிவை மறைத்துத் தாயவடிவைக் கொண்ட பூதனின் தொங்கும்

(பொருதுடைவு கண்டாறும்) பசைக்கலம்போலே உடையுங்
படி கண்டவன். “இடைவுகண்டான்” என்றுமாம். (முள்ளின்
இதயாதி.) “மண்ணைத்த மால்” என்று—திருவுகைந்
தருளின நீர்மை பின்னாட்டுவிறது. கருங்குறுவதாரத்துக்கும்
திருவுகைநத்தருளினவிடத்துக்கும் அழகும் மெனக்க, த், பழம்
ஆஸரிதபலபாதமுமுள்ளிட்டவை இரண்டிடத்துக்கும் ஒத்தி
ருக்கும்.

வாக்குளப்போலே ச னுதகை வின்று பொருது தலைமெடுக்க
மாட்டாமல் உருவழிந்து உருக்காமபடி பண்ணினவனும்,
தனக்கே விழுங்க வந்த புகாஸுரன் வாயைக் கிழித்துப்
பொகட்டவனும் யமளாஜானவகளின் கடுவே அவை
வோரபறித்து விழும்படி தவழுகதுபோய பூமி முதலான
ஸோகங்களை அளகதுகொண்ட எள்வாதிதிகள் கிடர்!

யானையை என்றுமாம். வெற்றிகையவும். குழ்ச்சியையும்
உடைய யானையை என்னவுமாம். (காந்திப் பொருது உடைவு
கண்டாறும்) யானைப்போரில் வல்ல யானைப்பாக்கினைப்
போலே உடைபச்செய்தவனும். “மருப்பொசித்த பாகன்”
[திருச்சந்த 52] என்றான்றோ மழிகைப்பிரானும். (உடைவு
கண்டாறும்) மதபடி தலைமெடுக்க முடியாதபடி உருவழிந்து,
உளுத்தப்போன மூங்கிப்போலே உடைந்து போகும்படி
செய்தவனும். “இடைவுகண்டான்” என்று பாட, மால்,
சிறைத்து உளுத்தப்போம்படி பண்ணினான் என்றுமாம்.
ஆயுதத்தை உருகிவடல் உறை கருங்கிப்போவதுபோலே,
கொம்பைப் பிடுங்கிவடல் இவ்வாறே கருங்கிப்போகும்படி
பண்ணினான் என்றுமாம். (முள்ளின் வாய் கண்டாறும்) தன்னை
விழுங்கவந்த புகாஸுரன் [கொக்குருவோடு வந்தவன்] வாயைக்
கிழித்தப் போட்டவனும். (மருதிகைப்போல்) இரட்டை மருத
மரங்களினிடையே, அவை வேர்பறித்து விழும்படித்
தவழ்ந்துபோய். (மண்ணைத்தமால்) திரிநிக்கிரமாவதாரத்தில்
பூமி முதலான உகைங்களை அளந்தகொண்ட ஸாரீசேஸ்
வரனன்றோ. (மண்ணைத்தமால்) “உகைகைத் தான்று” என்று
சென்ற பாகரத்தில் சொன்ன நீர்மை பின்னாட்டுவிற்படி.

கூனறு திதவாதித் தன் க்ருத்திமமான பால் போனவாதே
அந்த முலை பையானபடி. (கோலாறுவண்ணதான) சிக
பாலாதி, களும் ஏகம்படி. (கோல நியதபாதி) வெற்றிறையும
குழ்ச்சியையும் உடைய. (கோல நிய த, நித்து நின்று. (உடைவு)
கருவிப்போலே ஆக்கினபடி. (கோலாறுவண்ணதான) பின்
குட்டினபடி. 18.

19. மாலும் கருங்கடலே என்னோற்றும் வைவகமுன்
டாவி னிடைத்துவின்ற வாழியான்—கோலக்
கருமேனிச் செங்கண்மால் கண்படைபுள் என்றும்
திருமேனி தீதண்டப் பெற்று.

பதவுரை— வைவகம் உண்டு—உலகத்தை உண்டாக்கி,
ஆவினிடை—ஆவிமாதத்தின் திவையின், துவின்ற—சொன்னவாந்
தருளியவனார். ஆழியான்—ஐயுத, ரசாயியா யிருப்பவனாரும்,
கோல கருமேனி—அழகிய கருத்த மெனியையும், செங்
கண்—சிவந்த கிருகண்களையுடையவனாரும், மால்—

வாரையாதே தீயனருக்கவும், அழகும், ஆனந்ததொழி
லும் முதலான வைபவவளாதாமயத்தாலே கருவுண்ண
கோலே திவையுமணச் சொக்காரா. இளை முக்கியப
பற்று அழகுசெய்தவாதே பனமுய பேய வாடிவோடே
நானற முலையும் தானுமாய ஐயுதாள என்னவாமம்.
'பொருதிடைவு கண்டாணும்' என்று பாட்டமாய, இடைநது
ச ஐயுதாமபடி கண்டவன் எனறுமாம். 18.

கண்ணைச் சொல்லிக்கொண்டே வந்தவர் "மண்ணைத்
மால்" என்று விரிக்கிறமனைச் சொப்பானேன்? எனின் :
உடக்கிதோர் தாழ்க்கிதோர் என்றும் பாடுபாடு பாராமல் அனை
வரையும் அனைப்பது, அழகு, அமைததுஷ்செய்க்கினைச்
செய்வது, கிறுவின்றித்தனம், அடிபார் பக்கம் வாதலையத்
தாலே தன்னை அழிப மாறுகது முதலான குணங்கள் விரிக்கிற
மதுக்கும். கண்ணுக்கும் ஒத்திருக்கவாயில் இறுவனாரையும்
சேர்த்துப்பாடுகிறார். 18.

த-த 15

(ஆடிமாரர்களிடம்) அன்புடைமையுடையான் எம்பெருமானை, கன்பகடையன் — பண்ணுகொள ஓழம்போது, எள்ளும் — எக்காலத்திலும். திருமேனி — (அவனுடைய) திருவடங்குள விக்ரஹத்தை, தீண்டப்பெற்று-ஸபாஸிகாரப்பெற்று, மாணம்- (அந்த ஆளந்தததாலே) மயமாசீத, கருங்கடலே--கறுத்த ஸமுத்தரமே! நீ என் நோற்றாய்-- நீ என்ன நோண்பை அனுஷ்டித்தாய்?

அவ:— பத்தொன்பதாம் பாட்டு. (மாணம்) அவதார மொழியப் பெற்றதும் உண்டு கிடர்! என்விருர்.

ஸபா:— (மாணம்) மதுபாதபத்தரைப்போலே பிச்சேரு நின்ற. (கருங்கடலே) பெற்ற பேறு உன்னுடையே கோட்

அவதாரிகை:— காதுசத்தகமான அநுபவமற சிவாட மாணமால, உன் கண்ணீர் விழ்விடவந்தே, அவர்க ளிடையிலே சபாஸிட்டு படிக்காததெனது நிகராநுபவம் பண்ணி வரமுதற்கு என்ன புகழ்பாடி பண்ணினான் எனவிருர்.

உரை:— இசுத்தையாலும் பரணத்தின் அபராதபடி திருவயிற்றிலே விடுத்தால் வதது, ஓராவதகவியிலே கண் ணவாகத்தெய்வகவிய, பரணம் வரியிடுத துண்டமாக

அவதாரிகை:— "நான் எக்காலத்திலும் தீண்டப் படாமல் கண்ணீர் விடுகின்றேன். இப்படியி மண்ணைந்த ஒரு சாத்திலே தீண்டிட்டுத்தது. சாத்தியமில் சாபகிட்டுக் கொண்டு எப்போதும் கண் தீண்டி சிந்தம் நீ என்ன தவம் சொந்தாயோ" என்று காலை நோக்கித் கூறுஞ்ஞர்.

ஸபா:— (வைபவமண்டு) பிளபதகத்தில் அழியாதபடி உககலைத்தையும் விற்ப திருவயிற்றிலே எடுத்துவைத்து. (ஆவிவிதைதுயின்ற) அப்போதே தனிகிட்ட ஓரகலையில் கணவளிக்கருவியவன். உககலையில் இவன் திருவயிற்றில்; இவன் ஓரகலையில். இதைன்ன அடியதகடாஸாமிசீத,யம்! (ஆழிவான்) பரணம் தகையும் முழுதடிக்கவந்தால் அதை

சொல்லுகிறதில்லைபோ? இல்லையாகில் உடம்பு வெளுத்தி
சாதோ? (என சொற்றாய்) ஆகையை விட்டு நானும்
நோற்றும்படி சொல்லாய். (எல்லாவுகியாதாய்) சிறு வயிற்
றிலே பூமி எல்லாவற்றையும் அடக்கி. பவஞன ஆவிரை
விலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேசுவரனுடைய திருமேனி
வைத் தீண்டப்பெற்று.

அவா— (எல்லாவுகியாதாய்) நான் தீண்டப்பெறுதே
மயங்காநின்றேன். நீ தீண்டப்பெற்றுப் பரவலுமாகாநின்றாய்.
பூமியைப்போலே ஒருகாலத்தியே நிதம்பலம்மேலேயும் பெறு
வதே கடல்! என்று கொண்டாடுகிறார்.

விடுகைகருப பரிசுமான் திருமேனியை உடையதனுமாய்,
அழகிய கறுகத கிறததைப்பலைய திருமேனியையும
அழகருப பரிசுத கதாடையாமபடி வாத்தனையதாரை
அதற்கு சிவரத கருககண்களையும உடையதனுமாய், அழித
வயாழுகுருகானவன் கணவளர்ந்தருளுகிறான் ததிலை, ஸாவ

ஆழிவான் இரண்டு தண்டாக்குவென் எனபவன்போலே திரு
வாழியிலே கைவைத்தத் துயிர்ருக. (கோலக் கருமேனி)
அழகிய கறுத்த திருமேனியையுடையவன். (செங்கண்) அந்
திருமேனக்கு வர்ணச்சேர்த்திடழகைக் கொடுக்கும் சிவந்த
கண்ணையுடையவன். வாத்தனையத்தாலும் ஐய்வர்த்ததாலும்
கதறிச்சிவந்திருக்கை. (மால்) அடியாரிடம் மயக்கக்கொண்ட
வன். ஸர்வேசுவரன் என்று பெருமைவைக்கி சொல்லுகிறதாகவு
மாய். (கண்பகையன்) "கிடந்ததோர் கிடக்கை" (திருமொழி
28) என்கிறபடியே அழகு முழுவதும் காணலாமான பன்னி
கொள்ளுமிடத்தினன்றோ கண்டு அதுபயித்தது. "பன்னி
கொள்ளுமிடத்து அடி கொட்டிட" [பாதி திரு.4] என்ற
காய்ச்சியார் ஆகைப்பட்ட பெற்றையன்றோ பெற்றிருப்பது!
(என்றும்) அன்புடையார் ஒருவன் ஒருபோது பெற ஆகைப்
படும் பெற்றையன்றோ எப்போதும் பெற்றிருப்பது. (திரு
மேனி) பெரியபிராட்டியார் ஆகைப்படும் மேனியைபன்றோ
பெற்றது. (தீண்டப்பெற்று) பரிப்பது மட்டுமல்லாமல்

வயசு : (மாறும்) மது, பாதமத்தரைப்போலே நிக்ஷேறு
கிற கடலே! (சுருகுகடலே) உடம்பு வெளுக்கவேண்டாவே.
(ஆழியான) ஏகாச்சுவத்திலும், திருப்பாற்கடலிலும் துயின்ற
தாதல். * ஆசிலே கையை வைத்து ப்ரணயத்தை இரு
துண்டமாக விடுவேன் என்றிருக்கும் என்றமாம். பிரசாதி
மாரோடு || ஊனபோதும் உனக்குப் பிரிவில்கூ. கடலும்
எம்பெருமானும். பூப, சதாழ்வானும் பெருமானும்போலே
நிறம். / ப்ரஹ்மப்ராப்தி ப, லமாய், கைங்கர்யம் ஆதுஷங்கி,
கம் ஆனாற்போலே. திருமேனி தீண்டுக்க ப்ராப்யம், கைங்
கர்யம் // அவசு, ராதத்தில் ஸ்வேத, ம்போலே, உபாயத்திலும்
ஸ்வரூபஜ்ஞாதம் பிறந்தால் வயலஸாயம் ஆதுஷங்கி, கம். 19.

சாலத்திலும் அவன் திருமேனியை நீ அதுபுலித பப்பறந,
சுந்தி ஸபாஸஸாகுத்திடே மயங்குபிறப்பதாய், அவன்
வெள்ளி கிழலிட்டாஸெ சுறுத்த ந்றுதையுண்டய கடலே!
பூப்பெறு பெறுவதற்கு என்ன ஸாத்நா நுஷ்டா நம
பண்புநியை? அதனா சொல்லமாட்டாய் நானும்
அதுஷங்கி, துப ப்ரணயகரத? என்று கருத்து.

‘மால்’ என்று பெருமையாய் சொல்லுகிற
தென்னமாம். 19.

நிண்டவும் பெற்றார். கண்ணோ ஸ்பரிசுத்திரியமும் பரி
சிரப் பெற்றார். (மாறும் சுருகுகடலே) அனாஸுடைய ஸ்பரிசு
சுகுத்தாலே மயங்கி நிற்கும் கங்கடலே! எண்ணப்போலே
உடம்பு முகளுக்காமைமயங்குந்தே கி பெறுபெற்றமை தேற்றது
மிறதே! நகுப்பாற்கடலைக் கருங்கடல் விண்ணாயிமே?
என்ற: அவன் வடிவில் சுருமை நிகுப்பட்டுக் கதத்தருங்கி
மடி. “நீவங்கடல் கடைந்தல்” [திருவாய் 10:10?] என்னு
ரளிசு துடிவாரும். அவற்றிலே, ப்ராண துத்தைக் சொல்லு
வதாகவுமாம். (மாறும்) மது, பாதம் பண்ணினாரப்போலே
மயங்குகிறகை. (நீ என் கோற்றாய்) இப்பெறு பெறுவதற்கு நீ
என்ன தவம் பசுப்தாரோ? அதைக் சொல்லமாட்டாயோ என்று
அதுஷங்கி, துப ப்ரணயதற்கு? என்று கருத்து 19.

* ஆக - ஆஷங்கி என்பது; || ஊடுதல் - ப்ராணய கருமம். / துது
உபாயங்கள் விஷயம். / தென் குத்திலும் விஷயம் விஷய
போலே தக்காடைய வருவது.

20. பெற்றார் தனிகழலப் பேர்த்தோர் குறையுறவாய்த்
செற்றார் புகடந்த செங்கண்மால்—தற்று
மறாமலார் சேவையை வானவர்கை கூப்பி
திறைமலர்கொண் டேத்துவரால் தின்று.

பதவுரை:—பெற்றார் தாய் தந்தையர்களாகிய தேவகி
வாஸுதேவரதையுடைய தனிகழல—கால விலக்கு கழிதல்
படியாக. பேர்த்து—சிறப்பாற் கடலினின்று) கிணங்கி,
ஓர் ஓர்வாறு குறன் உருவாய்—வாமன வேஷத்தையுடைய
வகைய, செற்றார் புக—ஆழிக்குகை நுக்திரனுக்கு விநோதி,
யான மஹாலி தனது உட்காது கிழவாணிதரிசுந்த
ரவந்ததை, கடந்த—அளந்ததுமூலம், செங் கண் மால்—
சிவந்த கண்கள் மூலமாகவோ ஆழிக்குகையிலுள்ள
எம்மருமகனுடைய, நல் தாமரை மலர் சே அகைய—
அழகிய காமலம் பேயிறுகிற சிவந்த திருவடியைய,
வானவர் தேவர்கள், கை கூப்பி தின்று—அஞ்ஞலி செயது
கொண்ட நன்றியாகவாய், திறை மலர் கொண்டு—
தொடுத்த மலர்களைக்கொண்டு, ஏத்துவர்—புகழுவார்கள்;
ஆல் ஐயோ! (எவ்வளவு அபாயப்பட்ட பேறு கிட்ட
வல்லையே! என்றபடி)

அவ:— இருபதாம் பாட்டு. “பெற்றார் தனிகழல”
என்கிற இத்தால் க்ருஷ்ணுவதாரம் சொல்லவுமாம்; வாமதாவ
தாரத்தன்னையே சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

அவதாரிகை:— வடம் அவதாரப்பெற்றுக் களித்த அன்
வேயோ? அப்பர் கண்கள் யாண்டு துவக்க வந்து அவ
தரித்த விடத்திலுள் சைவபுகழாதிக்க கிட்டி அழைப்புகைப்
பெற்றார்களே கிடை! என்கிறார்.

அவதாரிகை:— வடம் அவதாரப் பெற்றுக் களித்த
தாமரத்தாமோ? அப்படுக்கையைவிட்டு அநாதரித்தவிடத்தி
லும் சைவ கம்பளிகளுக்கும், தேவதாரத்தாங்குக்கும் தன்னை
அனுபவிக்கும் பாக்யத்தை அருவினோ! வான் ஓருவனே
இழந்துவிட்டேன்! என்கிறார்.

வ்யா:— (பெற்றார் தனை கழலாய்க்கது) பிறந்து என்று
மாம். ஆகோனாக ஸ்பர்ஸிக்கப் பெற்றார்க்குத் தனை கழல.
[பேர்ந்தோர் குறையுறையச் சென்றார் படி கடந்த. இத்தொ
றுக்கு அன்று அகாத மத்கு தனக்கு ஆகாதே. 34. "தொழ்ந்

உரை:— தன்கோப பன்களையாகப்பெற்ற பூதவனாகியோர்
பிறந்துகொண்டார். அகாதமத்கு தனக்கு ஆகாதே. 34. தொழ்ந்
[தொழ்ந்தோர் குறையுறையச் சென்றார் படி கடந்த. இத்தொ
றுக்கு அன்று அகாத மத்கு தனக்கு ஆகாதே. 34. "தொழ்ந்

வ்யா:— (பெற்றார் தனை கழல) -- தந்தை காலில் விவக்
கற வந்து -- [மேற்கத்தே 8.5-1] என்கிறபடியே தன்னைப்
பிள்ளையாகப்பெற்ற தேவர்களையுந் தேவர்களின் கால்கிலுந்
நிகழும்படியாக. (பேர்ந்து) பாம்பு, தீயினின்றும் பேரிந்து
இங்கே எண்ணாய் அகத்திது. கிரப்பாற்கடனினின்றும்
பேரிந்து என்றமாம். (பெற்றார்) நிதி எடுக்கப்பெற்றார் என்று
மாப்போலே இவர்களுள்கே பாவ பெற்றவர்கள் என்கிறார்
(பெற்றார்) 'என் பிள்ளை என்னன்; இவனைப் பெற்றேன்
ஈம்' என்ற அபிமானத்தவர் தனை கழலாய்க்க, "அடியோம்"
என்றும் ஈம் தனை கழலாய்க்குமோ' (பெற்றார் தனை கழலப்
பேர்ந்து) பிறந்ததினையோபோலே வாமனையே சொல்லுமாம்.
தன்னை ஸ்பர்ஸிக்கப்பெற்றவர்களுடைய ஸ்பர்ஸாய்க்கு
கழலும்படியாக அடியெடுத்ததைத் தன் பெற்றார். (ஞர்
குறையுறைய) அழகிய ஒப்பற்ற வாமனையாகத்தைக் கொண்
டவனாய் பேசிய அடியைகையெல்லாம் சிறிய அடியையே அடக்கி
வைத்திருக்கையாலே, என்னுமே முகத்து அதுபுனிக்கலா
பிடுக்கை. (ஞர் குறையுறைய) ஒப்பற்ற வாமனன். காலில் வாமன
கனெல்லாம் இவனெடு ஒப்பிடும்போது நிரந்தரமாக
என்னையுடைய வாமனன். (பெற்றார் படி கடந்த) தன்
விரோதமான மதாபி முதனான 'எம்முடையது' என்ற
அபிமானத்திருந்த பூயை விரோதமாகத் தனி அனத்து
கொண்ட. (பெற்றார்) அடியானு இந்நாளைத் துன்புறுத்து
கையாலே தனக்கு விரோதமாக வைத்திருந்தான் என்று
கருத்து.

மொழி" (ந், விஷத, த்நம் த பே, ரக்தவ்யம்). 35. "யஸா
தீரீ ச ம் தீரீ" (யஸ்த்வாம் த், வேஷ்ட ஸ மாம் த், வேஷ்ட)
(செவாருதிதயாதி, மஹாப, வி. "என்னது" என்று அறி,
மாறித்த ப், யிஸய அனந்த ஸர்வேரவரன். (கலதாமரை
மலர்ச செவாருதிதயாதி) செவ்வி மாருதே இரக்துன்ன திருவடி.

மொழி, கண்ணாறு ஸ முகத்து அல்லது ப், யிசுக்கல்யபபடிபரினி யாமந
வேஷ்டதன) உண்டாயினது. ஆதிதருண திருத்திரகை நெருக்கு
கைகபரமில் தயனகச, பரதருவான ப், யிசுக்கல்யபபடிபரினி யாமந
தெனறு அடிபாணிதக்தருகத த், யிசுக்கல்யபபடிபரினி யாமந அளகது

"ந், விஷத, த்நம் த பே, ரக்தவ்யம் த், விஷததம் தைவ
பே, ரஜயேத் 1

பரண்ட, வாந் த், விஷஸோ ராஜந்! மம ப், ராஜா ஹி

பரண்ட, வாந் 1" [ப், ரா. 2 த், 91-27]

[ந், விஷத, த்நம் த பே, ரக்தவ்யம் த், விஷததம் தைவ
பே, ரஜயேத் 1] [ப், ரா. 2 த், 91-27]
[ந், விஷத, த்நம் த பே, ரக்தவ்யம் த், விஷததம் தைவ
பே, ரஜயேத் 1] [ப், ரா. 2 த், 91-27]

"யஸ்த்வாம் த், வேஷ்ட ஸ மாம் த், வேஷ்ட, யஸ்த்வாமது
ஸ மாமது 1

அபே, தே, தாத்மதோ வேத், மி த்வாமஹம் பரண்ட, தந்த, த் 1"

[விஷ்ணுத, கம் 27-2]

[பரண்டபுத்திரிண! எவன் உன்னை தடுக்கக்கூடாது அவன்
என்னை தடுக்கக்கூடாது; எவன் உன்னைப் பின்பற்றி நிற்கக்கூடாது,
அவன் என்னைப் பின்பற்றி நிற்கக்கூடாது; என்னைக் கட்டியதும்
பெறுடாதவனாக உன்னை நிறைக்கிறோம்] என்று சொல்லு
கிறபடியே அடிபாணிதக்தருகத த், யிசுக்கல்யபபடிபரினி யாமந
கருகபகனன்றே இயக (செவதன்மாம்) கிருப்பிபது
பெற்ற உக்பிசு மிதுஇயகனே கனகன் கிவககப் பெற்ற ஸர்
வேஷ்டவன். (தாம்) தே, கரிகள் தலைபிலும் காலிவைத்த ஸர்
வேஷ்டவன், (மாம்) அடிபாணி திறத்திம் அன்புடையவனாக
பரண்ட தன் க், யிசுக்கல்யபபடிபரினி யாமந அளகது
தொழில் புரித்தவன் என்றுமாம். (கம் தாத்மதோ தைவத் தைவதகவ)
கிவப்ப அழகு, குளிர்ந்தி, மென்மை, மனம் முதலான

கனை. (வானவர் கைகூட்டி விளகு விரைபனா கொணர்
பெத்துவா ஆவ) திரள நின்று பூவவ்கொண்டு ஏத்துவர்
என்னவுமாம்; தொடுத்த மாஸ்கொண்டு ஏத்துவர்
என்னவுமாம்.

அவ:— படுக்கையாய்க் கிடத்த கடலுக்குத் தன்னைக்
கொடுக்கச் சொல்லவேணுமோ தே,வதாந்தரங்களுக்குத்
தன்னைக் கொடாநிற்க? என்கிறார்.

சொண்டவனாய், அதற்கு வந்த பரிதி பரகாஷததாலே
சிவந்த திருக்கண்களை உலையவனாய், ஆழித்வயாபுகு
தொன்னவனாய் அழகிய தாமரைப்பூப்போலிருந்த
சிவந்த திருவங்களை, இரக்கிமை ஏறிமாயாத எவாககு,த
தேவ வாதிக்கிற இச்சுராதி,தேவதைகள் இச்சுரபுக
குத தேவரறு அஞ்ஜலிபுகத,ததைப பணணி, தொடை
வையததிருந்துள்ள செவ்வழகனைப் பணிமர திச
கொண்டுகிதா தரமபணணி, ஆஸ்ரதிகுப பெறுவனகளம,
பாணியேன! காணே குரபகிதா! என்று வெறுக்கிறார்.

வற்றாலே நல்ல தாமரை மலரிபோன்ற சிவந்த திருவடிகளை,
உலகிலுள்ள தாமரைகள் இக்குணங்களில் திருவடியின் அருகும்
செல்லமாட்டாவாகையால். வேகவிலகணமான கல் தாமரை
மலரைத்தெடி ஒட்டிடுக்குள் என்றும்கொள்ளலாம். (வானவர்)
இரக்கிமை ஏற்ப்பாபாத மேட்டு நிலமான கவரிக்கத்தில் வாலும்
இரத்திராதி தேவர்களைக்குறே பெற்றார்கள்! கீழ் நிலத்திலிருக்கும்
வாள் பெறப்பெற்றதேனோ! (கைகப்பி நின்று) அபிமானிக
ளாலிலும் அழகனைக் கண்டவுடன் கை தானே உப்புவிதது
“த,குஷ்டவா க்ருஷ்ணம் தத,ரபாந்தம் ப்ரதபந்தயி

வெனதுவா: ||
வத,ரந்தம் கேஸவே வ்ருத்திமவஸா: ப்ரதிபேதி,ரே ||”

(ப,ர,அ,ப,ர-75)

[தன் துடைய கிரிவத்தினும் (பிறரைக்) கொளுத்துபவன்போல்
அப்படி எழுந்தருளும் கண்ணிசப் பார்த்துப் பரவாமடைந்த
அவர்கள் வெகவனாற அவன் க்ருஷ்ணம் மயன்வாய் முதலிய
காரியங்களைத் தகுந்தபடி செய்தார்கள்] என்றுத்போனே.

வ்யா: - (பெற்றது) திதி, எடுக்கப்பெற்றது என்னுமா போலே. "என் பிள்ளை" என்று அபி.மாணித்தால் தனை கழலாநின்றும். "அடியோம்" என்றது தனை கழலச் சொல்லவேறுமோ? (பெற்றது) ஸ்ரீவைகுண்டத்தினின்றும் என்னவுமாம் திருப்பாற்கடல் நின்றும் வந்தாகுகவுமாம். (பெற்றது) நாட்டில் வாமநர்கள் இவன் வளர்த்தருளின இடத்தோடொக்கும். (பெற்றது) தன்னைச் செற்றார். 34. "ஈம பாணா ி" (மம ப்ராணா ஹி). (மக கட்டது) இக்காடு மோகடையும் அளந்த. பிறாது பெற்றாற்போலே திருப்பதே! (பெற்றது) அபேகிதம் முடிக்கப்பெறுகை. (மக) செய் தது போராது என்று இருக்கை. (கலதாமக) செவ்விக்கும். அழகுக்கும். குளிர்ந்ததிக்கும் ஸத்.சுபாமான தாமரை தேடுகிறார். (வாண) எட்டாதபடி பரணிட்டுக்கொண்டிருக்கிற. (கலகலப்பி) 36. 'ஈரண: ஈரணே' (அவரண: ப்ராதிபேதி,ரே) (கிராமலா) ஏற்கவே தொகையொத்த தளபம் கொண்டிருந்தார்களோ? (எத்துவரண) இப்படி பிறந்தார் பெருதொழிவதே! (கிராம) / கின்னாகத்து எதிர்த்து நின்று. 20.

21. நின்று நிலமங்கை நீரேற்று முவடியால்
சென்று திகையனந்த செங்கண்மார்து—என்றும்
படையாழி புன்ருர்தி பாம்பினையான் பாதம்
அடையாழி நெஞ்சே யறி.

(நிரை மலர்கொண்டு எத்துவரணம்) தொடுத்த மாலைபைக் கைக் கொண்டு துதிப்பார்க்க. 'நிரை வானகர்' என்று கூட்டினால், வரிகைசுரிகையாக கிற்றும் தேவரீ கூட்டங்கள் பூக்கொண்டு துதிப்பார்கள் என்று பொருள்படும். (கிராம) கப்கைப் போலே வகைபடுத்து கண்கழன்று நெஞ்சுழியாய் அழகு வெள்ளத்தை எதிர்த்து கித்கப்பெற்றுக்கினை! என்ன பாக்ஷியம்? என்று கிபக்கிளரீ. ஆல்-கிபப்பைக் காட்டுகிறது தான் பெற கிள்ளையெய்தும் வருத்தத்தைக் காட்டுகதாகவுமாம். 20.

பதவுரை:—நின்று (மாணவியின்ருகின) நின்று, நிலம்—
புயிமைய, அம்மை—அழகிய கைகள்வெந்நீர் ஏற்று—புயிமைய
வாகித் முதுபயால்—என்று அடிகளாய்க், சென்று திசை
அகந்த—நடாதுபடி சென்று திசைகளை யெல்லாம் தவிர்த்து
கொண்ட, செம் கண் மாற்கு—சுவாசத் தவிர்த்து யுடைய
சாவாத்தீண்டுத, என்றும்—செகலத்திலும், படை ஆயு
தம், அழி—சகரம்: புன்—கருடாழ்வான, ஊர்தி—மாத்ரு
னம்: ஆழி தெஞ்சே கயமீதுமான மனமே! அழி—(நினைதல்)
கேட்பாயாக: பாம்பு அணையான்—திருவந்தாழ்வானைப்
படுசனையாவடியடைய எம்பிரானுடைய, பாதம்—தருவடி
களை, அடை—அடைந்திருவானாக.

வ்யா:— இருபத்தோராம் பாட்டு. (யின்று) ஸர்வேஸ்
வானுவன் அந்தந்தவம் தோற்றம்படிக்கீடாக நின்று.
(நிலம்) அவனை நிறுத்து) கொடுத்த வளர்த்த அழகிய

அவ:— அவன் பெருமையைப் பார்த்துப் பிறகாலி
யாதே. ஆதிரளம்ஸ்ஸைவுசனையாவன என்றற்கு
அவன் திருவடி கிடைப்பதாகட்டாய் நெஞ்சே! என்கிறா.

உரை:— மஹாபலி கஜஞவாதத்தளவும் கடந்து
சென்று. அவனமுன்னே 'அபிமதம் பெற்றனநிப
போதேன' என்று மலையாள வண்புப்பு-பாடல் ஆத

அவதாரிகை:— அவனுடைய பெருமையைப் பார்த்துப்
பிச்சார்க்காமல், 'அடியவாடாக கெடுபதைப் இப்பவாக
கெட்பவன்' என்றற்கு 'அவன் திருவடிகளைக் கட்டப்பாராய்
என்னெஞ்சே!' என்கிறார்.

வ்யா:—(சென்று) மஹாபலியின் யாகஞாலவனையில் வடக்கு
சென்று; அடியார்க்காகத் தன்னை அழிமொழிச் செகருள்.
(யின்று) அவன் விரும்பியது கெடத்தானல்லது போகமாட்டோன்'
என்று அவன் முன்னே மலையாளி வண்புப்புபோலவும்,
கந்துளிமக்கல் போலவும் பற்கிடத்தான். (அம்மை நிறுத்து)

கையிலே பூயியை நீரேற்று. (மூவடிவர்த்தியாதி.) திக்குகள்
தோறும் சென்று அகத்து. அத்தாலே அலப்பயாபும் பெற்றா
றுயிருக்கிறவனுக்கு. (என்றும் தயாக.) எல்லாவற்றையும்
உடையவன் சிவரீர்தான். கையிலே திருவாழியைப்
போதே பிடிக்கவல்லவனும், திருவடி முதுகிலே தற்றரிக்க
இருக்க வல்லவனும், திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கை
யிலே சாயவல்லவனும் ஸர்வேஸ்வராகிறான். (பாதுமட
யாதி நெய்ச்சொறு) மஹாபலியைப்போலே ஆகாதே,

திக்குகள் தோற்ற நின்று, எல்லாருக்கும் சூறையறக்
கொடுத்துப்போகத் தழுவ திருக்கையிலே பூயியை
நீரேற்று யாங்கிக் கொண்டு, ஓரடிக்கு அவனைச் சினை
யிட்டு வைப்பதாக சூழ்ந்து தருவடிகளாலே திக்குக
ளோடே கூடிய எகலலாகவகளைபும் அளந்துகொண்ட
வனும், அதனால் ஒரு ஹாஷபரகாஷத்தாலே சிவந்த
திருக்கைக்களை உடையவனுமான ஸாவாதிக்ஷுக்கு ஸாவ
காலத்திலும் சகலன்பரிசுடான திவ்யபாபுதம திருவாழி.
மேற்கொண்டு நடத்துகிற வாஹம பெரிய திருவடி.

கொடுத்த வளர்த்த அழகிய கையிலே தானிரேற்றான் (கிண
ரீரேற்று) தன் கைக்கைத் தானே கீரேற்றுப் பெற்றான்!
(மூவடிவர்த்தியைவளர்த்த) உலகனந்த இரண்டடிக்களை போது
மாயிருக்க. அகளை முக்குமடியாலே பாதுகைத்தழுத்திக் கிறை
வைப்பதற்காக. மூவடி வேண்டிப்பெற்று என்னத்திசையையும்
அளந்தான் கிணரி! (சென்று திசையளந்த) என்றும் கூட்ட
லாம். திக்குகள் தோறும் சென்றனத்தன திருவடிகள் என்னக.
(சென்னை யாத்ரு) தாய் சேவைத் தழுவிற்றுப்போகக் கைகால்
உண்டான உடப்பாலே கண்கள் சிவந்த ஸர்வேஸ்வராகிறான்.
(என்றும் படை ஆழி) அடியாளர் சகிக்கக்கருகியான ஆயுத
மாயிருப்பது ஸாதசனம். அப்படியிருக்கும் சகரத்தால்
தன்கொன்னாதே வாசித்துப் பெற்றான் மாவனியிடம் ஏனே
னில்: அடியாளன் அவனையும் கைகிடக் கூடாதென்று.

/ நற்றிகை—(நல் + திகை) கன்றகைத் தக்குப்படி.

அவன் திருவடிகளை அடை. (அறிஞர் கருத்து) அங்
வுடைய நெஞ்சே! அறி. / ஒலக்கவார்த்தை என்றிராதே
இத்தை புத்திபண்ணி இரு.

அவ: இரண்டு பாட்டாலும் ஸர்வேஸ்வரன் கிமர்
ஆழ்தார்த்தமாக இப்படி எளியனாகுள்! என்று கொல்
விறகுப் கடுபடுகிறார்.

வ்யா:— (கிளரி காந்தி) பிராட்டியை ஸ்ரீரத்தனாஜன்
நீர்வார்க்கப்பெற்றாப்போலே சென்று நின்று என்னுதல்.

தொழுவன் தொழுவாய்க்கைய பரக்கையாக நெட்டயவழியைக்
காலை, அழிதன்மையகை வகையவழிவழியை வகுண்டயதிரு
வடிகளைக் கட்டி அறுபடக்கயாச. கம்பீரவழியைவழியை
நெஞ்சே! இதுகை, ஒலக்கவார்த்தை என்பனிராதே கனலுத
புத்திபண்ணு. 21.

(புள் ளாத) மேலேறக் கெளுத்துவறவாழ்வான் கருடனாகுள்.
அட்டிபிடுக்குப் அடிவார்க்காக உட்கு மசக்குளே! (பாதம்
பணியாக) எப்போது நெருங்குகாழ்வானாகுள் படுக்கையைப்
பிரமமன்குட்டகன். இப்படி ஓடிவார்க்கை கைவிடும். ஒரு
கணிக் காலியிழும். ஒருகணிக் பிரமமனாக உலகையுட்கை
யாலே அடிவாரோடு கையபதைய இயக்காகக்கொண்டவன்
இவன் என்று கனக்குவந்து. (பாதம் அடை) இப்படிப்
பட்டகனாகைய திருவடிகளை நீ அடைவான், மதறாழியைப்
பெறலே அவன் திருவடி உடைந்திருவா இராமன், நீ அவன்
கிரகடியைத் திருட்டோ. (அறிஞர் கருத்து) கடப்போலே
கம்பீரமான நெஞ்சே! எனக்கும் உபதேசிக்கவான் உலக்கு
நான் உபதேசிக்கவேண்டுமோ? (அறி) கையபிடுகுட்டம்மகன்
கொள்ளும் கைத்தையாக இதை கிணியாமன். நன்றாக அறந்து
நட்டபலாக. (அடை—அறி) அடிவார்க்கைத் தன்னை அழிய
மாறுமகன், அடிவாரோடு கையபதைய இயக்காகக்கொண்டவன்
என்பதை அறிந்தவாழ்க் உன் தாழ்வை கிணத்துப் பிரமமன்
கைய நீ அடை அடைவான் என்று கருத்து. 22.

/ ஒலக்கவார்த்தை— ஸகப்யில் பூம்புளாக் கொள்ளும் வார்த்தை.

(சென்று) நடத்தபடி சென்று அளத்தது என்னுதல். (செங்குண்டம்) தத்தாமது பெற்றதும் துண்டாக வேணுமோ? (என்றும்) பரிபூரணச் சிவம்! (பாசம் அடைவாழி அறந்தேச) என்னை ஒதுவிக்கவல்ல நீ, என் செல்லாமை அறி. அல்லாத வாந்ததை போலல்ல; துத்தை பு, த், தி, பண்ணு. [சீரால் நெத்து] அன்று அறுபதினாறாம் ஸம்வதஸம் தபஸ்ஸு பன்னினைவன் வயிற்றிலே. 37. "பிந் ரிசுவாஸ" (பிதாஸ் ரோசயாமாஸ) என்று. ஆகார்ப்பட வந்து நிறத்தை. [சிறப்பால் வளர்த்து] வெண்ணெயையும் பெண்களையும் களவுகரு முறையாயே வளருகை. [பேர்வாமனாகக்கால்] தாசாயனனானாகாதோ? [பேராளர்] ஐய்வயத்திலே துணைப்பாறியனுமோ? [மார்க்கிதயாதி,] பகுத்திப்பட்ட பன்னிரண்டும் பட்ட பூ,மி. 21.

22. அறிபு மூலகெல்லாம் யானேயு மல்லேன்
பொறிகொள் சிறையுவுள மூர்த்தாய் வெறிகமலும்
காம்பேய்மன் தோனி கடைவென்னென் யுண்டாகயத்
தாம்பேகொன் டார்த்த தழம்பு.

பதவுரை - பொறி கொள் சிறை - பல வர்ணங்களை யுடைய சிறைகளைக் காட்டி உவமை - கருமழமான. மூர்த்தாய் - அறி கருமலமாய, வெறி கமலும் - மனம் விசயமுடற்ற அறும், காம்பு ஏய் மென் தோனி மூலகிலே ஒத்த மெகலிய கோளை உடைவவன்தான் யானேயாதப பிரிட்டிய சிறை. கடை வென்னென் - சபையாய்பட்ட வெண்கலம், யுண்டாகய - அழுது செயதவனான சாணை. தாம்பே கொண்டு - ஒரு சிறு கயிறுகறையே கொண்டு, ஆர்த்த கடைவனது னுண்டான, தழம்பு - தழுமசுப, யானேயும் அல்லேன் என ஒதுவனை அறிபு வகையிலே; உலகெல்லாம் அறியும் - உலகத்தினுள்ளவரை களைவாரும் அறிவாரும்.

வயா:— இருபத்திரண்டாம் பாட்டு. (அறியும்) அழி தூர்த்தமாக எளியவனான் என்னும்படி தீர் அறிந்தபடி எவ்வனே? என்னில், (உருகெல்லாம் அறியும் யாமனடி மலலேன்) சிசுபாலன் கூட அறியாதோ! (பொறும்த யாதி) பொறிகொண்டிருந்துள்ள சிறகையுடைத்தான திரு வடிபை ஊர்த்த உன்னை. (வெறி காவும) பிள்ளைமுகம் வாடவொன்னுதென்று எப்போதும் ஒப்பித்தபடியே இருக்கை யானே பரிமளம் கமழாநின்ற. (காம்பு ஏய மென தோளி) மூங்கிலோடொத்த மருதுவான தோனை உடைபவன்.

அவா:— நீர் மேனம் 'ஆழி தளமலலே கடிக்கனவபுரவன்' என்று அறிந்தபடி எவ்வனே? எனன், 'கான் ஒரு வனுமேமேய? லோகமடைய அறியாதோ?' என்கிறார்.

உரை:— சீதரபடம்போலே காநாவாணரான சிறகையுடைய பெரியதிருவடியை நடத்தும் ஸைபுரவனாய், பிள்ளை அணுகாதபடி ஸூகூத்திரவயதகாலே அவை கசித்ததுகொண்டிருக்கையாலே பரிமளம் கமையெறியா நிறமாணாய், பசுமைக்கும் சுற்றடைமைக்கும் ஒழுகு

அவதாரிகை:— 'அடியாரோடு கடிப்பதைப் இயல்வாக உடைபவன்' என்று நீர் எவனை எப்படி அறிந்தீர்? என்று எப்பேருமாய் கேட்டே. "கான் ஒருவன்தானோ அறிந்தேன்? உவகமெல்லாம் அற்புமே உன் தழுவகைக்கொண்டு!" என்கிறார்.

வயா:— (பொறிகொள் சிறை உவகை ஊர்த்தாய்) பல வரினதுக்ககாய் நெட்ப்பெற்ற வரினவன்மீட்போமே பல வரினங்கையுடைய சிறகை உடைப கருடாழ்வானை வாணை மாக ஊர்த்தவனே! உவகை-பருந்து; (இவ்வு) கருடன். ஊர்த்தவனாய், வெண்ணெயுண்டவனான உன்னை என்று மெளனோடு கூட்டவுமாய். (வெறி மெழும்) பிள்ளை முகம் வாடக்கூடாது என்பதற்காக எப்போதும் கருத்தமாய்நின்று, உரை அலங்கரித்தபடியே இருக்கையால், மனம் கமழாநின்றிருக்க யதோகை. (காம்பு ஏய தோளி) மூங்கிலோடொத்த பசுத்த

(கடை வெண்ணெயுண்டாயை) அவன் மார்த்தவம் பார்த்த கடைத்த வெண்ணெயுண்டாயை (தாம்பிதயாதி) கைக்கெட்டிற்றொரு தாம்பரே கட்டின தழுமடி. (அறிவு முலகெல்லாம) கயிற்றை தீட்டவெண்ணாது; உரலில் சிறுக்கவெண்ணாது இவனுடம்பிலே இடங்காணுமித்தனை யிறே.

அவ— ஆசிரதபசுபாதம்போலே ஆசிரதப, வ்யகதபும்.

வ்யக— (உலகெல்லாம) சிகபாலனிடீட்டுச் சொல்ல வேறுமோ? (பாசேயிசயாது) அதுக், ஈறுமுடைய நானே வல்லேன். (பொருங்கலாத, திரபேசுளாய் அர்த்தி, க்கப்

நீட்சிக்கும் வெவ்யபாலையாய, அதன் வாய் வந்துதமான மாசுத்தவதனாடியுடைய தொடியுடையனான யமோ தைப பிரட்டி உடம்புபோலக் கடைத்து தாட்டி வைத்த வெண்ணெயை கழித்து வெகருள்ள உரலில், கைக டெட்டிற்றொரு அறுதல் தாம்பையெண்ணு உரைக்கக் கட்டினகயால் வந்த தழுமடி நான் ஒதுவதுபோலவேன், கட்டடங்க அறிபுகதான்! 'உலகெல்லாம' என்ற மருகதூக்குப் பெர்.

22.

நீண்டு உடம்புத்தாண்ட தேரின் உடைபவன். (மெந்தேரன்) மூங்கலிப்போல மூடாயிராமல் மென்மைக்கே போன யடைபவன் பரோகதப்பிரட்டி. (கடை வெண்ணெயுண்டாயை) தன் மென்மைவையும் மராமல் அவன் உடம்பு போலக் கடைத்தவைத்த வெண்ணெயை உண்ட உண்ண. (தாம்பே கொண்டார்த்த தழுமடி) கைக்கெட்டினதொரு அறந்த தாம்பிரையெண்ணு அழுத்திக்கட்டியபாதுண்டான தழும்தை. (பாசேயும்கலேன் உலகெல்லாமறியும்) நான் மாதநீரமோ அறிவேன்? உலகினத்தும் அறியும். அன்புடைய நான்மாதநீர க்கவேன்; வெறுப்புடைய கெபாணதி, களும் அறிவர் 'தாம்பே தான்' என்று பெயர் கமத்தம்படி பிரித்தமக்கொரு இது. ஆளகயால் நீ கடிவாரோடு கனப்பகதியே இயல்வக உடைய கனென்பது கட்டறிந்த வினயமென்று கருத்து.

22.

பிறந்த ஈ. (செறி) க்ஷபாஸிகமென்னுதல் : பின்பு
முசியாமைக்கு என்னுதல். (காமபு, பகமைபும, திரட்சியும,
செல்வையும். (செனமுதலி கண்ட காமபுஸிகமென்னுதல்.)
இருவர்க்கு த.சகம். அபு, இ கட்டியே எட்டுன்பதே!
(தாமபே சென்னு) குறுங்கயிறைக்கொண்டு. 22.

23. தலும்பிருந்த சார்வகநான் தோய்த்தவா மங்கை
தலும்பிருந்த தாக்ககடம் சாடி தலும்பிருந்த
பூங்கோதை யாவெருவப் பொன்பெயரேன்
வீங்கோத வண்ணர் விரல. [மார்பிடந்த

பதவுரை:— அம் கை— உழதிய வகங்களில் சார்வக
நான்— சார்வகனிலேயே நான், தோய்த்த— படிக்கதினு
வெறப்பட, தலும்பு— தலும்பு என்பது, இருந்த ஆம்— குறுந்
தின னளவாய், தான்— தாக்கங்களில், கைடம் சாடி— சகடம்
ளவுரை உதைத்ததிருளுண்டான், தலும்பு இருந்த—
அடைபாளைய இருக்கின்றது; பூம் கோதையான்— உழதிய
மயிர்பூண்டையகடம் பட்டடி, வெருவ [உருவகம்] என்
வருமே என்று அங்குமையாக, பொன் பெயரேன்—
விராணயன் என்ற பொன்னுடைய அழகுறுமைய,
மார்பு இடந்த— மார்பைப் பிளந்த, வீங்கு ஓத வண்ணர்
மெருகம் அங்கையுடைய கட்டுப்போன்ற திருந்தகாத
யுடைய எம்பெருமானுடைய, விரல்— திருவிருவகளிலே,
தலும்பு இருந்த சாடியுள்ள இருக்கின்றன

அவா - “நாம சிலந்தத் அஞ்சுகையாவதென்? கட்
டுணைகையாவதென்? அதனதையின் நாடநிகையாவதென்?”
என்று அதை மறைக்கப்படுகாள் “ஒரு தலும்பாகிலன்றோ
மறைக்கலாவது; உள உடம்பு வகலும் அழிதற்காடம்
செய்யுமென் வகை தலும்பென்று?” என்குறா.

அவதாரிகை:— “கடிகேளாளுந் நம் ஒந்திக்குப்
பயிடுவதாவது? அவனிடம் கட்டுப்படுவதாவது? அதை
உலகெல்லாம் அறிவதாவது?” என்று கூறிக்கொண்டு தலும்பைப்
வார்த்தையாலும், உணர்ந்தாலும் மறைக்கப் பார்த்தான்
என்பிருமான் “ஒரு தலும்பாயிருந்தால் மறைத்தவிடமாம்;
உன் உடம்பே ல்காம் அடிவந்தாரியம் செய்த பட்ட தலும்பை
விருத்திகை: பிறகு! இதில் உதை மறைப்பாள்!” என்குறா.

[முசியாமை] துதிக்காம.

அய்யா— இருபத்துமூன்றாம் பாக்டு. ஒரு செயலில் கொண்டு சொல்லும்படியென்? எனில், ஒரு செயலிலேயோ? ஒரு அவதாரத்திலேயோ தலும்பு கமந்தது? என்.கி.ரூர்.

வயா:— (தலும்புக்குத் துத்யாதி.) பிராட்டியும் கூடக் கூடிக் கிப்பிக்கவேண்டும் அழகிய கை— சார்ங்கநான் தோய்த்த தலும்பிருந்தவா. / இப்படினாத்தாலே சர்க்கரை மாபிடுக்கும். தான் சகடம் சாடித்தலும்பிருந்த (பூங்கோதை பாள வெளைய பொய்யெயரோன் மாணிடத்த) “அடலி யாய்ப்பெருகிடுக” என்.கி.ரூர். (எல்ல தலும்பிருந்த)

உரை: அழகிய திருக்கையானது—ஸ்ரீராமாங்குத்தி இளைய நாண நெறவால் வந்த தலும்பைச் சுமந்தன. அதி ஸுருமாரமாய் திருவடிகளானவை—அஸுராவிலுடமான சகடத்தை முறித்து விழுமபடி உதைத்து, அதனாலெழுகத் தலும்பைச் சுமந்தன. கிளாகது அல்லெறிகிற கடல

வயா:— அம் கை சர்க்கரைத் தோய்த்த தலும்பிருந்த வாம்) பிராட்டியாரும் கொடக்கவேண்டிய அழகிய கையிலே சர்க்கரையும் கிள்ளி வான் படித்தவையானவா தலும்புகளிருந்தன கை தலும்பைச் சுமந்தது என்றமாம். அடியாக்காக அகாரக்கர்க்கைக் கொள்ளும்போது, கையில் சர்க்கரையின் உரையதானவா தலும்பை மறைக்கமுடி யுமோ? என்னை (சகடம் சாடி தான் தலும்பிருந்த) அநியாயபெரு வத்திலே ரகடமாய் ஓரகரன் சிறக, தாய்ப்பாறுக்காகக் காலை உதைத்துக்கொண்ட கண்ணிக் கெண்டையிக்கு காப்பட்டு அவ்வகரன் அழிந்துவிழந்தான். இப்படி அடியாக்கிக்குத் தன்னை கொக்கிக்கொடுத்த தானிலேயும் ரகடம் சாடிப்பிழை உண்டான தலும்பிருந்தது. இதைத்தான் மறைக்கக்கூடுமோ? (சகடம் சாடி) குழந்தை பாறுக்காகக் காலை உதைத்துக் கொண்டுகித்தனை; அநிய செயலாக இவர் கருதக்கவரவே ‘சகடம் சாடி’ என்.கி.ரூர். (பூங்கோதையார் வெளையப் பொய் பெயரோன் மாணிடத்த விக்கோதையன்னர் விடிக் தலும்பிருந்த)

கால் தழும்பு, கை தழும்பு, அவாந்தாலவலமான விரல் தழும்பு; ஒன்றேயோ தழும்பாபிறறு? என்விரர்.

(பூங்கோதையாள் வெருவ) "ஆழிதருடைப கார்யம்" என்றால் உகக்கும் அவளும் பயம்படுமபு உடம்படையத் தழும்பு. (சாடி) அவன் லாரிதியிந்தான். துவர்க்குக் குவாலா பிருக்கிறபு. (பூங்கோதையாள் வெருவ) பொருதென் றிருக்குமவன். வீரவாசி அறிபுமவன். குறிவேஷத்தோடே திரியவேணும் என்னுமவன். (வீங்கோதையாள் என்விரல்) வளர்த்தியும் குளிர்த்தியும். "மஹாவிஷ்ணு" (மஹாவிஷ்ணும) விக்ரஹ வ்யாப்திபாபிறறு. 23.

போலவர்களுடைய வடிவையுடையவர்களுடைய திருவிளக்க ளானவை— உழுகிய மயிர் மடிமையுடைய பிராடடி "என் னு கத தேடுகிறுத்தா?" என்று தெருகுப்படியாக, நுரினையான மாரையைப் பிளந்து கொட்டதனால் வந்த தழும்கையத் தழும்தன், விரல் தழும்பு, கால் தழும்பு, கைத்தழும்பு இவற்றையே எவ்வகை உயர்வால் மறைக்காமபடி? என்விரர், 23.

'அடிவாசிகாரியம்' என்றால் உகக்கும் அவளும் பயம்படுமபு 'போன்றன்' (நுரினையம்) என்றும் அவளின் மறைவப் பிளந்த பொங்குங்கடல்வண்ணின் விரல்களிலும் பிரம்மாத னுக்குக் காரியம் செய்ததைக் காட்டும் தழும்பிசுந்தன், வலித்தில் தழும்பைத்தான் வந்திரத்தையிட்டு மறைத்து விடலாம் கையில் தழும்கையம், தாலில் தழும்கையம், காலில் தழும்கையம் எங்கேன மறைப்பாய் பிரானே! என்விரர், (பூங்கோதையாள்) அழகிய மயிர்ப்படியையுடைய பெரிடபிராட்டியவள் (வெருவ) "பிரளயகாலமே வந்ததோ?" என்று நடுக்குப்படியாக. "வெருவத் தழும்பிருந்த" என்றும், "வெருவ மார்த்தித்த" என்றும் உட்டிப் பொருக்கொண்டகார. (வீங்கோதையாள்) "அடலியாய்ப் பெருகிருளை" [பெரியதிரு 2-5-8] என்விரப்படியே தகைக ளெங்கும் வளர்த்தாளுகையாலே பொங்கும் கடலை உவமிக்கிறார். "மஹாவிஷ்ணும" என்ற மஹேஸ்வர அதுஷ்டுப் மகிந்தத்தும் இவ்விக்ரஹவ்யாப்திபாபிறறு குறிக்கப்பட்டதன்கே. வளர்த்தி யிலும், குளிர்த்தியிலும், சிறத்திலும், ஆழங்காவொன்றா

24. விரலொடு வாய்தோய்ந்த வெண்ணெய்கண்டு ஆய்ச்சி
உரலோ றெப்பினித்த நான்று - ருரலோவா
தேய்வி நினைத்தபலார் காண விசுந்தியே
ஒங்கோத வண்ணு வரை.

பதவுரை:— விரலொடு வாய் தோய்ந்த—உண்ணுண்டய
விரலாவிடும் வாயிலும் படிந்திருந்த, வெண்ணெய்—
வெண்ணெயை, ஆய்ச்சி—யானைதேய்ப்பிராட்டி, கண்டு—
பார்த்து, உரலோடு—ரஜடன், உறப்பினித்த நான்று—
நன்றாகக் கட்டி வைத்ததேய்து, ருரல் ஒவாறு—அழகுநால்
நீவகாமம், ஏய்ச்சி—ஏய்ச்சிக்கொண்டு, நினைந்து—(அப்
போதும்) வெண்ணெய் திருடுவதை நினைத்ததுகொண்டு,
அபலார்—மற்றவர்களைக் கலாகும், காண—வேடிக்கைக்
பார்க்கும்படி, திருத்தியே—திருக்கயிலையை? ஒங்கு
ஒத வண்ணு—காணாதெழுகத அங்கையுண்டய கட்ட
போன்ற திருநெலியை உண்டயவனே! உரை—கீயே
உண்ணமையைத் தொலை.

அவதாரிகை:—காம வெண்ணெய் களவு காணப்படுக
கட்டுண்டாமரகவேணுமோ? என்ன; களவுகண்டு
கட்டுண்டிருக்காமாடி அறிவாயே? என்கிறார்.

காமவிதம். ஒவ்வொருவரும் அழகும் உடைய ஒத்திருக்க
வாலே 'விந்நோதகண்ணர்' என்கிறார். 1 ஆழிதப்படிபாதி
வெப்பதற்கு உய்நிருமேனியிலேயே இத்தனை அடைவாளாக
விருக்கும்போது, உண்ணல் அதை எப்படி மறைக்கமுடியும்?
என்று கருத்து. 28.

அவதாரிகை:—என்பெருமைபைக் கட்டும் இத்தழம்பு
களிருக்கட்டும்; "கடைவெண்ணெயுண்டவைத் தாம்பே
கொண்டதத்த தழம்பு-உககெல்லாம் அதியும்" (22) என்று,
கடை வெண்ணெயைத் திருடித்திலும்போது கட்டுண்டதக
ஒன்று சொல்லிடு! என் என்கமையைக் கட்டும் இது
உண்மையோ? என்று என்பெருமான் திருவுள்ளமாக,
"வெண்ணெய் திருடித் கட்டுண்டிருத்ததை கீயே அந்நாயே"
என்கிறார்.

ஃபா:— திருபத்தினுலாம் பாட்டு. (ஹீல இதயாதி.) ஹீரல் வாயிலே தோய்ந்தவனவிலே. "வெண்ணெய் கிருங்கி வெறுங்கைத்தை வெற்பிகடையிட்டு" என்றும் சொல்லா நின்றது. "ஹீரொடு வாய்தோய்ந்த" என்றும் சொல்லா நின்றது. இவை எங்கனே சேரும்படி! என்று பின்னை திருநாறையூரளரப் பட்டாரக் கேட்க. "இவனுக்கு என்றும் திருப்பணி திதுவன்றோ? ஒருநாள் அங்கனுமாகிறது. ஒரு நாள் இங்கனுமாகிறது." என்று அருளிச்செய்தார். "வைகலும் வெண்ணெய் கைகலந்துண்டான்" என்கிற

உரை:— திருக்காவையிலே அளவித திருப்பவளதத்தே வைத்த வெண்ணெயை அழுதுசெய்தகுளுவதுக்குமுன்பு வாயதுகையதாகக்கண்டு இடைச்சியானவன களவுக்குப்

ஃபா:— (ஹீரொடு வாய்தோய்ந்த வெண்ணெய்கண்டு) திருக்காவையிலே அன்னை, நிருவாயிலே வைத்ததித்தனை; அழுது செப்பவும் பெறவிட்டை; அதற்குள் தடுத்துக்கிட்டானே தாய் விருத்தவன்! அழகசெய்தபின்பு கட்டுப்பட்டாலும் ஆதி விருக்கலாமே! வாய்ப்படுப்போது வாயது கையதாக கட்டி கிட்டானே! "வெண்ணெய் கிருங்கி வெறுங்கைத்தை வெற்பிகடையிட்டு அதன் ஒசைகேட்கும் கண்ணிரான் கற்ற கை" [பெரிபாழ்நிறு 2.9.1] என்று வெண்ணெய் முழுவதையும் உண்டதாவையும் சொல்லுகிறது. 'ஹீரொடு வாய்தோய்ந்த' என்று வாயில் தோய்த்தவித்தனைபே பொழிய உண்ணவிட்டை என்றும் சொல்லுகிறது; இவைபோன்றும் எப்படிப் பொருத்தம்?" என்று பின்னை திருநாறையூரளரப் பட்டாரக் கேட்க. "வைகலும் வெண்ணெய் கைகலந்துண்டான்" [நருவாய் 1-8-5] என்றபடியே இவனுக்கு வெண்ணெய் சுவைசெய்து உண்பதானே திருப்பணி; ஒருநாள் உண்ட பின்பும் பிடிபடுவான்; ஒருநாள் வாயிலவைத்தவுடனும் பிடிபடுவான்" என்று பட்டார் அருளிச்செய்தாராம். இவ்வை நிற்றல் பெரிபவாக்கான்பிள்ளை ஃபாக்யானத்திலுள்ளது. வெண்ணெயை உண்டா? என்றால், 'திருமேனக்குச் செருமே' என்று பதறுவதும், வாய்தோய்ந்தவுடன் பிடிபட்டானான்

படியே, (உரல் இதயத்தி,) உரலென்றும் அயலென்றும் பிரித்துக்காணப் போகாதபடி கட்டின அன்று. (குரலோ வா? உரலி) அழப்புக்க தவறிய மாறுதல் ஏங்கிய ஏக்கம் கிழ்விழாதே. நினைத்து இப்படி அழாதிதகச் செய்விதையும் பெரிய திருப்பணிகளாயிற்று நினைப்பது. வெண்ணெய் களவு காணும்படி நினைத்து. (அயலார் காண இருந்ததில்லையே) ஐந்துபைசையிலும் பெண்களில் காணாதாருண்டோ? இவ் குலே தெஞ்சு புண்பட்டசெல்லாம் இவன் பட்டபாடு

பெருமிகளினத உரல்களையெடுத்து உணரக்கூகட்டின் வன்று கூப்பிடுகிற கூப்பிடு உச்சிவிடுவிடாதபடி வாயவிட்டு அழமாட்டாமல் விம்மல் பொருமலாய் ஏங்கிக்கொண்டு அவ்வளவிற்கும் 'வெண்ணெய் கொடுக்கிறதா? அது களவு காணும்படி எவ்வளவு?' என்று இத்தையே உருவ நினைத்துக்கொண்டு, உன்னலே புண்பட்ட இடைப்

புள். 'உன்னலும் பெற்றுகொள்ளு.' என்று வலிநெரிவதும் ஆற்றல்களுக்குப் பண்புகளாகவோ இரண்டுவிதமாகவும் அது வந்திருக்கக் குறைவில்லை. (உரலோடு உறப்பினித்த கான்று) இவன் வெண்ணெய் களவுகொண்டதைக்கண்டு உரல்பொய் விடுத்த குற்றத்திற்காக, இருவருக்கும் தண்டிப்பாக, இருவருக்கும் வாசிதெரிவதபடி ஒன்றாகப் பிணைத்துவைத்த போது. (குரலோவாது) அழும்போது தவறிய மாறாடாமல்; ஒரே மனத்தோடும். (ஒவாது ஏங்கி) எத்தமாம். ஏங்கிய ஏக்கம் கிழ்விழாதபடி என்னக. (ஏங்கி) அழப்புக்கவுடல் கொலை எடுத்துக்காட்டுவானாகவாயோ, அழவும்குடிவாயும், விம்மல் பொருமலாய் ஏங்கிவந்தபடி. (நினைத்து) இந்நிலையிலும் பெரிய திருப்பணிகளாயிற்று நினைத்திருப்பது. 'எங்கெங்கு வெண்ணெயிருக்கிறது; அந்த எப்படி பெப்படிக்க களவுகாண லாம்?' என்னுயிற்ற நினைத்திருப்பது. கையிலே தழும்பெறி யவன் எனக்காட்டுமபடி. வயிற்றில் தழும்பெறக் களவுகண்ட தாமோதரானன்றே. (அயலார் காண இருந்ததில்லையே?) ஆப்ப் பாடியில் பஞ்சவகையும் குடியிற் பெண்களில் காணாதா ஒருவர் உண்டோ? உன்னலே புண்பட்ட இடைப்பெண்கள் அத்தனை

காணவருவர்களிறே. 38. "அந்நகரம்: குருநகரம்: கருநகரம்"
(அத்யந்தகடை: புண்யபாகபரிமளாவ ப, மமபாதுதே) பூம்தி-
(ஒரு கோதுமணவையுமாக) இவ்வகை கட்டிவைத்தது ஒரு
கடலுத் தேக்கிவைத்தாற்போலே காணும். (உரை) இவ்
வடிவு காணவேணும்; இவ்வடிவோடே கூட வார்த்தையும்
கேட்கவேணும்; பொய்பாகிம் உரலோடேகூட சூழ்ந்துக்
கொண்டு புறப்படுவதே?

(விசை இதுவரதி,) வயிறுவளர்த்து அகப்படப்பெற்
றேமோ? மிடற்றுக்குக் கீழிழிப்பெற்றேமோ? (உரையாது)
உரலோடு தன்னோடு வாசியில்லாம, (தூரமேசவரது)

பெண்கள எல்லாரும் 'களவளவகு இதனையும் வேதனும்'
என்று சிந்தித்தகொண்டு வந்து காணும்படியாக, கரு-
தாத்தையுடையகொண்டு இருந்தியேமோ? கட்டுண்ணப
பெற்ற ஹவததா? லே ஒதுவதளவாத கூடலபோன்ற வடி-
வையுடையவன்! நீ இதனை உண்ணப்பவாகச் சொல்லி
காண!

பெரும் 'என்னதுக்கு இதவும் வேணும்; இவனும் வேணும்'
என்று சிந்தித்தகொண்டு காணும்படி இருக்கவிருப்போ? நீ?
[இருந்தியே?] பெருப்பவ பெற்றவப்போலே இருக்க
விருப்போ? நீ? இவ்வகைவைக்கண்டு நான் உகப்பேனே?
என்ன, — (ஒங்கோதவண்ண) இதை நான் சொல்லுவதைக்
கேட்கும்போதே ஒங்கின்கீழ் கூடப்போலே ஒளிக்கம் நீ,
அக்காரத்தில் எத்தனை உகந்திருப்பாய்? அடியார் கைவரக்
கட்டுண்ணகயானே. அக்கைட்டிப ஆறப்போலே அகலக்கிற
படியைக் சொல்லுகிறது. (உரை) "அந்ருதம் கோத்தபூர்வம்
மே ந ச வக்யே கதாசை" [மா-தி 7-22] [நான் முன் பெரு-
கொன்னதுமிகிலு: ஒருபோதும் இதைக் கொல்லவும் மாட்டேன்.]

ந, பெரு: பதேத் ப்ருதி, வீ ஸீர்பேத் ஸ்ரீமவாத் ஸகலிப, வேத்.
ஸூர்பேத் தோயநிதி, க்ருஷ்ணே! ந மே மோக, ம் வசோ

ப, வேத் || [புர-உத-70-4b]

அழகுபுகவாதே. "இக்கோலுண்டு" பார்" என்ன, ஏங்கி நின்றாய். (கிளைந்த) வெண்ணெயை நினைத்திருக்கை. (அய்யார்காண) பஞ்சவகை குடியில் பெண்களையு; அவர்களை பத்தித்துத்தான் அகப்படாதிருக்கும்; அவர்கள் இவன் அகப்படவல்லவனே என்றிருப்பர்கள். (குருந்தியபே) சாமஸ்ததை சாவணன் மறக்கில் மறக்கலாம். (உவமையு) தெருக்குண்கையானே வந்த பூர்த்தி. (உரை) 24. "ச சே ரீர" (த மே மோக,ம்) என்னும் நீ சொல்லிக் காண். அவர்ப்த வமஸ்தகாமன் குறைபாய் அருவதே! ஸர்வரக்தி மிடுக்கின்றியொழிவதே! ஸர்வஜ்ஞன் புரையறுவதே! 24.

25. உரைமேற்கொண் டென்னுள்ள மோவாதுரப் போதும் வரைமேல் மாதகமே போல - திரைமேல் விடத்தானாக் கிண்டானாக் கேழலாய்ப் பூமி விடத்தானே பேத்தி பெறும்.

இவ்வாறு இவன் வடிவு காண வேண்டுமென்றும், மாறாததை கேட்க வேண்டுமென்றும் போலேசானும் ஆகை 24.

[கருவியைப்! ஆகாயம் மேல் ஈறக்கடும்; பூமி எக்க வகக்கடும்; ஹிமாசலபரிவதம் தூளாகக்கடும்; அமுத்தாய் உற்றக்கடும்; என்னுடைய வர்த்தை வினாகது] என்னும் ஸத்பலாகப்பனான ரீபே உரைப்பாராக. (உரை) இது எப்படிப் பொருத்தம் என்பதை ரீபே உரைப்பாய் என்றமாம். அவர்ப்தவமஸ்தகாமனாய் (வேண்டுதல் கேண்டாமைவிலாதவனாய்) இருப்பவன் ஒன்றைப் பெறாமல் அழலதே! ஸர்வரக்தியுடையவன் ஓரபரிவகையாலே கட்டுண்டதே! எவ்வாமறிந்தவன் அகிழ்க்க வழிவழியாமற்போவதே! பிரானே! இவைபெய்க்காய் எங்ஙனே செரும்படி?—என்பதை ரீபே உரைப்பாராக. (ஒக்கோதவன்னு உரை) அப்போது உன்மேலிழைகு எப்படியிருந்தது என்பதை ஒருபுடைகண்டேன்; அப்போது உன் சொல்லிழைகு எவ்வன்னாயிருந்தது என்று காணவாய்ப்படி ஒருவர்த்தை சொல்லுவாய் என்பதாகவும் கொள்ளலாம். 24

பதவுரை— வரைமேல் — மலையின் மேலே, மரதகமே போல — மரதகமணி பதித்திருப்பது போல, திரை மேல் — பாறகடலின் மேலே, கிடந்தாண் — பள்ளிகொண்டபடியா, கேழலாய்-வராதறுருவியாய், பூமி-உலகத்தை, கீண்டாண் — (அண்ட, பித்தியில் சினரும் ஒட்டு விடுவித்து, கிடந்தாண் — எடுத்தவனுடன் உயிராக, என் உன்னை — என மனமாவது, ஓவாது — திட்டமிட்டாமல், எப்போதும் — எல்லாக் காலத்திலும், உரைமேற்கொண்டு — உரைப்பதில் ஈடுபட்டு, ஏத்தி — (அவனுடைய கல்யாணகுணங்களைப்) புத்திந்து, எழும் — உயர்த்துபோகும்.

அவ— திருபத்தத்தாம் பாட்டு. இவனுடைய இந்தீகை அநுபந்திதாம் வேருகரும் போதுபோக்க வெண்ணுது என்கிறார்.

அவதாரிகை — அவன் ஓவாதே அழுதபடியைக்கண்டு இவரும் ஓவாதே ஏததத தொடங்கினார்.

உரை— ஒரு மலையின்மேலே ஒரு மரதகியி படித்தாற போலே வைக்கப்பட்டதாலே அகியெறிகிற திருப்பாற கடலிலே கணவனாகத்ருளினவனாய், சிறுக்கன ஆரத்தீ தீர்க்கைக்காக வரலிபுறமாய்த தூணிலேவந்து நோற்றி விரிசனாகிப் பிளந்து பொசுட்டவனாய், மறாவாசுறமாய்

அவதாரிகை— அவன் கிடாமல் அழுதபடியைப் கண்டு ஈடுபட்டு, இவர் கிடாமல் துதித்தபடியைப் சொல்லுகிறார்.

வ்யா—(வரைமேல் மரதகமேபோல) ஒரு மலையின்மேலே ஒரு மரதகமே படித்திருப்பதுபோலே. (திரைமேல் கிடந்தாண்) தன் ஸ்பரிசுத்தாலே அகியெறியும் திருப்பாற கடலிலே கணவனாகத்தருளினவன். (கீண்டாண்) பிரஹ்மனான சிறுவனைப்பெற்ற தந்தைய துன்புறுத்த, அவருத்தம் போகக்கூக வரலிபுறமாய்த தூணிலே நோற்றி, இரணியைப் பிளந்தவன். (பூமி கீண்டாண் கிடந்தாண்) என்று கட்டி வரணசெஷ்டதமாகவும் கென்னவன்

வயசு: - (உணர்மெய்கொண்ட) மேலான உரையைக் கொண்டு, அதாவது வாக்குக்கு விஷயமானத்தைக் கொண்டு, அன்றிக்கே, உரைக்கையிலே மேற்கொண்டு, அதாகிறது—சொல்லிச்சொல்லுகையிலே விளர்ந்து. (என் னுள்ளபேரவா தெய்வோதம்) என்னுடைய ஸ்ருத, பரமனது உச்சிவிடுவிடக்கடவதற் றிக்கே. ஸ்வரூபம் ஒரு காலாக அழியுமோ? ஒருமையிலே ஒருமாதக கி, சிவானது பரம்புராறப் படிந்ததாற்போலேயாயிற்று திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்த் தருளினபோது இருக்கும்படி. ஸர்வேஸ்வரனாய், ஸர்வஸக்தி பரமவருடைய ஸௌலப், ப சரிதங்களைச் சொல்லுகக்கு.

(என்னுள்ளம் இதுபாதி) த, ரஸவ்ருத்திகளுள் என்னு டைய மதஸ்மானது இடைவிடாது. (எப்போதும் ஸுத் யாதி) ஒரு பர்வத சரிக, ரத்திலே இந்த, ரதீமணி இருந்

பரமபாதினே கவனத்து அண்ட, பி, ததியிலே ஓட்டின (புமிபை துட்கெடுதற்கொண்டு ஏறினவகை வனது ஸடா) ஓடுதது, பமானது உரைக்கையிலே தத்பரமாயக கொண்டு & சரியிடுவிடாதே ஸாயகாலத்திலும் இவைய, துளவங்கைச் சொல்லிப் புகழ்ந்து & ஜஜீவிவா நிறுதும்.

(சேழலாய் பூமி இடத்தாண்) பஹாகரஹமாய், — பிசுன பத்திலே துன்புற்று அண்ட, சகவரிலே ஓட்டின பூமிபைக் குத்தி எடுத்துக்கொண்டு வந்தவனை. (சேழலாய்ச் கீண்டாண் பூமிவிடத்தாண்) என்று கூட்டி, வராஹமாய், பூமிபை அண்ட, சகவரிலிருந்து பிளந்து, பின்னரே குத்தி வேடுத்து ஸ்வந்த, ரனத்திலே வைத்தவனை என்றும் கொள்ள னாம். (விடத்தாண் கீண்டாண்) துன்புற்றவரைக் கீண்டால் படுக்கை அடிக்கொடுக்கும்படி. “கீண்டாண் பூமிவிடத்தாண்” என்னகயாலே ஸரிமேஸ்வரன் என்றும், ஸரிவரத்தி பென்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. “சேழலாய்” என்றதால் ஸௌலப், ப ஸௌலிக்யங்கள் காட்டப்படுகின்றன. (என் உச்சம்) இக் கு, ணங்களை) & ஓபட்டுள்ள என் நெஞ்சு; அடியானுள் ௫-ந் 18

தூத்போலே விளங்குகிற ஸமுத், சாராயிபானவன். (பெரு
தலைக் கண்டனம்) அர்த்தகரத் கண்டனம் படுக்கை
அடிக்கொதிக்கும்படி. (பெருதலை) உறுதித்து உறுதிக்கும்.

அவ் (பெருதலை) இவனுக்கு தின்பவும்
பேச்சும் வெண்ணிலை அடகுற்போலே. ஆழ்வார்க்கு
தின்பவும் பேச்சும் இவன் பக்கலிலே அனபடி சொல்லுகிறது.

வ்யா— (பெருதலை) வாக்குக்கு விஷயமாகக்
கொண்டு. வாக்குத்தொடர்பை மேற்கொண்டு என்னவுமாம்.
(பெருதலை) அந்தமேலே மாதகம் கிடத்தாற்
போலே திசைமேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். (பெரு
தலை) இவ்வுதல் வரஹருயியாய்ப் புகரு அண்ட, பி, ததி
யித்திக்கும் ஒட்டுவிடுகிறது பூ, மியை இடத்தவன்.
(பெருதலை) ஏததி உறுதியியாநின்றது. 25.

பெருதலைக் கண்டனம் என்ற பெருதலை கண்டனம்
கொண்டு. உறுதிப்பாடு மான பரிந்துரைக்கொண்டு என்
னவென்ற. (பெருதலை) (பெருதலை) (பெருதலை)
என்று உறுதிப்பாடு மான பரிந்துரைக்கொண்டு
ஒருபடி குறுகு குறுகு மான பரிந்துரைக்கொண்டு
கொண்டு ஒதுக்கப்பட்டு மான பரிந்துரைக்கொண்டு 26.

என் பெருதலை: என்னதும் முன்னிற்கும் என் பெருதலை,
(உறுதிப்பாடு) உறுதிப்பாடு வேறுபாடு, 45-பாடு,
உறுதிப்பாடு, 45-பாடு, 45-பாடு, 45-பாடு, 45-பாடு, 45-பாடு,
மான். மேலான உறுதிப்பாடு மேலும் மாதவானவர்களைக்
கொண்டு என்னுமாம் (பெருதலை) இவ்வுதல் கண்டனம்
செறிதும் (பெருதலை) (பெருதலை) (பெருதலை) (பெருதலை)
செயல்களையும் உறுதிப்பாடு உறுதிப்பாடு உறுதிப்பாடு
இவ்வுதலே உறுதிப்பாடு என் பெருதலை (பெருதலை)
(பெருதலை) [பெருதலை 3-9] என்னும் திருவாய்மொழியிற்
போலே சேதநாமாநியாவே என் பெருதலை என்னதும் முன்
கின்று உறுதிப்பாடு என்னதும். 27.

26. எழுவார் விடைகொள்வா நீந்துறா யான
வழுவா வகைநீனைத்து வைகல்—தொழுவார்
வினைச்சடரை நந்துவிக்கும் வேங்கடமே வாழோர்
மனச்சடரைத் தூண்டும் மலை.

பதவுரை:— எழுவார்— அங்கு, அங்கு மலர்களால் நுழைவதாய்ந்துவரும், விடைகொள்வார்— (அம் பெயராகியவர்) நுழையுமாறு படுத்துப்பாரும் மலகால் யடுத்துக்கூடும், என் துழாயான நுழைய துழையினால்வைய யுடைய எம்பெருமானை, வழுவா வகை நீனைத்து— பிரி யாய்விடுக வேண்டுக என நீனைத்து, வைகல்—தினந்தொறும், தொழுவார்—வகைவாய்மலர்களான பசுவைப் பார்ப்பதாய் கருதப்படுக இம்முறைகளையு, வினைச் சடரை— (அவ்வாற் கருதப்பட மாட்டாதது) வினாவினா பார்ப்பதே, நந்துவிக்கும்— அங்கும், வேங்கடமே— திருமலைமேலேயு, வாழோர்— உழைப்பவர்களையு, மனச்சடரை— திருவுள்ளம் மனம் எனவரும், தூண்டும் மலை— தூண்டுகின்ற மலையாகும்.

அவா:— திருபத்தாரும்பாட்டு. (எழுவார்) எல்லார்க்கும் நினைவும் செயலும் ஒக்கப் பரிமாறலாவது பரமபதத்திலே யன்றோ? என்னில், நித்யஸூரிகளுக்கிட அவனுடைய ஸௌலப்யம் காண வருகிறது திருமலையிலேயன்றோ என்கிறார்.

அவதாரிகை:— அவ்வவதாரங்களுக்கப் பிற்பாடதானார் இழாவைப் பரிஹரிக்கைக்காகத் திருமலையிலே வந்து ஸந்திசிறிதனுஞ்சுன் என்கிறார்.

உரை:— “போற்றிமென்று பற்றெழுவர்” என்கிற படியே, “எவ்வருத்த—அவ்முதமனை திருவுடையார்—அருத்ததத்

அவதாரிகை:— வாரண காசியிலுந், பவதாரங்களுக்கப் பிற்பட்டவர்களுடைய குறைவைப் போக்குவதற்காகத் திரு மலையிலேவந்து, அவ்வார்க்கும் அருகில் கிற்கினுன் என்கிறார்

வ்யா:— (எழுவார்) “பொருள் கையுண்டாய்ச் செல்வக் காளில் போற்றி என்று ஏற்றெழுவர்” [திருவாய் 9-1-5]

இவ்வாறு தாங்கள் பிரிபாதொழியவேண்டும் என்று நினைத்து, காலமெல்லாம் தொழுவார்கள். (பிரிபாதி) ப, க, லத் ப்ரஃப்திவிசோதி, ஆத்மப்ரஃப்திவிசோதி, ஜ்வர்வ்யப்ரஃப்திவிசோதி, ஆன பரமங்களை, எளிற தெருப்பை அறித்தாற்போலே தரிப்பதற்கும் வேங்கடமே. (பிரிபாதி) ப்ரஃப்தி, நித்யஸூரிகளுடைய கிளர்ந்த மனஸையை 'அவனுடைய செவ்வப்பம் காணப்போகிகோன்' என்று கிளர்ந்ததாற்கும் திருமலை, காலாந்தரமாயு, லததிறிதம.

(வினா எண் 97) பாயோஜதம் கைபுருத்தலாதே போவார் ஐஸ்வர்யாவர்த்திகள். (விடை : கொள்வார்) ப,லம் தித்ய மாகையாலே நீட்சி இல்லை கேள்வியில், (விடை : உட்பாட்டி)

[illegible]

செய்ததுமற்றது. ஆக, இவ்வள வாக், கி.தையில் ஆர்த்தனன்
தும். அந்தந்தத்திலேயும் செயல்பட்ட ஸ்தலங்களில்
கருத், 'திருஞான' எனப்படும் கலைகளில், 'திருநா
ளப்பட்டு ப, உத, துத' என்னும் எடுக்கப்பட்டனர். (விதை
கடரை) முன் சொல்லப்பட்ட மூலங்களைப் பற்றி, அவர்களுக்
தின் அவையினால், அவை அமைத்து நடத்தியிருக்கும்
பாஷ்களாவது தெருவை (கந்துவிற்கும் வேங்கடமே) கருத்
தெரிவாதபடி கடைத்தலை அளிக்கும் திருவேங்கடமே கிடர்.
(கருநீர் மனச்சுடரைத் தூண்டும் மலை) அதற்குள் காணியும்
தொடமுடியாதபடி பாம்பத்தின் உக்கும் வித்யவாலிகளின்
திருவுள்ளமாற்ற விளக்கத்தை தூண்டும் மலை ஒரு கடரை
அளிப்பதை ஒரு கடரைத் தூண்டுதலாயிருப்பதை! (மனச்
சுடரைத் தூண்டும் மலை) பாம்பத்தின் உக்கும்போது அவ

இம் மூவர்க்கும் உத்தேசரூப விரோதினைப் போக்கும்.
தத்துவிக்கை - அவிக்கை. (வா. 10.10.1.1) இவருள்
ளார் "ஒழியில் காலம்" என்ன, அவருள்ளார் அகலலையென்
என்னச் சொல்லும். 26.

27. மலையால் குடைகனித்து மாவாய் பிளந்து
சிலையால் மராமாமேழ் செற்று—கொலையாபிள்
போர்க்கோ டொசித்தனவும் பூங்குருந்தம் சாய்த்தனவும்
கார்க்கோடு பற்றியான் கை.

பதவுரை:- மலையால்—கொலையத்தக்கவாழ்ந்தவர்க்கொன்றது.
குடை கனித்து—சுண்டவாகக் கனித்தும், மாவாய் பிளந்து—
குதிரையாய் வந்த கேரீ என்னும் வண்டியைச் சொல்வது
பிளந்தும், சிலையால்—வில்லாசிக், மராமரம் ஏழ் செற்று—
எவற் மராமரங்க்கையம் துண்டித்தும், கொலை யாபிள் -
கொல்லுவதற்காக வந்துள்ள வாகையான், போர்க்கோடு
ஒசித்தனவும்—சண்டை செய்யும் துண்டித்தவரும் பூங்குருந்தம்
சாய்த்தனவும்—பூங்குருந்தம் துண்டித்தவரும்.
கார்க்கோடு—மரம் மரம் முறுங்கு
ஏங்குந்தாக, பற்றியான்—பிடித்துவந்துகொண்டவன், கை—
திருக்கைகளையாவும்

பாபாக்ஷனிலை உருத்தெரியா நபடி கமலம் மலம் துறையெ
காணும், அன்புநாட்ட பாபகந்தரான கந்தையான்களுடைய
திருவள்ளமாகிற வினக்கை, அவன் மீளா புகழ்நூறு
பலத்தின் ஸாத்தையைய வந்திப்பித்தக்கொண்டு
பிரியாநிக்கும் மலை. 28.

துகடய ஸௌப்ய ஸௌரீய வத்தஸ்யநித்ருணங்
கன் பகவினக்குப்போலே பிரகாசமற்றிருக்குமாகையாலே,
அவற்றை அதுபவிக்காத குறையாலே ஸூரிகளின் மனச்
சுடரும் மங்கியிருக்கும். இங்கு அவை இருட்டதையின்
விளக்குப்போலே பிரகாசிக்கையாலே, அக்துணங்களை
விரோஷமாக அதுபவிக்கச் செய்வதன்மூலம் திருநெருக்கடமலை
ஸூரிகளின் மனச்சுடரையும் துண்டிவதாதெது. 26.

|| திருவாய் 3.3.1. || திருவாய் 6 10.10.

அவை—திருபத்தேனாழ் பாட்டு, (மலை இய்யாதி) திரு
வேங்கடமுடைபாணமுடைய திருக்களையம் பாத்ததார்போகே.

வ்யா—(மலை பாணமுடை கூறித்து) வந்தத்துக்குக் குடை
அபேஷிதமிதே. இத்திரன் ஆனார்பாக்குதியல்லாமை

அவதாரிகை—அம்மலைபாணமுடை கூறித்து திருக்களையம்
முடைபாணமுடைய பாணம் துடிக்கக் கண்டபொருது
அவதாரிகையில் விசேஷப்பிக்கத்தலப் பொடிபடுத்தின
விடபாணமுடையும் காணலாம் என்பதிறர்.

உரை— இத்திரன் பாவித்திரித்த சம்பந்தத்தில்
தமிழ்பாணமுடை அபேஷிதமிதே என்கையிற்றகையம் பாணம்.

அவதாரிகை—திருமலையிலே எழுந்தருளியுள்ள நமசிவாய்
முடைபாணமுடைய தேவனின் துடிப்பைக் காணும்போதே
அவதாரிகையில் எழுந்தருளியுள்ள பொடிபடுத்தின விட
பாணமுடை எல்லாபாணமுடை காணும் பொடிபடுத்தும் எனவறர்.

வ்யா—(மலைபாண முடை கூறித்து) ஆயிரகண எழித்தும்
விஷயத்தில் இத்திரன், திருக்களையம், ஒரு மலைபாணமுடை
விடபாணமுடை உணர்த்துவதற்காக. இத்திரனுக்கிட்ட சொந்த
மலைக்கிடும்படி, கண்ணன் விடபாணமுடை, அவன் சீமணப்படி
ஆயிரகண மலைத்தப் பூசாபிடி. பசிப்பிணிபாலே கோபங்
கொண்ட இத்திரன் பொழிந்த கம்மலையாலே கந்துகளும்,
பகற்களும், தேர்புகளும், இடைபுகளமுடைய திருவாய்ப்பாடி
முழுதகபிடி கோபமுடை அவன் அழித்துப்போகதபடி கோபுரத்
தாண்டிலையாக் கண்டபாணமுடை பிடித்து எழித்ததைத் சொல்லு
கிறது. (மலைபாண) கைக்கெட்டினை அந்த கோபுரத்தின்
மலைபாணமுடைய கைக்கெட்டினை எழித்தான் (குடை
கூறித்து) குடைபிடிப்பவரைப்போல, பகைகைத் தகையோக்கிக்
குடைபாணப்பிடித்து, மலைபாணமுடை அழித்துவிடுவான் என
படாதுபடி எழித்து, மலைபாணமுடை குடைதானே கொண்டிருந்து,
ஒருவர்களுக்காகப் பஞ்சகைகை குடிபாணமுடைய மலைபாண
குடைபாணமுடை பிடித்தான் “இத்திரன் அகத்தன்மை கொண்ட

யானே பசிக், காணத்தானே செய்தானாயில், மனைய எடுத்து
தம்மை நோக்கிக்கொள்வோமென்று மனையைக் குடைவாகக்
கனித்து. (மாவாய் பிணத்து) பண்ணின் பராதிகூலயத்தின்
கனத்தானே கோரியைக் கொன்று. (சிறை நுதலாத்து)

குடைவியைப் பாவையர் போலே சிறைமேலதாக எடுத்து பணித்
தத் தள்ளி விடும்படியாக வந்த கோரியாகிற குதந்தா
யினையுடைய வாயை இருபனவாகக் கிழித்துப் போட்டு,
கைத்திரியத்திற்கு வந்தபாடுகெடுத்த திருவெனையே
ஒரே பித்தை விவரமென்பிக்கைக்காக மராமரம்மெனையும்கூட
இழிப்போய்த், எடுத்தகடர்களைக் கொன்று மறப்பும்

வனகளை; பசிப்பணியாலே செய்தானே பாவைய; அவன் புரதுகளு
குப்போது இப்படியும் கைமரக்கெடுப் என்று இருக்கைக்குக்
காட்டுவோம்" என்றும் திருவுள்ளத்தானே, இந்நாளை தண்டிக்
காமம், மனையைக்கொண்டு ஆபிரகைக் காத்தான கண்ணை.
(மனையாக் குடைகனித்து) அடித்தகடநாணமீத்தான இவன
கிணத்தால் மனையைக் குடைவாகவும் ஆக்குவான் என்று
கருத்து. (மாவாய் பிணத்து) சிங்காரணமாகக் கண்ணையே
விழங்கவேண்டும் என்று குதிரையுக்கொண்டு வக்க கோரியின்
வாயை வாயை நனைக் கொடுப்பதுபோலே விளையாட்டாக
இரு பிணவாகக் கிழித்து. இத்திரம் பசிப்பணியாலே நலிந்தா
னாகையாலே அவனை தண்டிக்காமல் தமரைத் தானே நோக்
கினாக். கோரி காரணமில்லாமல் கொடுக்கத்தானாகையாலே,
அவனை கழித்தேறிட்டாக். (சிறையாக் மராமரமேற் செத்து)
கைத்திரியையும் அவதரித்த ராமாவதாரத்திலே, கைத்திரியர்களுக்குப்
பயிற்சியாகையே, எப்போதென்றபடி கட்டமாக நின்ற
எழு மராமரக்கனையும் ஓம்பலையே, ஸூக்தியனுக்குத் தன்
புலத்திலே நம்பிக்கை பிறப்பதற்காகத் தனித்து கழிச்செய்து.
இதுவும் அடித்தகடநாணமீத்ப்பத்தைக் காட்டுவதே.
(மனையாக்...செத்து) குடைவீச் செப்பும் பாக்கறப்பது, தயிரி
கடைவது முதலான செய்க்கொள்ளும் மூன்றை உரத்தாலே
யாடிருக்கும்; அந்த ஸூதிரியிலே பிறந்தமைக்கேற்பக் கண்ணை
தன் மூன்றைபுரத்ததைக் காட்டும்படியாக மனையைக் குடைவாகப்
பிடிப்பது, மாவாய்ப்பிணப்பது ஆகிய காரியங்களைச் செய்தாக்;

அவதாரத்துக்கடுத்த ஆயுதத்தாலே மராமமேறையும் செற்று. (கொலையாக்கி) கொல்லக்கடவதாக நிறுத்தின குலவாபீட்டித்தினுடைய பொராதின்ற கோட்டை அநாயாஸேந முறித்தனவும். (பூங்குருத்தம் சாய்த்தனவும்) பூப்பறித்தனவும். (கார்க்கோடு) மரமஹாமாய் முழக்கத்தை உடைத்தாயிரக்கும் என்கை. அன்றிக்கே, திருக்கையிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜநயம் இருந்தபோது மேகத்தைப்பற்றி

அவளாயிட்டுத் தந்தாய். (பொருளாகக் கல் பர் மரமாவ கொம் எனப் பிடுங்கிப் பொலிட்டனவும். கண்டாயிற்று ஆகர்த்தக மாய்ப்படி ஸ்ரீபாங்கிட்டப் பூத்துக்கிடக்கிற குருத்தை யோ

கைச்சார் செய்யும் அருஞ்செயல்களைக் கண்ட விண்ணிலோ யிருக்கிற; அந்த ஜாதிவிலே பிறந்தவை கோற்ற இராமன் விண்ணிலே வற மரமங்கனையும் வித்ததினான் என்றும் அவதாரத்தில் (கொலையாக்கி) கொல்லக்கடவதாக நிறுத்தின குலவாபீட்டித்தினுடைய பொராதின்ற கோட்டை அநாயாஸேந முறித்தனவும். (பூங்குருத்தம் சாய்த்தனவும்) பூப்பறித்தனவும். (கார்க்கோடு) மரமஹாமாய் முழக்கத்தை உடைத்தாயிரக்கும் என்கை. அன்றிக்கே, திருக்கையிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜநயம் இருந்தபோது மேகத்தைப்பற்றி அவளாயிட்டுத் தந்தாய். (பொருளாகக் கல் பர் மரமாவ கொம் எனப் பிடுங்கிப் பொலிட்டனவும். கண்டாயிற்று ஆகர்த்தக மாய்ப்படி ஸ்ரீபாங்கிட்டப் பூத்துக்கிடக்கிற குருத்தை யோ கைச்சார் செய்யும் அருஞ்செயல்களைக் கண்ட விண்ணிலோ யிருக்கிற; அந்த ஜாதிவிலே பிறந்தவை கோற்ற இராமன் விண்ணிலே வற மரமங்கனையும் வித்ததினான் என்றும் அவதாரத்தில் (கொலையாக்கி) கொல்லக்கடவதாக நிறுத்தின குலவாபீட்டித்தினுடைய பொராதின்ற கோட்டை அநாயாஸேந முறித்தனவும். (பூங்குருத்தம் சாய்த்தனவும்) பூப்பறித்தனவும். (கார்க்கோடு) மரமஹாமாய் முழக்கத்தை உடைத்தாயிரக்கும் என்கை. அன்றிக்கே, திருக்கையிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜநயம் இருந்தபோது மேகத்தைப்பற்றி

விருந்த சங்குபோலே இந்நந்தென்கை. இடையர் செய்வ தெல்லாம் முன்கை உததாலே, சுதநிபர் என்றும் வில் லாலே என்னுமிடம் தோற்றுவிற்று. ஸ்ரீபாஞ்சஜத்யம் பிடிக்க வும் பொருத ம்ருது, வான கையைக்கொண்டு விடர் துதெல் லாம் செய்தது.

அவ: - சேஷ்டதங்கனிலே உருகுகிறார். ஸுருமாசமான கையைக் கொண்டே இப்பெரிய செயல்களைச் செய்வதே! செய்வாதின்றால் அதாவாலேந் செய்வதே!

வ்யா: - (பரிபரிதாதி.) மலையாக விதிபோகங் கொண்டானே? (மாவாய் பிளந்து தாரதாதி, கன் கூப் பிடும்படி வதத கேசியை தெட்டிக்கோரை கிண்டாற்போலே கிண்டு. (விவாதிதாதி.) எய்வலொண்ணுதபடி திரைநின்ற மராமரங்களை. (காந்தியாதி.) கொலையிலே உற்ற ஆண். (புள்ளாதி.) தலைததுப் பூதது தின்ற. (காந்தியாதி.) குளிர்ந்தது ஸ்ரமஹாமாயப பெருத்து முழங்குகை. ஸ்ரீபாஞ்ச ஜத்யம் தொடர்ப்பொருத கைவிடர்! 27.

28. கைய வலம்புரியும் தேமியும் கார்வண்ணத் தைய மலர்மகள்தின் குகததான் - செய்ய மறைவான் தின்னாந்தியான் மாமதன் முன்றெய்த இறைவான் நின்னுகத் திறை.

பதியுள்ளது தன்னி வந்துட்டவலம். குவரித்து முழுவதும் வலியு வந்தாலே மேகத்தோன் ஒத்து ந்துள்ள பத்பாசன சந்தியத்தாத் துதித்தானி லாண்டிய திருக்கைகள் தமர். 28.

ஒத்திக்குதும் எங்கும், காரமேகவண்ணனின் தருமேனியைப் பற்றிவிருக்கதநாகையாலே. மேகத்திலேயுள்ள சங்கு எங்கு தாகவுமாம். (பதநியான்கை) ஸ்ரீபாஞ்சஜத்யத்தைப் பிடித்ததுய கந்திப்பொருத கையைக்கொண்டு விடர் துவதஞ்செயல்களைச் செய்தது! 27.

பதவுரை:— கார்—மேலார் போன்ற, வண்ணத்து நிறமிடத்தலையும் ஸ்லாபுமற்றதொரு ஸடைய, ஐய — வர் போலோ! வலம்புரிவும் — முன்பு வுள்ளதாயும், தேயிவும்— திருமார்பாரை யானும், கைய—கைகள்விருக்கின்றன; மலர் மகள்—பூவும் அவதரித்த பெரியபொட்டியாகி, தின்— உண்ணுண்டாய், ஆகத்தான் — திருமார்பில் இருக்கறும்; செய்ய மறைபான்—சங்கைக் காட்டுகையாகிற செம்மை ஸையமுண்டாய் வெகுகூறாத ஒதும் நாவழகன், தின்— உண்ணுண்டாய், உத்தியான்—தருமார்பில் பிறத்தவன்; மா மதின் பெரிய மகள்சை உண்டாய், மூன்று—மூன்றுகளை யுள், எப்த—உம்பெய்து அழித்தவனும், இறைபான்— தன்னை மலர்வாங்கு அடியான்தாவுக்கும் முத்தியன், தின் ஆகத்து—உண்ணுண்டாய் திருமோனயில், இறை—ஒரு பூனை யைப் பற்றிக் கிடக்கிறவன்.

அவா:— இருபத்தெட்டாம் பாட்டு. (ஸகலித்யாதி) ஐய் வர்யம் சொல்லுகிறதென்னவுமாம். தீர்மை சொல்லுகிற தென்னவுமாம்.

அவதாரிகை:— நுகமேலேயே எழுந்தருளிக்நின்ற திரு வேங்கடாருடையான் திருமேனியில் அழகுத் தூணாய்மறம் மரீசரத் தூணங்களும் கிடக்கித் தோற்றுகின்றது கிடை என்சிறுதி.

அவதாரிகை:— திருமேலிலே எழுந்தருளிக்நின்ற திரு வேங்கடாருடையாக் திருமேனியிலே அழகுத் தூணாய்மறம், மரீசம் முதலான தூணங்களும் ஒளிகிட்டுப் பிரகாசிக்கின்றன என்கிறார்.

மயா:— (என் வண்ணத்தைய) மேகம்போலே நாடங்களை ஆற்றம் வடிவையுடைய ஸ்வாமியே! (கார் வண்ணம்) கைம் மாறு வேண்டாத வன்மை முதலான தூண்களாலும் மேகத்தை ஒத்திருப்பவன். வடிவிலேயே தூண்கள் பிரகாசிக்கிறபடி. (ஐய) கைம்மாற வருதாமல் உதவுமவனா விரும்பத்திருந்தே நீ இயற்கையிலேயே அணவாக்கும் ஸ்வாமி

தான்) அலர்மேல் மங்கையுறையார்வன். (பா.க. பி.த.பா.தி.)
 ஊரைக்கட்டுப் பேரைப்படைத்தான். கோட்சொல்லி பர
 ணித, த.ரா.மா.போலே. ஆகத்தில் ஏகதேயத்தைப் பற்றினு
 னென்னுதல். ஆகத்தைப்பற்றி இறையானுனென்னுதல். 28.

29. இறையும் நிலனு மிருவிசம்பும் காற்றும்
 அதையுளவும் செந்தீயு மாவான்—இறைமருப்பில்
 கைக்கண்மால் பாளை படுதுயரம் காததளித்த
 செக்கண்மால் கண்டாய் தெளி.

பேனையப் பற்றி எய்துனத்கு கதையாக்கன்னான். பெரிய
 மதினையுடைய தீர்ப்புத்தாதி. தீ. த.பா.ம.ப.டி எய்துனிழைத்த
 பார்வையி.மா.பா.பா.பா. குந்தான். உன் திருமேனியை என்
 தேயுதையப் பற்றி எய்துனத்கு கதையாக்கன்னான். 29.

கருணம் தலையுடையன்" [திருவாய் 4-8-1] "எனனைப் பூவனைப்
 பூமகன் தனை வேறின்றி நின் தொழத் தன்னுள் வைத்து"
 [திருவாய் 2-2-3] என்று நம்மாழ்வரைப்போலே அப்பபாபான
 பரமருத்திரர்களுக்கும், அக்வைவான மபரிபரிபாட்டியாருக்கும்
 ஒக்கத் திருமேனியிலே இடங்கொடுத்த எல்லாருளத்தை
 நனைத்து விக்கிஞ்சி. "புரந்தரநாதிகள் எப்போதும் திருமேனி
 யைப் பற்றிப்போகலோ" என்று நஞ்சியப் பட்டரைக்
 கேட்க. "ஒரோ ஆபத்தக்களையே திருமேனியிலே இடங்
 கொடுக்க ஆழ்வார்கள் அந்தையே காய்ப்புற்றுநிஞ்சுகளித்தநினை
 யிறே" என்ற பட்டர் அணிக்செய்தாராம். திருவாய்மொழி
 யிட்டிக் (2-2-3) எடுக்கப்பட்டது இவ்வையிழையாம். (இறை
 யான் நின் ஆகத்து இறை) என்னென்ற பெயர்பெற்ற
 ர்வன் உன் திருமேனியை உபாஸித்து சாவாணுள் என்றும்
 கொள்ளலாம். புரந்தரருத்திரர்களும் தன்னிடப்பற்றி நின்ற
 னத்தை பெறுவார்கள் என்றதாலே இவனுடைய ஐயக்கூப
 லும். "தான் தாயாரையான், உனதூற்றியான் வான்கொள் நீன்
 மழுவானியன் ஆகத்தான் கனனும் எப்புகழ்கொ உன சேமே!"
 [திருவாய் 9-3-10] எவந்தபடியே என்னுளமும் உணரித்தப்
 படுகின்றன. 28.

[illegible]

அவ:— இருபத்தொன்பதாம் பாட்டு. (இஹயம்) ஐயர்
வர்ப்பம் கண்டு அஞ்சவேண்டா; ஆதிதபாசநந்தர்யமே
அவருக்கு ம்லக்பம் என்கிறார்.

வாய்: (தொண்டி) பரவதத்திவிதப்பைச் சொல்லு
விறது. (தொண்டி) இக, த, காகாய் விளையுதி

[illegible]

உரை:— பரமபதத்திலே மெய்யான அறிவுத் தன்மை (தேவாநித்யம்) அறிந்ததான பரிசுத்தம் பரமபதம், பரமபதத்திலே, பரமபதம்.

அவதாரிகள்:—முற்பாட்டில் ஐராவதிபத்தை அனுஸம்
தித்தவர்கள் கொஞ்சம் பிங்கவாக, “அந்நீசே” உபயவ்யுதி
பாத்தவர்களுக்கும் அவன் பெருமையை நினைத்துப் பிங்கவப்
பாடுத: அவன் அடியாசிக்கு அடிமைப் பட்டிருப்பவனாகியு;
இதை நன்றாக அறிவாராக” என்றுரை.

கம்பா - (இதையும்) பரிமபதத்திலே அடங்குக்கும்
 கம்பாடியைப் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆகையினால், அங்குமே
 இக்கால் நிதப்பிடி, இயேசுவர் செலுத்திற்று. (வினாவுக்கு இது
 விடையும் உத்தரவும் அரை புனலும் செத்தையும் அவசரம் பற்றி

அவா:— ஐஸ்வர்யம் கண்டு வெருவாதே பரிசுத்தை அதுவந்தி, என்சிறுர்.

வ்யா:— (திகைப்பும்) நியாமகனாய்க்கொண்டு பரம பதத்திலிருக்கும். (கிணறுதலாதி) இந்த விழுநிலை உடையனாயிருக்கிற இருப்பு. (மாய்வானை) உடம்பில் பெருமை பாடாற்ற ஒண்ணுமை. (அளித்த) புண்பட்டத்தை

பிரபுபோலப் பாடித்திற கொம்பையும், ஜாத்புரிதமாவா பசுவையெனவெனவா கண்ணொரு உடையனும், அடிமை சென்னைகளை பெரும் பிச்சுமாயிருக்கிற பூங்குஜேந்திரர்பு வாயுடைய. முதலையினையென அகம்பட்டுப் பட்ட துக்கத்தையப் பரிசுறுத்து, கையில பறித்த பூச்செள்ளி யறிவாகுந்த முய்க்கை துருவங்களிலை பணிமாறுவித்துக் கொண்டு ரகசித்தகனின் வாத்தையனறசகமான சிவத்த திருக்கண் பிழைப்பா வ வ்யாசுரத்தன் கிடைய! இத்த

[மதுருதனவே' இத்த பரிசுத்தை ரகசித்துக்கொள்வதற்காக மல கைவங்கிறோனென: சய ஆராதனத்துக்காக எடுக்கப் பெற்று என் கையிலிருக்கும் தாமசானை உன் நிருவடிவிலை ஸமர்ப்பிக்கவே ஒலம்பிட்டேன்.] என்மெய்யுயே அடிமைவிலை பெருங்காண் பூண்ட யானையென. பெருந்த யானை என்று மாம். உடம்பில் பெருமைவானை பாடாற்ற முடியாது என்று கருத்து. (படுதுயரம்) விவாதித்த தகுந்த யிக்கம் என்பது போலே பெருந்த யானைக்குத் தகுந்தநாயிருக்குமன்றே துயரம். (படுதுயரம் காத்து) முதலே வானிலை அகப்பட்டுப் பட்ட துன்பத்தைப் போக்கி. (அளித்து) அதுவிரும்பியதை அளித்து ரகசித்த. அதாவது:—வானை கையால் பறித்த பூவானது வானு வதற்குக் கைத்த நிருவடிவிலை ஸமர்ப்பிக்கச் செய்து ரகசித்தான் என்று கருத்து. புண்பட்ட இடத்தைத் தடவிக் கொடுத்து ரகசித்ததைச் சொல்லுவதாகவுமாம். ஸர்வேஸ்வரன் ஓர் விவங்கில் காண்பியுப்பதே! என்னை. இப்படிச் செய்கக் காணமென்ன? எனிக்: (செய்கண்மால் கண்டாய்) வாத்தையத் தாலே சிவந்த கண்ணையுடைய பெரும் பித்தன் கிடைய! கு-த் 20

வப்பரித்தருவினபடி. [மா 10-33] வாத்தல்யம். [மா 10-34] அரைகுறையத் தலைகுறைய வந்து தோற்றினபடி. அவன். தம்மை 39. 'மா 29-31' (மா 10-32) என்ன. திருவுன்னத்தைத் தாம் 39. 'மா 29-31' (மா 10-32) என்கிறார். வரசலைத் திறந்து வைப்பாரைப்போலே பெறுகைக்கு அங்கும் போக வேண்டா; இசைவே வேண்டுவது: ஆர்த்தியே வேண்டு வது. அவனே வாரானிடில் ஸமர்ப்பதிக த, நித்திரனே அவன்? மற்று அவினப்பெற உபாயமுண்டோ? வானனை யாலே "அம்மே" என்பாரைப்போலே அழைத்தத்தனை. 29.

30. தெளிதாக வுன்னத்தைச் செந்திநிதி ஞானத் தெளிதாக நன்குணர்வார் சிந்தை - எளிதாகத் தாய்தாடு கன்றேபோல் தன்னுடா யானடிக்கே போய்தாடிக் கொள்ளும் புரிந்து.

பதவுரை:— தெளிதாக — கருக்கல் நீங்கும்படியாக, உள்ளத்தை—மனத்தை, செம் தரிது—செந்தி மறுத்தி ஞானத்து மனவந்தாரை, எளிதாக மனவந்தாரை, நன்கு உணர்வார்—வந்தாரை ஆழமன்கொண்டார், சிந்தை—மனம் வானது, எளிதாக மனவந்தாரை, தாய்தாடு மனக்கல் டத்தார் (இடைவேடம்) தான்) தான் அடைநிதி, கன்றே போல்—கன்றகந்தினைபோல் தன் துழையன் அடிக்கே—கன்றந்த துருந்து (மனவந்தாரை) மனவந்தாரை வானது, திருவுன்னத்தே, புரிந்து—வந்தார், போய்—அடைந்து நாடிக் கொள்ளும்—புரிந்து கொள்ளும்.

அருகிதா புத்தி, மனவந்தாரை. மனவந்தாரை அரைகுறையத் தலைகுறைய வந்து தோற்றினபடி. 29.

(மால்) "அதத்தித சருபதி" [சுந்த 2-57] என்று கொடும்புத் தலைகுறையப் பட்டார் அருளியபடியே அரைவந்தார்திய பிதாம்பரமும். தலையின் த, நித்த முடியும் குறையம் டியாக அறிவேக,மாக கந்த பெரும்பித்தன் என்கை. (தெளி) இவ் வார்த்தைகார்த்தியத்தை அழகாக அறிவாயாக. அவனுடைய ஞானவந்தாரை நினைத்துப் பின்புங்காபித என்று கருத்து. 29.

அவர் - முப்பதாம் பாட்டு. (பாடல் நடை) ஸம்ஸாரத்திலே ஸுமார்சனனியர் பலர் உண்டென்று ப்ரஸிக்கவேண்டா. ஸம்பந்தத்தினாலுந்முண்டாகளை நெஞ்சதானே அவரை ஆசாய்ந்து பற்றும்.

வாய் - (ம. எ. ச. க. க. - செ. சி. த. க.) விஷயப்பாவண்பத்
தாலே கலுஷமான ஸ்ருத்யபத்திஸ்துடைய காலுஷ்யம்போக.
(செ. சி. த. க.) செவ்விதாக திறத்தி. (ஞானத்தீயமரதி.)

அவதாரிகை: — வடதிருச்செங்கல் பேரகாதுபடி
மாநிலப்பள்ளி அமைந்திருக்கிறது. உறைய அறிந்த
முன்புக்கு அப்போது உறைய வர பிராந்தி பற்றுகுபடி
பற்றிக் கொண்டு அதை அறிந்திருந்தால் அங்குக்கு
வந்திருக்கிறார்.

உரை: - விஷயம் என்னவென்று சொல்லுவதற்குப் போதுமான
பொருள் இல்லாததால் இப்படிப்பட்ட ஒரு கருத்தைப்பற்றிப் படிப்பதில்
புறக்கரிக்கப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட ஒரு கருத்தினை, இப்படிப்பட்ட ஒரு
கருத்தினைப் பற்றிப் படிப்பதில், இப்படிப்பட்ட ஒரு கருத்தினைப் பற்றிப் படிப்பதில்

அவதாரிண்கள்:— கீழ்ப்பாட்டில் பாதவத்தை நினைத்துப் பின்வாங்கிய மனத்தை உபகேபத்தத் திருத்தினார். இப்பாட்டிலே, மற்ற விஷயங்களில் காடுபாவதபடி மனத்தைத் திருத்தித் திருவடி களில் உறவை அறிந்திருப்பவர்களுடைய மனமாவது. எப்பெருமான் தானே வருவான் என்று பார்த்திராமம், தானே மெய்விழுந்து பெருங்காதலோடு அவனைக் கிட்டும் எங்கிருர்.

விவரம்:— (தெளிதரக உள்வத்ததைச் சொல்லித்) கவங்கி
நிற்கும் மனம் மதவிஷ்டையதானகக்காக, அதை நல்லாழிப்
படுத்தி: வாஷங்கிள்களிலே மண்டிக் கருங்கிக்கிடக்கும் உள்ளம்
தென்வதற்காக, புகுவத்,விஷ்டத்திலே அதை ஈடுபடுத்தி.
சென்ற பாகுத்தித்தோலே, பாதவத்தை நிறைத்துக் கவங்கி
விருத்தும் மனத்தை, அவதூடைய சொளவாய்தத்தைக் காட்டித்
திருத்தி எவ்விறதானகமாய். (சொல்லித்) நின்றவா நில்லா

ஞானத்தாலே எளிதாம்படி. "அவன் ஸ்வாமி, நாம் சேஷப் பதர்" என்று அவனை உணர்வாருடைய சிந்தை. அதேகம் பசுக்கள் நின்றும் தானைத் தேடும் கன்றுபோலே தன்முறையானடியே புரிததுபோய் தாடிக்கொள்ளும். (செந்தமிழ்) இந்த வியங்களைத் தான் வெல்லப்பாராதே எம்பெருமான் பக்கலிலே மூட்டி விஷயங்களை ஜூரிக்கப்பார்க்கை.

தெளிவுண்டாய்படியாக ஸாக்ஷாத்காரப்பாத்தம் என்றாக உண்டித்திருக்கவாய்க்கருடைய மாண்பானது வகுத்தாயி, கூடாநிற்கிற பசுக்களையும் கணிகியாதே தன் தானைத் தேடிக்கொண்டிருக்கும் கன்றுபோலே, ஸாக்ஷாத்மான நிற்குத்துடையாலே அடங்குகருணையாலே வகுத்த சேஷனாய்

செஞ்சுரை இராமகோனிடத்திலே நிகழிவற்றி. (செங்கிதிது) மனத்தொத்தான் அடக்கி வெல்லுகின்றமாம். எம்பெருமானிடம் செலுத்தி ஐயக்கட்படுத்திக். (ஞானத்துத் தெளிதர உன்னத் ததர் செங்கிதிது) ஞானத்தாலே மெளந்த பத்தியாலே மனத்தை நேர்வழிப்படுத்தி எழையாம். (ஞானத்து எளிதரக ஸாக்ஷாத்வரர்) என்றுமாம் அவன் விஷயத்தின் அன்பாங்கற அறிவாலே, ஸாக்ஷாதாக அங்க அவன் ஸ்வாமிப்பாங்கறபதை யும், நாம் தாஸாயிருப்பதையும் அறிவார். (எளிதரக) அங்கு, காலமரக மற்ற விஷயங்களற்போலே, தானே மூன்றும் படியிருக்கை. (ஞானத்தெளிதரக ஸாக்ஷாத்வரர்) ஞானம் - தெளிதரக என்றும் கொணனலாம். அவன் விஷயத்தில் 'புகழ்' என்று சொல்லப்படும் அறவாலே, 'அவன் மோஷ், நாம் மோஷம்' எனலும் தெளிவுள் சாடியாக, நேரே கண்ணு வகையில் அங்கு அறிந்திருக்கமுய்கள் என்கை. (உணர்வார் சிந்தை) தீப்பபடி அடிபடுத்திஞானமுடையகிருதைய மனம். (ஞானத்து எளிதரக ஸாக்ஷாத்வரர் சிந்தை) அவன் வித்த அறவாலே, பத்துடைபடிவரக்கேளியவன் என்று அவனுடைய நீதிமறை உணருமவர்களுடைய மனம் என்று மாம். (எளிதரகத் தாய் காடு கனறே போக) ஒரு சிரமயிங் லாமல் பகிகுட்டத்திலே மற்ற பசுக்களை அடாநித்துத் தன் தானைக்கண்டு அடையும் கன்றுபோலே, (தன்முறையானதக்கே

(தெளிதாசு) ஜ்ஞாநத்தாலே வி ரதமான பக்தியாலே.
(வெளிதாசு) விஷயங்களில் பழக்கம்போலே தானே மூலம்
படியாயிருக்கை. தாயாயிருக்கிறபடி. (அடிப்ப) அல்லாத
வதிலவங்களைக்கடந்து. (புரிந்து) எந்நம். 30.

31. புரிபெருகை பற்றியோர் பொன்னுழி யேந்தி
அரிபுருவு மாளுருவு மாசி எரிபுருவ
வண்ணத்தான் மார்பிடந்த மாலையைய பல்லாம்பற்
தெண்ணத்தா னுமே விலை.

பதவுரை - புரி - மார்புள் சங்கததை, ஒரு கை
பற்றி - ஒரு கையாலே பிடித்து, ஓர் பொன் ஆழி ஏந்தி -
(மாதிரித் திருக்கையிலே) அம்பற்றும், அழகியதுமான
சங்கதத்தைக் காசி, அரி உருவும் ஆள் உருவும் ஆகி -

பாய், மிதிலையபேர்த்துமாயான எம்பொருமாறுடைய திரு
வடிகளையே வந்தபுத்தகங்களைக் கணியாய்தே அங்கை
அரிபுருமாய்க் காண்பது போல் தெயுக்கொன்றாந்நீரும்.
இது சிவசபை. 30.

போய் நாடிக்கொள்ளும் புரிந்து குளிர்ந்து சிவ்ற அடிபார்
கண்பை ஆற்றும் தழைப்பை உடையவனுடைய திரு
வடிகளை, ஆதர்த்துடன் சென்ற தெயுப்பற்றிக்கொள்ளும்.
(தன்முழையான்) வகையெடுத்திற்றும் தாயாயிருப்பவன்.
(அடிக்கே) மற்ற பக்கங்களைக் காணாத என்றுபோலே இதவும்
மற்ற தெய்வங்களைக் காணாது. மற்ற அவையங்களைக்கா
மிருக்க, தானின் மூலையையே பற்றும் கண்ணப்போலே,
மனமும் எவ்வாறு அவையங்களுமிருக்கத் திருவடிகளையே
பற்றும். (போய் நாடிக்கொள்ளும்) உருத்தாராழ்வானுக்கு
அவன் வந்தாற்போலே வாய் பார்த்திருக்காது தானே சென்று
தெயுக்கொள்ளும் (புரிந்து) தாயைக்கேற்றாடுவதபோலே
பெருங்காதலோடு அடையும், தடுத்தாலும் சிவ்வாது. (நாடிக்கொள்ளும்) தானே சென்றடையும் என்னுமிது சிவசபை.
இதின் ஐயமில்லை. 30.

வெட்டித்தின் 8 துவந்தைமம், மகன் 2 துணைமம் கொண்டு
வருவியுள்ளாள்பாதி, எனிடருவ வண்ணத்தான்—மொழியை
உருவம் போன்ற உருவவடிவையுடையவனாகைய,
மகப்பு இடந்த—மகப்பைக் கட்டி, மால்—அழகுபெற்று
பாதிமுடைய, அடியை அல்லால்—திருவடிவென்று தவிர,
மற்று—வேறு ஒரு பெருமை, இமை—கவலப்பெய்யுமேற்றம்
எண்ணத்தான் ஆமோ—கவலக்கத்தான் முடியுமா?

அவா—மூப்பத்தோராம் பாட்டு. (புரியின்பாதி) அவ
னுடைய ஆழித பாரதந்தர்பத்தை அதுவந்தித்தால் வேறே
ஒன்றை ஒரு சற்றுப்போது அதுவந்திக்கலாமோ? என்கிறார்.

வயா—(புரியின்பாதி) வலம்புரியில், “வலம்” என்கிற
இடத்தைக் குறைத்துக் கிடக்கிறது. (அறியின்பாதி) ஆயு

அவதாரிகை—ஆழிதவியுத்தின் அனறுக்குண்டாக
பாரதந்தரிய வாத்நலம்பங்கி அதுவந்தித்தால் வேறே
மொரு வடியுதவது அனறுகாலும் கவலக்கத்தோமோ
என்கிறார்.

உரை—ஸ்ரீபாஞ்சஜயந்தித 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 849, 850, 851, 852, 853, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 871, 872, 873, 874, 875, 876, 877, 878, 879, 880, 881, 882, 883, 884, 885, 886, 887, 888, 889, 890, 891, 892, 893, 894, 895, 896, 897, 898, 899, 900, 901, 902, 903, 904, 905, 906, 907, 908, 909, 910, 911, 912, 913, 914, 915, 916, 917, 918, 919, 920, 921, 922, 923, 924, 925, 926, 927, 928, 929, 930, 931, 932, 933, 934, 935, 936, 937, 938, 939, 940, 941, 942, 943, 944, 945, 946, 947, 948, 949, 950, 951, 952, 953, 954, 955, 956, 957, 958, 959, 960, 961, 962, 963, 964, 965, 966, 967, 968, 969, 970, 971, 972, 973, 974, 975, 976, 977, 978, 979, 980, 981, 982, 983, 984, 985, 986, 987, 988, 989, 990, 991, 992, 993, 994, 995, 996, 997, 998, 999, 1000.

அவதாரிகை—‘அடிக்கே’ என்ற வார்த்தையே, மனம்
மற்றவற்றை நினைப்பதென்றே சென்ற பாட்டில். அடியா
திறத்தில் அவதாரிகை பாரதந்தரிய வாத்நலம்பங்கி
நினைத்தான், மற்றொரு விஷயத்தைக் கண்ணோமையும் நினைக்க
முடியுமோ? என்ற அதை விவரிக்கிறார் இப்பாட்டில்.

வயா—(புரி ஒரு கை பற்றி) ஸ்ரீபாஞ்சஜயந்தித ஒரு
கையாலே பிடித்துக்கொண்டு, “ஸ்ரீபாஞ்சஜயந்திதான் மக
யிடந்த” என்று மேலே ஹரன்வணஹரன் சொல்லப்படுகிற
தானகையே ஹரன்வண மேலே கீழ்த்து அவனைத் தானே
வைத்துக்கொண்டு தடிக்கும் ஸ்ரீபாஞ்சஜயந்திதான். ‘ஆயு
தானே வாய்க்கே’ என்ற வார்த்தைக்கு கீழ்த்தும் வாரணமக்கை.

தங்கையொழியவும் இரண்டு வடிவாலும் சாகேசென்று வேண்டிக்கொண்டபடியாலே நரத்வசமில்லாதவங்களை ஒரு வடிவாகக்கொண்டான். (எரிந்தயாதி.) அதிப, பவத்யான ஹிரண்யனுடைய மார்க்கவப்பினத்த. (மாந்த்யாதி.) இமை கொட்டி விழிக்கும் போது வேறென்றை என்னால் ஆமோ? அன்றிக்கே. தெஞ்சை அத, பாஹிரித்து. "வேறென்றை என்னப்போமோ? இமை - பார்" என்றுமாம்.

ஹிரண்யன் திருவாதித்யா பார்த்து, இவ்நிற்கு ன்ஷய பின்னாநுபடி காத்வென்றும் உபயாசனை நகரம் ஆஸ்ய மாண வடிவவடிவம் பவத்யாதித்யாதி. அக்யபிஹுடைய வடிவியோடே எரிந்தும் பரிக்கவாண்குத வடிவ வடிவயான ஹிரண்யனுடைய மார்க்கவ பவத்யாதி

ஹிரண்யன் மேலே விராயல் அழந்தப்பிடித்தத் தடுத்தக் காண்டிருக்கையை உணர்த்திறது பதறி என்னும் பதம். (ஹிரண்யாதித்யாதி) மற்ற விருக்கையிலே ஒப்பற்றதாய், மாண்போல் ஆசைப்படத் தக்கதான ஸந்திரானத்தை ஏற்றி, இரணியன் திருக்கைக்கு இரையாதவிந்லியானகாய், திருவாதித்யாதி அந்நகரம் பிடிக்கப்பட்டதென்பதாய், அபுத, மாசப் பவத்யாதித்யாதி என்ற கட்டுகிறது 'ஏத்தி' என்னும் பதம். (அரியருவும் ஆனருவுமாயி) சங்கசக்கரங்க ளான்ற ஆபத, க்கருக்கு ஒரு வேகியாதித்யாதி மனிதனும், திங்கழம் கவந்த வடிவவடிவயானபக்கெண்டு. இவனு டைய அக, திதக, டாணமரித், பவத்யாதித்யாதி. 'மனிதனும் சாவிக்கை: மிகுத்தாலும் சாவிக்கை' என்ற வடிவகொண்டா னாகையாலே கைசெறித் தடைபாடாததான நரத்திங்கருவை பெரித்தான். சடியாதித்யாதி ஆபத்த வந்த காலத்தில் ஆராய்ந்துக்கொண்டு இராமன் கைசெறித் தடை அரியாவும் ஆனருவும் ஆனான். (அரியருவவண்ணத்தான் மாசவித்த) கெடுப்பைப்போன்று பரிக்கவாண்குத திறத்தையு ம். எவகையாதித்யாதி தன்மை முதலான குணங்களைப் பூண்டவகையாகித் திரைகளின் மார்க்கக் கிழித்த (மாச) அன்புடையவன். இவ்வனதையும் செத்தது பிரம்மதனிடம்

அவ:— இவ்விஷயத்தை ஒருசுண்ணகாலம் விட்டிருக்கை
ஸாஸ்திரமும் என்கிறார்.

வ்யா— (புரியத்தக்கது) ஹிரண்யன்மேலே விழுவிருக்கிற
விளக்கினுற்போலே. (பொன்னுமேலுந்) ஹிரண்யன் திரு
வுகிருக்கு இரையாய்ப்போனான். திருவாழி அழகுக்குப்
பிடித்தவித்தான். (அரியத்தக்கது) விசாயாதிர்கப் பறனுமே
இரண்டு வடிவையும் கொண்டு தோற்றினபடி. (வாயுருவ
வண்ணத்தான்) அணுகவொண்ணாதபடி அநிபித்யநீயனா
யிருந்தபடி. (மால்) கர்யப்பாட்டாலன்றியே பிள்ளை பக்கல்
வ்யாமோஹத்தால் கிண்டான். இமை-பாசென்னவுமாம். 31.

32. இமைபாத கண்ணு விருளகல தோக்கி
அமைபாப் பொறியுலங்க னீந்தும் நமைபாமல்
ஆகத் தனைப்பாசனைவரே ஆயிரவாய்
நாகத் தனைபான் நகர்.

கொகட்ட ஆண்காத்தாடலே பரந்தாத்தாபக்கல் வ்யா
முத்தாருளவனுமே ய திருவாழ்க்கை கொய்யாந் தாரு
காவாழம் வேறு விஷயத்தை நனைக்கத்தான் கொய்யோ
அன்றிக்கே, கொய்யை அப்பாஹித்த. வெள்ளை
எண்ணப்போயோ? இதை அருளத்தித்தாய் பா
என்றுமாம். 31.

வாதஸ்யத்தாலே என்று கருத்து. (மாஸ்விடத்த மால்) அடி
பாதுடைய ஆபத்தைப்போக்கின ஆர்த்தத்தைபுண்டயவன்
(மால்) இவ்வருஞ்செயலைச்செய்த ஆவனே ஸரீவாழிகன்
என்றுமாம். (மாஷகையயல்வான் மற்று எண்ணத்தானுமோ
இமை) ஆனிட்டு அந்தித்தாழாதித, அடியார் ஆபத்தைத்
தானே தவித்த பெருமாதுடைய திருவடி கையயல்வான்
வேறொரு விஷயத்தைக் கைப்பொழுதும் எண்ணமுடிபுமோ?
இமை-கண் இமைக்கும் நோம். இப்படிக்கொள்ளாமல்.
'கெஞ்சே' எனனும் பதத்தை கருவித்துக்கொண்டு, 'கெஞ்சே'
இப்படி அடியார்ஜித்தப் பரதந்திரிய வாதஸ்யங்களை
புண்டயவனை அனுன்றித்தால், வேறொன்றை எண்ணமுடி
புமோ? இதை எண்ணிப்பார் என்பதாகவும் கொள்ளலாம்.
இமை-பார். 31.

பதவுரை— இமையாத கண்ணால் — ஞானஸங்கோச மற்ற உட்கண்ணாகிய நெஞ்சால், இருள் அகல—(அறி யரையையாக்)ரு இருட்டு நீங்கும்படியாக, நோக்கி—(எவ ஸ்வரூபப் பரஸ்வரூபங்களைக்) கண்டு, அமையா — அடக்க வொண்டாறுத. பொறி புலன்கள் ஐத்தும்—(கண் முதலிய) ஐத்து இத்தீரியக்கொடும், (மரபுதும் முதலிய) ஐத்து விஷயங்களையும். நமையாமல் — அடக்காமலிருந்தாலும், ஆகத்து அணைப்பார்—(அவன் மிக்ஹெதுக க்ருணபயாலே மேல்விழும்பொது) அவரை நெஞ்சிலே கிளைப்பவர்கள், ஆயிர வாய் நாகத்து அணையான் — ஆயிரம் வாய் படைத்த ஆகியேஷஷைப் படுக்கையாகக்கொண்ட ஏம்பெரும னுடைய. நகர்—நகரமாகிய பூநிவையாடத்தை, அணை வரே — அடைவார்கள்.

அவா— மும்பத்திரண்டாம் பாட்டு. (இமையாத இத் யாதீ) அவன் மேல்விழ விலக்காதார்க்கு இந்திரியஜயம் பன்ன ஈகந்தாங்குதிலும் கிட்டலாம் என்கிறார்.

அவதாரிகை— சாளதாங்களித் சொல்லுகிற ஸாத நானுஷ்டானங்களில் ஆத்மயமில்லைபெயாறிலும், மேஷ மேஷித்வரூபமான உறவை அறிந்தவர்களுக்கும் பரம பதத்தைப் பார்த்துகொடுக்கிறார் என்கிறார்.

அவதாரிகை—சாளதாங்களித் சொல்லுகிற கமதீருஷ பத்திகளாகிற ஸாதநானுஷ்டானங்களில் தொடர்பில்லை யாதிலும், மேஷமேஷி பரமமாகிற உறவைமாதிரும் அறிந்த வர்களுக்கும் பரமபதத்தை அடைவதாம் என்கிறார்.

வ்யா— (இமையாத கண்ணால்) கண்களில் இருண்டுண்டு, மனிதவுடலின் வெளியே காணும் கண் இமைக்கும் கண், நெஞ்செள்ளும் உட்கண் இமையாத கண். அந்த உள்ள மாகிற இமைக்காத கண்ணாவே. “க சௌஹ க்ருத்யதே” [மூண்ட, 3-1-8] [புறக்கண்ணுள் கணப்படைதவன் பா ஞ். 21]

வ்யா— (இனமயாத கண்மறம்) “கண்” என்றும், “உட்கண்” என்றும் சொல்லக்கடவது. அதில் உட்கண்ணாலே. 40. “மனா து விருதே” (மனா து விருதே, தே, த) என்றும்படி. (திருளாகவ நோக்கி) அதுகுநோந்தி, காரம் போம்படியாக நோக்கி. (அனமயா இய்யா ம்) அனமக்கப்போகாத இத்த, சிபங்கள் ஐதும். (கண்மயாமல்)

உரை— ஞானகண்டி கோசாநிதமான கொஞ்சென்னும் உட்கண்ணாலே அஞ்ஞானப்பதி வல்லநன் விட்டு நீங்கும் படியாக, ஸ்வஸ்வரூபரஸ்வரூபங்கள் சான்றபடி துச்சமீதி துப் பெற்ற விஷயங்களால் மீட்பாப்தி பிறக்கக் கடவ தளறிக்கேயிருக்கிற யந்தாகம்பாளை ஸ்ரோத்ராக்கள் ஐந்தையும், தத்வஞ்சாமாளை ஸந்த்ராக்கள் ஐந்தையும்

மாத்தமா “மனா து விருதே, த” [விஷ்-த, 275-2] [பரி ருத், த, மான மனத்தாலேயே காணத்தக்கவன்] “என்றேனும் உட்கண்ணால் காணாத அவ்வுருவை கொஞ்சென்னும் உட்கண் ணால் காணும் உணர்ந்து” [பெரியதிருவ 28] என்றபடியே உட்கண்ணால் காணப்படாதவனாகவும், உட்கண்ணாலேயே காணவுரியவனாகவுயிருப்பவனாகே இவன். (திருளாகவ நோக்கி) அஞ்ஞானமாகிற காரிதன் போதும்படியாக ஞான விளக்காலே தன் ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்ரீலக்ஷ்மணனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் கண்டு. (அனமயாப் போதி புலன்சன் ஐத்தம் கனமயாமல்) எத்தனை விளக்கடாதும், மேன்மேலும் கேட்கும் அளவத்தைப்போலே, எத்தனை விஷயங்களை அனுபவித்தாலும் மேலும்மேலும் விஷயாநுபவத்தையே விடும்பும் மேல், வாய், கண், மூக்கு, செவிகளையுற ஐந்து இந்திரியங்களையும், அவற் றுக்கு இரையான ச்ப், த, ஸ்பர்ச ரூப சுவ சந்த, விகளாகிற விஷ யங்கள் ஐந்தையும் அடக்காமலேயே. (பொதி) எப்போதி போலே ஈர்வம்ச் சிறைப்படுத்தும் வந்திரமாயிருப்பது. (அனம யாப்பொதி)

“த ஐத்து காம: காமாதாநுபயே, நகே, த ஸம்யதி |

ஹயிஸா க்ருஷ்ணவர்தமேவ பூ, ய ஏவாதி, வர்த்த, தே ||”

ஜயிபாதிருக்கச்செய்தே. (ஆகத்தனைப்பார்) அவன் மேல் விழ விலக்காதவர்கள் அனைவரும். (அனைவரே ஆயிரவாய் நாகத்தனையான் நாயர்) என்கிற இத்தாமி. ஒருவனே எல்லா அடிமைகளும் செய்யவேண்டுமென்னுமிடமும் ஒரு தே, ஸனியேஷனுண்டென்னுமிடமும். அத்தே, ஸமே பரப்ப மென்னுமிடமும் சொல்லுகிறது.

அவா - ஸர்வேஸ்வரனுடைய பரமபதம் ஆஸ்ரயிபா தார்க்குக் கிடைக்குமோ? ஆஸ்ரயித்தார் பேர விரகுண்டோ? ருசிமாத்ரமுடையார் அவனாலே பெறுமித்தனை என்றும். அவனல்லது இல்லை என்றும்.

வியமவாயன். எம்பூத்தூற்றாந மாத்தரயுத்தராய்க்கொண்டு, நந்தூயத்தமே அவன் வைத்து அநுஸந்திக்குமவர்கள் அவனைப் புருஷனைக்கு ஆயிரம் வரையையுடைய திருப்பனத் தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய கண்களப் பெருங்குளரச் சென்று கிட்டப்பெறுவர்.

[காழகரிகளின் காமம் விஷயத்தை அனுபவிப்பதால் ஒரு பேரதம் அடக்கவந்தலை; ஆனா-நியிருல் நெருப்பு மேன் மேலும் கொழுந்துவிட்டெரிவதுபோலே, மேன்மேலே அபி, விருத்தியடைகிறது.] என்று கூறப்பட்டதன்மேலு. 'அமைபா' என்றதை 'பொதி' 'புலக' என்னும் இரண்டுக்கும் கிரேஷண மாக்கி, அடக்கமுடியாத விஷயங்களைவும், இத்திரியங்களைவும் என்றும் சொன்னவாம். (புலகனைத்தும் கமைவாமம்) "காவல் இங் புனை வைத்து" [திருமொழி-1] என்றார் தெண்டாடிப் பொடிகளும். (ஆகத்தனைப்பார் அனைவரே ஆயிரவாய் நாகத் தனையான் நாயர்) இத்திரியங்களை ஜயிக்காமலிருந்தபோதிலும், 'அவன் ஸ்வாமி, நாம் அடிமை' என்று அவனுக்கும் மனக்கு லாண்ட உறவைமாத்திரம் அநுஸந்தித்துத் தம் உள்ளத்திலே அவனை அனைப்பவரின் ஆயிரவாயுடைய திருகனத்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய கண்களப் பெரு க்கரை அடைப்பப்பெறுவர். (ஆகத்து) ஆகம் - கொஞ்சம். (அனைப்பார்) ஸர்வேஸ்வரன் மேல்கிறும்பொது விக்ககாமமே

வ்யா:— (இமையாத கல்) தெஞ்சென்றும் உட்கண்.
திருவாசலை நீக்கி அலகியும் தன்வியும் உன்னபடி அழிகை.
(அனாமயா) திரிய விடுவிக்கவொண்ணாத பொறிபைதலும்,
புலவீனத்தும். (நகைபாாமல்) நிபயிபாமல். (ஆகத்தக்கமப்பாடி)
மூலபடி என்னுதல், அவன் மேல்விழாநின்றால் இரு
பாமலென்னுதல். (நாகத்தனை) பரவங்கனிதலைய. 32.

33. நகர மருள்புரிந்து நகர்முகற்குப் பூமேல்
பகர மறைபயந்த பண்பன் - பெயரிடையே
புத்தியால் சித்தியை தோதி யுருவெண்ணும்
அத்தியா லாம்பயனக் கென் ?

பதவுரை:— பூமேல் - உத்திக் தாமரைமீன் மேல். நகர்
முகற்கு பிராணஞக்கு. நகரம் அருள் புரிந்து - வாய்மையான
வையாகக் கொடுத்ததானி, பகர - (புறங்கு) ஓதுவிக் கும்படி,

உத்த னாத நாகமுண்டாகும் பண்ணுதலுக்குப் பரம
பதிகத்தை எழுதிக்கொடுக்கிறா? என்றுமாம். 'அனாமயா
பொறிபுன்கள்' என்று, நியமிக்க அறிதலான விஷயத்திற்கு
பங்கம் என்றுமாம். 32.

வேண்டுமது. (அணாவரே) உறுதியாக அணாவரின் தெற்றே
காரம். (ஆவிரவாய் ஈகத்தனியான்) தன்னைப் புழுவாதற்கு
ஆவிரம் வாய்க்கையுடைய திருவனந்தாழ்வாரின் எல்ல அடிமை
களும் கொள்ளுமவன். (கை) இத்தகை மோகம் என்பது
ஒரு தேவானியேஷத்தில் அடைப்படுவதென்றும், கைக்கிப்பமே
பரமபுருஷாரித்தமென்றும் உணர்த்தப்படுகிறது.

'ஆகம்' என்றது உருவத்தையும் குறிக்கும்வகையானே,
"தெரிக்கவாரி உருவமே மருவி" (பெரியதிரு 1-1-3) என்கிற
படியே கையினிகளின் உருவத்தை அணப்பவர்கள் பரம
பதிகத்தை அடையமுடியுமா? என்பதாகவும் கொள்ளலாம்.
இப்படிக்க கொள்ளுமபேதது பிரிவினையேகாமாதிறது. இத்திரி
பங்களை ஐயிக்காமல் மூலபடியே திரியுமவர்க்கு பரமபதிகத்தை
அடையமாட்டார்கள் என்று கூடுத்து. 32.

மறை மயந்த—வேதத்தை * பரிதாபித்த, பண்பன்—கீர்மைமையுடைய எம் பிரானின், பெயரினையே—திருநாமங்களை யே, புத்தியால் சித்தியாது—மனத்தால் எண்ணாது, ஒதி உரு என்னும்—அபத்தங்களைக்கொள்ளும், அந்தியால்—ஸத்தியாவத்தியாதால், அங்கு ஆம் பயன் என்—உண்டாகப்போகிற பிரயோஜனம் என்ன?

அவ:— முப்பத்துமூன்றாம் பாட்டு. (நகரம்) ஸர்வேஸ்வரன் தெஞ்சாலே ஆதரியாதே பன்னுகிற கர்த்தவ்ய தந்தரத்தால் என்ன பிரயோஜனமூண்டு? என்கிறார்.

வ்யா:— (நகரமுகத்துப் பூமேல் நகரமருள்புரிந்து மகரவியாதி,) பிறர்க்கு ஒதுவிக்கும்படி ப்ராஜமானவை ஒதுவித்த நீர்மையை உடையவனுடைய. செல்வப்பிள்ளையைத் தேவைக்கு ஒதுவிக்குமாபோலே. (பெயரினையே புத்தியால் பரிதாபித்த) அவனுடைய திருநாமங்களை யே தெஞ்சால்

அவதாரிகை:— எம் பிரமாதிக் உவ்விடாகக் கொள்ளாத பன்னும் ஸத்தியாவத்தியாதி, கர்மாநுபந்தரம் விஷ்ணுபிரயோஜனம் என்கிறார்.

உரை:— அத்தாங்கிக்குக் கீட்ட மானிகை கட்டுமா போலே ஐதம்பூயியான திருநாபிகமலத்தலே சதர்முக, னுக்கு இருப்பிடத்தைக் கருவாபுரஸ்வரமாகப் பன்னிக்

அவதாரிகை:— எம்வபருமான இவற்றும் ஆரங்கிக்குப் படுமயுகை அனுளந்தியாமம் செல்வப்படும் ஸத்தியாவத்தனம் முதலான கரிம்கள் பயனற்றவை என்கிறார்.

வ்யா:— (நகரமருள் புரிந்து நகரமுகத்துப் பூமேல்) நெருள் பெயர்களுக்கு அருங்கலையே விடுகட்டிக் கொடுப்பதுபோலே, மகான கர்மகலாங்குப் பிறப்பிடமான திருநாபிகமலத்தலையே இருப்பிடத்தைக் கொண்போடு அருகினார். (பூமேல் மறைமயந்த பண்பன்) செல்வப் பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்கும் உபாத்தியாயிகள் அவர்களைப்

நினைவாது. (ஒதிவீத்யாதி) அல்லாதவற்றை ஒதிச்சென்று அவ்வுருவை என்னும் ஸத்த், பாவத்த, நாதி, களால் என்ன பரபோஜதமுண்டு? எம்பெருமானுக்கு உடலல்லாத கேவல ஸத்த், வை வ்யத்தம்.

(ககரநித்யாதி) திருநாதி, கமலத்தைக் கலவிருக்கைபாக ப்ராஸாதி, த்தான். ப்ராஸ்மாவுக்கு ஜத்மதே, மத்தையே கொடுத்தான். அந்தாய்க்கர்க்குக் கிட்ட மானிகை சமைக்கு மாபோலே. (படாவித்யாதி) அந்த வேண்டப்பாட்டுக்கு மேலே நாட்டாகை ஒதுவிக்கைக்கு வேத, ததைக் கொடுத்தான். (பாஸ்பன்) அததீமை மறக்கவொண்ணாம. (பெய ரித்யாதி) ஸ்வாப, லிக ஸம்ப, த்த, த்தை அதுவந்தி, த்து அவனை உகப்பியாதே. (ஆம் படாவித்யே) எம்பெருமானை அகலுகையே புலித்துவிடுவது.

கொடுத்து, சுவ்வருசள்ளார்க்குப் பூதுவித்தத்தந்தாதி, தத்வாங்குபாணமாண வேத, த்தை உகப்பித்த வெண்ணியாதி, குணங்களை உடைமயானையனுடைய அந்த குணங்களைக்கு வாகசகமான் தீந்தாமங்களை மகன்னாள். அதுவந்தி, பாதே வாகவாத்தாத்தா உகப்பித்து. இக் கமலபந்திக்

பஞ்சணையிலே உட்காவைத்துத் தாம் காழின்று பாடம் சொல்லுவார்கள். அதுபாரித தன் சொல்லப்பின்பிபான பிரமணத் தாமரைப் பூயிலே இருந்திக் தான் அளதுக்கு வேத, த்தை உடதேசித்த குணசிலன். (பாஸ்பன்) சொளசியம், ஸதஸ்ஸம் முதலான குணங்களைபுகுடாவான். (பகர மறை பயத்த) தான் ஒதிபதோடல்னாமன், பிறகுக்கும் ஒதுவிக்க ணாப்படி நான்முகனுக்கு வேத, த்தை ஒதுவித்தான். (பெய ரினையே புத்தியால் கித்தியாது ஒதி உருவெண்ணும் அத்தியாக் ஆம்பயன் அங்கென்) அவனுடைய குணங்களுக்கு வாகசக மான கேசவன் முதலான திருமாமங்களை மனத்தால் நினை பகமன், சுயபத்திரி முதலான மக்திரங்களை வாயலே ஒதி, கையாயே உருவெண்ணி அதுவந்தி, த்திற ஸத்த், பாவத்த, னம் முதலான கரிமங்களால் மதுமையில் உண்டாகும் பயன்

(கொய்க்கையே) அவன் குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமம். (ஒதியித்யாதி.) அஹ்ருத, பமாகப் பன்னும் ஆயாஸரூபமான கர்மத்தைப் பற்றுவதே! 33.

34. என்னொருவர் மெய்பென்ப ரோருருண்டு ஆலிலயில் முன்னொருவ னாய முகில்வன்னு! - நின்னருகிப் பேய்த்தாய் முலைதந்தாள் பேர்ந்திலனால் பேரமர்க்கண் ஆய்த்தாய் முலைதந்த வாறு.

பதவுரை: - எழுலகு உண்டு எயு உலகங்களை யும் திரு வயிற்றிலே வைத்து, ஆல் இலையில் - ஓர் ஆஸத்தனிசிலே, முன் - முன்னொரு காலத்தில், ஒருவனாய துணையற்றவ னாய்த் தாய்க்கிய, முகில் வன்னு - மோகவண்ணி, முலை தந்தாள் - முலைகொடுத்த, பேய் தாய் - தாயாய் வந்த பேயாகிய பூதக்க, பேர்ந்திலனால் - அமை பழடியாமல் இய்த்து கிடந்தான்; பேர் அமர் கண் - ஒன்புறமொன்று யுத்தும் செய்வன போன்றதாகும் பெரிய தனக்கையுடைய, ஆய்த்தாய் - இடைத்தாயாகிய யசோதை, நின் உருகி - உன்னிடம் பேரன்புகொண்ட, முலை தந்த ஆறு - முலை கொடுத்த விதக்காக, ஒருவர் - ஒப்பற்ற ஞானிகளான சிஷிகள், மெய் என்பர் - உண்மை என்று உரைப்பர்; என் - (இது) எங்கனே கூறும்?

அவ: - முப்பத்துநாலாம் பாட்டு. (என்னொருவர்) ப்ரளயத்தில் மோகத்தையெல்லாம் தன் திருவயிற்றிலே வைத்து ஒரு பலனான ஆலிலயிலே தனியே கண்வனரா நின்ற கர்வானுக்கு அஞ்சுகிற யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்தேஹம் ஒரு ஸ்தேஹமே! என்கிறார்.

கொண்டு அதுவழியாகிற எந்தியாவதற்குநாதி, கர்மநூல் டுரணங்களால் அன்னிடத்திலுண்டான ப்ரபோஜனமேது? 33.

என்ன? ஒன்றுமில்லையென்கை. இந்தால் பதவுதராதன மாக விவரமாம் அதுவழிக் கப்படும் கர்மநூலுடனாம் வினாவுது என்றதறிந்து. 33.

வயா:—(என்னொருவர் மெய்யென்பது) இத்தகை ஒருவர் மெய்யென்பதும்படி எங்ஙனே? என்னவுமாம். "என்?" என்று. "எத்திறம்?" என்னும்படியே சொல்லவுமாம். (ஒருவர் மெய்யென்பது) அறிந்த ருஷிகளிலே சிலர் "அரித்த,வாத,பங்கை இல்லை. இது மெய்" என்பர்.

அவதாரிகை:— இவ்வடிவத்தில் தன்வான புக்தியை யுடையவனாய்க்கொண்டு அவனை அநுஸந்திக்கப்பெற்றவன் பரோதைப் பிராட்டி யொருத்தியுமெவன் னோ என்கிறார்.

உரை:— ப்ரளயத்திவழியாதபடி ஸப்தஸோகங்கையுங் அமுதுசெய்து முகிழ்விப்பா ததோராலத்தனிலே ஒரு பரிவருமின்னாத பிரளயமடிவத்தில் ஸ்ரீராமபகவதாய்க்கொண்டு

அவதாரிகை:—பரமபுகழைடத்தல் இயற்கையான தலைநிறத்த புக்தியையுடையவனாய்க்கொண்டு அதுபுகிக்கப்பெற்றவன் பரோதைப் பிராட்டி ஒருத்தியவன்னோ என்கிறார்.

வயா:— (ஏழுலகுண்டு) பிரளயகாலத்திலே பூரீயுவன் னுமரீமனுரீகஸ்தபஸ்தபஸ்தபமெனப்படும் ஏழு காலங்களாலும் உபலக்ஷிக்கப்பட்ட எவ்வாறுவகங்கையும ப்ரளயத்தினாற்பாதபடி வலிற்றிலே வைத்து அகித்த. ஒரு சில வஸ்துக்களையோ உண்டது? (ஆவிலையில்) அப்போதேயுண்டானவைகளையெல்லாமிழைவாததோர் ஆலத்தனிலே. ஏழுலகங்கையுமுண்டதன்னை நடுத்த ரின்ற ஆகாரத்தான் உறுதியானதொரு பொருளோ? (முன்) பிரளயகாலத்திலே. இக்கிலக்குப் பரிவ நற்கும் ஓர் ஆனின்வாத காலமன்றோ (ஒருவனுய்) குழந்தையின் இத்த ஸாமணஸ்செயலித் தடுக்கத் தாய்தந்தையர் கூட இக்கிலப்பே! "ஏகோ னை வாராயண ஆஸித் க ப்,ரஹ்மா கோகா" [மதோபஸிஷத்] [பராயணன் ஒருவனையிருந்தான்; பிரமணுமிக்கை; சிவனுமிக்கை] எனப்படும் தத்துவமன்றோ. (ஒருவனுய் குளில்வன்னு) "படியாதயில் குழைப்படி எந்தை" [திருவாய் 8-7-10] என்றாகன்றோ வம்மாவாகும். (முனில் வன்னு) காரமேகவன்னு! எக்கெடும் கெட்டும் என்று இருக்க விடுவதோ வடியறகு? அன்று நெரிந்த ஸாஹஸத் திற்கு இன்றிருந்து வலிவறியவன்றோ செய்கிறது.

(அ) முடிந்த பின்னர் எல்லாத் தகவல்களும் திருவழிநீறிலே வைத்து ஆலிசுவிலே. (ஆ) முடிபு தானியேயாய் மீளமழையான வடிவை உடையவனே. (இ) பித்தாழி) பேயான தாய் முலைபைத்தந்து திருமேனியிளிள்ளும் பேராதே விடக்கச் செய்தே. (ஈ) அந்நிலி பித்தாழி வாய் ஆர்த்தாய் எழைத்த வாய்) உனக்கு தல்லவளாய், பசோகதும்பிராட்டி, விஷத் துக்கு அம்மதமாக முலைத்தவாறு நிகென்ன அமரகம்!

[illegible][illegible]

அவா— ஸோபாதி, கமகவன்றியே ஸ்வபாவத எவ ஸ்நேஹிக்குமவனை நினைக்கிறார்.

ஸயா— (என்) எத்திறம்? (ஒருவர் மெய்யென்பார்) விலகலுண்டா மெய்யென்பார். இதை ஒருவர் மெய்யென்பதே! "என்?" என்றபோது இடத்தில் தடையாடுவதொரு ஸ்நேஹ மாகிலுண்டோ மெய்யென்பவனாவது? (எதிர்த்தாயி,) நீ செய்யும் செயலுக்கு அடைவுண்டாகிவிடு உன்னை ஆவார் விததார் செயலுக்கு அடைவுண்டாவது. (ஒருவனுய்) பரி ஹரிக்கத் தாயும் தம்பனும் ஒருவருமிக்க. (முன் லுண்டான) பரிவர் வேண்டுகிறுக்கிறபடி. (கண் டுதல்) உன் குணங்களுக்கு உருவி. (பேரித்தலுண்ட) அப்பினம் கிடக்கசெய்தே. அப்பேலின் கையில் அகப்பட்ட தடையப் படுதறிக் கால்தடைதத்து. தஞ்சுக்குப் பரிஹா மாக அம்ருதமான முனையக் கொடுத்தபடி. 34.

உருவத்தி ஓதவந்தவன் ஸயாதி தாயுண்டான லிஷ்கள் பரிஹரித்தல் என்ற சொல்லாந்தினைகள். என்னவோ? தாயிடம் கண்டதென்கலுண்டானே ஸ்நேஹமாகிலுண்டே மெய்யென்பவனாவது. அது, அது தாயுண்டானதற்குண்டானதுக்கு அருக கிற யசோவதம் பரிஹரி ஸ்நேஹமும் ஒருவனாகலுண்டே! என்று விதி, உருவகிதர். 34.

முன்கொடுக்காமை எனும் அப்பரிவை வாரித்தகனவல் அளக்கமுடியுமோ? (போமர்க்கன் ஆவத்தாய்) பரிவாலே ஒன்றே உடனது பெரும்பார்ப்பும் இருக்கக்கனவலுடைய விலகதைப்பிரட்டி. என்றும் கென்னலாம் (ஒருவர் மெய் என்பார்) இதைப் பொய்யென்பவனென்னுதபடி அறிவிலே ஒப்பற்றவர்களான விபலபாராதி, களான லிஷ்கள் இதை உண்மையென்பார்கள். (என்னொருவா மெய்யென்பார்) இதை ஒருவர் உண்மையென்பது எப்படி? என்றமாம். உடைதற்கு அடையாடுவதொரு அன்பாகில் உண்மை யென்னும்; பொய் யன்பே சிறந்த இவ்வுகலுண்ட பொய்யர்களான கமக்கு இவ்வன்பு மெய்யாகத் தோற்றலிக்கு என்று கருத்து. எழு

35. ஆறிய வன்பி ஸுபயார்த மார்வத்தால்
கூறிய குற்றமாகக் கொள்ளல்—தேறி
தெடியோய்! அடியடைதற கண்மே நகரத்து
முடியான் படைத்த முான்.

பதவுரை:—ஆறிய அன்பு இல்-பொய்ந்த சண்டிந்த புக்தி இல்லாத, அடியார் - ஓடியவர்கள், தம் ஆர்வத்தால் - தங்களுடைய ஸுபேகலத்தால், கூறிய—சொன்னசொற்களை, குற்றமாகக்கொள்ளல்—நீ தவறாகக் கொள்ளலாகாது; நர் ஐந்து முடியான்—புக்தித் தலைகளை உடையவருள்ள ராவணன், படைத்த - செய்து, முான் - வைரம், தேறி - (கீழ்ப்பாடு) நெய்வித்து, தெடியோய் அடி—கெடுமாலான உண்மையான நிபந்தனையுடைய, அடைதற்கு அன்றே - அடைவதற்குக் காரணமாகித்திறல்லவோ?

அவை:— முப்பத்தைத்தாம் பாட்டு. பசோதைப் பிராட்டி போபாதி ஸ்நேஹயின்க்கே. அவளுடைய ஸ்நேஹத்தை யுடைத்தாகப் பாவிக்கிறவர்களுடைய குற்றத்தைப் பொறுத் தருளவேணும் என்கிறார்.

அவதாரிகை:— இவளுடைய ஸுபேகலத்தைக் காண்ட வாறே அல்லாத தம்போலவார் ஸ்நேஹம் பிராதிக்கப் பணமாவத்தோற்றி அதனைப்பொறுத்தருளவேணும் என்று அவளைக் கடிமை கொள்கிறார்.

ஐரண்டி ஆறியியல் தவின்று. குழந்தையாயிருக்கும்போதே பெண்பக்கொன்ற அடியுதகடாள் (எடக்கடியுதகடாள் என்றையும் எடத்தவன்) ஸாமந்தியமுடைய உனக்கு என்வருமிறதே? என்று அஞ்சி முகைந்த பசோதைப் பிராட்டியின் அன்பும் ஓர் அன்பே என்று எடுபடுகிறார். 85.

அவதாரிகை:—பசோதைவினுடைய அன்பை அதுளத்தித் தவடன் தம்மைப்போல்காருடைய அன்பு விரோதத்தோடு ஓக்கத் தொற்றுகையான, இப்பொய்யன்மைப் பொறுத்தருள வேணும் என்று எம்பெருமானைப் பிரார்த்திக்கிறார்.

பதவுரை:— முன்னம்—முன்னமேயோ, தரணி தனது
 ஆக தானே—புறமுதலாகத் தள்ளி, உடையதாகவே அபிமானித்
 திருந்தது. இரணியனை—வெள்ளையனாகியதனால், புன் றிரத்த—
 அழகற்றியவனாகியவன், வன் உகிரசம்—வெள்ளையான கழுங்க
 ளாகல் பொன்—வெள்ளையாக விளங்குவதும், ஆழி
 கையால் சத்தாந்தர உடையதுமான திருக்கையால்,
 நீ—நீ, மன் இரத்துகொண்ட வகை—பூமியை யாசரித்துப்
 கொண்டு வந்தவனானது, முரணை வலி தொலைத்தது ஆம்
 என்றே (முன்னம்—முன்னம் என்பதிலுள்ள) அஹங்கார
 பதவுரைக்கின்ற பேச்சுப்பற்றுகவேயல்லவா?

அவன் முற்பத்தாரும் பாட்டு. (முரணை) யசோதைப்
 பிராட்டி ஸ்நேஹயின்றியிலேயிருக்கச்செய்தே அவளுடைய
 ஸ்நேஹம் உண்டாக யாவித்துச் சொன்னவற்றைக்
 குற்றமாகக் கொள்ளாதொழியவேண்டுமென்று நீர் இரக்க
 வேணுமோ. தன்னுடைமையை வேறொருதன்மையாகவிவந்து
 இரக்குமவனுக்கு?

அவதாரிகை:—பூமிக் 'கூறிய குற்றமாக்கொள்ளல்'
 என்று பொருளாக உள்ள வேண்டாதபடி. நீதானே உன்னை
 அடியு மாறிவந்து காசிப் பசுத்தது கம்மதாரிகளின் கொண
 ணைப் போக்கி உலகத்தார்க்குக் கொள் ளாதென்று பாடித்தே?
 என்கிறார்.

அவதாரிகை:— 'கூறிய குற்றமாக் கொள்ளல்' என்று
 பிராந்திக்கவும் வேணுமோ? நீயே உன் பெருமைக்குத்
 தகாதபடி இரப்பானனுபவது காசியம் செய்தது என்க
 ளுடைய கவரத்தைப்போக்கி உனக்கு ஆளக்கிக் கொள்ள
 நினைத்தனரோ? என்கிறார்

வ்யா:— (முன்னம்) வாமநைவதாரத்தக்கும் முற்பட்டதான
 வாரிப்பனாவதார காலத்திலேயே. (தரணிதனதாகத் தானே
 இரணியனை) உன்னதாயிருக்கும் பூமி முழுலகையும் தன்
 னுடையதாகிய அபிமானித்திருந்த இரணியனை. (புன் றிரத்த

வா - (புன்னை மரம்) குடும்பே பூமிப்படைபத்
தன்னதாக அபிமானத்திருந்த ஹிரண்யகேசப் புன்படுத்திப்
பின்னத் உலிகார உடைத்தாவிருந்துள்ள பொக் கழுக்கை
யால். (கோழியா) ப்ரகாரம். (புன்னை மரம்) என்னை
தற்கா பென்றது வர்வேள் வாறுயிருநீதிதான் நம்முடைய
அந்தித் துவம் தோற்ற தன்ற வெளம்ப யத்தெக்கான
தட்டாருகடைய அறங்கார மமகாரத்துலே பிறகுத தனிமை
நெடுபூமென்றே நீ இப்படிச் செய்தது? (புன்னை மரம்)
தலிகாரத்தாலே குடும்பே பூமி அடங்கலும் தவளதாக
அபிமானத்த சஹாய,லி பக்கலிலே என்ஜடியுமாம்.

[illegible][illegible]

(முன்னறித்யாதி) பசோகதப் பிராட்டிகயப்போகே
எங்களை உருக்கலாமென்றே. (முன்னறித்யாதி) தன்னதாக
உகக்குமாகிற். நாம் இன்று பெற்றோமாக அமைப்போ?
என்று இரத்தகொண்ட வகை. 36.

37. வகையறு நுன்கேன்வி வாய்வார்கன் தாளும்
புகையினக்கும் பூம்புளறு மேத்தி - திகைதிகையின்
வேதியர்கள் சென்றிறைஞ்சும் வேங்கடமே வெண்சங்கம்
வாழியவாய் மாலுக்கத்த லூர்.

இரப்புத் தோற்றின்ற னெளலய்யத்தையும் வடி
வழனையுங்கொட்டி 'கான் எனக்கு' என்நிறுக்கும் மிறுதுதலை
மீட்டு உனக்கெய்வளம்படி சேர்த்துக் கொள்ளுதகக்காக
வன்றே என்நிறு. 38.

புலத்தாரை மறையுயிரை வெற்றிகொண்டிருக்கால் உனக்கு
இவ்வகையால் எந்த, திக்கெதென்பதாவேயெயன்றோ உன்னை
அழியமாறி இக்கெய்வைச் செய்தாய். (முன்னம் தானி தனதாக-
பொன்னுழிக்கையால் தானே மாவலியை மன்னிர்த்து கொண்ட
வகை) என்று கூட்டியும் பொருள் கொள்ளலாம். முதலாவத்
திரையே மாவலியானவன் பூமியைத் தன்னுடையதாக அபி,
மானிக்க. ஆறுகல்பவோம் அவனிடமிருக்கையாலே, இரணி
பிறப்போலே அனை அழிக்காமல் உன்னை அழியமாறிக் காரியம்
செய்தாயன்றோ என்று கருத்து. (தானிதனதாகத் தானே—
இரணியைப் புன்னிர்த்த பொன்னுழிக்கையால் மன்னிர்த்து
கொண்ட) பூமியைத் தன்னுடையதாக அபி, மானித்தகையாலே
இரணியையும், மாவலிக்கும் வசியிட்டு. ஆயினும் மாவலி
வானவன் இரணிபிறப்போலே துவேஷம் இல்லாதவனாக
வாதும், புகைவதாபாரமின்னதவனாகவாதும். வன்மை முத
லான குணமுடையவனாகவாதும் அவனப்பின்க் கையாலே
இவனிடம் வசித்தான்; இதோரு குணபகைபாதமிருத்தபடி
மென்! என்று கடுபடுகிறார். 39.

பதவுரை— வகை அறு - பற்ற தெய்வம்மனும், பற்று பூவன் ஒருமாகிற வகைகளை அறுத்தும்படியான, இன் கேள்வி வாய்வார்கள் - மருகடிமமான கேள்வி ஞானத்தை உடையவர்களான, வேதியர்கள்—விபரங்கள், தானும்— தனத்தோறும், புதை வினக்கும்—துடி தீ, பங்கையும், பூம் புனலும்—பூவுன் கூடிய ஜலத்தையும், எந்தி தூறித்துக் கொண்டு, திகை திகையிம் - சிலா த, தாளிலிருந்தும், சென்று -- (திருவருக்கி) வசன்று இறைஞ்சும்—தொழும் படியான, வேங்கடமே -- தருமெங்கடமேயோ, வெண சங்கம் ஊதிய வாய் -- உலர்ந்த சங்கத்தை ஊதிய திருப் பவளத்தைமுடைய, மால்—மயிரான், உகந்த—எழும்பு எழுந்தருள் யிருக்கும், ஊர்—தேசமாகும்

அவர்— முப்பத்தேழாம் பாட்டு. (வகைவிதமாக) 'நாம் அந்த அவதாரத்துக்குப் பிற்பட்டோமினோ அது தீர்த்தம் ப்லாதித்துப் போயிற்றினோ' என்ன, அவன்தான் மம் வாரத்திலே திருமலையை உகந்து வந்து நிற்கவும் அதுக்கு வெறுக்கவேண்டுமோ? என்கிறது.

அவதாரிகை— உகந்துகொண்டு உத்தத்தாம் தேவற்ற வந்து - என்னவென்றே கேள்வி தன்னை உத்ததயங்கில் கொண்டு வந்ததும் அவ்வகைத்தனம் ஆயிராக - எவ்வாறு திருமலையிலே வந்து நித்பனைத்தெய்வமுள்ள - என்றார்.

அவதாரிகை— மலையிடம் பாசகனும் உத்தமனைபக் கூற்றிச் சென்ற பாகாத்திம்; அப்படியே தன்னிடமும், தங்கோடெல்லாம் எல்லாக்காலத்திலுமுள்ள எல்லாக்கால ரிடமும் 'என்னைக் கொள்ளவானோ?' என்று இப்படித் தேவற்றவந்து அனைந்து தன்னை அடைத்து விடுவாக,ம் கொள்ளவும் அருகமேயே திருமலையிலே உந்து நிற்குண் என்குறி இப்பாகாத்திம்.

வயா— (வகையறு) உகடுப் பாலோறுநதாக்கினையும், தேவதாந்தாக்கியும் பற்றி நிற்கும் அறிவு உலகைப்பட்டி ருக்குப், அத்தவகைகளை அறுத்தவர்கள் என்பது.

வ்யாச:—(வஸத்யநம்) 41. 'வ்யாஸா ஸம்ஸார' (பு, ஹு
ஸாக்ய ஹ்யதந்தாஸ்ச) என்னும்படி பாயோஜநாதந்தாபர
மான தேவதாந்தாஸ்யஸ்யபாஸ வகைபறுகை. (ஹ்
கேஸ்வி ஸம்ஸாராஸ்ச) ஸ்தூலமாகவன்றிக்கே ஸ்ரவண
வேதியிலே ஸூகக்மமான கேஸ்வி வாய்த்தவர்களான.

உரை:— ஆதி புதி க்ருஷ்ண கேஷத்ர வித்த பஸ்வநா
ஸ்யாக்ய த்ருபண பலவகைப்பட்டிருக்கிற கேஷத்ர
புருஷாரித்யுபகிஷயம், பரமபுருஷாரித்யுஸ்சுஷண மோஷத்
ரதையும் அவகைபறுகை வகையறுக்காக்கு உறுப்பாயி,
ஸூகக்மாரித்யுஸ்சுஷண பரம ஸ்ரவணம் வாய்த்திருக்கும்

“வ்யஸஸ்யாதிகா புத், தி, ரோகேஷ குருதந்த, த |

பு, ஹுஸாக்ய ஹ்யதந்தாஸ்ச புத், த, யோதவ்யவஸாவிதாம் ||”
(கீதை 2-41)

[குருகுலத்தும்பந்தவனே ! (ஆத்மஸ்வரூபத்தின் உண்மையைப்
பற்றிய) நிச்சயத்துடனாகிய புத், தி, (மோஷப, வம் ஒன்றையே
குறக்கொண்டிருப்பதால்) ஒன்றாகிவிடும்: அந்த நிச்சய
மற்றவர்களுடைய புத், தி, கை (பல பலன்களைக்குறிக்கொண்டி
ருப்பதால்) பல விளைகளுடன் கூடியதாகவும், களைக்கற்றவை
வாகியிருக்கும்.] என்ற இவை பலவகைப்பட்டிருப்பவை
என்னுமேதும் சொல்லப்பட்டதன்றோ. அப்படியல்லாமல்,
ஆபுஸ், மக்ஷன், மஹி, நிலம், பணம், மாடு, உணவு, கலாக்கம்
முதலான பலவகைப்பட்ட நாழ்த்த பயன்களையும், மேலான
பு, ஹுஸா மோஷத்தையும் வகைவகையாக அறித்து ஆராய்ந்து
பார்த்தவர்கள் என்றுமாய். இப்படி ஆராய்வதற்கும், பாயோஜ
னார்த தேவதாந்தாங்களைத் தன்னுடையதற்கும் ஸம்ஸார ஐனம்
களைக் முடிபுமோ? என்னல்: (ஹ் கேஸ்வி வாய்வார்கள்)
இப்படிச் செய்வதற்குக் கருவியான ஸூகக்மமான கேஸ்வி
ஞானத்தை உடைபவர்கள்; எதிலும் ஸ்தூல, ஸூத், தி, புடைபவர்களை
இவ்வளவுச் செய்கச் செய்வமுடியாத; ஸூகக்மபுத், தி,
புடைபவர்களை பாயோஜனார்த தேவதாந்தாங்களை வகையறுத்
துத் தன்னமுடியும் என்று கருத்து. “உணர்ந்துணர்ந்து
உணர்ந்துணர்ந்து இறைஞ்சுக மின் மனப்பட்டதொன்றே”

(வேதியர்கள்) வேதத்தாற்பாயம் கைப்பட்டவர்கள். (புறநாடு
யித்யாதி) புறப்பாதுபுகரணங்களைக்கொண்டு. (திருநாடு
யித்யாதி) ஸர்வதோதி, க்ஷமா க வந்து தொழப்படும்
திருமலை. (வெண்செங்கமத்தியாதி) பாரதமரத்தினே
அர்ஜுனன் தொடுத்துவிட்ட அம்புகளுக்கு எதிரின் எட்டும்
அளவன்றியேயொழிததால் குருவராவும் இருபக்கப் போகாத
படி நின்ற நிலையிலே முழுக்காயாக அளியும்படிக்கிடாக

வேதத்தாற் றாயத்தித்தளங்கதும் ஸர்வதாலும் ஆராத,
நோபகரணமான தூபதி, பங்கடையும் பூசையிட கூடின
அவத்யையின் துரித்தக் க்காண்ட பெரியதருகாறுக்குப்போமா
போலே ஸர்வத்தா துக்கமாக எடுத்துப் படுத்தென்று ஆரார
யிக்கும் துருமலைப்பே பாரதமரத்தினே பா தபகம லயிக்கும்

[திருவாய் 1-8.0] என்றும்மாழ்வாரும். “ஆரோட்ட, ஸர்வ
ஸாஸ்தாஸா லிஸர்வ ச புசா புசா: இதவேஷம் ஸாஸிஷ்பக்ஷம்
திவேபோ ஸாஸயண: ஸத, 11” [புற-ஆறு 180-11] எவ்வா
லாஸ்தாஸ்யையும் ஆரவந்து மறுபடியும் மறுபடியும் லிஸரித்
தாத்தான் ஸாஸயணன் ஒருவனே என்றும் திவானிக்கத்தகவன்
என்னுரிது தேறிந்தும்.] என்ற ரீஷிகளும் இதை அருவிநா
கனக்குற. இப்படி ஸாஸ்யுடபத்தியும் ஆரவச்செயர்வும்
இருந்த விட்ட ஸாஸத்திரம் கொதமோ? என்னர். (வேதியர்கள்)
வேதத்தின் உட்கொருள் அறித்தவர்களாவும் இருக்கவேறும்
எகிறந்து (ஸாஸம் புகவணிகளும் பூம்புளலும் எத்தி, ஸா
தொறும் முந்தைய வேதியர்கள் தங்கன் கிலரு ஸதுரு, ஸாமாக
ஆராத, நோபகரணமான தூபதி, பங்கடையும், பூசையும் ரீசா
யும் எத்திவின்ற வழிபடுங்குரிகள். (திருநாடு திருநாடு
திருநாடு) ப், பாரதமோ த ஸாயம் எனப்படும் பெரிய
நிருவாஸுக்குப்போகதபோலே. எக்ஷா தி, துக்கனிலுறன்
தொங்கனிலுக்குத் திளக்கதொறும் திருமலைக்குத் தொறு
வழிபடுங்குரிகள். ஆழ்வாருடைய மக்க, ஸாஸகாஸ பூசுத்தரலே
இன்றளவும் திருமலையிலே நிதப்ப, பாரதமோ த ஸாயமாரிசுப்பாஸக
காண்டிடுமக்குற (வேக்கடமே ஸென்சககன் ஸதிர வாய்
மாறுகத்த ஸர்) இப்படிப்பட்ட திருவேக்கடமலையே, பாரத

ஸ்ரீபாஞ்சஜத்யத்தை வாயிலே வைத்து ஊதின க்ருஷ்ணன் உகந்த ஊர்.

(மொகபாறும்) முழுதுவானாக் கண்டவாதே முழுவி, ஜிப்பாகாகக் கண்டவாதே ஜிப்பா. (புன்கெவி) கைகிழ் மார்த்தம் கேட்டுக் கைபுருந்தார். 13. 'अश्वं हि मां हृण' (சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண). (தயாதததையில்) ஸர்வதோ தி, க்கமாக. (கேதிரயர்கர்) வேத, தாற்பர்யம் கைப்பட்டார். (விவன்சய்யம்) ஆபிரதபகபாதி வத்திக்கிற ஊர். 37.

38. ஊரும் வரிபரவ மொன்றாவர் மால்பாண
போ வெறித்த பெருமணியை - காருடைய
யின்னென்று புற்றடையும் வேங்கடமே மேலகரர்
எம்மென்று மால திடம்.

பதவுரை - ஊரும் - ஊர்ந்து செல்கின்றதும், வரி
அரவம் - (சுடமில்) கொடுக்கை சடைபாதுவான பால்பா
ளது. ஒன் குறவர் - மெல்லான குற, சீமர், மால் பாரி

படியாக வெளித்த நிறத்தையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜத்யத்தை
எடுத்துத்தன் திருப்பவனத்தையுடைய வாலும, ஆபிரதய்யா
புக்குதுவான க்ருஷ்ணன். ஆபிரதய்யனத்துக்கு ஏகாந்த
பயன் தீதுவென்று உகந்தமே வத்திக்கிற ஊர். 37.

புத்தத்திலே எதிரிகன் அழியும்படியாக வெளூத்த சிறத்தை
யுடைய ஸ்ரீ பஞ்சஜத்யத்தைத் திருப்பவனத்திலே மடுத்து
ஊதின நிறமால் உகப்புடன் ஊதும் சிவபதேவம். (வெண்
சொம் ஊதிய வால் பாக) "अश्वं हि मां हृण तर्पित्तரामि
தானும் நிருதயாவி வ்யத, சயத்" [கேத 1-19] [அ-பாஞ்ச
ந்ரபகேதயம் திருதாப்யுரபுத்திரிகைன் ஸஞ்சலபிதேர்தது]
என்கிறபடியே அரிஜுனனின் அப்புக்கும் எட்டாதவர்களை
வின்றிவிடிக்வே அழித்த ஸ்ரீபாஞ்சஜத்யத்தை ஊதிய நிறப்
பவனத்தை உடைய கண்ணன். (மரம்) அடிவரவிக்
அப்புடையவன். (உகந்த ஊர்) அடியாராக் காக்க உரிய
ஸ்த்யம் என்று உகப்புடன் ஊதும் ஊர்.

பேர—(பட்டி மேய்ச்சி) பெரிய யானைகள் (புளந்தை கட்டு) வெளிக்கொள்ளும்படியாக, எறிந்த --- (அந்த யானைகளின் மீது) வீசி எறிந்த, பெருமணிகை—பெரிய மானைக்காத்தோடு, கார் உடைய பின் என்று — மேகத்தின் குருத்தும் பின்புறம் என்று லிங்கத்து, புற்று அடையும் வேங்கடம்—(குருத்த பூயத்து) புற்றினுள் நுழையும்மாத திருவிவக் காவலியோ, மேலகார்—மேலான தேவர்களால் கிடையாதுமென்று, எம் என்றும்—எங்களுடையது என்று வற்புறுத்தும், மாலது இடம்—எம்பெருமானுடைய திருமலையேற்பாடும்.

அவா—மூப்பத்தெட்டாய் பாட்டு. (ஊரும்) பரமபதத்திலுள்ளாருடைய உத்தேசமவரானவோபாதி திருமலையில் வந்ததிக்கும் ஸர்ப்பம். குறவர். பட்டிதின்னும் அண்மைய இவர்க்கு உத்தேசமவையிருக்கிறபடி. "எம் பெருமான் பொன்மலே மேல் ஏதேனுமாவேனே".

அவதாரிகை: இப்படி அவன் தருமமென உத்தேசித்தவரானம் என்னுமாகையாலே, இவராம் என்னம் புத்தி, தாலே அங்குண்டான ஸர்ப்பம். குறவர், ஆதலே, அதனை யெறினாகக்க கருவியான மண், புற்று புத்தகான பதார்த்த தங்குண்டெல்லாம் அவர்களுபாதி பரம்பலாக விளைத்து மண்டி அதுபுகிக்கிறார்

அவதாரிகை—இப்படிப் பரமபத,நிலையானவன் திருமலையிலே உகத்து என்றும் வரங்கையாலே, இவரும் அவருக்கு தொடர்புபெற்ற அந்த மலையிலிருக்கும் பரம்பு, குறவர், பட்டிமேயும் பரிகை, அனைத் தரத்தம் கருவியான மணி, பரம்புபுகும் புற்று முதலான பொருள்களையெல்லாம் அவனைப் போதும், பரமபதத்திலுள்ளாரைப்போதும் உத்தேசமவாக விளைத்து எடுபட்டு அதுபுகிக்கிறார் இப்பகாத்திக்.

வயா—(ஊரும் வரிபரவம்-புற்றகடையும்) ஒரு காரியமில்லாவிடினும் ஊரவகையே இப்பகையாகக்கொண்ட பரம்பு புற்றையகடகிறது. (ஊரும்) "புத்த ப்ரதரி கச்சுதி

வ்யா. — (மரணம்) ஒரு கார்பம்பாடறத் திருமணியிலே ஊர்ந்து திரிகையே உத், தே, ஸ்ம்மாயிருக்கிறபடி. (வரிவசவம்) பாம்பினுடைய உடம்பில் வரி திருவேங்கடமுதையானதுடைய திருமேனியில் ஓர் அவயவத்தோபாதி உத், தே, ஸ்ம்மாயிருக்கிறபடி. (குணசூறணம்) திருவேங்கடருக்கு ஒன்றை யாலது - " இவர்கள் பாட்டன் பாட்டனிலே ஒருத்தன் பூ, யி யிலே இறங்கினான் " என்னும் பழியின்றிக்கேவிருக்கை. (மரணமாய்க்காவிட்டதி,) மணியோலே இருந்துள்ள ஆணை, தன்னை. ஒரு மலை கவித்தாற்போலே இருக்கப்போம்படித்

உரை:— ஒரு கார்பம் பாடற, காவலரொழுகாரம் லண்டது கிள்தாய், துர்வாநீயமாய் வரவாழ்ந்ததான ஊர்ப்பு மானது, திருமணியில் விளையும் கீழ், மேலது கடிப்பழியாக விகித்திருக்கும் வலகையான குறவர் புனத்தில் வந்து எட்டிப்பங்கிற் பரவத்தொடங்கின ஆகையானது மணிகளின் ஒளியைக்காண்டு வந்து மலை கவித்தாற்போலே போர்த்து

மரணம் மரகாசுரீ: (14-245) (கவித்தாய்) மரன் வந்து செல்லுகையில் (அந்த மடைமழவில் *ஒப்பட்டு—அவன் கவிப் பதல்) கவனமிக்காமல் துடித்தவிடேத) என்று இளைப் பிபருமாத் பெருமானின் மடைமழவில் *ஒப்படுகிருர். ஒரு மலையையும் எதிர்பாராமல் திருமணியில் ஊர்வதே ஒரு நிர்வக் குத்தப் பயனுமே! என்று இவர் *ஒப்புகிருர். (வரிவசவம்) வரிகளையுடைய பாம்பு. திருவேங்கடமுதையானின் நிர்வா வயலுக்கிடப்போலே பாம்பின் வரிகளும் இவர்க்கு உத், தே, ஸ்ம்மாயிருக்கிறபடி ஊரும் வரிவசவம் புற்றடைவதற்குக் காரணத்தைத் தொல்லுமது மேலே—(குணசூறணம்) நெந்த குறவர் இவர்களுக்காக் தோப்பாவது - " இவர்களுடைய பாட்டன் முன்பாட்டக்களிலே ஒருவன் திருமணியைவிட்டுக் கீழேயிறங்கினான் " என்னும் பழியின்றிக்கேவிருக்கை. (மரல் யானை போ எதிர்த்த பெருமணியை) குறவர்களுடைய புனம் களில் வந்து பட்டிமயங்கிற் மணியோன்ற யானையானது போர்த்து போம்படியாகக் குறவர் எதிர்த்த பெரிய மணியை. (மரல் யானை) மணியோலக் பெரிய மரண, (போர எதிர்த்த) மலை

கடாக. (எறிந்த பெருமணியை) மறையர்க்கு, மான மணியை. ஆகவே மேகம்போலே இருக்கையாலும். அதிலே பட்ட மணி யின்போலே இருக்கையாலும். பாம்பா என்பது. இடிக்கு அஞ்சுகையாலே யின்னினவதந்தாம் இஃ உண்டாமென்று கொண்டு அதுக்கு முன்னே புற்றடைபாதிற்றும் திருமலை. (மேல கார் எம்மென்று மாலத்தம் ஆக்கரான தேவர்க ளாத்தியே. மேலான கார் - நித்யஸூரிகள். எம்மென்று மாலத்தம் - அஹமஹமிகபா விரும்புமிடம்.

போம்படியாக எறிந்த, ஒரு மலையிலே ஒரு மலை தாக்கிவற் போலேயிருக்கும் பெருமையையுடைய மாணிக்கத்தையது. பாம்பியின் கறுப்பும், பாம்பின் புகளும் தன்னால் வாசி தோற்றுலகையாலே, மேகத்தோடே கூடியதொன்றின் னாகக் கருதி, தத்புத்தாபுரையான இடிக்க, படியப்பட்டு, கிங்கு, உல்தூகையான புற்றிலே சென்று பரவையிக்கும் சிறுமைய யுடைய திருமலையே. ஆக்கரான தேவர்களாத்தியே னாத்தியோத்திராண்டரான நித்யஸூரிகள் எவ்வா தென்று மேல் விழுந்து அந்தாபுரையாண்டரால் தநுபுலக்கும் கத்யமம்.

பேரிந்தாற்போலே பேரிந்துபோம்படி எறிந்த. (பெருமணியை) கருமலையேல் வெள்ளியையை எறிந்தாற்போலே பெருந்திருக் கும் மணியை எறிந்தபடி. (பெருமணியை) பெருமலையான மணியை என்றுமாய். குறவர்கள் பாம்பை விரட்டக் கற்களைவிட (விடையுலர்ந்த) மணியே எளிதில் அகப்படும் என்று தோற்றுகையாலே. திருமலையின் செல்வச்சிறப்பு உணர்த்தப் படுகிறது. (காருகடம் யின்னென்று புற்றடையுக்) பாம்பின் கறப்பையும், மணியின் ஒளியையும் கண்டு மேகத்தோடு கூடிய யின்னென விளக்கிறது பாம்பு யின்னல் தோன்றி னும் செ ணைக்களிக் இடியிடிக்கும் இடிக்கு பவப்படுவது பாம்பு. ஆகையாலே 'இடி இடிக்கப்படுவதெது' என்று பவத்து தன்னிகமாய்கையாலே பயமற்றவிடமான புற்றை அடைகிறது னரும் காரியமும். (மேலகடமே மேல கார் எம்மென்று மால திடம்) இப்படிப்பட்ட கறப்பையுடைய திருமலையே மிகச்சிறந்த நித்யஸூரிகள் 'எங்களுடையது' என அபிமானிக்கும் இடம்.

வ்யா— (இடந்தது பூமி) ப்ரளயபத்திலே பூமியை எடுத்த அழகு காணலாவது. (பெரித்தது நஞ்சம்) கேடவர்த்தனோத், கரணத்திலே அவ்வழகு காணலாவது. (பெரித்தது பூமி) கம்ஸன் அஞ்சம்படி அவனை அழித்த அன்று வெற்றிபழகு காணலாவது. (வித்ததுவும் ப்ரளய ப்ரளயம்) கன்வர்த்த அழகு காணலாவது அழித்த கட

உகை— பெரிய தன்மை வளம் கிளர்த் திணையுடைய கடல் கன்வர்த்த ப்ரளயபத்திலே. (பெரித்தது நஞ்சம்) கேடவர்த்தனோத், கரணத்திலே அவ்வழகு காணலாவது. (பெரித்தது பூமி) கம்ஸன் அஞ்சம்படி அவனை அழித்த அன்று வெற்றிபழகு காணலாவது. (வித்ததுவும் ப்ரளய ப்ரளயம்) கன்வர்த்த அழகு காணலாவது அழித்த கட

ஒருதட்டு என் தும் படி அகம் கிரும்பிய திவ்யநேமையோடு இது என் கிரேரி.

வ்யா—(மேனோ தவண்ணம்) பெரிய அகைகள் எறிபவர்தம் கடல்பேரிலே கன்வர்த்த கன்வர்த்த மனிரகைத்தம் திரு நிறத்தையுடையவரி. (இடந்தது பூமி) ப்ரளயபத்தாயே உலகம் மறைத்தபேரது வரணமேஷக் கன்வர்த்த ப்ரளயபத்திலே பூமி. குத்தியே டுத்தக்கெண்டு எறினது பூமியையாகும். (எடுத்தது குன்றம்) இத்தியாலே கம்மழையான ஆபத்து வந்தபோது, கண்ணாறிற உருவத்தோடு கம்மழையின்கு ஆய்க்பாடியைக் கைப்பதற்காக எடுத்துத் தாங்கிவந்தது கேடவர்த்தனாதிபய. (அஞ்ச முன் கடந்தது எஞ்சின) அவ்வயதார்த்திலேயே, மாமன் என் தும் உறவைக் கொக்கியழைத்து அழக்ககிழைத்த முத் கவந்தியே. “எஞ்சன் வளிற்றிக் கெருப்பென்ன கின்ற” (திருப்பாவை-25) என் கிறபடியே கண்ட கைக்கியிலே கடுங்கும் படியாக, மேனோறி அழித்தது கன்வர்த்தயாகும். (கிடந்ததுவும் ப்ரளய ப்ரளயம்) இவ்வயதாரங்களுக்கெல்லாம் முயமாகக் கன்வர்த்தருளியதும். மிகுத்த கிரையுடையதாய், அகை கொறித்த பெரிய திருப்பாற்கடலில்லயாகும். இவ்வயதாரங்கு ஒவ்வொரு சமயத்திலே பாக்கியசாலிகளான ஒரு சிலரே

யட்டினி விடுவுதோம், ஸ்தர்களை உகந்தோமென்று சதுரங்கம் பொருதல், உறங்குதல் செய்வுதோம், ஒன்றிலும் ஸ்தேஹமில்லை. 39.

40. பெருவில் பகழிக் குறவர்கைச் சொத்தீ

வெருவிப் புனந்துறந்த வேறம்—இருவிகம்பில்
மீன்வீழக் கண்டஞ்சம் வேங்கடமே மேல்கர்
கோஸ்வீழக் கண்டுகந்தான் குன்று.

பதவுரை: பெருவில்—மேலேயும், பகழி—அம், நோயும் உடைய குறவர்—மடர் அநுடைய, கை—கையிலே, மீள்வீழக், செம் தீ—செய்து க்காய்வுக்க, வெருவி—அஞ்சி, புனம் துறந்த—கவலை மடர், வீங்கிய வேறம்—யாணி, இருவிகம்பில்—பாத்த ஆகாயத்திலுந்து, மீன்வீழ—நகலத்திலும் விழ, கண்டு—அறப்பார்த்து, அஞ்சம்—(குறவர்கள் வீர) அஞ்சு தெய்வங்களின் மடர் மயன் நடப்பாற்படுகின்றான், வேங்கடமே—கருமம், மேல்—முற்காலத்தவர், அகர் கோஸ்வீழ—வகர்ச்சுமந்து அகலான் தூர் மையன் பதாந்து விட, கண்டு—(அவரை) பார்த்து, உகந்தான்—மீள்வீழ்தல் ஆகமடய, குன்று—திருமலைமேல்.

பொருள்: அங்கு மேல் என் குறவர்க்கு உகந்தன் என்று குறிப்பிட்டு திருமலையிலே கிடர். 39.

அவதாரிகை:—ஆதிகையே கோசுநிளாகம், ஸ்ரீராம கக்க மீதுவே கிடர் அவன் துங்கததை தெய்வாளத்துக்குப் பரமோதமமாக கிளத்திவந்தது என்கிறார்.

உறங்குவுதோம், எந்த விஷயத்திலும் நமக்கு உன்மையான அடரின்ன, இதுவே மகத்தம் ஸ்ரீவேங்கடதுக்குள்ள வரலி” என்தும் இப்பகர, சிவ ஸாராதத்ததைப் பெரியவர்களை விண்ணிற் பாமபெருக்யமான கவர்க்யான ஸ்ரீஸுயத்திகள் தெரிவிக்கின்றன. 39.

அவதாரிகை:—அப்பாரூடைய விநோதிகளை அழித்து உகத்தும் இதுவேயன்றே இத்திருமலையில் கிதவாசத்துக்கு அவன் பவனாக நின்றதுதற்பது என்கிறார்.

வியா:—நாற்பதாம் பட்டு (சா-பு 10-11) திருமலையை உகத்திருர். 43. "அவரூப மதரூ:" (அவந்டப், ப மஹத், த, து) என்கிறபடியே, சக்ரவர்த்தி திருமகன் கையும் விலும்போலே பெரிவலிவிலும் கெறித்த பகழிவாராயும் உடையவரான திருவேடுவர். (சு-பு 10-11) ஆகிலே கொழுத்திக் கையிலே கொடுபோகிற நெருப்பொளியிலே விவின் பெருமைமையவும் கண்டு நெருப்புதனக்கு ஆண் அஞ்சும்படியாகவும், படடிமெய்த் ஆண் தும்புதனம் கொள்

வியா:—"அவரூப மதரூ:" (அவந்டப், ப மஹத், த, து) என்கிறபடியே அந்த அவந்டப் பகுதிப்பகுதிக்கு பெரிவலிவிலும் உடையபடியிலும் உடையவரான தருத்தருவர். மற்றும் அவையிலே உதயம் வெளிச்சமொன்றாகப் புகுந்த சிவந்த நிறத்தாதுவருவதற்கு வரும்பொழுது ஒளிவாய்ந்த துருவன் கையும் விவின் கைத், மனம்மங்கலொன்றை அவந்டப் பட்டு கெறித்தபடியாகக் கண்ணு கொள் நெருப்பைத் தருவதன் கொள் புகுந்திடுக, அவரூபம் ஆகிய வரக

வியா:—(பெருவல் பகழிகொறவர்) "ஆகிலே, தருவியகராய அவந்டப், ப மஹத், த, து" (சா-பு 10-12) ஆகியத்தை அனாவி நிற்கும் பெருமைகை அடித்தப்பிடித்தகரகாண்டு கிற்கும் பாய்வி] என்கிறபடியே ஸ்ரீராமபிராணிட்பொலே ஓர கையமலே அழகிப் பிடிக்கென்கெழுப்பியான பெருமைமையுடைய ன்விவின், அறங்கெற்ற பெருவரையாடைய அடிபுதனையும் உடைய குறுகர்கள். (செத் செத்தி) மற்ற கையகையிலே திருண்ட திருமலைப்புகள்களிலே கெழ்வெரிவந்தகரப் பிடித்த கைப்படுத்தியது கெத்தி 2. (செத்தி வெருவிப் புளம் துறத்த வேழம்) அந்த நெருப்புக்கு புகுந்து புளத்தைவிட்டு, கெழும் பாயி. (குறவர்க்கை செத்தி வெருவி) திருட்டும் கெழ்வெரிவந்தகரகையிலே குறவர்க்கை புகுப்பிடித்திருக்கிறார்கள்; பாய்வை கெட்டுவந்தகரகையிலே; "கையிடுவ மணிவினக்கை மாமநிலை மாதுக்கென்று கெட்டுவருதும் கைவிட்டும் பாய்வை கெட்டுவருதும் கெட்டுவர்க்கை குறவர்க்கை கெட்டுவருதும் கெட்டுவருதும்" (சு-பு திருவ 48, என்கிறபடியே திருமலைக்குப் புறம்புகளே கெட்டு

தாலும் இந்த வாரிசென்று கையாவித்துப்போனது. (அதற்குப் பிற்பாடு) வெளிசெய்யப் பரப்பையுடையதான ஆகாததென்பதும் மீள்கிழங்குண்டு துணி ஓரிடத்திலும் போக்கில்லையென்று நின்றுவிட்டதும் நின்று அங்குதிற திருவேங்கடம். மேல் - பன்னு. (அகாதிப்பாடி) "கிறக்க ளுடைய விரோதி, போயிறார்" என்று உகந்து இன்னமும் ஆபத்திரோதி, எந்தும் வரிலும் பரிதாபிக்கவேண்டும் என்று அவன் பற்றித்திரும் திருமலை.

கடிகையால் மலம் ஏய்து புலத்தாத கையெடுத்துப்போன ஆகியவானது. (பொருள் - கையால், பரப்பையுடையதான ஆகாததென்பதும் மீள்கிழங்குண்டு துணி ஓரிடத்திலும் போக்கில்லையென்று நின்று விட்டதும் நின்று அங்குதிற திருவேங்கடம். மேல் - பன்னு. (அகாதிப்பாடி) "கிறக்க ளுடைய விரோதி, போயிறார்" என்று உகந்து இன்னமும் ஆபத்திரோதி, எந்தும் வரிலும் பரிதாபிக்கவேண்டும் என்று அவன் பற்றித்திரும் திருமலை.

புலத்தாத கையெடுத்துப்போன ஆகியவானது. (பொருள் - கையால், பரப்பையுடையதான ஆகாததென்பதும் மீள்கிழங்குண்டு துணி ஓரிடத்திலும் போக்கில்லையென்று நின்று விட்டதும் நின்று அங்குதிற திருவேங்கடம். மேல் - பன்னு. (அகாதிப்பாடி) "கிறக்க ளுடைய விரோதி, போயிறார்" என்று உகந்து இன்னமும் ஆபத்திரோதி, எந்தும் வரிலும் பரிதாபிக்கவேண்டும் என்று அவன் பற்றித்திரும் திருமலை.

41. குன்றைய சுற்றஞ் செயினும் குணங்கொள்ளும்
இன்று முதலாக வென்னெஞ்சே - என்றும்
புறனுரையே பாயினும் பொன்னுழிக் கையான்
திறனுரையே சிந்தித் திரு.

பதவுரை: - என் - என்னுடைய, தெஞ்சே - மனமே
இன்று முதலாக - தற்பொழுது தொடங்கி, என்றும் - எப்
பொழுதும், புறன் உரையே ஆயினும் - வெளிக் கடல் செல்லும்
வார்த்தையாய் நடத்தினும், பொன் ஆழி கையான் திறன்
உரையே - ஆழிக் சக்கரத்தைக் கையி லெகேசனிட எம்பெரு
மான் விஷயமான பேச்சுரையே, சிந்தித்து இரு - கினைத்திருப்
பாயாக: (இப்படியிருந்தால்) குன்று அரிய மலையைப்
போல் பெருக்க, குற்றம் செய்(ய்)யினும் - பாயங்களைச் செய்தா
லும், குணம் கொள்ளும் - (அவைகளைக் கண்ணால் எம்பெரு
மான்) கணங்களைப்பே திருவள்ளம் பற்றுவான்

அவதாரிகை: - இப்படி அவன் ஆழிதவிராத் திருவரை
வரையிலும் தேவனுமே வேஷமான நமக்கு அவனைச்
சென்று அணுகப்போமோ? என்று திருவுள்ளம் பாயப்பட,
"உனக்கு ஆழிமுடியமாத்ரமுண்டாகவே, அவன் நம்
குற்றத்தையடைய சுற்றமாகக்கொள்ளும்; அஞ்சவேண்டா"
என்கிறார்.

அவதாரிகை: - 'இப்படி அவன் அடிமன்னின் கிராதி
களை அழிப்பதையே இவற்கையாகக் கொண்டவனாயினும்,
தோஷத்தைவே வேஷமாகக் கொண்ட நமக்கு அவனைச்
சென்று அணுகமுடியுமோ?' என்று ஆழ்வாருடைய திரு
வுள்ளம் பாயப்பட, "உனக்கு அவனிடம் நடுபடு மாத்நிரமே
உண்டானாலும் அவன் நம் குற்றங்களைவெல்லாம் நம்மை
யாகக் கொள்ளுவன்; அஞ்சவேண்டியதில்லை" என்கிறார்.

வ்யாச: - (என் தெஞ்சே) என் ஒன்றுசொன்னால் கியோன்று
சொல்லாமல், எனக்கு புகழ்பமாயிருக்கும் நெஞ்சே! (என்றுக்
மு. 25

வ்யா: - நாற்பத்தோராம் பாட்டு. (சுன்றோர) அவன் குற்றம் பொறுக்கக்கூகாத திருமலையிலே வந்து நின்றுள். ஆயி, முக்யததைப் பண்ணினாலும் தேராளாம்ஸததைப் பாராதித குணமஸததைக் கொள்ளும். அவன் உள்ளவன்றே இவ்வாற்தமா உண்டு என்கிறார். இதனை நானும் இததைச்

உரை - என் னாற்பதோராம் பாட்டு. (சுன்றோர) அவன் குற்றம் பொறுக்கக்கூகாத திருமலையிலே வந்து நின்றுள். ஆயி, முக்யததைப் பண்ணினாலும் தேராளாம்ஸததைப் பாராதித குணமஸததைக் கொள்ளும். அவன் உள்ளவன்றே இவ்வாற்தமா உண்டு என்கிறார். இதனை நானும் இததைச்

புறனுரைவ்யாபிரியும்) நீ மகாத்தவ வரத்தையன் என்றும் கொஞ்சாரக் கோளும் தவளவல்லாமல், "கொளியை கைம்மை கொள்ளிப் புறமே புறமேயாடி" [நிருவாய் 5-1-1] என்கிற படியே பொய்ப்பெயர்சேவானதும். அவன் விஷயமான வரத்தையையே கினைப்பாய். (பொன்னுழி கையான்) நீ பொய்ப்பெயர்சேவையே பெரினது. அதை மெய்ப்பெயர்சேவையே பெரினது. (பொன்னுழி கையான்) அழகிய சக்கரத்தையான வயன் வயன் வந்தவனான வரத்தையையே அன்றிதே. (பொன்னுழி கையான்) அருளிச்செய்யப்பட்டதான். "மிதரேயாவே வந்த பார்ப்பதம் ந தபஜேயம் கதஞ்சகி தேரோர வந்தவயி தவ்ய வ்யாத் ஸதாசேதத, க, ச்விதம் [ராய 18-3] [நன்னன் என்றும் மேலுத்தேரே வந்தவையையே வான் ஒதுகே. அதும் வுடயாட்டென் அகனுக்குத் குற்றமிருந்தாலும் இவர்க்குட்டும. நன்னோரிகளுக்கு இது இத்தந்தத்தென்று. என்னும் நிறனுள்ள உரையையே சித்தித்திருப்பாராக என்றமாம் (சித்தித்து இரு) இவ்வாற்ததையையே அருள்கித்திப்போண்டு, "ஸ்தி, தேரஸ்யி க, தண்தே னா" [க, தை 18-73] [நயம் கிங்கப்பெற்றவனாய் கிங்கிற்றென்று] என்றெய்யே கைகெற்றவனாய் கிங்கி

செய்யாதொழிவானென்? என்னில், (இன்று முதலாக) இவனுக்கே ஸம்பந்தமென்று அறிந்த இன்று தொடக்கமாக. (என் சொல்லே) எனக்கு ஓரிதம் பார்க்கும் தெஞ்சே! ஸஹ்ருத, யமாக அவன் குணங்களைப் பேசப்போமோ? என்னில், (முன்னா ஸம்பந்தமும்) அஹ்ருத, யமான பேச்சேயாகிலும், பாயோறுதமிழ்நிற்கே அநர்த்த, மாயிற்றுநிலும் என்னுமாம். (மொன்கொழுந்தாதி) ஸர்வேஸ்வரன் திறத்தில் எப்ப, த, க்ளைபே அறித்து. (சத்தத்தாகு) க்ருதார்த்த, மாய் இரு.

அவனோடே ஸம்பந்த, முண்டாகிலும் முன்பு அவன் செய்தருளையினொனென்? என்னில், "குற்றம் - குணம்" என்று நினைவாமை. (பொன்சூழி) தானே ஸஹ்ருத, யமாகும். 41.

ஐம்படி விப்பரணங்கொண்டு இரு. இவ்வாறு கூறிய வேறு முண்டான (இன்று முதலாக, மகிபோலே ஸம்பந்தத் தால் சம்பாதிக்கொணாணாபடி பொத்து உலாத்திறக்கிற குற்றம்போல் பத்தம் பத்தாள் செய்தாலும், அதிமாந்ர வத்களகொளவன், "செய்தாடுவெ னன்று செய்தாள்" என் னும்படி குணமாகக் கொள்ளும். 41.

நித்பாயாக. (இன்று முதலாக) இப்படி அவனிடத்திலே உனக்குச் சென்று ௪௦௮௦ உண்டான இன்றுமுதலாக அவன் "மித்யபாயக" என்னும் ஸ்லோகத்தின்படியே உன்னிடத் திலே நடக்குகொள்ளும். அதாவது ஏதென்னில்: (குற்றமாய் குற்றம் செலிலும் குணங்கொள்ளும்) தன் முயற்சியாலே அனைக்கொடியபத்தகாவையன் மகிபோலேயிருக்கும் பெரிய குற்றங்களைச் செய்தாலும், அவற்றைக் குணமாகக் கொள்ளு வன். "தேவையும் இறந்தாலும் இருக்கட்டுமே; கல்வெளிகளுக்கு இது இடிமுத்தக்கதன்று" என்றவனாகையாலே. (குற்றம் செலி லும்) அதிபாமல் அனாகுறைபயிச் செய்ததன்று; மனப் பூர்வமாகப் பக்பூரிணமாகக் குற்றம்புரிந்தாலும். (குணம் கொள்ளும்) "செய்தாடுவெ னன்று செய்தாள்" [பெரிவாழ்ந்திரு 4-9-2] என்று உறும் மதவையாத்ஸ்யத்தை உடையவனாகை

42. திருமகளும் மன்மகளு மாய்மகளும் சேர்ந்தால்
 திருமகட்கே தீர்ந்தவா றென்கொல்— திருமகன்மேல்
 பாறோதம் சித்தப் படநா கனைக்கிடத்த
 மாறோத வண்ணர் மனம்.

பதவுரை: பால்ஒதம் சித்த—பாற்கடலில் சிறு தூசிகள்
 சிதறி வந்துள்ளதாக, படம் நாகனை கிடத்த—படத்துடன்
 கூடிய திருவருந்தாடி பாஷ்டிம பதிகத்திலே பள்ளி
 கொண்ட, மால் ஒதம் வண்ணர்—பெரிய கடல் போன்ற
 திருவிளையாடலை எம்மைதமன்னுமாய், திரு மகன்
 மேல் மனம்—பெரிய பிராட்டியார் மேல் (பெரியவர்) திருவுள்ளம், திருமகளும் மன் மகளும் மாய்மகளும் சேர்ந்
 தால்—ஸ்ரீசேவையும், பூசேவையும், நீளாத்தேவையும் (பெம்
 டெருபாசெரு) கூந்தல் பரிமாறும்போது, திருமகட்கே
 தீர்ந்த ஆறு என்கொல்—பெரியபிராட்டியார் கிடத்தல்வெ
 அதற்கு தீர்க்கும்படி என்க ஆச்சரியம்!

அவ:— (திருமகனார்) பாறாதே பொறுக்கக்கடி
 பிராட்டியார் அருகே இருக்கை என்கிறார்.

அவதாரிகை:— தூய்வு நிறந்ததை விவரத்தினால்
 உன் அனாமரக சொல்லக்கூடுமே? என்னன்? “சகலிளா-
 ராபாதி” (ந கஸ்சிந்தாபாரத்யதி) என்றும் பிராட்டியார்
 மூலாதார அங்கக் கூடிவந்துக்கையாலே கடும் என்கிறார்.

பாறே செய்துத்தந்தை நற்றமகனே கொள்வான் (குற்றம்
 செவிறும் குணங்கொள்ளும்) துன்புபோன்ற நற்றம் செய்தா
 லும், அதைக் கனிவுமனம் கடுகையுள்ள குணத்தையே
 திருவுள்ளம் பற்றுகான் என்றும் கொள்ளலாம். 43.

அவதாரிகை:— கையதந்திரஞ் சாரிவோராதன் இப்படி
 உட்க குற்றத்தை குணமாகக் கொள்ளக்கூடுமே? என்கின்:
 “பாபாகம் வர ம்பாபாகம் வர வதாந்நாணம் பவவந்தம்!
 கார்பம் கருணமாம்பென க கஸ்சிந்தாபாரத்யதி” (88-யு) [18-44]
 [வண்ணம்! பரிபாசாவிலும், புண்ணியவாகனாவிலும்,

விவரம்— (திருச்சிவபிரகாசம்) அந்தாழ்வான். “திருமகட்டுே தீர்த்தவாறென்கொல். மண்மகட்டுே தீர்த்தவாறென்கொல். ஆய்மகட்டுே தீர்த்தவாறென்கொல்” என்று பணிக்கும். (பாடலாகத் திப்த) “திருப்பாறகடலின் குறுச்

உரை.— பாடலாகும் திருப்பாறகடலில் சிறு தீவத்தில் தளர்வாகிய மரபினுள்... மரபு துண்டித்ததுவானாய்ந்தாலே

தெர்த்தவாறகடலையினும் அகரகன் திறத்து கல்வோறுதிருப்பவாறகல் கல்வாறகல் தட்டப்படவேண்டும் என்றும் செவ்வாகவன் ஒருவனுமிக்கியை] எனது கடலும் பிராட்டிமார் முகமும் அயிரெடு கடிவிடுக்கையாலே அவன் குற்றத்தை குணமாகக் கொள்வது உடும் என்கிறார்.

விவரம்— இப்பாசாத்தக்கு எப்பெருமானுநுடைய சிஷ்யரான சிறுமகன் அந்தாழ்வான் ஒதுங்கியவாறு. அந்தாழ்வான் திருக்கமாரான பட்டர் மற்ருரு விதமாகவும் பொருள் உரைக்கவர் அந்தாழ்வான் அருளிய பொருளாவது— “சிறுமகட்டுே தீர்த்தவாற என் கொல்! மண்மகட்டுே தீர்த்தவாற என் கொல்! ஆய்மகட்டுே தீர்த்தவாற என் கொல்” என்று மூன்று பிராட்டிமாரிடத்திலும் “தீர்த்தவாற என் கொல்” என்பதைத் கூட்டி, ஒவ்வொரு பிராட்டியிடத்திலும் எம் பெருமான் எப்பள்ளேஷிக்கப்போத, “இப்பிராட்டியிடமே எப்பெருமான் தன் குருபனத்தோடு கருட்டிருக்கிறான்” என்று காண்பார் சிவக்குப்படிவிடுப்பது என்ன ஆச்சரியம் என்று கருத்து எங்குர் ஸர்வாசியான ஸௌபுரிபென்னும் முனிவன் பல கண்ணீரை பணம் புரிந்து கொண்டு, பல சரிமெடுத்து ஒவ்வொருவரையும் உட்பித்து, ஒரு மனைவியோடு அவன் இரவுமுறைதக் கண்ணார்க்கு “இவன் இவ்வளபன்றி வேறொருவனைய அறிவான்” என்று உதும்படிபித்தான் என்று இத்திறாஸங்கனியே கேளாவின்கூடும். பாம்புநுணுக்கு இது கூடாஹமிக்கியே. இனி பட்டர் சிவதீர்த்த பாராதிதக் காண்போம்.

(பாசேவாதம் சித்த) திருப்பாறகடலில் சிறு தீவமாக என்னவ துடைபிடித்து விடுவாறுப்போமே எப்பெருமா

திலகை திருமுகத்திலே படுப்படிக்கீடாகத் திருவநாதாழ்வான்
மேலே கிடத்த மாலைதவண்களருடைய திருமகள்மேல்
வைத்த திருவுள்ளம். திருமகளும் மன்மகளும் ஆய்மகளும்
சேர்ந்தால் திருமகட்கே தீர்ந்தவாழ்வுக்கொல்!" என்று

நாறு மீதும் சிந்திவார. அன்புப்படுத்தியால் அன்புதான் என
புணங்கண்மையுடைய தருவனத்தாழ்வானைச் சிந்திப்பதற்கு
பள்ளிகொண்டருளுகிற அபிமானம் போலே மீட்டுவதற்கு
வருவையுடையவனை எலர்க்கொண்டருளுவது அபிமானாட்டி
உயர்மேலே ஆர்ப்பிடிப்பிட்டாயிற் செல்லுகிற திருவுள்ளம்
மாணது— குற்றத்தைப் பொறுப்பாக்கும் அபிமானாட்டியாயும்.
பொன்ற னின்றும் தருவான புதிய பிள்ளையாகவும்.

துடைய திருமேனிலே வாழ்வதும் சிதறியிழ அந்தாழ்வான்
நிலாறுத்திலே "திருமகள்மேல் பாலைதம் சித்த" என்று
கூட்டி, "திருவடிபைப் பிடிக்கும் திருமகள்மேல் திராப்பாந்
கடல் திலகைச் சிதற" என்று கொளுத்தகொண்டவனாகும்.
பட்டரி நிலாறுத்திலே "திருமகன்பால் மனம்" என்று
மேலேகூட்டிப் பொருள்கொண்டவனாகும். (புட
நாகணிகைத்த) எம்பெருமானுடைய திருமேனின் அபிசத்
தானே விசித்த படத்தையுடைய திருவந்தாழ்வானுடைய
படுக்கையிலே பள்ளிகொண்டருளும். (மாலோதவண்கள்)
பெரிய கடல்போலே கறுத்துக்கனித்த வடிவையுடைய பாம
புருஷனுடைய. (திருமகள்மேல் மனம்) பெரியபிராட்டியவள்
மேலே பெருங்காதல்கொண்ட திருவுள்ளம் (திருமகளும்)
"குற்றம் செய்யாதவன் ஒருவனுமிருப்பே" என்று கூறிக்
குற்றத்தைப் பொறுப்பிக்கும் பெரியபிராட்டியும். (மன்மகளும்)
'குற்றத்தைக் கண்டுவிட்டுப் பொறுக்கவேண்டுமோ?' என்று
குற்றத்தையே கண்ணால் பொறுமையே வடிவெடுத்த பூமிப்
பிராட்டியும். (ஆய்மகளும்) காணுகிறப்போடும்நிலிக்.
குற்றத்தையே கற்றமாகக் கொள்ளுமளவாய். குற்றம் பாம
புருஷனின் கெஞ்சில் படாதபடி அவனுடைய திருவுள்ளத்
துக்குத் தன் இடையப்பெருக்கிற திராயிலும் ஆய்வுகொள்
வைத்தாந் பிழிவிடப் பிராட்டியும். (சேர்த்தாக் திருமகட்கே

அருளிச்செய்வர் பட்டர். பிராட்டியோடு கலந்தீர்பாது.

முற்பம் சிவராசிய விநாயகநாதகதி நிறைந்தவனும்
சே. ப. சிவராசியநாதகதி நிறைந்தவனும் பிராட்டியம் ஸாது

தீர்த்தவாறு என்னென) இப்படி முன்னிராட்டியமாரும் எம்
பெருமாளோடு ஸம்பந்தமுண்டாகிறது. எம்பெருமா
ண்டைய திருவுள்ளம் பெரியபாட்டியவாறுக்கே அம்மத்திற்
நிகழ்கிறது என்ற சென்றபடியிப்பாது என்ன ஆச்சரியம்!
மூலம் தீர்த்தம் கலந்தாலும், ஒத்திடுகே அற்றுத் தீர்த்த
வன் என்பது எப்படியானது: முதலில் இங்கு கலக்களப்பது
தாழ்ந்தவர்களுக்கான உற்போக்ஷைமுடைய சிற்றின்பமாய்ந்த ஆன்
மென உறவன்று பரமபுருஷனை பரமாத்மா எந்திரப்பாபான
தீவிரஞ்ஞடல் அணைத்து மகிழ்ந்து மகிழ்விக்கும் பெரிப்பமே
வாகுதல். அதிலே பரமபுருஷன் பரமபிரகாச பெரியபாட்டிய
வாரோடு அணைத்து இன்புறப்போது பூமிநீளாதேயிகள்
புஷ்பம், சந்தனம் மாலாபாசம் முதலானவை அனைத்தைய
பெருகத்தக்க உபகரணமாய் நின்றுள்ள அகந்தைமுடைய
பிரணவாஸம் (காதற்பெருசு) கட்டுக்கடங்காமல் செல்லும்
பேரது கருத்ததீர்த்தம் (கடந்ததைப் பேசுவது) முதலான
வற்றைச் செய்கைமுடைய அதற்கு வடிவவாயிருப்பாரிகன்-
பூமிநீளக்கிளாடு பரமபுருஷன் அணைத்து இன்புறப்போது
பெரியபிராட்டியவர் தம் இடைவிதும் முடிவிலும் அவன்
அணைத்ததுபோல உகந்துநிலி. ஆக இப்படி தேயிலை
வாரிடத்தில் கலந்தாலும், அது பெரியபிராட்டியவாரிடத்திலே
கலந்ததாகவேயாகும். இக்கலாணத்தாலேயே இங்கு ஸரபத்
வம் (சக்களத்தி பேரவாரிடம்) இல்லை. பாக்ருஷர்கள் பல
மனைவியரோடு இன்புறப்போது அவர்கள் அனுபவிக்கும்
இன்பம் இவ்வாறேயே மோகமையானே. ஒருவரோடொருவர்
பொருடையென்புயிருக்கிறது இங்கு பேசும்படியானவையே
மனைவிகளாகினிலே குடைந்தாடுவாணப்போலே பரமபுரு
ஷனுபவித்தாலும் இன்பம் விஞ்சியிருக்கையிலே பொட்டியும்
பொருமைபுயில்லை என்றதாவது. இப்பாசரத்தின் வாராத்
தத்தை பூப்போசையுடைய—

43. மனமாக தீரு மருவினாயுஞ் சாரா
தனமாய தானே கைகடும் புனமேய
புத்துழா வானடிக்கே போதொடு நீரேந்தி
தூத்தொழா நிற்பார் தமர்.

பதவுரை — புனம் மேய பூம் துழாயான்—தன் நினைத்து
விருப்பம் பூமியை புத்து ளளங்கும் திருத்துழாயை
அலாந்திரக்கம் எம்பெருமானுடைய, அடிக்கே—திருவடி
களுக்கே, போதொடு நீர் ஏத்தி—புறப்பத்துடன் தீர்த்துத்
தையும் எடுத்துக்கொண்டு, தமர்—அடியார்கள், தாம்—
தாங்களாகவே, தொழாநிற்பார்—தொழுவார்கள்; (தொழுத
வுடன்) மனம் மாக தீரும் — மனத்திலுள்ள அஞ்ஞானம்
முதலிய அடிக்குகள் விலகும்; அரு வினாயும் சாரா—தீராத
பாமங்கலம் விட்டபாட்டா; தனமாய—சென்வமாகிய புகுத்தி
யும், தானே கைகடும்—தானாகவே வந்துசேரும்.

அவா— தாற்பத்துமூன்றும் பாட்டு. (மனாபித்யாதி)
பிராட்டிமாசுடைய அவினப் பற்றினுர்க்கு பேராகத்தில்
பிரதிபந்தங்கள் போகவேண்டுமென்றும் பக்தப்பாதி, என்
உண்டாகவேண்டுமென்றும் இவர்களுக்குக் கரையவேண்டா
என்கிறது.

அவதாரிகை:— பிராட்டிமாசு ஸ்த்யஸ்தலிதிகராயிதக்
கையாலே தங்களை குற்றத்தை நினைத்துப் பிரிக்காலிக்க
வேண்டுமென்கலை. இனி, ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸ்ருத்தியிலே
அந்வர்த்தகவே விசேதி, வாக்கம் தன்னையே விட்டு
நீங்கும் என்கிறார்.

அவதாரிகை:—*சென்னாழிக்கையாக திறதுரையே சிந்தித்
திருக்கும்படி விடுமோ ஸம்ஸார பிதுகடைய அஞ்ஞானம்,
எம்மம், குசி, வாஸனை முதலானவை? என்றும் கேள்வியெழு,
சென்ற பரட்டிப்படியே பிராட்டிமாசு பேருமாயொடு சேர்க்
திருக்கையாலே இவன் அக்குற்றங்களை நினைத்துத் தயங்க
வேண்டியதில்லை. தன் ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கவாறு இவன்
மு.கீ 26

ய்யா— (பாபமாதேயம்) மனஸ்குக்கு மகாசிறது-
ருசி வசனங்கள். (அருங்கேசம் 344) அவித்யாபதி,

உரை: திருமேனியின் மனஸ்குக்கு (344) உயர்விலுள்ள
நின்றபடுதான் (அவ்வியாபதிமும்) அதற்கு தாதுதாதுதான்
அவங்குதுதுன் என் னெனவனனுடைய துருவங்களுக்கின்
அடிமைக்குக் கைகொடுமாலைபாபி துருநின் னானை
னோடே கிராட்டுவதற்கு உபகரணமான கன்டேயமும்
ஸாத்யமாக துரித்துக்கொண்டிருந்து, தங்கவாதி, திருமேனாது
ருபமாக ஆனிருந்தான் தங்கள் அடிமைகொண்டவர்களுக்கின்,

புதுவத் கைவலியத்திலே அவ்வித்தானாகும். அக்குற்றங்கள்
இவனைத் தடை செய்யமாட்டாததேதான், தமே
இவனைவிட்டு நீங்கும் என்கிறார்.

ய்யா— (புனல் மெய் பூத்துழாவாக) திருமேனியின் மனஸ்கு
ரத்தாவே தன் கைதிறல் நற்பதுபோலே பூத்துக்குதுங்கும்
திருத்துழாவை உடையவன். பாபே மருந்தாமாட்டுபோலே
யிருக்கை "மருந்தெ லெய்யந்தடி கி" என்பர் பெரிய
வாக்கவந்திகள். (அருங்கே) இவனைத் தவிர வேறொருவனை
என்னுமதுமின்; இவனுடைய திருமேனிலும் மற்ற
அவ்வவர்களைக் காண்பதுமின் (மோதொடு) மாலைட்டிச்
சாத்துதன், அரிக்கை செய்தல் முதலான பலவிதங்களில்
அடிமைசெய்வதற்குக் கருவியாயிருக்கும் புதுப்படுதொடு.
(கிச் எத்தி) கிராட்டுவதற்குக் கருவியான கருமணம்மிக்க
கிரையும் அன்போடு தடுத்ததென்று. இவ்வதுபம், தீபம் முத
லானவற்றுக்கும் உபகரணம் "குட்டுவன் மாலைகள் தூண்ட
கெட்டு விண்ணோர்களை அன்னாட்டி அத்துப் தாக்கிக்கே"
[திருவிருத்தம்-20] என்பதொடுபே நற்பவன்களைச் செய்யும்
உபகரணங்களைச் செய்கை. (தமர தாள் தொழாவிற்பாள்) "தே
வையே தொழுவாரி விண்ணுளர்தும் சீரியே" [திருவிருத்தம் 79]
என்கிறபடியே நற்பவன்களிலும் இவனுக்கென அடியார்கள்
தங்கள் அன்புக்குத் தக்கவாறு அடிமைசெய்து கிற்பதன்.
(தொழாவிற்பாள்) இவரின் இதை ஒரு பரிசைக் கருதிச் செய்வ
தென்று. அவ்வப்படியானதொழுவாகச் செய்வார்களே.

கர்மங்கள் அநீனயா. (தஸாஃப்யாக்.) இப்படியான அதி, காரிக்கு த.னமான கைங்கர்யபூர்வபாணியான ப.க்த யாதிகள் தானே உண்டாம். (புனாஃத்யாத்.) தமரான வர்கள் ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளிலே தாங்களே தொழாநிற்பார்கள். இவர்களுக்கு அவனுடைய திருவடிகளிலே புஷ்பாத், புபகாணங்களைக் கொண்டு தொழுவது அவன் அநுப.ஸிக்கையிலே அந்வயம்.

திறனுணாயே சித்தித்திருக்கவொட்டுமோ இவனுடைய அவித், யாதிகள்? என்னில், (தனமாய) அவித், யாதிகள் போனார்க்கு வரும் த.தம். 45. "आनिरुणः शिवाय"

இவர்களிடமிட வசத்த அடினாசெய்யவே அதுவந்த, ந பரிபுமான பகன்மைப் பற்றிக்கிடக்கிற அஞ்ஞானம் விஷயமாகும் முதலான தொஷங்களுடையதனும் தன்ன ணையே விட்டுக் காணும், அபற்றிக்கடியால், ஸ்வயத்தநத் தான் போகவொடிய தொஷகாரங்களும் கிட்டவொராதது. எனக்

இப்படி ஒரு பயனைக் கருதாமல் தங்களுக்கு வருத்த அடிமையை இவர்கள் செய்தபோதிலும், இவர்களுக்கு ஏற் படும் பலன்களைச் சொல்லுகின்ற முன்னடிகள் — (மனமாக தீரும்) இவர்கள் அவனுடைய திறனுணயே சித்தித்திருப்ப தற்குக் கருவியான மனத்திலுள்ள அறிவானம், ஸப், தாதி, விஷயங்களில் பற்று முதலான குற்றங்களெல்லாம் தானே அகலும். (அரு விஷயம் சார) மூர்கதிய அஞ்ஞானம் முத லானவற்றக்குக் காரணமாகவும், காரியமாகவும் கழன்று வரு பவைபயம், தன் முயற்சிபாக் அறுக்கமுடியாதவைபயான புண்ய பாபகுபமான சரிமங்களும் அருகில் வாமாட்டா. (தனமாய தானே கைகடும்) இப்படிப்பட்ட அதி, காரிக்குப் பெருஞ் செவ்வமாயிருப்பதாய், கைக்கர்பத்துக்கு முன் ஏற்படுவதான ப.க்தி முதலானவை தானேவந்து கைகடும். (தனம்) ஸ்வ ரூபத்திக்குத் தகாததான இவ்வுலகச் செவ்வமத்து; ஸ்வ ரூபத்திற்குத் தகுத்ததான பாப, க்தி. பரஞ்ஞானம், பாபப.க்தி முதலானவையே 'தனம்' எனப்படுகின்றன. "அந்தரிஷாத்,

(அத்தரிசுநகரம் மூலமாத்) (புத்தராயணமுகி) குடிக்கிற
வேப்பங்குடித். (தாமிரபாதி) இவன் வருத்தது செய்ய
அவன் வருத்தது செய்யாதொழியுமோ? 43.

44. தமருகந்த தெவ்வுருவ மவ்வுருவம் தானே
தமருகந்த தெப்பேர் மற்றப்பேர் - தமருகந்து
எவ்வண்ணம் சித்தித் திமையா திருப்பரே
அவ்வண்ண மாழியா னும்.

பதவுரை ஆழிவான் சகரபாணிபாண மயமெருவான்.
தமர்—புகழ்க்கன், உகந்தது எவ்வுருவம்—எத். உருவத்தையாத
விரும்புகிறார்களே. அவ்வுருவம் தானே ஆம்—அந்த உரு
வத்தைத் தான் அடைவன் மற்ற—மேலும் தமர் உகந்தது
எப்பேர்—அடியார்கள் விரும்புவது எந்தப்பயனோ, அப்
பேர் ஆம்—அப்பெயரை அடைவான், தமர்—அடியவர்கள்,
உகந்து—வரும்பு. எவ்வண்ணம் சித்தித்து—எவ்விதமாக
கிடைத்து, திமையாது திருப்பரே—அடைவிடாமல் தீவரணம்
செய்து மகாநாடாநாயகரே, அவ்வண்ணம் ஆம்—அவ்வித
மாகவே ஆவான்.

அவா—நாற்பத்து நாலாம் பாட்டு. (தாமிரபாதி)
“தமர்” என்று சிலவரும் அவர்களுக்குப் பரிதிபத்தகம்
பேர்க்கவேண்டா. பேரகத்திலே அநவயம் சொல்லுகிறபடி

கச்சியபகரணமாய் வந்தது. அதுவாய் அநவயம் அநவயம்
பாடத்தொழிகளும் தனக்குத்தானே உத்தமமாகவும். 43.

மூலமாத் [ரா-பு 16-17] [ஆதாயத்தின் கிளப்புகளாய், செல்வம்
சிரப்பியகளுள் விபிஷணன்] “அதுவாகவர மூலமாத்” [செல்
வம் சிரப்பிய கருத்திராய்வான்] “வகந்தென வகந்திஸம்பந்தம்”
[ரா-பா 18-20] [செல்வம் சிரப்பிய கருத்திராய்வான்] என்று அவர்களு
வரிபத்தையம், தன் முயற்சியான செல்வத்தையம், அபேரத்
திக் செல்வத்தையம் கடைபிட்டு புகழி முதலானவற்றைக்
கடைக்கொண்டவர்களைச் செல்வர்களைக் கொன்றவர்களைக்
கொன்றவரும்.

எவ்வளவு? என்னில் அவனுடைய மனவருமம் ஆய்ந்த பாதத்தாமாகையாலே சொல்லுகிறது.

வியா.— (தமிழகத்தத்தியாதி) 48. “யே யா ந் தயவஸே சாஸ்திர மயமாரம்” (யே யத, ர மாக் ப்ரபத், பத்தே தாமஸி கஸத, வ ப, ஜாமயதம்) தமக்கு தல்லவர்கள் இன்னுளென்று மில்லை. இன்னபடி ப, ஜிப்பாசென்றுமில்லை. அவர்கள் திவ்ற திவ்யிலே அவர்கள் ப, ஜித்தபடியே அவர்களைப் பற்றுலென் னாக்கிறது. தமரானவர்கள் ப்ராக்ருத த், ரம்பங்கனிலே

அவதாரிகை: அபிதி: த்ரீய: அபிதி: அபிதி: அபிதி: அபிதி: இவர்கள் உகந்த ரூபகாம ப்ரகளை உடையவருங்கொண்டு தன்மையானாத்து அச்சவச, ராநிபெண துக்கை அடியைய கொள்ளும் என்கிறார்.

உரை:— தன் கருத்தறிந்து எடுத்துக் கைபிட்டுத் திருவாய் முதலான துய்யப, ரிகுவகளை உடையவனு ளர் மெய்வரன், அவர்களைக் காற்கடைக்காரன் து குன்று னம்ஸாத்திலே தன்கொப்பறும்பு, உகந்த, அபிதி, தாமவகன்.

அவதாரிகை:— “தாம் தகழ்ச்சிதபாதி” என்றது கீழ்ப் பட்டிசம் இவர்களைக் கண்ட பின்பக்டு கொழுகது; எங்கே காண்பது? என்னும் கேள்வியு. அடியாரி இப்படி அடிமை செய்ய கிதைத்தால் இவர்கள் உகந்த கருவங்கனையும் பெயர்கனையும் உடையவருங்கொண்டு தக்கை கணமத்துக் கொண்டு அச்சவசவாரூபத்தோடு துய்யவகிலேயே அடிமை கொள்ளுமன் என்கிறார்.

வியா.— (ஆதிபாஸ்) ஸாந்திரானத்தை உடையவன். இங்கே ஸாந்திரானத்தை வேண்டது தித்யவாரிகள் அனை வர்க்கும் உபசங்களை. “கருதமிடம் பொருது கைக்கிளற சக்கரத்தன்” [இருவாய் 10-6-8] என்கிறபடியே தன் கருத் தறிந்து கைக்கிளையும் செய்யும் திருவாய்மூழ்வரன் முதலான தித்ய வாரிகளைக் கிங்காரினை உடைய வாரிகளோடும் கைக்கிளையும் பொருட்படுத்தாமல் செய்யும் காரிவத்தை யேனென்கிறது

ஒன்றை "உனக்குத் திருமேனியாகக் கொள்ளவேண்டும்" என்றும் அதைத் திருமேனியாகக் கொள்ளும். 47. "ஸுஷ்-
-ரணாவிசி:" (சு-வர்ணாஜதாதி, பி. :). எம்பெருமானார் மூல

ஸ்வர்ணரஜதாதிகளின் தீரவ்யவகங்களோடு உகந்து ஏறி யருளப்பண்ணினது போதொரு விக்ரஹம், அந்த விக்ர ஹத்தை அணாதாசனவிக்ரஹத்தோடாதி தானே ஆத ரித்துப் பரிக்கரவியாசரித்தும். இப்படி அவர்களுடைய திரு மொது. (தமர் உகந்து எவ்வுருவம் அவ்வுருவம் தானே ஆம்) சித்தபாண்டியாரியிருந்து இன்றே கண்டிப்பற்றிய அடிபார்.

ஸுருபாம் ப்ரதிமாம் விஷ்ணோ ப்ரஸத்தவத, தேசுஹம் |
க்ருத்வா ஸ்ரீமத: ப்ரீதிகரீம் ஸு-வர்ணாஜதாதி, பி. : |
தாமர்க்கர்பேத் தாம் ப்ரணமேத் தாம் பஜேத் தாம் விசித்தபேத் |
விசுத்யபாஸ்ததே, ஈஷஸ்து தாமேவ ப், ஈஷமருபினீம் ||

(விஷ்ணுத, ரீமம் 103:16)

[அழகிய உருவமுள்ளதும், மலர்ந்த திரவ்யகண்டலத்தையும் திருக்கண்ணையும் உடையதும், தனக்குப் பிரியத்தைத் தருவது மான விஷ்ணுவின் ஒரு பிம்பத்தை, தங்கம், வெள்ளி முதலிய திரவியங்களானே செய்து அதைப் பூசிக்கக்கடவன்; அதை வணங்கக்கடவன்; அதை ஆராதிக்கக்கடவன்; அதை துபாஸிக்கக்கடவன். (இதைச் செய்தானானால்) தேவர்கள் சிங்கப்பெற்றவனாய், பரபுத்தூடன் கடைய அந்த எம்பெருமா னையே அடைகிறார்.] என்று சொல்லப்பட்டபடியே தங்கம் வெள்ளி முதலான தீரவ்யங்களோடு உகந்து செய்த விக்ரஹம் பாடுதொன்றுண்டோ அதை, தன்னுடைய அப்பாக்குத் தீவ்ய மங்கலான விக்ரஹத்தைப்போலே தானே ஆதரித்து, திருமேனி யாக ஏற்றுக்கொள்ளுக. 'தமர் -உகந்து' என்று ஸாமான்ய மாகச் சொல்லுகையாலே, இன்னும் இஹபரி என்றும் நிபஜி யிச்சி; இஹபடி அஹி பஜிக்கவேண்டுமென்றும் ரியபிய யிச்சி; அகரகன் சிற்றந்நெய்யே அவர்கள் பஜித்தபடியே அவர்களை உடையவன் என்று காட்டுகிறார். இவ்வரித்தத்தை.

/ மூலகரம் - உருவ ரிசுத்தி.

சாத்துக்கு எழுந்தருளாநிற்க, சில பிள்ளைகள் காலாலே
கீறி, "உம்முடைய எம்பெருமான் திருமேனி" என்று
காட்ட, பாத்தரத்தை வைத்து தண்டனிட்டருவினார். இவ்
வாந்த,த்திலே, "கேள்விலே சில பிள்ளைகள் விளையாடு
கிறவர்கள் திருவிதிலிலேயிருந்து பெருமானும் தாய்ச்சிமாரும்
பெரியதிரும்ண்டபறும் கற்பித்துப் பெரும் திருப்பாவாடை
யும் அழுதுசெய்வித்து, 'எம்பெருமானார்! ப்ரஸாத,ப்பும்'
என்று மனதைக் கையாலே முகந்தெடுக்க, தற்காலத்திலே
மாதாகரத்துக்கு எழுந்தருளுகிற உடையவர், அவ்விடத்திலே
அது கேட்டருவி தண்டனிட்டு அவர்களெழுந்த பாலாத,த்

மேனியை விளம்புகிறவளவன்றிக்கே, ஆமீதர் உத்த
சாத்தின திருநாமம் பாடுகொன்று, அத்தத் தாநகாமத்தை
நாடியவனாதிருநா க்களோபாத் தனக்கு நாமமாக விரும்பா

யேயத,ர மாம் ப்ரபத்,யந்தே தாம்ஸ்ததை,வ ப,ஜாய்ப்பறும் ।

[தி,தை 4.11]

[எந்த புக்தர்கள் எவ்விதமாக சினைத்துக்கொண்டு என்னை
ஆராரிக்கொடுக்கனோ, அவ்விதமாலே ஆளவாய் (அச்சா
ரூபமான) நான் அவர்களை அடைகிறேன்.] என்று திருதயில்
என்னனோ அருளிஞானக்ரு, "கொஞ்சனும் சினைப்பான்
உகன் அவனாகும் சினைடக் உன்னனே" என்றார் ஆழ்வாரும்.
இக்கிடத்தில் பெரியவாக்காகிவினை பின்வரும் ஐயிழம்பயக்கனைக்
காட்டியருவினார்:—

"எம்பெருமானார் மாதாகரத்துக்கு எழுந்தருளாநிற்க, சில
பிள்ளைகள் காலாலே கீறி, "உம்முடைய எம்பெருமான்
திருமேனி" என்று காட்ட, பாத்தரத்தைவைத்து தண்டனிட்ட
ருவினார். இக்கூத்த,த்திலே, "கேள்விலே சில பிள்ளைகள்
விளையாடுகிறவர்கள் திருவிதிலிலேயிருந்து பெருமானும் தாய்ச்சி
மாரும் பெரியதிரும்ண்டபறும் கற்பித்துப் பெரும் திருப்பாவா
டையும் அழுதுசெய்வித்து, 'எம்பெருமானார்! ப்ரஸாத,ப்பும்'
என்று மனதைக் கையாலே முகந்தெடுக்க, தற்காலத்திலே
மாதாகரத்துக்கு எழுந்தருளுகிற உடையவர், அவ்விடத்திலே

தைப் பாத்ரத்திலே ஏற்றார்" என்று ஜீயர் அருளிச்செய்தார். (தமிழகத்தெம்பிப் பதற்ப்பெர்) தல்லவர். "சைங்கை யழகியார்" என்று திருநாமம் சாத்திரஞாலில், நாராயணாதி, நாமங்களைக் காட்டிலும் அத்தை விரும்பும். (தமிழ்தொகுதி) தல்லவர் உகத்து. 46. 'ஏ யா' (யே யத,ர) என்னும்படி யாதொரு ப்ரகாரத்திலே உகந்து ஸாவத,ரந்நாவிருப்பர்கள், அந்த ப்ரகாரத்தாலே அத்தை உடையதும். (அழகியான்) அப்ரகருதமாயிருந்துள்ள ஸகல பரிசுரத்துக்கும் உப லக்ஷணம். அவை எல்லாம் கிடக்க இவர்கள் தினைத்தமிழ் வாகத் தன்னை அமைத்துக்கொடுக்கும்.

(தமிழ்தொகுதி) இவன் கண்டு தொழவேண்டாலோ? எங்கே காண்பது? என்னில், (அன்புருவத்தாலை) 48. "யாமாள் மாநுர் மயர்" (ஆத்மாதம் மாதுஷம் மதயே) 46. "ஏ யா" (யே யத,ர) (எம்பெர் பதற்ப்பெர்) எங்கனாழ்வார் பாடே ஆய்ந்தேவு சென்று நாவற்பழம்வேண்ட. "நீ யார்"

கிற்பனம். ஆழிதாராளர்கள் உகத்துக்கொண்டி நூலா செம்படி தாழிகளான யாதொரு ப்ரகாரத்தாலே அமைத்து, அகவதபு, ஸாவதை பண்ணியிருப்பார்கள் அந்த ப்ரகாரத்தாலே உடையதாகுகிற்பனம்.

அதுகேட்டருளி தண்ட விட்டு அகரிகொடுத்த ப்ரஸாதத்தைப் பாத்ரத்திலே ஏற்றார்" என்று ஜீயர் அருளிச்செய்தார்."

(சற்று) இப்படி அவர்கள் உகந்த திருமேனியை விரும்பு கிறவனவொடக்காமல். (தமர் உகத்து எப்பெர் அப்பெர் ஆம்) அவ்வுகடார் உகப்புடல் எத்தத்திருநாமத்தைச் சாத்தகிரி கடுளா அத்தப்பெயரையே உடைபுகளும். "சைங்கையழகியார்" என்று அடியார்கள் திருநாமஞ்சாத்திரனும் நாராயணாதிநாமங் களைக்காட்டிலும் அத்திருநாமத்தை விரும்பும் எம்பெர் பெரிய வாரிசானவீரன். எஞ்செய்யடைய திருவாராதபப் பெருமா னுக்குப் பெயர் 'ஆய்ந்தேவு' என்பது இப்பெயரைத்தான் மிகவுகந்திருப்பதைக்காட்ட. அப்பெருமான் ஓர் ஆய்சரிய மான செங்கிச் செய்தாலும், விஷ்ணுபுராணவாரிக், பாத்ராவை விஷ்ணு சித்தரெண்டும் எக்களாழ்வானுடைய ஸ்வபந்திரிலே இப்பெருமான் தோன்றி நாவற்பழம்வேண்டினானும். "நீ யார்"

என்று அவர் கேட்ட, "ஜீயர் மகனான ஆயர் தேவு" என்ன, ஜீயரைக்கண்டு "உம்முடைய பிள்ளை எங்களைக் குடியிருக்க வெட்டுகிறீர்கள்" என்றார். (ஆதிபாகனம்) மரஷ்டாவாய் நியாமகனாயிருக்கிறவன் ஸ்ருஷ்யனுமாய் திராம்பனுமாம். 44.

இப்படி தன் பெருமைபாராதே ஆழிதருகந்த ரூபகாம குணசேஷி யுதா திருநீலாத தாதுடையனுய்க்கொண்டு ஆழி தனர அடிமைகொண்டதும் அர்ச்சாவதாரத்தின் நீர்மையின் ஏற்றத்தை அறுவத்தி, கீழ் வித்தாரகிருர். 44.

என்று அவர்கேட்ட, "ஜீயர் மகனான ஆயர் தேவு" என்று அருளிச்செய்தானும். அவருகந்த பெயரைத் தான் உகந்த தேடல் தீயில் அப்பெயருக்கற்ப லாவற்பழமும் இரந்துசென்ற நீர்மைபைக்கண்ட எங்களைழ்வான் ஸஞ்சீபரைக் கண்டபோது, "உம்முடைய பிள்ளை எங்களைக் குடியிருக்க விடமாட்டே னென்புறம்; லாவற்பழத்தை கொடு; வெண்ணைபைக்கொடு; அதைக்கொடு; இதைக்கொடு என்று துன்புறுத்திக்கொண்டே யிருக்கிறது" என்று கூறி விபந்தாரம். இவ்வைதிப்பமும் பெரியவாச்சான்பிள்ளைபெடுத்தது. (தமருகத்து எவ்வண்ணம் சித்தித்து இமையாது திருப்பரே அவ்வண்ணம் ஆதிபாகனம்) அடியார்கள் உகப்புடன் தன்னுடைய குணம் செயல்கள் முதலானவற்றில் எந்த குணசேஷிதங்களை அதுவந்தித்து இடைவிடாமல் த், பானித்திருப்பார்களோ, அந்த குணசேஷி தங்களைபுடைபவனுக்கே அவர்களுக்குக் கட்டுப்பணிப்பான் னர்வேவ்வான்; அனிகார்த்தனைக் கண்ணாகச் சித்தித்துத் திருமேனியை அமைத்தால் அப்படியே ஆவான்; பட்டாபிஷேக ராமனாகச் சித்தித்து அமைத்தால் அப்படியேயாவான். (ஆதி பாகன் ஆம்) ஜகத்தை ஸ்ருஷ்யப்பவனும், அனைவனையும் நியமிப்பவனுயிருப்பவன். ஒருவனும் ஸ்ருஷ்யக்கப்படுபவனும், நியமிக்கப்படுபவனாக ஆவான்.

இப்படித் தன் பெருமைபாராதே அடியார் உகந்த உருகம் பெயர், குணம், செயல்கள் முதலானவற்றைத் தான் உடைய வனுய்க்கொண்டு அடியரை அடிமைகொள்ளும் அர்ச்சாவ த-தி 27

45. ஆமே யமரர்க் கறிப வதுநிற்க
நாமே யறிவிற்போம் நன்னெஞ்சே!—பூமேய
மாதவத்தோன் தான்பணித்த வானரக்கன் நீன்முடிபை
பாதமத்தா லெண்ணினான் பண்டி.

பதவுரை:— நல் நெஞ்சே - உல்ல மனமே!, பூமேய மாத
வத்தோன்—திரு காப், கமலத்தல் வளரிக்கும் பெருந்தவத்
தொனுகிய ப்ரபலுடைய தான் பணித்த—பாடித்திலை
வந்து வளையசின், வான் அரக்கன்—நீய ராஜாஸனான
இராவணனுடைய, நீன் முடிபை—நீண்ட (டத்து) தலைகளை
யும், பாதம் அத்தால் எண்ணினான்—அந்தத் திருவடிகளால்
எண்ணிக் கட்டிய டெருமானுடைய, பண்டி—குணங்கள்,
அமரர்க்கு அறிய ஆமே—தேவர்களுக்கு அறியத்தக்க
வையோ? அது நிற்க—அது கட்டக்கூடும்; நாமே அறி
விற்போம்—(அவனுடைய கிழைந்துக் கருமைக்கு இலக்
காகிய) நாமே அறிவோம்.

அவ— நார்பத்தைத்தாம் பாட்டு. (-ஆமே) இது
அவன் காட்டக் கண்டவருக்கொழிய அல்லாதார்க்கு
அறியப்போகாது என்கிறார்.

அவதாரிகை— இப்படியருகற்ற அவன் ரீரமை ப்ரபல
மாதிகளுக்கும் நிலைமல்கினர்! என்கிறார்.

தாத்தின் கீத மையின் ஏற்றத்தை அதுஎன்றித்த
எடுபடுகிறார். 44.

அவதாரிகை:— கர்வேஸ்வான் இப்படியும் ஒரு கீரமை
புகடபவனுலாதே? என்னில்: இப்படி இருக்கிற அகலுடைய
கீரமை அவந்தானே காட்டக்கண்ட எமக்கல்லது பிரமன்
முதலான தேவர்களுக்கும் அறிய அரிதானத என்கிறார்.

யயா:— (நக்கெஞ்சே) எல் கீரையில்படி கூடக்கும் உல்ல
நெஞ்சே! (பூமேய மாதவத்தோன் தான்பணித்த வானரக்கன்
நீன்முடிபை பாதம் அத்தால் எண்ணினான் பண்டி) இங்கு

வ்யா: — (ஆமேயமாதக்கறிய) எத்தனையேனும் அறி
யாததற்குநான தேவர்களுக்கும் அறியப்போகாது என்
கிறது. (அது விற்க காமே அறிகிறீர்கள்) அவ்விடை
பாட்டம் நிற்க, தமக்கு அறியத்தட்டென்? (உன்னெஞ்சே)
அவன் காட்டக்கண்ட நெஞ்சே! (பூமேயவித்யாதி) “ப்,ரஹ்

உரை: — வய் நிக்ஷயிலே கடக்கும் கல்ல நெஞ்சே! |
திருகாபீ, கமலத்தைத் தனக்கு வானஸ்தூதமான உடைய
னும், இக்திஸ்ஸூஷிக்கு உபகரணமான தபஸ்ஸி, துவாச்ய
மான தூதரகததையுடையான பூ, ஹ்மாவின்னுடைய காற்

சொல்லப்படும் விருத்தாக்மாவது: சாவனக் பிரமனிடம்
சாவனமும் வேண்டினபோது அப்பிரமன் வரத்தைக் கொடுக்க
முற்பட்டவுடன், அப்பிரமனுடைய மடியில் ஒரு குழந்தை
வாக பாவான் தோன்றி அக்ரீகாவனதுகூடப் பத்துத்
தலைகளையும் தன் திருவடியிலே தீர்க்காட்டி இவை அறுப்
புள்ளும் தலைகள் என்று பிரமனுக்கு உணர்ந்தி, அவன்
அப்படி வரம் கொடுக்காமல் தடுத்தான் என்பது. மூன்றாம்
திருவந்தாறியில் “ஆபந்த வரமதையேவன்” [77] என்றும்
பாட்டிலும், நான்காம் திருவந்தாறியில் “கொண்டு ருடல்
காக்மேல்” [84] என்றும் பாட்டிலும் இவ்விருத்தாக்மம்
அறுசுத்திக்கப்பட்டது. (பூமேய மாதவத்தோன்) திருகாபீ,
கமலத்தைத் தன் இருப்பிடமாக உடையவனும், உலகத்தைப்
படைப்பதற்குறப்பான பெரிய ஞானத்தையுடைய பிரமன்,
“தப ஆனோரே” என்று த,ரதனைகையாலும், “யஸ்ய
தூதாஸ்யம் தப:” [மூண்ட, 1-1-10] [எவனுடைய ‘தபஸ்ஸு’
வங்கப்பருமமான ஞானாமயமாயிருக்கிறதோ] என்று ர்ருதி
யில் சொல்லுகையாலும், இங்கும் “தவம்” என்று அறிவைக்
குறிக்கிறது. (தான் பணித்த வானஸ்கன்) பிரமனுடைய காற்
கீழே தலைவை வைத்து, ‘எனக்குச் சாவனவரம் தாலேனும்’
என்று வேண்டியவனும், சிவன் கொடுத்த வானையுடைய
ராகுனான சாவனதுகூடப், (கீள் முகைய எண்ணினான்)
கீண்டுபயிர்நிடுக்கும் பத்துத்தலைகளையும் தீர எண்ணிக்காட்டு
வதன்மூலம், ‘இவை என்னால் ஒரு சமயத்தில் தீர எறியப்பட

மாவின் மடியிலே ஒரு சிறுவின்மையாய்க் கண்வளருவாரைப் போலே கிடத்து 'இவனுக்கு வரம் கொடுக்கவேண்டா, இது அநர்த்தமாய்' என்று சாவணன் தலையைத் தன் திருவடிகளாலே எண்ணினவனுடைய நீர்மையை அமரர்க்கு அறியவாமே" என்கிறது. இத்தால் ப்,ரஹ்மாவினுடைய அறிவுகேடு சொல்லுகிறது.

கீழே தலைமடுத்து 'எவக்த வரம் து'ஸேதனும்' என்று ஆராய்ந்த மாயுதனுன ராவணனுடைய ஒக்கத்தை யுடைத்தான தலைகளை, புதுக்கம்பீரிகண்டு துறுமாந்து, மேல் விளைவதுமியாமல் அந்த ப்,ரஹ்மா அவனுக்கு வேண்டிய வாங்களைக் கொடுப்பதாக ஒதுப்புகிறவனவிலே, ஒரு பூரணவர்க்கொண்டு அவன் மடியிலே வந்து ஆயிச் படித்த, அவன்கள் அறியுண்ணும் தலைகள் என்னுமிடத்தை எவக்த நிதிரையப்போகியமான அந்தத் திருவடிகளாலே கீறி எண்ணக்காட்டி, அந்த ப்,ரஹ்மாவின் அருந்தத்துதையப் பரிஹரித்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய சூனாகளை, தங்கள் ஹிதமறியாமல் அபந்தத்துதையக் குடித்துக் கொள்ளக்கடவ ப்,ரஹ்மா து,தேவர்களுக்கு அறியப் போமோ? அது கிடக்கிடாவி அவனருளாலே தெளயக் காணவல்ல நாமே அந்நைகத்த மக்தரகாரின்கேம்.

பெண்டியலை' என்று உணர்த்தினான். "குடகோல் மேல் வைத்த குழலியாய்" [நான்-திருவ-43] 'மஞ்ஞறங்கிள் வாய்க்க குழலியாய்' [மூன்-திருவ 77] என்று மந்தைமயாழ்வாரிகள் அருளுகையாலே பிரமனின் மடியில் ஒரு குழத்தைமயாழ் நோன்றி இச்சேடகைச் செப்தான் ஸர்வேஸ்வரன் என்று விளக்குகிறது (பாதம் அத்தால் எண்ணினான்) "அடிச்செடியைத் தலையிசை பேணியாய் ஆழிபக்கண்ணா! உன் கெரலப் பாதம்" [திருவாய் 10-3-8] என்று எக்சைப்போன்ற அடியார் ஆகாட்டும் அமுதிதழிவைய அத்திருவடிகைய ஓரக்கள் தலையிலே வைப்பதே! என்று விபகங்கூர். (எண்ணினான் பண்டி) தன்னால் படைக்கப்பட்ட பிரயோஜ னார்தரபாதக பிரமனின் மடியிலே அவனுடைய பிள்ளையைப்

(ஆமே) அபிமானிகளான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் எளியனும். (தான் பணித்த வானாதிகள்) புதுத்தண்டன் கண்டு இறுமாத்து வினாவது அறிவாதே வரம் கொடுத்தபடி. 45.

46. பன்முரித்த தான்மறையோன் சென்னிப் பவிஏற்ற வென்முரிதூல் மார்பன் வினைதீர—புன்முரித்த வாகத்தான் தான்பணிவார் கண்டர் அமர்த்தம் போகத்தால் பூமிவான் வார்.

பதவுரை:— பன் முரித்த தான்மறையோன் — ஸ்வரங்க ளோடு கூடிய நானு வெதுங்களைபும் ஒதுவிக்கப்பட்டவனான ப்ரபஞ்ஜடைய, சென்னி—தலைபில், பவி ஏற்ற—பாசனையை வளங்கினவனும், வென்முரிதூல் மார்பன்—வெறுத்த மாஜ் நேதாபவித்ததை மார்பிலே தார்த்தவனையாக குத்தானுடைய, வினை தீர—ப்ரஹ்மஹந்தபாபம் அகதுன்பியாக, புன் முரித்தஆகத்தான்—துருவுள் ளத்ததைப் பண்படுத்திக்கொண்ட ளம்பொதுமானுடைய, தான் — திருவாதிகள், பணிவார் கண்டர்—வனங்குறவர்கள் சார், அமர்த்தம் போகத்தால்— வித்யைஞ்சிவனுடைய பேராசுத்தோடு கூட, பூமி ஆன்வார்— இயவுவசத்தையும் ஆர்சி வசவர்கள்.

பேரளவுடைய ப்ரபஞ்ஜாதிகள் மதுகெட்டு கலந்துபூவா நித்தி, நாமே அவர்கே அறிவ்புகாநின்றோம்? என்றுமாம். 46.

பொருள் தொன்றி அவனுடைய அர்த்தத்தைப்போகிய குணரஸியானவன் தன்னடியாருக்கு வசப்பட்டிருப்பான் என்பது விவப்போ? என்று கருத்து. (ஆமோ அமர்த்து அறிவ) தங்களுக்கு எது நன்மை, எது நேமையன்றியாமல் புதுக்கும்பிடு கண்டு வரங்கொடுத்துவிட்டுத் திண்டாடும் பிரமன் முதலான தேவர்களுக்கு இவனுடைய கீர்மையை அறிவமுடியுமோ? (அதறிந்) அதி கிடக்கட்டும். (நாமே அறிவிற்போம்) அவன் அருளாலே தெலியக்காணவல்ல நாமே அறிவவர்கோம். (அதறிந் நாமே அறிவிற்போம்?) மாதனத் தோளான பிரமன் முதலான தேவர்களும் அறிவமுடியாமலிருக்க அப்பந்ஞானத்தையுடைய நாமோ அவர்கே அறிவப்போகின்றோம்? என்று கைப்பிடிநுஸந்தானம் செய்வதாகவும் கொள்ளலாம். 45.

அவா:— தாற்பத்தாரும் பாட்டு. (பண்டாரித்தபாதி) குத், ரஜுகடய வஜ்ஜைக்கேடு சொல்லுகிறது.

வ்யா:— (பண்புரித்த கான்மகறயோன்) ஸ்வரபுத்த மாக ஸர்வேஸ்வரனுமே ஒதுவிக்கப்பட்ட ப், ரஜ்ஜமாயின்.

அவதாரிகை:— ப், ரஜ்ஜமாய்க்கு வந்த அகர்த்துத்தைப் பரிஹரித்து ரஷித்தவளவன்றிக்கே, வேலாகுத்தியுமான், பிதாவுமான அகர ப், ரஜ்ஜமாயின் தலையை அறுத்து, ஸாபோபஹதனுய்க் கையும்கபாலமாய் இரத்து உண்டா திரித்த குத்ரான் அகர்த்துத்தைப் பரிஹரித்து ரஷித்த படியை அருளிச்செய்கிறார்.

உரை:— ஸ்வரத்திலே கோககாய், குகாதி, பே, குத் தாலே காலுவகைப்பட்டிருக்கற வேதந்தாத துரித்திருத் துள்ள ப், ரஜ்ஜமாளினுடைய தலையை, "இன் னவ விரி மயா"

அவதாரிகை:— பிரமனுக்கு வந்தபட்ட துன்பத்தைப் போக்கி ரஷித்தது மாத்திரமல்ல. உலகைப் படைத்தவனும், தனக்குத் தந்தையான அர்தப் பிரமனின் தலையை அறுத்து, அவனிட்ட ஸரபத்தாலே பிடிக்கப்பட்டு, கையிலே ப், ரஜ்ஜம கபாலத்தைபுடைபவனும் பாசித்து உண்டுநின்ற உருத்திரனின் துன்பத்தையும்போக்கி ரஷித்தவன் இவனே என்கிறார். ["அன் னவனான்" முதலான சில பாட்டுக்களிலே ஹரிஹர னாய்பத்தைக் கூறுவதாகச் சொல்லும் மேதவிகள் இப்பாக ரத்திற்கு என்ன பொருளுரைக்கிறார்கள் என்பது தெரிய வேண்டும்.]

வ்யா:—(பண்புரித்த கான்மகறயோன் சென்னிப்பளி ஏற்ற) "வே கவ வேத, ரக்ஷ ப், ரஜ்ஜினேதி தக்கம்" (எவன் பிரம னுக்கு வேதம் ஒதுவிக்கிறானோ) என்கிறபடியே, ஸர்வேஸ்வர னுமே ஒதுவிக்கப்பட்ட னான வேதங்கடையும் ஸ்வரத்தோடு ஒதாரிற்கும் பிரமனின் தலையைக்கின்னி, பிரமனின் ஸரபத் தாலே தலை கையில் ஒட்டிக்கொள்ள, அதை பிசுபாபத்திர மாகக்கொண்டு உலகெங்கும் திரித்து பிச்சை ஏற்று, கபாலி பெற்றும், பிசுபாடனன் என்றுத் தன்னைப்பாரிசுளையும் அழைக்கப்படலின்ற விருத்தாத்தத்தைக் கூறுகிறார்.

(சென்னிப்பலி வேற்ற) 49. “வாஸுதஸவாஸே திஸ் தஸ திரே
மயா” (வாஸங்குட்ட, நகரக், ரோண சி, த்தம் தஸ்ய ஸிரோ
மயா) என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாவின் தலைப அறுக்க,
அவன், “கபாலி ஆவாய்” என்று ஸபிக்க, அவனுடைய
தலைபோட்டிலே பி, கைபேற்ற. (வெண்புரி நூல் மாசிபன்
வினா தீர்) வித்தவேஷனாய் ப்ரஹ்மஸித்தியானபடி. இவனோடு
ஸம்ப, த்தி, த்தாக்கெல்லாம் அதுவேயிறே பணி. அக
மூடையவரும் தகப்பனாகக் கொள்ளுள். இவனை ஆஸ்ர
யித்தவனும் தகப்பனாகக் கொள்ளுள். “வினா தீர்” என்கிற
இத்தரல் இவனுடைய கர்மவஸ்யதவமும், தான் பன்னிள
கர்மம் தன்னால் பரிஹரிக்கப் போகாமையும் சொல்லுகிறது.

(சி, த்தம் தஸ்ய ஸிரோ மயா) என்கிறபடியே அறுக்க, அவன்
“கபாலி ஆவாயி” (கபாலி த்வம் ப, விஷ்யஸி) என்று
அகந்தரம் ஸபிக்க, தசசுரபோபஹகஸ்யக் கொண்டு அவன்
தலை போட்டிலே கெடுங்காரம் தூத்து தபந்தவனாய்,
ப்ரஹ்மஸித்தியென்புடைய ம் தோற்ற வலுத்த புலனாயும்
மாசிபியோட்டு வித்த வேஷனுமாய் நுகிற முத்தானுடைய

“தே, கீம் ப்ரஹ் குத்ரா—தத: கரோத, ப்ரஹ்ம ஸம்பந்தவயஸே ச |
வாஸங்குட்ட, நகரக், ரோண சி, த்தம் தஸ்ய ஸிரோ மயா ||
ப்ரஹ்ம—யக்மாத, வபராத, ஸ்ய ஸிரோ, த்தம் தவயா மம் |
தஸமாச்சு, ரபலயாவிஷ்ட: கபாலி த்வம் ப, விஷ்யஸி ||
குத்ரா—ப்ரஹ்மஹாஸ்தேவிதோ பூ, த்வா சரக் திரத்தாசி பூ, தவே |
ததோஸ்தஹம் ஆதவசர் தே, வி! த்ரிமலாதம் ஸிரோச்சயம் |
ததர வராவணபி ஸ்ரிமாத் மயா பி, கைம் ப்ரஹ்மதா |
ததஸ்தேதா ஸவஸம் ப்ரஹ்மம் கபால, ரோண வித்யாதிதம் ||
மதாநி வரவதி ததரா தஸ்ய தக்தஸ்ய நிஸ்குதா ||
விஷ்ணுபரவாதாத ஸாஸிரோணி! கபாலம் ததஸஹஸ்தரா ||
ஸபு, ததம் ப்ரஹ்மதா மாதம் ஸவப்பலபிதம், த்ரஹ்ம வதா ||

[மாத்தியபுரானம்-182]

[தே, கிவைக் குறித்த குத்ராண்:— ‘பிறத கோபத்தையுடைய
வனும், விவந்த கண்டனை உடைவதுமான என்னும், அப்
பிரமனுடைய தலை இடதுகைக் கட்டையிற் ககத்தின் துணி
பாக் கெட்டப்பட்டது’. பிரமன்:—‘கபாலத, மற்ற என்னுடைய
தலை உள்ளும் அறுக்கப்பட்டபடியாக, பிரஹ்மததை அடைந்து

இந்தால் ஈஸ்வரத்வ ஸங்கை இல்லை என்றபடி. (புண் புரித்த குத்யாக்ரி) ஈஸ்வராக்ரி, மாதிரியாய் ஒருத்தனாய்த் திரிந்தவன் வாக்ரஸ்தோதும் இடத்திலிருவதே! என்று திருவுன் எத்திலே புண்பட்ட ஸர்வோவாஸ்துடைய தாக் பணிவாக் கிடர். (அமரோ குத்யாக்ரி) பூ, மியும் ஆண்டு பரமபத,த்தில் பே,ரக,ளும் அடிய,விப்பார்கள். அன்றியே, பே,ரக,பூ,மி யிறே இருக்கச்செய்தே பரமபத,த்தில் பே,ரக,மெல்லாம் அதுப,விப்பார்கள் என்றுமாம்.

பூ,ரம்பலுத்யபாஸ்யமான பரமம் விட்டு நீங்கும்படியாக 'நனாஸி நிவாரி' (நக,ரக,சேன வித,ரகிதம்) என்கிறபடியே திருவுகிராலே கீறி, மாம்ஸனமான ரத்தஜலத்தை, சப கரித்த திருமேனியை உடைய ஸர்வோவாஸ்து திருவுகிரே ஆஸ்ரஸ்க்ருமல்கள் கிடர் கித்யஸ்தாசி போ,ரக,மான பரம பனாதுஸ்வயத்தோடே கூட பூ,ம்புபலகக்ஷிதையான லீலா விபூ,தஸையும் ஸ்வாதீ,னமாக கீட்வதரிக்குமவர்கள்.

கபாலிபக (கபாலத்துடன் கூடியவனாக) ஆவாய். ருத்,ரன்!— 'தே,வி! ப்ரஹ்மஹக்தி சொத்தவனாயும் கைங்கினவனாகவும் பூ,மியில் நித்த,ரகனைத் தெறிக்கொண்டிருந்த நான் அதற்குப் பின் ஹிமாஸயமலைக்குச் சென்றேன். அங்கு ஸ்ரீமக்ராஸ்யனன் என்னால் பிச்சைக்காக வாசிக்கப்பட்டான். அதன்பின் அவனால் தன்(தே,ஹத்திக்)ஒரு பரக,ம் நக,த்தில் துனியாய் கிறப்பட்டது. அதிலிருந்து பெரிதாக வெள்ளமிடும் ரத்த,ரகை பெருகிற்று.அழகிற் செந்தவனே! விஷ்ணுவிறுடைய அருளினால் அக்கபாலம் ஆபிரக்கைக்கான பல தண்டனாக வெடித்து, கனகின் கிடைத்த பணம்போல் சென்றது.) என்று மாத்தல்ய புராணத்தில் கூறப்பட்டதற்கே. ஒரு மனிதனைத் தனியறப்பதே மஹாபாபம்; அதிலும் அந்தணனைத் தனியறப்பது ப்ரஹ்மஹக்திபேறும் பெரும்பாபம். அதிலும் வேத,மோதில அந்தணனைத் தனியறப்பது ஒப்பற்ற பாபம். அப்படியப்பட்ட மனறயயனும், ஈதுமுக,ங்களாலும் ஈதுவேத,க்கணையும் ஒதிக் கொண்டேயிருப்பவனும், என்னவற்றுக்கும்மேலே தனக்குத் தந்தையான பிரமனின் தனையைக் கின்னினான் என்று பாபத்தின் பெருமையை உணர்த்துகிறது. உருத்திரன் தமோரு,காய் கிஹந்தவன் எனபவத இவ்வொரு செயலே காட்டும்.

47. வாரி கருக்கி மதக்களி ஹத்தினாயும்

சேரி திரியாமல் செத்திற்று கூரிய

மெய்க்கூரானத் தாலுணர்வார் காண்போ மேலோருநான்
கைதநாகங் காத்தான் கழல்.

பதவுரை: மதம் களிது ஹத்தினாயும் மதம் மிகத் து
யாவோசனி போய்மா 7-ந்து துத்திரிய வாய்க்காமல், வாரி
கருக்கி - பொருத்தமாய் 8 மதத்தால் தைதம் காத்தது சேரி
திரியாமல் செத்திற்று மெய்க்கூரானத் முதலிய மெய்யுடையவர்கள்
செருக்களின் தலைமையால் தன்ருக காத்தது, கூரிய -
ளவகூடியது - என, மெய் ஞானத்தால் - உணர்வாய்மையான புக்த
மையான ஹிவால், உணர்வார் - (உணர்வர்) அறிவ
வாய்களின், மேல் ஒரு நான் - அறிவெனக் கூறத்தக்க
கை நாகம் காத்தான் - தும்களையாடின் கைய மாகை
மாய்ந்து கூடுதெத்தப்படுவதாக அகத்தையுடையது, கழல் -
கருவாய் - காண்பர் - அன்பு - அன்புவிட்டவர்கள்.

பதவுரை: மதம் களிது ஹத்தினாயும் (கமரம் தம் பேரகத்தால் பூயி
கூர்வார்) மதம் களிது ஹத்தினாயும் பேரகமாய்ந்த பதமாய்ந்த
பதமாய்ந்தோடு கூட பூயி என்ற பதமாய்ந்தோடு
கூட்டப்படுபதில் சேரிதிரியாமல் செத்ததையும் தும்களின்
கைப் பேரகமாய்க்க. இப்பதமாய்ந்ததையும், மதமாய்ந்த
பதமாய்ந்த பேரகம் என்றபடி, அன்றக்கே இவ்வகை
கிடுக்கிப்போய்த் பதமாய்ந்ததில் அதுபுகிக்கும் பேரகமெய்
கையும் அதுபுகிட்டாரின் என்றமாய். 'அதர் மதமாய்ந்த
துதே' 'அதருத துதே பதம' என்ற மதமாய்ந்ததில் இவ்
வகையினையே மதமாய்ந்ததிலுள்ள என்றும், பதமாய்ந்த
பதமாய்ந்த என்றும் கருவாய் இக்கருத்தினையினது.
கிடுக்கிப்போய்த் பதமாய்ந்து ஒரு மதமாய்ந்ததில்
அங்கு செருக்கினையே மதமாய்ந்தும், அக்கருத்தினை
மதமாய்ந்த அங்கு செருக்கினுள் என்றும், அக்கருத்து
கிடுக்கிப்போய்த் பதமாய்ந்ததில் பதமாய்ந்ததில்
கைதநாகம் காத்தான் ஹிவாய்ந்ததையும் ஒதாந்தக. அது
கைதநாகம் காத்தான் ஹிவாய்ந்ததையும் ஒதாந்தக
கைதநாகம் காத்தான் ஹிவாய்ந்ததையும் ஒதாந்தக.

அனா—நாற்பத்தேழாம் பாட்டு. (காசுருக்கியித்யாதி.)
இந்த, சிவங்களுடைய பேரக, தந்தைச் செறுத்து. விஷயத்தி
னுடைய னுத்தி, யில் தில்லாமல் பரிஹரித்து. மெய்யான
புத்தியை உடையவர்கள் அவனைக் காண்பர் என்கிறார்.

அவதாரணம்:— இந்த விவகாரம் குறித்து அப்பகுதியை
பார்வையிட்டு வரும்போது, அங்கே ஆஸ்பத்திரியைக் கட்டி
அங்கம் குடியிருக்கிற அட்டவாணியை என்னிடம்.

உணர்வு பொருத்தமான மனப்பகுதிகளான ஜலத்
வாதம் காங்கி கருமாயுற்றுதல். நெடுகயிற்றுதல் செய்பாடு
மருத்தராமனை காமத்தின் எவ்விதமாயிற்று, கனித்துக்
கண்ட சண்ட மனம் க்களிலே உட்பாதித்து தருகிற
மனப்பகுதிகளான மனப்பகுதிகள் மனப்பகுதி விஷயம்
மனப்பகுதி மனப்பகுதி மனப்பகுதி மனப்பகுதி மனப்பகுதி

47. அவதாரிகை:— இத்திரியக்கிண ஓயித்து. மல்லறி
அடைபவர்களைய அகலி அடைபழுபழமவர்களை அகலி
அடைபழுபழமும், மத்தையார் அவன் திருவடிகளை அடைப
பழுபழம் எங்கிலை.

வினா:— (வாரிசுருக்கி) மத, பௌத்த பாணிகளை அடக்குவதற்கு அவை குடிக்கும் தண்ணீரைக் கருக்க வேண்டும். தண்ணீரை அங்கமாக நெடுவாள் கொடுத்தால் மத, பௌத்திகளிடக்கும்; ஒரேயடிப்பாக சிறத்திவிட்டால் மாண்டிருப்பார். ஆகையால் நீரைச் சிறுக்கச்சிறுக்கக் கருக்குவது தான் அவற்றின் மதத்தை அடக்கும் வழி. ஆதலால் இந்நிதியங்களைவிட பாணிகளையும், அவற்றின் பேரக, மாநிற நீரைச் சிறுத்துச் சிறுக்கக் கருக்கியே, அடக்கவேண்டும் (மதங்களிலு இருத்தியையும்) இவன் அடக்கவேண்டிய மத, பாணிகளை ஒன்றாக; இரண்டாக; மெய்வாய்க்கண்முகக்குச்செலிகளாகிற பூக்கு மத, பாணிகளையும் ஒன்றாக அடக்கவேண்டியுள்ளது. சிறுது சொம்பினால் அவை இவனை அழித்துவிடும். (செலி திரியாமல்) பாணிகள் மத, பௌத்திகளும்போது, முன்பேயல் அவற்றைக் கயிறாணி அணித்துவிட்டுவிட்டால் மனசு

15. "விஷய விநிவர்த்தே நிராஹாரஸ்ய ஹிதா:। சஸ்யம் சஸ்யஸ்ய பர்
 ஸ்யஸ்ய விநிவர்த்தே" (விஷய விநிவர்த்தத்தே நிராஹாரஸ்ய
 தேஹிநா: சஸ்யஸ்யம் சஸ்யஸ்யஸ்ய பஸம் துருஷ்டஸ்ய
 நிவர்த்ததே:)-

ஸ்யா - (ஸ்யா - சஸ்யம்) மதிதத ஜகைககாத் தன்னை சஸ்ய
 செறுக்குமாபோலே இரத்திரியங்கவினாஸ்ய பஸம் துருஷ்ட

ஸ்யாஸ்யஸ்ய - (ஸ்யா - சஸ்யம்) மதிதத ஜகைககாத் தன்னை சஸ்ய
 செறுக்குமாபோலே இரத்திரியங்கவினாஸ்ய பஸம் துருஷ்ட
 ஸ்யாஸ்யஸ்ய - (ஸ்யா - சஸ்யம்) மதிதத ஜகைககாத் தன்னை சஸ்ய
 செறுக்குமாபோலே இரத்திரியங்கவினாஸ்ய பஸம் துருஷ்ட
 ஸ்யாஸ்யஸ்ய - (ஸ்யா - சஸ்யம்) மதிதத ஜகைககாத் தன்னை சஸ்ய
 செறுக்குமாபோலே இரத்திரியங்கவினாஸ்ய பஸம் துருஷ்ட

ஸ்யாஸ்யஸ்ய - (ஸ்யா - சஸ்யம்) மதிதத ஜகைககாத் தன்னை சஸ்ய
 செறுக்குமாபோலே இரத்திரியங்கவினாஸ்ய பஸம் துருஷ்ட
 ஸ்யாஸ்யஸ்ய - (ஸ்யா - சஸ்யம்) மதிதத ஜகைககாத் தன்னை சஸ்ய
 செறுக்குமாபோலே இரத்திரியங்கவினாஸ்ய பஸம் துருஷ்ட
 ஸ்யாஸ்யஸ்ய - (ஸ்யா - சஸ்யம்) மதிதத ஜகைககாத் தன்னை சஸ்ய
 செறுக்குமாபோலே இரத்திரியங்கவினாஸ்ய பஸம் துருஷ்ட

"விஷய விநிவர்த்தத்தே நிராஹாரஸ்ய தேஹிநா:।

சஸ்யஸ்யம் சஸ்யஸ்யஸ்ய பஸம் துருஷ்டஸ்ய நிவர்த்ததே:)-

[தருத 2.59]

"(இந்திர - சஸ்யஸ்ய) - சஸ்யஸ்யஸ்ய விஷயஸ்யஸ்ய
 ஸ்யாஸ்யஸ்ய - (ஸ்யா - சஸ்யம்) மதிதத ஜகைககாத் தன்னை சஸ்ய
 செறுக்குமாபோலே இரத்திரியங்கவினாஸ்ய பஸம் துருஷ்ட
 ஸ்யாஸ்யஸ்ய - (ஸ்யா - சஸ்யம்) மதிதத ஜகைககாத் தன்னை சஸ்ய
 செறுக்குமாபோலே இரத்திரியங்கவினாஸ்ய பஸம் துருஷ்ட
 ஸ்யாஸ்யஸ்ய - (ஸ்யா - சஸ்யம்) மதிதத ஜகைககாத் தன்னை சஸ்ய
 செறுக்குமாபோலே இரத்திரியங்கவினாஸ்ய பஸம் துருஷ்ட

42. கழலொன் நெடுந்தொருக்க கறற்போர் கைமேல்
கழலும் கரகரக்க னஞ்சு—அழலும்
செருவாழி யேந்தினான் சேவடிக்கே செல்ல
மருவாழி நெஞ்சே மயிழந்து.

பதவுரை:—ஆழி நெஞ்சே!—கடல் போன்று ஆழந்த
மனமே! கழல் ஒன்று—(கழல்—கடல்) ஒரு காலை,
எடுத்து—பிடித்து, ஒருக்க கறதிருக்கையாகவே, கறதி—
கறத்தி, கழலும் கடல் தீர்ந்த கோடுபோன்று என்று)
கருவாழி கரகரக்கன்—தேவாசனார் ஆசனாரும்,
அஞ்சு—கடல் தீர்ந்த அகலம், ஒர் கைமேல்—மற்றொரு கையின்
மேல் அழலும்—கடல் தீர்ந்த, செரு ஆழி ஏந்தினான்—செவ்வா
செய்வாதுடன் துருக்கக்கரத்தை எடுத்துக்கொண்டு பெருவா
ழியுடன், சே அடிக்கே செல்ல—செவத்திருவடியின் தலை,
மயிழடி, மயிழந்து மருவு—கறதி அழலுயிர்ப்பாயாக.

அவா—நாற்பத்தெட்டாம் பாட்டு (சுடி) 'இப்படி
இத்தரிய ஐயம் பண்ணி நாம் பெறுகையாவதென்?' என்று
தம்முடைய திருவுள்ளம் பாயப்பட. 'எளிதாகப் பற்றணம்
தீ பாயப்படவேண்டா' என்கிறார்.

அவதானிகை—சுடிக்கு நான் கற்றெழுந்தவியில் இழிய
போண்டா; தானே வந்து தனக்காகவும் வாய்ப்புகளையெடு
கின்றா, நான் ஐயம் அதுவந்தித்த, கருவாழி
அவனை பித்திடுக்கமாக அதுபுகக்கப்பார் என்கிறார்.

வறுமான அந்த கடுகுத்தொழுவான மலத்தினுடைய ஹரிசை
பினைத்தான், என்னற்படியே மனத்தாலே நினைத்த அவ
னுடைய கிரோதுறையினைத்தி கெடுத்ததுபோலே, மெய்கு
ஞானத்தாழ்வுணர்ந்த இக்கிருகைய கிரோதுகளை இந்நி
தியம் முதலானவற்றை அழைத்த இக்கிரையும் கெடுக்கும்
என்று கருத்து. 47.

48 அவதானிகை—'கெடுக்கக் கெடுக்கின்றதெனவும்
கெடுத்தியாயல் நினைத்துவது முதலான அருக்தொழில்களை அவ

49. மகிழ்ச்சி கொன்றேபோல் மாரும் பல் யாக்கை
தெயிழ முயல்விற்பார்க்க கல்லால் முகிழ்ச்சிபித்த
சோதிபோல் தோன்றும் கடல்பொன் தெடுமுடிஎம்
ஆதிகாண் பார்க்கு மரிது.

பதவுரை:— மகிழ் அயகு ஒன்றே போல்—மகிழ்ச்சி பற்றித்
விதை ஒன்றே காண. கந்திரத்துலும், தெயிழ முயல்விற்பார்க்க
திலும் வைக்கப்படுவது போல், மாரும் பல் யாக்கை—
மாரும் மாறி வந்திருப்பது போல், தெயிழ முயல்விற்பார்க்க
படி யாக, முயல்விற்பார்க்கல்லால்—முயற்சி செய்கின்றவர்க்கு
கனக்காகத் தவிர. காண்பார்க்கும் காண்போனும் மாரும்
விரிப்பதையுடைய மாற்றத்தாக வந்தால், முகிழ் விரித்த சோதி
போல் தோன்றும்—மகிழ்ச்சி தோன்றாமலாய் போல் காண்பது
வரும். கடல் பொன் தெடு முடி—விளிந்தாலும், அழகியாய்,
மொழிதான் கவிதையாகவல்லாமல், எம் ஆதி—எவர்க்கு
காரணமுதலானதும் அறமெல்லாம் வாய்வென்றால், ஆதி—
கிடைத்தற்கரியவன்.

அவ:— தாற்பத்தொன்பதாம் பாட்டு. மகிழ்ச்சி தோன்று
இப்படி இரத்தார்க்கு அவனைக் கிடைப்பதென்று நினைவும்
அதிநுடைய அருமை சொல்லுகிறது.

அவதாரிகை:— எவ்வாய் செவ்வாயும் விடக்கூடாது
ருதங்களில் வீரக்கி பிறந்து அவனை ஆராய்ந்துபார்க்கவென்று
அவனைக் காண முடியாதது எவ்வீழி.

49. அவதாரிகை:— எவ்வாறு காணக்கூடாதது அது
விடக்கூடாது. இரத்தங்களில் வீரக்கி பிறந்து அவனை
ஆராய்ந்துபார்க்கவென்று அவனைக் காண முடியாதது எவ்வீழி.

வயா:— (மகிழ்ச்சிகொன்றேபோல் மாரும் பல் யாக்கை)
பலகறை. மகிழ்ச்சிவிதை முயல்விற்பார்க்ககொண்டு கணிதம்
பார்க்கிற முறைகள் சிலவுண்டு. அகற்றிக், கணிதத்தில்
உள்ளவையிருப்பால் இது மகிழ்ச்சி விதையை ஒருசமயத்தில்

வயா. — (மச்சு. தயாச்சு.) அலகானது கோபுரத்தையும் நின்று காணிலதாதத்திலும் நிற்றமாயோலே. துய்வாழ்மாவானது தேவாரீரத்திலே புகுவது. திப்பக் காரீரத்திலே புகுவதாய் மாறிமாறி வருகிற பல யாகக் கைவை தெசிந்தது போம்படியாகப் பண்ணுவார்க்கல்லலாம். சந்திரன் சூ. விகனிதமாயிருந்த தேஜஸ்ஸைப் போலே தேவாரீரத்தாய். அதிசாஜ்யமாய்செகமான திருவயி, வேகதமாய் வடைவாய். எனக்குக் காரணமாயிருக்கிற வயாக காரணமாயிருக்கிற அறிவு.

[illegible]

காணியத்தரணம் எனப்படும் மிகத்தாழ்ந்த ஸ்தலானதிலும் ஸுபத்திக் கணக்குப் பாக்கியன் மற்ருளு சமயத்தில் அதைபேசுவது என்ற, ஸாய் எனப்படும் மிகவுயர்ந்த ஸ்தலானதில் ஸுபத்திக் கணக்குப் பாக்கியன், (வீண மேனாட்டு) உணர்நிரியுனர்க்கு அக்ரீபர எனும் கணிதமுறையின் X அன்றும் ஸுபத்திக்கு ஒரு கணக்கில் மிகக்குறையாக மதிப்பு, மற்ருளு கணக்கில் மிகவுயர்ந்த மதிப்பும் கொடுத்துக் கணக்கிடுவது போன்றது இது என்பது சொல்க.) இது பேரஸிவ பகவததுடைய ஸக்கப்பத்தாரோ (இந்த மூடணத்தெனதுடைய எரிமும் கரிமாத்ரு, கணமக ஒரு சமயத்தில் மிகிசிறிய எனும்புருவா பிருக்கவது. மற்ருளு சமயம் மிகவுயர்ந்த பிரமஞ்சயம் ஆகிறது இவ்விடையே தேவன், மதுப்பன், தீரவக், ஸ்தலவாய் என்று எத்தனையோ வற்றந்தப் புவகையுள் அடைகிறது. இந்த விவகத்தைக் குறிக்கிறார் 'மகிழ்விக' என்பிற்பொன் மாதிரி பக் பாக்கியன்' என்று. (மரிழல்கொன்றே போக மாறும்) இத்தொடரை அடி கொன்றியே பட்டடும் பூங்கொழந்தவன்

அவ:— பரக்குதிப் பரக்குதங்களில் அருகியும், எம் பெருமானைக் காண்கையில் ருசியமுடைபார்க்கு எளிதாகக் காணலாமென்கிறது. ௨ “பொய்த்நின்ற” இதுபாதி.

வ்யா:— (முதிர்ந்தவாதி) கம்மாறுகுணமாக வரீரங்கம் தோறும் துழைக்க. ௨ “யாதானுமோசாக்கை” (முதிர்ந்தவாதி கொதி) ௨ “செவ்வியப்படிக்கோலம்” (வம்பாதி பராபகனை. (காண்பார்த்தம்) கேட்பார்க்குமரிது. இப்படி ஆவியிப்பார்க்

என்பாது. (முதிர்ந்தவாதி) கம்மாறுகுணமாக வரீரங்கம் தோறும் துழைக்க. ௨ “யாதானுமோசாக்கை” (முதிர்ந்தவாதி கொதி) ௨ “செவ்வியப்படிக்கோலம்” (வம்பாதி பராபகனை. (காண்பார்த்தம்) கேட்பார்க்குமரிது. இப்படி ஆவியிப்பார்க்

தில் “பெருமைவராதேய கடுந்தா ஸ்தலவர: காகனிகர னாவர்ன கோட்யோ” [ரஸ்த 2-85] [ஸமர்த்தனான ஒரு அரசனின் ஒரு அபகாரை ஸ்தலவரத்தால், ஒரு ஸ்வரன் ஸ்தலவரத்தால் கலிக்கப்பட்ட ஒரு பகவதை (பகவ) என்று அருளினார். (பகவதை வெளித் துயல்வித்தபார்க்கென்கை) துப்படிப் பட்ட இத்த வரீரம் தானென்கிட்டு நீங்கும்படியாக ஞானம், பத்தி கவராக், பம் முதலான கந்தனங்களைப் பெற முயற்சி செய்பவர்களுக்கல்லது (முதிர் விரிந்த கோதுமேல் தோன்றும் கடர் பொன் வெடுதடி எம்ஆதி) மலர்க்கெயற்ற மறாங்கேஜன் கனப்போலே தோன்றும் ஒலையுடைபதாய், பெரன் போலெகிறும்பத்தக்கதாய், “ஆதிசாஸ்யமதி, கம் புலகாராய் ஸப தே மிரகாயக் கில மெனனி” [யாத-ஸ்த25] [ஸர்வோவரணை! உன் மீட்டமே 4 எவ்வாறுகருக்கும் கக்காவர்த்திபென்பதக் கோட் செவ்வியத்தருகிறது] என்றபடியே தனதுடைப ஸர்வநிபத்தத்தைக் கோட்செவ்வியத்தருகனை நீண்ட முடிபையுடைபவனுய், எவ்வாச்செவ்வியத்தருக்கும் என்னுடைபவன்’ என்று உறுதிசெவ்வியப் பற்றலாம்படி அகவரீக்கும் காரணான பின்போவனுமேன ஸர்வோவரன். (ஆதிசாஸ்யமர்க்கும் அரிது) ஸர்வோவரணை இவன், தருக்த யோக, உதையாப் பெருமன்

சுருதிருத்தம். 1.

தரு 25.

சுருதிருத்தம். 2.

கல்மது ப்ரக்ருதிகை உகம்பார்க்கு முகங்கொடுக்கும் இதர புருஷனல்லல். 49.

50. அரியபுல னைத்துடக்கி யாய்மலர்கொண்டு ஆர்வம்
புரிய பரிசினால் புல்லில்—பெரியரூய்
மாற்றது வீற்றிருந்த மாவலியால் வண்ணகநீர்
ஏற்றுகைக் காண்ப தெளிது.

பதவுரை : அரிய — அடக்க முடிவாததான, புலன்
ஐத்து—ஐத்த. புத்தகியல்வியையும், அடக்கி—வழப்படுத்தி,
ஆய் மலர் கொண்டு—ஆராய்ந்து எடுத்த புத்தகங்களைக்
கையில்கொண்டு, ஆர்வம் புரிய பரிசினால்—அன்பு பிரகா
சமையினால், புல்லில்—தொழுவதால், பெரியரூய்—(சால்வத்தி)
ரூய், கொளையாதுவிட்டுத்தலையுயர் மாற்றது வீற்றிருந்த—
(சொடுப்பதில்) மாடுமாய்மருத்த, மாவலியால்—மலையா
யுலியிடம், வண்ணகநீர்—தூய்மையான துத்தகையினால், நீர்
ஏற்றுகை—தூய்மையான கையால் வண்ண எம்மாக்கல், காண்
பது—வேண்டியது எளிது—வெட்புமாற்றத்திற்கும்.

புருஷன ஸர்வேஸ்வரவான், தேவலம் காணவேண்டுமென்றி
நம்பார்க்கும் அரியபுலருக்கும். 49.

தன்னைக் காணவேண்டும் என்றும் நிகழ்வைக்கொள் உடைய
வாக்கு அரியபுலருக்குப்பின். 'கண்ணார்க்கும்' என்ற உம்
மைவாரை வெட்டார்க்குமறிது என்ற உணர்த்தப்படுகிறது.
ப்ரக்ருதவிஷயங்களை கிறும்பிக்கொண்டே அவனைக் காண
வேண்டும், வெட்டவேண்டும் என்றும் கிறும்பத்தை மாத்திர
முடையவர்களுக்கு முகங்காட்டமாட்டாணிகன் என்று கருத்து.
'ஆதி கண்ணு ஆர்க்கும் அரிது' என்ற பிரத்தம் பெருள்
கொள்ளலாம். 49.

50. அவதாரிகை : — மற்ற விஷயங்களில் பற்றற்ற
அன்போடுகூட அவனை அடைபவர்களுக்கு அவனைக்காண்பத
யில் எளிது என்பதொரு.

அவ.— ஐம்பதாம் பாட்டு. இந்த நிலத்தை விநாயகரின்
 சில வேகமென் கடுத்து அவன் பதவியை மீட்டெடுத்ததில்
 காரண எளிது எவ்விலும்.

வ்யா.— (1) (அதாவது) ஒரு தொழிலிலே பரவும் தீர்
 திரணாடு செய்யிலே பரந்ததால் திரண்டு செங்கும் போகா
 தொழியும்தே. தர்வேணவரண இச்சி, ககக் கடவணா
 இத்த, நியங்ககா விஷயங்கவிற் போகாநபடி அடக்கி.
 “அரிய” என்றது.— 13. “தஸ்யு நிகந் மாये वादसि सुखम्”
 (தலையாலும் நிக, சலலும் மந்தே வாயோர்வ ஸுதுஷ்கம்).

அவதாரணை: இந்த விஷயம் பற்றிய எந்தெந்தவாறு
எழுதியிருக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றியும் உங்கள்
தாவிட்டிருக்கிறீர்கள்

[illegible]

மேலும்:— (அரசியல் புரட்சி தடுத்த அடவாணி)

சுருச்சலம் ஸ்டீ மத், க்ருஷ்ண பாமாதி. ப.லவத், தி.ருட,ம்1
தலபாநாஸம் திக்,சலம் மத்தேய வாரியோரிவ எது,ஞ்சலம் 1)

[illegible]

(புன்கிலி) புன்குப்பெறில். (பொருளும்) துள்வரவரும்
 ஓடிதாள்வரும். (கண்ணன்) கொடுத்தது வளர்த்த கை.
 (கொற்றனைக் காயன் கொனிது) அப்படியேத்தமுடையவர்க்கு
 அர்த்தியாய் வரும் எனவவாறு. 50.

51. எனியி லிரண்டாயுங் காண்பதற்கு என் னுன் னம்
 தெனியந் தெளிந்தொழியும் செவ்வே - கனியில்
 பொருந்தா தவனைப் பொரலுற்று அரியா
 யிருந்தான் திருநாம மென்.

பதவுரை—என் உன்னம்—என்னுமென்ப பொருளோடு எனியில்—
 ஸாஸ்பரவ. இரண்டு அடியும்—இரண்ட திருவடிகளையும்
 காண்பதற்கு—காண்பதற்குத் துன்பப்படி, தெனிய—(1)
 தெனிய செந்தூர், செவ்வே தெளிந்தொழியும் (பொருளும்)
 கன்னா உகந்து வந்தவன்; கனியில்—“புன்குப்பெறில், பொருத்
 தாதவனை—துணைக் கைகையாடல், பொரல் உற்று—கடல்
 கையாடல், தார்ப்பு—அரியாய்—அனந்தமாய், திருந்
 தான்—வளர்த்தவனுனான், திருநாமம்—அழகம் மெய்க்கை.
 என்—என்னுமென்பது.

கிற அருகிய திருக்கையிலே தான் அர்த்தியாய்க் கொனி
 ரிரையேற்று மன்கொண்டவனைக் கொனி அது புன்கிலி
 கால என தரப்பட்டும். 51.

கைபாலே தவனை ஏற்று மன்கொண்டவனைக்கொடு அறு
 புகிப்பது எனது (புன்கிலி எனது) அருகையேபெய்கையாகத்
 திரவனாக அளர்காற்போலே ஆராய்நாருடையவனாயும்
 அறிவனாருவான் தவன். அப்போது அவனை கைக்காயம்.
 அப்போது அறிப்பாக்களுக்கு மிக எளையுவிடுப்பானாம்.
 (மாவலியை... எனது) அதற்குமே தெரவுக்கனிகுந்தும்
 கைக்காயைப்பெய் அறிவாக்கொண்டு மறப்புகியிடம்
 பாசகனாய் கந்தான் அப்படிப்பட்டவன் அரிய புன் னு
 தடக்கி ஆய்மலர்க்கொண்டு ஆரயம் புறப் புகிஞால் புன்கு
 எனியனதுவான் என்பது கொலையும்கேளுமே? 52.

அவ:— ஐம்பத்தேதராம் பாட்டு. (எளிதும்) தம்முடைய திருவுள்ளத்தை ஸம்போதித்து. 'நீ விஷயகாலுந் பதத்தைத் தவிர், அவன் ப்ரஸத்தனும்' என்கிறார்.

வ்யா:— (எளிதின்கீழ்) எளிதின்றிக் கே இருந்துள்ள இரண்டு திருவடிகளும் காண்பதற்கு. எளிதாக என்னவு

அவதாரிகை:— புனிதமான திருவடிகளை காண்பதில் சொன்னவை ப்ரஸத்தம், ஐக்க, விநோத்யையப் போக்கித் தவிரக் கொடுத்தவர் மட்டுமே ஆகவே விநோத்யையப் போக்கித் தவிரக் கொடுத்த பத்தாவதும் என்கிறார்.

உரை:— ஐக்க என்பது திருவடிகளைக் கொண்டு காண்பதையும் ப்ரஸத்தம் என்பது திருவடிகளைப் போக்கித் தவிரக் கொடுத்தவரின் பதம் என்று. உருபுவிக்கைக்கு

நி: அவதாரிகை:— இனிய பாலைக்குடிக்கவே பித்தம் திருமடையோடு இனிமேல் ஐக்கமத்தை கரவாகவே சொல்லவே, ப்ரஸத்தம், ஐக்க விநோத்யையப் போக்கித் தவிரக் கொடுத்தார்போலும் நம் விநோத்யையப் போக்கித் தவிர நமக்குக் கொடுத்தருளுவான் என்று தம் திருவுள்ளத்தை வெகி அருளிச்செய்தார்.

வ்யா:— (அன் உன்னம்) உன்னம்! என்றது வினி என்கிற கைப்பட்டிருக்கும் வெள்ளம்! என்றபடி. (எளிதில் இரண்டையும் காண்பதற்கு) காண்பதனும் என்றும் உறதிருவனவர்தான், சொந்த பகரத்திற்படியே அவ் புனைத்தடக்கி ஆப் மகரிகொண்டு ஆகவும் புரிய பரிசினும் புறமவர்களுக்கு எளிதாக்குக்கும் இரண்டு திருவடிகளையும் காணத்தக்கபடி. எளிதும்—எளிதாயிருக்கும். அன்றிக்க, எளிதில் காண்பதற்கு—எளிதாகக் காண்பதற்கு என்றாராம். அப்படியுமன்றியே எளித இம்-காற்பத்தினால் தாய் பாகரத்தின் சொல்லியபடியே காண்பதனும் என்றார் ஆகாண்ட மாத்நியம் உடைய விஷயப் ப்ரஸாதிக்கு மூலபுமன்றாத திருவடிகள் என்றமார் மு 430

பதவுரை— என்மர் (என்மர்) என்பது, பதினெருவர்—ஏகாத்மரூபத்திலும், ஈரநூலர் பதினாறுபுத்தியர்களும், ஒர் திருவர் இரட்டையர் இருபத்தியாறும், வன்னம் மலர் ஏந்தி பல அருவியினையுடைய புகைகள் ஏத்திக்கொண்டு, வைகலும் தண்ணி—தண்ணீர் நூர் அறுநூலி, ஒரு மாலையால்—ஒன்றைப் பருவநூல்க்கொண்டு செம்புகையாலே, ஓலாது எப்போதும்—நூல்கொண்டிருப்பிலே எல்லாக்காலமும், பாலி துத்தி, திருமலை—லக்ஷ்மீநரசிம்மா, சென்று கைதொழுவர்—அணுகி வணங்குவார்கள்.

அவ— ஐம்பத்திரண்டாம் பாட்டு. (என்பதிற்பாதி) கிழ்தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து. பீழ்ஈழ்லாதாழ்வானுக்கு உதவினவனுடைய திருநாமத்தை என்னது. அவன் பாலததனும் என்றது. மற்றும் துர்வாதிக்கான தேவாதி, கனம் அவனை ஆரவரிக் கந்தக்க கணங்களும் அதிகாரம் பெற்றது எகிலுர்.

அவதாரிகை— நாகக் க அவன் நேர் செல்லலெனினு ள்ளிக்கை உசுத்தோ? என்பன, துர்வாதிக்கான துர்வாதி பருவர்களாகங்களும் அவனை ஆரவரத்தின் நேர் தங்கள் அங்கு காங்கினல் புண்ணென்கொள்வதெனும். நடத்தப் பின்னிக் செல்லலெனும் என்கிறார்.

52 **அவதாரிகை—** “திருவாமல் என்” என்ற திருவுள்ளத்தை நோக்கி அருளிச்செய்தாரி நேர்ப்பாகாததிக். “நமக்கு அவனெவர் சொல்லெனிக் உயிரவாழமுடியாதா?” என்ற திருவுள்ளம்கேட்க “துர்வாதிக்கான துர்வாதி பருவர்களான தேவாரிகளும் அவனைத் துர்வாதி தங்களுடைய அங்கு காங்கின உறநிசெய்துகொள்ளும் போது, நாம் அவனுடைய திருவாமத்தாலேயே உயிரவாழமுடியும் என்பதைச் சொல்ல வேனுமோ?” என்கிறார்.

வயா— (என்மர்) அங்கு உருவிலும், (பதினெருவர்) பதினெரு உருத்திரர்களும், (ஈரநூலர்) பன்னித ஆதித்யர்

விவா - (எண்ணிப்பாதி) அஷ்டவணுக்கள், ஏகாத்மருத்ரர்கள், த்வாத்மரூபி, த்வர்கள், அஸ்விதிகள், (எண்ணியலத்தி) நாதாவர்ணமான புஷ்பங்களைக் கொண்டு. (பலவரும் எண்ணி ஒரு மாதிரியாக) புருஷஸூக்தத்தாலே, (பலவரும் போதும்) யிச்சை, தயிர்நிற்கை, (திருமதிப்பாதி) சிவபதிபைச்சென்று ஆஸ்ரயிப்பார்கள்.

உரை - அஷ்டவணுக்களும், ஏகாத்மருத்ரர்களும், த்வாத்மரூபி, த்வர்கள் என்றும் அத்விதீயமான அஸ்விதிகளும், நாதாவர்ணமான புஷ்பங்களை தரித்துக்கொண்டு எண்ணியலத்தினால் பத்துக்கிடி, அத்விதீயமான புருஷஸூக்தத்தாலே, பலவரும் போதும் யிச்சை, தயிர்நிற்கை, (திருமதிப்பாதி) சிவபதிபைச்சென்று ஆஸ்ரயிப்பார்கள்.

உரை - இவ் விருவாசு சமூகமே எப்பற்றவர்களான அாகரீ யோகதைகள் குறையும். இப்படி முப்பத்தமூன்று தேவதைகளைக் கொணந்து ஏன் தீர்ந்தும்கொடி தேவதைகளுக்கும உபலகனாக. (அக்கேதம் பத்தம் மண்டலம் 120-வது ஸூக்தம் முதல்மத்தியத்தின் "ருத்ரேயி, வஸுமி, ஆதி, த்வய, அஸ்விதேவா, ஏ" என்று இரம்பத்தமூன்று தேவதையினர் என்றும் எடுக்கப்பட்டது இக்கு அறிபத்தக்கது (வண்ண மலசைத்) நாகாவர்ணம்சனையும் கட்டும் தங்கமேனக்குட கொடுத்தமலகப் பல வணங்கியபுடைப பலர்களை ஏந்தி (சுவகலும் வண்ணி) ஓரவா இரண்டுநாளில், தினத்தேதும் ஸர்வீயர்வனைக் கொண்டு கடைகிழுகள். கடைத்து செவ்வதென்? என்னின்: (ஒருமாதிரியாகப் பணி) இப்பற்றவான புருஷஸூக்தத்தாலே தந்தது "வேதே, ஸு வெனதுதம் ஸூக்தம்" [வேதே, ஸுனா சிந்தி, ஸு புருஷஸூக்தம்] என்று கொண்டு (புருஷஸூக்தம்) (பலவரும் எண்ணி மிகுதபாதி குறைவற்ற தந்தது. (ஒருவது எப்போதும்) தந்தது முடிந்தவர்களை எப்போதும் எண்ணி வந்ததும் இடைவிடாமல் தந்ததுக் கொண்டு எடுக்கிழுகள். (திருமாதிகை கடைசமுலம்) எங்கு நாதனைக் கடைசமுலம் தந்தவர்கள். தந்தவன் விருப்பம் தந்தவர்களை, காமமோகையகனாகிய உயர்களை எந்தித்துக் கொள்வதற்குப் புருஷஸூக்தமான பெரிதிரட்டியாரோடு

52. "ததுபர்யயி பரத,ராயணம்
ஸம்ப,வாத்) தே,வர்களுக்கும் பரவ்யதத்தில் பெறுவிகுந்
துள்ள அதி,காராதத,மாக ஆதி தயாதநர்வாயியவிகுந்
துள்ள பரமாத்மோபாஸநம் வித்,வாதனறதே.

(எப்போதும்) வ்யாபார போத,பரண பரவோஜநாதநா
பரர் ஒரு மாஸ்யால் பரவி ஒயுகைவன்றிக்கே. எல்லாக்
காலமும், எப்போதும் என்றுமாம். (தருமம்) வேண்டுவ
தெல்லாம் பெறுகைக்கடி. 52.

53. சென்றும் குகையா பிருந்தால் கிங்காசனமாம்
நின்று, மரவடிவம் தீங்கடலுள் என்று
புரியாமல் மணியினக்காம் பூம்பட்டாம் புர்டு
மரையாம் திருமாற் கரவு.

புகழ்ந்து, எல்லாக்கூறல் தாம் உன் குகையாதித கூட,
மரவடிவ கருவியைச் சட்டையகைய பரவிய படிவா
யுடைய பரவாதகூறு எல்லாக்கூறல் துதி,பரவ,நிபந்த
தருந்த, கருவியா கட்டி ஆசனம் பட்டாம்.

கடி பிருத்தற ஸர்க்கு, கரவே ஆபாயிப்பார்க்கு. (தரு மரவயால்
பரவி - திருமாரிகை கரதொழுவு) "தரு,செத ஸகம்பிச
பதர்வென" எனதுப் புருஷஸபத்தயத்திரத்தைத் தொகல்
ஊக்கிநிததிறம் கரவ்பரவக. "ததுபர்யயி பரத,ராயணம்,
ஸம்ப,வாத்" (தருமம்) (தருத் 1-2-25, "புர ப்ரமோபாஸனம்,
(தருமம்) (தருமம்) (தருமம்) தே,வர்களுக்கும் (கருமம்)
புரவ பரவயாஸரி (நிபந்தகருத்); (தரும்களுக்கும் மோகைத்
நிப விவா) (தருமாதநதாயி, கருவாயிற் கரித்தி,தவழும், நிபாஷ
ஸாத,தத்தை கரும்கருத்தகை கரும்கருத்) இருக்கக்
கருமஸககருத் | எம்மதவாடிபே வேகைத்தியகைகருத்
தெ,வர்கல் பரமாத்மாயகை கரும்கருத் கரும்கருத் ப்ரதவோ
ஸகைந்நிதில் கரிவாடி கரும்கருத் (தருமம்) "தரும்கருதவழம்"
எம்மதிகுக்கும் தரும்கருதவழம் தரும்கருதவழம் விட்டு கரு
ம்கருதவழம் கரும்கருதவழம் கரும்கருதவழம், 53

பதவுரை:— திருமாற்கு—மரபிடித்தான் கூடியிருக்குட
எம்பெருமானுக்கு, அரவு—திருவந்தாழ்வனை, சென்றால்
குடை ஆம்—(எம்பெருமான்) உடையபுகூகால் குடையா
யிருப்பன்; இருந்தால் சிவகாசனமாம்—எழுந்தருளியிருந்
தால் எழுந்துபுகூகமாயிருப்பன்; நின்றால்—வின்றுகொண்ட
குந்தால், மரவடியாம்—தருவரதுகையாயிருப்பன்; நீள்
கடலும்—பரந்த கடலிலே, என்றும்—கொண்டிருந்தாலும்
மொத்தமாயும், புகையாம்—செப்பமாயிருப்பன்; மணி
விளக்காம்—பங்கு, சீயமாயிருப்பன்; பூம்பட்டாம்—அழகிய
தருவரிடையிலாயிருப்பன்; புல்கும் அணியாம்—குழலிக்
கொள்ளும் சலியெனவாயிருப்பன்.

அவை:— ஐம்பதனுள்ளும் பாட்டு. (சென்றால்) கழே
எல்லா தேர்த்தியும் தேர்த்து தங்களுக்குறுப்பாக ஆர
யிக்குமவர்களைச் சொல்லிறது. இதில் தங்களை எல்லாமறிய
அங்குததைக்குறுப்பமவர்களைச் சொல்லுகிறது.

அவதாரிகை:— எவ்வோரோடுதத்துக்கு மடியெற்றும்
துரபிரமணிகள் ஆயிராய்க் தம்பமைய அருளித்தந்த உள்ள
மெதுப் அடங்கும்படி அருள்வோனுளாய் அடியாரு
கூத்தாழிதரால், சந்தகூலந்தேசசிதம்பரை வடிவெடுத்துக்
கொண்டு அடிமை அடியக்கடவ சித்தானுகிசனக்குத்
தலைவனுள திருவந்தராயவன் அங்குததைக்கு அடிமை
பெய்தும்படியாய் அருளினவாகி.

53. அவதாரிகை:— கவனத்தை விரும்பி பாசிக்தம்
துரபிரமணிகளான தேயரிகள் அவனை உடையும்படிவைச்
சென்ற பாகராயில் பெருமதரேல உண்டான மனவருத்தம்
கீழும்படியாக. ஒரு பரணையும் கருதாதவாய், துரபிரமணத்
தின் லாற்றமும் அற்றவர்களாய், பரமபுருஷனுடைய அந்தத்த
கிரகருக்குரிய வடிவைவெடுத்துக்கொண்டு அடிமைசெய்பவ
ரான நித்யவாரிகளுக்குத் தலைவனுள திருவந்தாழ்வான்
பரமபுருஷனுக்கு அடிமைசெய்யும்படியை அருளினவாகி.

வ்யா:— (சொன்னால்) உம், கைங்கர்யம் ஸ்வ
4.த்,த்,யத்,நம:நா வன்விறது. "நாள் குடையாய் தின்றேன்;
நீ இங்கே யா" என்கையன்றிக்கே, அவன் உணவம்புக்காய்
குடைய அபேஷிதமானபோது குடையாகை. (இந்தநால்
கந்தாநா 4ஸ்டி) முருக்கை திருவுள்ளமாஸபோது த்,வ்ய
ஸிம்ஸாஸதமாம். தற்கை திருவுள்ளமானபோது மாவது
யாம். கண்டனா அபேஷிதமானபோது கடலினை எல்லாக்

உ.மெய்யா - உத்தரம் பகுதியிலுள்ள உ. சித்தாரம் பகுதியில்
 உத்தரம் பகுதியில் உள்ள உத்தரம் பகுதியில், அமைந்துள்ள அமைதிப்பகுதி
 உத்தரம் பகுதியில் உள்ள உத்தரம் பகுதியில், அமைந்துள்ள அமைதிப்பகுதி
 உத்தரம் பகுதியில் உள்ள உத்தரம் பகுதியில், அமைந்துள்ள அமைதிப்பகுதி
 உத்தரம் பகுதியில் உள்ள உத்தரம் பகுதியில், அமைந்துள்ள அமைதிப்பகுதி
 உத்தரம் பகுதியில் உள்ள உத்தரம் பகுதியில், அமைந்துள்ள அமைதிப்பகுதி

[illegible]

காலத்திலும் படுக்கையாகும். (மணி விளக்கம்) ஒரு விளக்காலே ஒரு பதார்த்தத்தைக் காணவேண்டும் என்றபோது மங்க,ளதீ,பமாயிருக்கும். (பும்,மட்டாம்) திருப்பரியட்டம் அபேகைதமாய்போது அழகிய பட்டாம். (பும்,மும்,மோலாம்) தழுவனை அபேகைதமாய்போது தழுவனையாம். (திருமற்து) ஸ்ரீயபதிக்கு. (அவ் கடப்பொன்போலே எல்லா வடிவையும் ஆக்கிக்கொள்ளலாம்படி இருக்கிறபடி.

(சென்றும்) “குடையானேன், செம்” என்று ரோஷியை நியமிப்பதே. (நீ தந்தான்) அபேகை உள்ளபோது. (கின் குன்) நின்றுநின்று. (நீன்) தெப்பம். (மணி விளக்க)

மாதாம) குடையாம். தன் துக்கமாயலே வருத்தமாயி நத்தால் தீவிய விரிவாசனாயாம். எவ்வையாயலே வருத்தமாயி நின்றால் தீவிய விரிவாயாம். பரம்பையுடைய தான் பரம்பி தன்மையித்தாயுமேபோதெக்கு னால் கைத்திரிமம் (நீன்) கின் மெக்கையாம். ஏதேது மொன்றை விளக்கி” நக்காயன் அபேகையானபோது மங்க,ளதீ,பமாயம்.

(சென்றும்) “நான் குடையாய் கின்றேன்: நீ உலாவாயாக” என்று உறுவதிலும். அவன் உலாவினால் குடை வேண்டிய போது தான் குடையாய்நான் ரோஷியுக்கத் அடிமைதெய்வன் என்று வருத்த. இதனால்க்கு “ரோஷன்” எனப்படுகிறான். (இருத்தால் சிங்கசனமாம்) ஸர்வேசுவரன் தானே கிறம்பி எழுத்தருளியிருக்க கிணத்தபோது அழகிய விரிவாசனமாகத் தன்னை ஆக்கிக்கொள்வன் (நின்றும் மாவடியாம்) அவன் தான் கிறம்பி எழுத்தருளினாலும் இவன் திருப்பாது,கைகளாவான். (நீன் கடலும் என்றும் புணையாம்) பெரும் பரம்பையுடைய தான் திருப்பாந்துடிலே உள்வனர்க்கருளும்போது இவன் எல்லாக் காத்திலும் திருப்பன்னிமத்தைப்பாங்குப்பான். (மணிவிளக்கம்) ஏதேனும் ஒரு பொருளை விளக்கிட்டுக் காணவேண்டியிருக்கும்போதும். மங்க,ளகாலங்களிலே மங்க,ளதீ,பம் வேண்டியிருக்கும்போதும் சோதிமயமான தூத்தினைக் கிணத் தலையிலே தாங்கித்தரும் இவன் மங்க,ளதீ,பமாகவும்

மங்க, ளதீ, பம். (புறப்பாட்டு) புழித்தவாஹமான பரிவட்டம், (புறமும் அகம்) பிராட்டிமார் ஸ்ரீமூல் வ்யஸநம் மறப்பிக்க வற்றுகை, னடலுக்கு ஹேதுவாகவுமாம். (தருமார்து) இனியபெருமானுக்கு அந்தரங்க, ஸேவை. (அடவு) தான் ஒரு சேதநென்று கூசவேண்டாதபடி தன்னை அமைத்தபடி, ராஜதிலேபநங்களில் கூளர் குறளரைப்போலே. 53.

54. அரவ மடல்வேழ மான்குருந்தம் புன்லாய்
குரவை குடமுலைற் குன்றம்—காவின்றி
விட்டறுத்து மேய்ததொகததுக் கீண்டுக்கோத் தாடி உன்
டட்டெடுத்த செவக னாவன்.

பதவுரை—செம் கண் அவன்—மேய்த்துமகரிக் கண்ண
னாகிய எம் பெருமான், கரவு இன்றி—மனறுவன் காமல்,
அரவம் விட்டு—காளியடிகூற்றை விட்டு விட்டும், அடல்
வேழம் இறுத்து—சண்டை மெய்யை வந்த குளையாபிட,
மென்ற யாக்கையான் செம்மை மூறித்தும், ஆன் மேய்த்து—
பசுக்களை மேய்த்தும், குருந்தம் ஓசித்து—(அவ்வாறாய்மை
பண்டம்) ஐந்துக்கூடத்தை உட்த்தும், புன் லாய் கீண்டு—

மேய்த்தவாய் திருப்பரட்டை மீது கடிதரவா வாய்மீத்
தீய, புழித்தவாஹமான அரவ திருப்பரட்டை மீது,
மேய்த்த குளியோனாக்தம் பிராட்டிமார் 'பிராபாறு'
என்றும்படி தழுவினையாம். 54.

ஆவான். (புறப்பட்டாம்) ஸரவேரவான் சேதுக்காள்ளத்
திருப்பிதாம்பரம் வேண்டியிருக்கும்போது இவ்வந்தரே பரம
புருஷனைக் காட்டித்தரும் திருப்பிதாம்பரமாவான் (புறமும்
அகமாயம்) சேர்ந்தருளப்போது, பிராட்டிமாரும் பெருமை
கொள்ளும்படி பாம்புகளைக் கழுங்கக்கூர்ந்து, அகையாக
ஆவான் திருவந்தாதிமான் பிராட்டிமாரோடு ஊடல் ஈடை
பாடுப்போது அத்துப்பம் தீர்த்தருளிக்கவானும் அகையா
யிருப்பான் எஹமாம். "நிலைமாய்மா" [ஸ்ரீதா-ர 40]
என்றுப் பரோகத்திலே ஆளவந்தாதி இப்பாசுரத்தை மொழி
பெயர்த்தருளினார். 55

கொத்தருவங்கொண்டா வந்த அமைப்பு உடைய வாய்வாக்
கிரித்தும், குாவை கோத்து — (ஆவந்திகருடன்) ஏவம்
நீர் அடங்கியதும், குடம் ஆடி—ஆடக்கத்து ஆடியும்,
குடை உண்டு—(புதுணைவர்) புடைப்பாடல் (உயிருடன்)
சுழிஞ்சியும், மல் அட்டு—(சுழி) புழி கசுகளென்றும்)
மல்லரிக்கைக் கொள்ளும், குன்றம் எடுத்தது—கோலத்தினுள்
கிரியை எடுத்தும் (செந்த செவக்கள் குந்தப்படியென் !)

அவ:— ஐம்பத்துநாலாம் பாட்டு. (அவம்) ஆவந்திக்குச்
சில விரோதம் வந்து போக்கவேண்டிய படுக்கையும்
பொருந்தாமல் வந்து திற்குமென்கிறது. இப்பாட்டு நிரணிரை.

வ்யா:— (அவம்) துன்பம், காலியினமிட்டு, குவையா
பிட்டுத்தின் கொம்பை முறித்து, ஆடு மெய்த்து, குருத்த
மொசித்து, புன்வாய் கிண்டு புகாஸாஸினைக் கொண்டு,

அவதாரிகை: இப்படி நான் விடாவிட்டால் நடிமை
செய்யும் கருவந்தாரை வானாதிக்காரனாவென்று, இங்கே
வந்து அவதரித்துக் கிடைத்துத் தன் விபூதியை நிகர்
குப்படியை அதுபுலிக்கிறது.

உரை:— புண்டரீகாக்களுள் அந்த எர்வெல்லவன்,
மறைக்கையின் திகை எர்வெல்லவன் எரித்துமாய்படி காள்
இருக்க எர்ப்பாத்தை விடிக் கத்து, பதிக்கோந்தாமகமான குவ

54. அவதாரிகை:—இப்படி நான் கிரும்பிப்படியெல்லாம்
அடிமைசெய்யும் திருவனந்தாமனானாதி படுக்கையைவிட்டு
இங்கே வந்து கண்ணாய் அவதரித்துத் தன் விபூதிக்குக்
கிணையிருக்கும் அஸுரர்க்கதரினை அறித்துத் தன் விவா
விபூதியை எங்கிக்குப்படியை அதுபுலிக்கிறது.

வ்யா:— (செவக்கள் அவன்) அடியாக்கர்கள் வாதல்லவத்
தைக் கிடைக்கென்கித்தாம் தாமரைக்கண்ணான அந்த
வெல்லவன். (கரணினி) மறைகிள்ளமல் எல்லவெல்லம்
அறிவுப்படி செய்தசெவக்கள் அதுபுலிக்கிறது. முதலிரண்டடி

ஞானை கோத்து. குடமாயி. பேய்முலை உண்டு. மல்லரை
அட்டு. குன்றமெடுத்த ஸர்வேஸ்வரன். எடுத்த இச்

பொய்மீட்டத்தை அழித்து விழவில்லை. பசுக்களைக் குறைவாக
மேய்த்து. கருத்தாகத் துறங்கிப் பொய்நு. புகாணா
ஒளைய வானமங்கிட்டு. துறம்பென்க கிளையே திருக்
ஞானைகோத்து. ஐஸ்வர்யச் செருக்கூர்ந் போக்குமிட்டுக்
குடமெடுத்தாடி. நகைய வந்த புகை முயலைய பரண
ளழிந்ததாக உண்டு. அம்மன் ஏற்றறச் செயலானென்று
எதிர்த்து வந்த மலையரை அடித்து. வரீஷரபத்தைப் பரி
ஹரிக்மகத்தாக நேரவரித்துவரீஷத்தாக எடுத்தது முத
லான இசைமடல்களானவை இரந்ததுமென் | என்று

களிலுள்ள 'அரவம்' முதலான பத்துப்பதங்களையும் கடை
பிரண்டுகளிலுள்ள 'விட்டு' முதலான பத்துப்பதங்களோடு
முதறையே சொத்துப் பொருள்பொள்ளிமொழி. இதை
'சிரஸிதாயனி' என்பர். (அரவம் விட்டு) காளியொன்ற
பாய்மை. அவள் மனைவியர் சானம் புதுகையாரிடே உயிரை
வளர்வமல் பொருளையெடுத்து விட்டாவிட்டு (அடல் வேழம்
இறுத்து) தன்னைக் கொல்லவந்த குறையாபட்டயானையைக்
கொய்ப்பைமுடித்து அழித்து. (ஆனமயத்து) தன் மேல்சைய
பாடியால் இடையளாய் அவகரித்தபோது பசுக்களை ஒரு
நன்றையும்கொல்ல மெய்த்து. (குருத்தம் ஒளித்து) அனாசுவேர
முடைய குருத்தமரத்தை ஒடித்து. (புள்வாய் கண்டு) கொக்
குருவங்கொண்டுவித்த பனனாசுவேரமுடைய வாயைப்பிழித்து.
(ஞானை கோத்து) ஆப்பிரிசுளுடன் சனகரிடை, மனப்பமும்
ஞானைக்கூத்த ஆடி (குடம் ஆடி) நன்றிசந்தியில் அனைவரும்
காணும்படி கர்வராஜரித்ததைவால் உண்டான மறப்புக்குப்
பொக்குவிடாகக் குடமெடுத்து ஆடி. (முலை உண்டு) கொல்ல
வந்த பெயரான பூதனின் பூதப்பாலை உயிர், டு உண்டு.
(அல் அட்டு) கபிலன் ஏனென்படியே தன்னைக் கொல்லவந்த
சாணா முஷ்டிகரிசென்றும் மலரைகளை அழித்து. (குத்தம்
எடுத்து) இரந்தான் கம்மறை மொழிப்போது ஆர்க்கையும்
பசுக்கையும் எக்க நேரவரித்தனமனைவை எடுத்து ஆடி

செய்க்கள் எம்பெருமான் ரோஷவிஷயத்தில் குறைத்து
பரிமாறும்படி அவன் கவனம்.

“செங்கணவன் - விட்டிற்று மேல்தொசித்துக் கீண்டு
கோத்தடி உண்டு அட்டு எடுத்தவை—அரவமித்பாதி,” 54.

55. அவன்தம் செவ்வியை வாலியும் எங்கோ
வனத்தமரே வென்றெழுவ தல்லால்—நமன் தமரா
லாராயப் பட்டறிபார் கண்டார் அரவனைமேல்
பேரவர்க் காட்டப்பட்டார் பேர்.

பதவுரை— அவன் தம் - அந்தப் பரிபுரம், ஆனால்
புத்தர்கள், எவ்வியை ஆவிலும்—எப்படிப்பட்ட கந்தையை
உடைவராய்வுத் தோற்று, “எம் கோன் அவன் தமரே”
என்று—எமக்கு எவ்வாய்களால் எம் வேரையாற்றிய புகழ்
களையெல்லாம் என்று புலித்து. ஒழிவதல்லால்—விடப்பெரிய
வாதத் தலை, அரவனை மேல் பேர் ஆய்க்கு ஆட்டப்பட்டார்
பேர்—திகைப்பதற்குரியதாக, திகைப்பதற்கு இவ்விதம்
பெரியவர்க்கு எவ்வாய்களால் ஆவிலும் வந்து வந்தறித்த
எவ்வியைவாழ்த்து, அடிமைசெய்யவந்தவர்க்கு மேலார்
துரித் தவர்களுக்கும், நமன் தமரால்—யாற்றியது நமனாரால்,
ஆராயப்பட்டு அறிபார் கண்டார்—தேடப்பட்ட நமனாரால்
கிடை.

விஞ்ஞாநம் அருபுபாக்கார். இது ரேவாரையன்று
தமரின் சொல்லும் லகடனம். 54.

இப்படிச்செய்த செய்க்கள் என்ன ஆதரவாளனைவ என்று
அருபுபாக்கார். எடுத்த—எடுத்தன. “செங்கண அவன்
விட்டிற்று மேல்தொசித்துக் கீண்டு கோத்து ஆடி உண்டு
அட்டு எடுத்தவை அரவம் முதலானவை” என்று கூட்டிப்
பொருள்கொள்வது. இவ்விதத்துள்ளவையே நிரூபணத்தின்
வாண்ப்போலே அடிமைகளாய்தக்காக அவன் கண்ணால்
அவதரித்து இப்படி செய்க்கும் தாமதிக் த பரிமாற்றும் என்று
கருத்து. 54.

வ்யா— (அவனித்யாதி) அவனுக்கு அநுகூலமான
வர்கள் எத்தொழிலாளராகிலென்? விஜிதத்தைச் செய்யி
லென்? நிஷித், தத்தைச் செய்யிலென்? (அங்கோனித்யாதி.)
55. 'ஈசவசி சயஸந் கமாயி விஸு:' (பாப, வதி வம்பமநே
மமாமி விஷ்ணு:) என்னும்படியே. (கமந்தயரித்யாதி.)

உரை— அந்த ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அநுகூலராய்ப்
போரும் ஆபிரதரானவர்கள், அக்ருத்யகரணக்குத்யாகரண
ரூபமான எந்தத் தொழிலையுடையரானார்களாலும், 'என்க.
னுக்கு ஸ்வாமியான அந்த ஸர்வேஸ்வரனை ஆஸ்ரயித்த

—கமலநபத! வஸுதேவ! விஷ்ணே!

தூரணித, ராசபுத! ஸங்க, சக்கரயானே!

ப, வ ஸரணமிதி யந்தி யே வை த

த்யஜ ப, பி தூரத ரேண தாந்பரபாந்" [வி.பு 3.7.88]

[தூதர் "செந்தாமரைக்கண்ணு! வஸுதேவா! விஷ்ணுவே!
பூமிவை தரிப்பவனே! அடிபாதை நடுவகிடம் அக்கதனே!
'ஸங்க, சக்கரயானேத் திருக்கையல் தரித்தவனே! (எனக்கு)
நீயே க, நிபாகவேணும்' என்று எவர்கள் சொல்லுகிறார்களோ,
பாபமற்றவர்களான அவர்களை வெகுதூரத்தில் விட்டுப்போ.)
என்னும் ஸ்லோகங்களின் ஸாரார்த்தம்.]

வ்யா— (அவன் தமர் எவ்விறவராலும்) ஸர்வேஸ்வர
னுடைய பக்தர்கள் செய்வத்தகாதவற்றைச் செய்தாலும் சரி;
செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்பாமற்போனாலும் சரி; புண்ணி
யத்தைச் செய்தாலும் சரி; பஸத்தைச் செய்தாலும் சரி.
(அங்கோன் அவன் தமரே என்று ஒழிவதன்மால்) 'எம்முடைய
ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரனை அண்டிய மறாக்கன்களோடு'
என்று கொண்டாடி மிகஞ்செல்வதன்மால். (அங்கோனவன்...)
ராஜமறியினிதில் குற்றத்தை ராஜனெலகக் ஆராயலாமோ?
என்கக. (கமன் தமரால் ஆராயப்பட்டறியார் கன்மர்) ஸம்
னுவேயே ஆராயப்பட்டாட்டாதபோத, அவன் தமராலே
ஆராயப்படலாயுமோ? (கமன்) ஸட்டாநி செய்யும் நகைம
நிமைகளை ஆராய்வதற்கன்றே அவனாக நியமிக்கப்பட்டவன்.

57. 'अथ यत् कृतं तस्मै नानुसूयते' (தயவு பட்ட தூதரோரை தாதுப்போதீ). (அவர்களைப் பற்றி ஆராயப்பட்டார்கள்) படுக்கை பாசாட்டிலிற ஆராய்வது. "தன்று செய்தா ரென்பர் போலும்" என்று பிராட்டிக்கும் அகப்பட நிலைமலாத விடத்தே யமனோ ஆராயப்படுகிறான்? அவனுடைய ஒரு பேரான சுயம்ஸாசி பேரும் தீட்டி வாட்டான். 55.

58. பேரே வாய்பிதற்ற லக்ஷணெம் பெம்மாநீ

அரே யறிவா ரதுநிற்க—நேரே

கடிக்கமலத் துள்ளிருத்தும் காண்கிலான் கண்ண

கடிக்கமலத் தன்னை பயன்.

(தத்துவரை: - பேரே அகப்படப்பட்டிருக்கையி) திருநாமத் தானே. வாய் அவன் வாய்ப்படியாக, பிதற்றல் அல்லால்— தானே அகப்படப்பட்டிருக்கையிதே தவிர, எம் பெம்மாநீ— எம் பெம்மாநீ— ஆரே அறிவார் யார்தான் அறியமுடியுயர்? அது நிற்க—அது பட்டி—என் கடி கமலத்து உன்—வாஸந்தி ரித்தம்—நிற்கக்கூடாது—அன்று, நேரே இருத்தும்—(எம் பெம்மாநீ—அகப்படப்பட்டிருக்கையி) திருநாமத் தானே. அயன்— அகப்படப்பட்டிருக்கையி வாய்ப்படியாக—அகப்படப்பட்டிருக்கையி, கண்ணன்—அகப்படப்பட்டிருக்கையி, அடி கமலம் தன்னை—தரு வாய் தருமனாக—காண்கிலான்—அறிவாமட்டான்

ஹக்க, அடி கமலம் படுக்கக்கூடும் பூதனாவந்தரவர்களை, தங்களை வன்றிக்கே தங்களை பேருங்குட, நடப்பார் காரியம் ஆராய் கைக்கு அவனுடைய ஆளாகி நகர மாணுக்கு, அத்தாங்கு பட்டராய்க்கிறவர்களால் ஆராயப்பட்டதுமார் கிம். 55.

இது பெரியவர்களைப்பினை கப்பாக்கியான பரக்கியை. (அவனை மேல் பேராசைத்து அவனை அவர்களுக்காகப் படுக்கையின் அடிக்கொடுத்து நாட்டிற்றிறந்த படரனைபடுப்போது இவர்களை அவர்களை ஆராயமுடியுமோ? "தன்னடியார் நிறத் தகத்துத் தாமரைபாளையிலும் சிதருரைக்குமெல் என்னடியார் அதுசெய்யார், செய்தாரேல் நன்று செய்தார் என்பர் போலும்" [பெரியாழ்வார் 4-9-2] என்கிறபடியே பிராட்டியாலும் குற்றஞ் சொல்லமுடியாதவிடத்தில் யமனோ ஆராயப்போகிறான்? 55.

அவன்— ஐம்பத்தாரும் பாட்டு. (பேரே) பேராவர்க்கு ஆட்டுகையாவது.— அவன் விஷயக்கிரகப்புகாரம் தன் சொல்லாமை தோற்ற நிதிகையல்லது இவன் அவனைப் பரிச்சேதித்து அறிகையாவதென்? என்கிறது.

வயா— (பேர்தயாதி) பேராவே அவன் வரும்படி. (பித்தற்றலல்லால்) திருநாமத்தைச் சொல்லலாமென்றாராம். அன்றிக்கே. ஏதேனும் சொல்லப்படுக்காலும் திருநாமம் வாயிலே வரும்படி பித்தற்றலல்லால். இதுக்கிடாகச் சொல்

அவதாரிகை:— அவன் திருநாமம் அவன் அடையுதென் சொல்லப்படு மத்திரையல்லது வாயிலே வாயில் பித்தரவன் ஆக்கம் பரிச்சேதிக்க அறிதற்குநர்.

உரை:— ஏதேனும் ஒன்றைச் சொல்லினால் திருநாமம் வாயிலே வாயில் அகரவாகச் சொல்லக்கூடாது, பித்தரவன் அறிவது தன் பரிச்சேதிக்க தானே வாயிலுக்குநர்.

56 அவதாரிகை:— ஏறிவுடைமைக்குத் பேர அவனுடைய திருநாமக்கலை முறைப்பித் சொல்லலாமென்றாராம். அவனோவனுடைய பெருமைகள் ஒற்றவரால் அனுகூல முடியுமோ? என்கிறார்.

வயா— (பேரே வர) ஏதேனுமொன்றைச் சொன்னாலும் எம்பெருமானுடைய திருநாமம் வாயிலே வாய்ப்படி. "சாங்கேதயம் பரிஹராயம் வர ஸ்தோதயம் தோனகலெவ வர கவருண்டநாம க்ரஹணம் அபேஷாக்ரஹம் விதுப" என்கிற படியே ஒரு ஸங்கேதத்தின் பெருகுட்டோ, பரிஹரஸத்திற் காகலெவ, பெருகின்றகாகலெவ, அவமலிப்பதற்காகலெவ, புகுவாயாமக்கலைச் சொன்னதும் ஸமஸ்தபாபங்களையும் பேர்க்கும் என்றதற்கு (வர-பேரே பித்தற்றலல்லால்) அவன் தானே வரும்படி திருநாமக்கலை முறைக்கடச் சொன்னவ தல்லாமல் என்றும் சொன்னவன். (பித்தற்றலல்லால்) "அத்பத்த புக்தியுத்தயம் ந பாஸ்த்யம் கால ச க்ரம:" அதிகமான அன்புடைவர பரிஹரமும் முறையும் பரிக்க]

வருக என்றுமாம். (எம்மென்றான் துத்தபாதி) என்னுடைய
ஸ்வாமியை ஆரே அறிவார். அவ்விடைபாட்டம் திறக,
(சேரர் துத்தபாதி) அறிவார் விடக்கிடர். அறிபாதாராக்
கேட்கலாகாதே? ஸர்வேஸ்வரனுடைய பரிமாணத்தையுடத்
தான் திருநாடி, கமலத்திலே அவ்யவத, தேத நிறத்து அவன்
தன்னுடைய ஒதுவிக்கப்பட்டு அவகே இருக்கிற ப், ரஹ்மா,
ஸர்வேஸ்வரனாக் காண்கிறிலன். அறிவிதிலன்.

அவ்யவத

என் ஸர்வேஸ்வரனாக் ஆரே அறிவார்? அவ்விடை
பாட்டம் விடக்கிடர்! பரிமாண பிரகாரான திருநாடி, கமலத்
தான் அவ்யவத, தேத நிறத்து அவன் திருநாடியானம்
பரிமாணத்தால் கெட்டுப் போகும். அவன் பக்கத்தில் ஓது இவ்வரு

மார்ட் டாரிவா! அவ்வாறு திருநாடி முறை கட்டப் பேசவாமெ
பொருளாக. (எம்மென்றான் ஆரே அறிவார்) எனக்குத் தன்
தன்மைகளைத் தானே பாட்டித்தந்தி என் ஸ்வாமியை வாததான்
காண்கிறது அற்புதடியும்?

(அது விதம்) பாடி அறிமுகடியும் என்னும் ஆராய்ச்சி
ஒருபுறம் நிகழ்கட்டும். அறிவாதே ஸர்வேஸ்வரனாக் கேட்க
காணாதே? (அக்கமலத்தினிருத்தும்) மனம்மிக்க உந்தித்
நாமதாரிலேயே பிறந்து அங்கேயேயிருந்துவந்தும். (சேரே
இருத்தும்) ஐரிடைவெளியின்றிக்கே ஸர்வேஸ்வரனுடைய
உந்தித்தமையிலேயே இருந்தவைத்தம். (பேர ப், ரஹ்மா எனம்
வித, த, சதிபுரவம் பேர வவ வேத, சம்மாச ப், ரஹ்மனோதி தக்கம்"
[எவன் பிரமனை முன் படைக்கிறானோ எவன் வேத, வக்கீ
அவனுக்கே ஒதுக்கிறானோ.....] என்விதப்படியே
காணிடமே பிறந்து, அவனுடையவே வேதம் ஒதுவிக்கப்பட்ட
வாய்நூல்தம் (அவன்) அளாவாக்கான ஸர்வேஸ்வரனிட
மிருந்து உள்வாங்குவனாகையே பிரமன் 'அஜன்' எனப்படு
கிறான். "ஆத்மாயேத இதி அஜ:" என்று ஸ்வுதப்பதி. அன்
திற்கே, "ச ஜாயதே இதயஜ:" என்றே கொண்டு. உலகி
துள்ளுகாரப்பெயலே கந்தீயுருஷஸம்பேகத்தானே பிறவாத
வனாகையாலே 'அஜன்' என்பதாகவுமாம். தமிழில் அவன்
என்று திரிந்தது. (காண்டிலான் கண்ணன் அக்கமலத்தன்னை

நம்மால் அறியவொண்ணுமோ? என்னில், (பேரோரைப் பித்தற்றாம்) என்று நின்றவிடத்தே தாய் வருமாப்போலே வாகிதமாய்க் என்றமாம். (அப் பெயராயின) தமக்கு தேரே காட்டினபடி. (2) விளிந்தும் அன்புடையான்; கடற்கரையிலே குதல் கட்டிக்கொண்டிருக்குங்காட்டில் கடலைப் பரிச்சே, தி,க்க வொண்ணுமோ? அபரிச்சே, த, பமென்று அறியில் அறியலாம். பெரியவிழாவாய், 58. "அழிவுத் தர" (பு, ஶ்ரம்ம வித, அம் வர). 56.

குளியார்க்கும் அறிவு கொடுத்தும் அடி அறியில் குளியுமாறு அதுப் பூசுந்ருனவன் என்வகர்வாறுகது, கா வரே டெய்வான் திருவிடிந்தாமலாகினை துங்கொண்டு தவியட்டு துரீரழிக் ளைக்கு ஏறத்தகையவன். பேரே வாய்ந்தற்றுநாடிவது - அவன் தானே வாய்ப்படி திருநாடங்கலை ஆகிடமமாகச் செவ்வரத்தகை போக்தி வன் தமாம். 56.

அயன்) இப்படி லேவன்கொண்டாக அவனிடம் பிறந்து, அவனிடமே ஒழி உகவதுன்னார் அனைக்கரும் அறியலிக்க வாய்ப்படி மிகத்திறந்த அறிவானான பிரமம் எரிவனாயியாய் எரிவகீவாறுகளுள் எரிக்கொகரனுடைய திருவடித்தமனை களை இவ்வளவென்று அளவிட்டு அறிவகம்வனல்வன். கண்-இடம். கண்ணன்-இடமுடைபவன். எகிலவாயியாய். எகில விகீவாறுகளுவிருப்பவன். இப்படி எகிலகொளந்தட்டவான நன்முடனே அவனை அறிவகம்வனல்வனாகும். வேறு அவர் தான் அவனை அளவிட்டு அறிவபடியும்? என்று கருத்து (உழிக்குந்தம் காண்கிலான்) 'கடற்கரையிலே குதல்கட்டிக் கொண்டிருக்குங்காட்டில், கடலைப் பரிச்சே, தி,க்க (அளவிட) கொண்டாடுமோ? அபரிச்சே, த, பம் (அளவிட கொண்டாடுதது) என்று அறியில் அறியலாம். (அயன்) "பு, ஶ்ரம்ம பு, ஶ்ரம்ம வித, அம் வர" (பு-பு 120-3) (பு, ஶ்ரம்மத்தினான்களுத் தலை சிறந்தவனான பிரமம்) என்று சொல்லப்பட்டவன் பாடு இப் பட்டாஜல் மந்தன்னைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? 56.

57. அயனின்ற வல்லினைய யஞ்சினே னஞ்சி
உயநின் திருவடியே சேர்வான். தயநின்ற
தன்மாவை கொண்டு தமோதரானு வெள்ளும்
சொன்மாவை கற்றேன் தொழுது.

பதவுரை:— அயல் நின்ற — அருகில் நின்ற, வல்
லினையை — புகுத்த உலர்வையுள்ள பர்புகுதிக்கொண்ட,
அஞ்சினேன்—பயந்தினேன்; அஞ்சி—(திம்மாதிரி) பயந்து,
உய—(யா)வான் (வய)ப்பெற்று, தயந்துபோவதற்காக,
நின் உன்முன்னைய, திருவடியே சேர்வான்—திருவடிகளை
அடைபுயம்பெருகித் தயம் திறை—தான் திருமயம் இருக்
கிறது, தன் மாவை கொண்டு அடிபதனை மாற்றவைக்
கொண்டி தொழுது—வணங்கித் தமோ தரானு என்னும்—
அழிந்தார்க்கு மாந்தரிடமாகிய, சொன்மாவை—கனகமாலையின்
மாலையை கற்றேன்—விய்யஸத்திகள்.

அவா:— ஐம்பத்தேழாம் பாட்டு. (அயல் நின்ற) நீர்
புகுவுத, விஷயத்தில் செய்வதென்? என்னில், ஸம்ஸாரம்
பயஸ்த, நமென்னுமிடமும் உஜ்ஜீவிப்பார் அவனைப்பற்றி
யென்னுமிடமும் அதித்தேன் என்பிரூர்.

அவதாரிகை:—புரநம் மாவகை உய்யவான் அறுத விஷ
யத்தாக நீர் அறிந்தாடி எவ்வகை? என்ன; திருநாமம்
அஸ்யபித்து அவன் தானே தன்னைக் கொண்டுவுந்து
காட்டிக்கண்டேன் என்கிரூர்.

57. அவதாரிகை:— பிரமனுக்கும் அறியக்கொண்டத
விஷயத்தை நீர் எப்படி அறிந்தீர்? என்ன; திருமந்திரத்தைப்
பற்றி நின்ற, அத்தானே அவன் தானே தன்னைக் கொண்டு
வந்து காட்டிக்கண்டேன் என்கிரூர்.

வ்யா:—(அயல் நின்ற) அருகிலே நின்ற, என்னருது
விட்டுப்பெயராமல் இடைவிடாமல் துன்புறுத்திநின்ற, ஈனிட்ட
அடிவிலை அடியிட்டு என்னைப் பித்தோடாந்து வருகிற,
புகுவுதன்மைபுந்தம் ஏற்பட்டதும் பாயனம்புந்தம் விட்டது.

வயா— (உயம் துறவாதி) தானிட்ட வடிவிலேயேட்டு
வாராதின்ற மறுபாயங்களை அஞ்சினேன். (அஞ்சி உய)
அவற்றை ஒன்றி உஜ்ஜீவிக் கைக்காக. (கின் திருவடியே
சேர்வான் உயம் நின்ற கன்மாவை மொண்டி) நிர்வசதருப
மாக நின்ற நல்லமாதிகொண்டு. (கனெதாநாசனா) சென்-றுன்

உரை— அந் துறவீ துறவியாகித் துறவாட்டமாய் களிந்து
படியே நிற்சுந் துறவியுலமைய பாய்ந்ததக் களிந்து நுன்ப
போலே இன்ன பாய்ந்து உயர்ந்த சம்பவத்தை என்னு
புயம்பாய் கின் துறவியுறவியிற் களிப்பாய்விட்டுத்
மற்று ஒன்றி உஜ்ஜீவிக் கைக்காக, உயம் உன் திருவ
தையே மடுத்து திருவடியே உயர்ந்த உயம் அந்நா
திகொண்டிட்டு மெய்யுறவியின் உயம் உயர்ந்த துறவியிற்
ருபமாய் மொண்டிகொண்டி, உயம் உயர்ந்த துறவியிற்
உயர்ந்த வாய்கொண்டி, திருவந்தாதிந் திருவந்தாதி
சென் மொண்டி உயம் அஞ்சினாத்தான்.

ஆய்றும் 'இயம் அகவழியின்குறு மீண்டு மொழியி
வாராடுஞ்' என்னும் சம்பவத்தாலே அகவையே நின்று
வக்கினை. "மொட வாய்நெ வாராடும்குற வக்கினைவா
காடாதும ஆராலும் கைக்கொண்டி" (பெரியதிருவாய்)
என்றபுறவோலே. (வக்கினைவை அஞ்சினேன்) இதன் மை
புத்தம் விட்டோகதிலும் இது முன்பு வரிந்தபடியை நினைத்
தால். 'ருவபுறவோலே இன்னமும் கெத தன்புறத்தின்கு
என்செய்வது?' என்ற அஞ்சம்படியாய்க்கொண்டி. (அஞ்சி
உய) இப்படி பாயப்பட்டபின், இந்தப் பாயைப்படுத்தம்
அடியேடு அற்ற உஜ்ஜீவிக் கைக்காக. (கின் திருவடியே சேர்
வான்) இப்படிப் பாயைப்படுத்தமற்று உஜ்ஜீவிக் கைக்காக
உன் திருவடியை அடைவது; அப்பாவிப் பெறுகைக்காக.
(உயம் நின்று கன்மாவை மொண்டி) உயம்-அன்பும் மனிக்கிவயி
அன்பும் மனிக்கிவயிதகைய மொண்டிகொண்டிகொண்டி
கொண்டி மொண்டி இந்தாவித மாயைப்படுத்தான்.
(உயம் நின்று வக்கினை) திருமந்திரத்தத்தை, மயிப்பிக்கை
யிட்டுப்பட்ட இத்தக வந்துமாய். அன்றக்கே, 'உயம் கின்ற

துக்கொண்டு, தொழுது—எனங்க, எழுதும்—உலங்கு
போயோம்; எழு—எழுந்தருள்பாமாக; பழுதின்றி—இலா
வெளிகெட்டி, மந்திரங்கள்—மகனாகப் பற்றிய மந்திரங்
களை, கற்பனவும்—அந்நூல்களின்வரும், மால் அடியை கை
தொழுவான் -- எம்பிராண்டைய திருவடிகளைக் ஞாயோயோ
வெனக்குவதற்காகவே, (உலங்கியால்) அந்தரம் ஒன்று இல்லை-
காலதாமதம் செய்ய வேறுது உதவும் சூகம்; அடை—
(அவனை) அணுகு.

ஸ்பா:— துன்பத்தெட்டாம் பாட்டு 'தொழுது' கையாலே
தொழுது, புஷ்பாத், புகரணங்களைத் கொண்டு தொழுது.
(எழுதும்) எழுவோம், போவோம். (பாடு) போது, (பா
வோம்) செஞ்சே! உனக்கு தன்மை உண்டாக.

அவதாரிகை:— 'ஆனாவடி' கொண்டு இவ்வடி தலை
விட்டு உபகித அடி கையால் ஆனாவடிக்கு உபகாலம். அவன்
திருவடிகளை ஆராயும்' என்றார்.

உரை:— செஞ்சே! செவ்வாய்க்களை எம்பாநடுத்தர்
கொண்டு தூபத்தைக் கையால் குடுத்து, மலையாங்கு
மாக அவனைத் தொழு உத்யுமிப்போம்; உனது எழுந்திரு.

58. அவதாரிகை:— செஞ்சே! தூப்படியிருக்கும்போது,
இவ்விஷயத்தைவிட்டு நமக்கு ஒருகணம் ஆறியிருக்கக் காண
மில்லை. அவன் திருவடிகளை அடைவதற்கு எங்கிருக்க.

ஸ்பா:—(செஞ்சே!) உனக்கு அது உமையிருக்கும் செஞ்சே!
(மலர்கொண்டு) அதுண்டைய மென்மைக்குத்தக்க அண்ட
லரித்த மலர்களைக்கொண்டு (தூபம் கை எந்தி) தூபத்தைக்
கையிலே தரித்து இது தூபாதி, உனக்கும் உபகாலனை.
(தொழுது) நம் செவ்வாய்க்குத் தக்கவாறு அவனைத் தொழுது.
(எழுதும்) உலங்கோமாக (எழு) உறங்காதே விரைவில் எழுந்
திருப்பாயாக 'வாழி' சொன்னபடியே எழுந்திருக்கக்கண்டு.
'வாழி செஞ்சே' உனக்கு இப்போதுமை நிதமாய்க்
பெய்கவேண்டும்' என்று மங்கலாசனனம் செவ்வாய்க்.

பத்திதே, ஞாமாமிதே. (சுத் 208-ம்) விடந்தான் கண்டே
குதே சதைப்பிட்டுக் கற்கை. 58.

59. அடைத்த வருவினபோ டல்லத்தோய் பாவம்
மிடைத்தவை மீண்டொழிய வேண்டில்- நுடங்கிடைய
முன்னிலங்கை வைத்தான் முன்னழிப முன்னொருநான்
தன்னிலங்கை வைத்தான் சரன்.

பதவுரை:- அடைத்த - வந்தெடுக்க, அரு வினா
யோடு - அதுபடுதல் என பொருள். அம் - அதுவ் பங்கைக் கொண்டு.
அல்லல் - மிகையாய்வு, நேசம் - ச, ஞாயகத், பாவம் -
துஷ்கர்மமானது, எம் மிடைந்தவை - மருதிநீர் (அ. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000. 1001. 1002. 1003. 1004. 1005. 1006. 1007. 1008. 1009. 1010. 1011. 1012. 1013. 1014. 1015. 1016. 1017. 1018. 1019. 1020. 1021. 1022. 1023. 1024. 1025. 1026. 1027. 1028. 1029. 1030. 1031. 1032. 1033. 1034. 1035. 1036. 1037. 1038. 1039. 1040. 1041. 1042. 1043. 1044. 1045. 1046. 1047. 1048. 1049. 1050. 1051. 1052. 1053. 1054. 1055. 1056. 1057. 1058. 1059. 1060. 1061. 1062. 1063. 1064. 1065. 1066. 1067. 1068. 1069. 1070. 1071. 1072. 1073. 1074. 1075. 1076. 1077. 1078. 1079. 1080. 1081. 1082. 1083. 1084. 1085. 1086. 1087. 1088. 1089. 1090. 1091. 1092. 1093. 1094. 1095. 1096. 1097. 1098. 1099. 1100. 1101. 1102. 1103. 1104. 1105. 1106. 1107. 1108. 1109. 1110. 1111. 1112. 1113. 1114. 1115. 1116. 1117. 1118. 1119. 1120. 1121. 1122. 1123. 1124. 1125. 1126. 1127. 1128. 1129. 1130. 1131. 1132. 1133. 1134. 1135. 1136. 1137. 1138. 1139. 1140. 1141. 1142. 1143. 1144. 1145. 1146. 1147. 1148. 1149. 1150. 1151. 1152. 1153. 1154. 1155. 1156. 1157. 1158. 1159. 1160. 1161. 1162. 1163. 1164. 1165. 1166. 1167. 1168. 1169. 1170. 1171. 1172. 1173. 1174. 1175. 1176. 1177. 1178. 1179. 1180. 1181. 1182. 1183. 1184. 1185. 1186. 1187. 1188. 1189. 1190. 1191. 1192. 1193. 1194. 1195. 1196. 1197. 1198. 1199. 1200. 1201. 1202. 1203. 1204. 1205. 1206. 1207. 1208. 1209. 1210. 1211. 1212. 1213. 1214. 1215. 1216. 1217. 1218. 1219. 1220. 1221. 1222. 1223. 1224. 1225. 1226. 1227. 1228. 1229. 1230. 1231. 1232. 1233. 1234. 1235. 1236. 1237. 1238. 1239. 1240. 1241. 1242. 1243. 1244. 1245. 1246. 1247. 1248. 1249. 1250. 1251. 1252. 1253. 1254. 1255. 1256. 1257. 1258. 1259. 1260. 1261. 1262. 1263. 1264. 1265. 1266. 1267. 1268. 1269. 1270. 1271. 1272. 1273. 1274. 1275. 1276. 1277. 1278. 1279. 1280. 1281. 1282. 1283. 1284. 1285. 1286. 1287. 1288. 1289. 1290. 1291. 1292. 1293. 1294. 1295. 1296. 1297. 1298. 1299. 1300. 1301. 1302. 1303. 1304. 1305. 1306. 1307. 1308. 1309. 1310. 1311. 1312. 1313. 1314. 1315. 1316. 1317. 1318. 1319. 1320. 1321. 1322. 1323. 1324. 1325. 1326. 1327. 1328. 1329. 1330. 1331. 1332. 1333. 1334. 1335. 1336. 1337. 1338. 1339. 1340. 1341. 1342. 1343. 1344. 1345. 1346. 1347. 1348. 1349. 1350. 1351. 1352. 1353. 1354. 1355. 1356. 1357. 1358. 1359. 1360. 1361. 1362. 1363. 1364. 1365. 1366. 1367. 1368. 1369. 1370. 1371. 1372. 1373. 1374. 1375. 1376. 1377. 1378. 1379. 1380. 1381. 1382. 1383. 1384. 1385. 1386. 1387. 1388. 1389. 1390. 1391. 1392. 1393. 1394. 1395. 1396. 1397. 1398. 1399. 1400. 1401. 1402. 1403. 1404. 1405. 1406. 1407. 1408. 1409. 1410. 1411. 1412. 1413. 1414. 1415. 1416. 1417. 1418. 1419. 1420. 1421. 1422. 1423. 1424. 1425. 1426. 1427. 1428. 1429. 1430. 1431. 1432. 1433. 1434. 1435. 1436. 1437. 1438. 1439. 1440. 1441. 1442. 1443. 1444. 1445. 1446. 1447. 1448. 1449. 1450. 1451. 1452. 1453. 1454. 1455. 1456. 1457. 1458. 1459. 1460. 1461. 1462. 1463. 1464. 1465. 1466. 1467. 1468. 1469. 1470. 1471. 1472. 1473. 1474. 1475. 1476. 1477. 1478. 1479. 1480. 1481. 1482. 1483. 1484. 1485. 1486. 1487. 1488. 1489. 1490. 1491. 1492. 1493. 1494. 1495. 1496. 1497. 1498. 1499. 1500. 1501. 1502. 1503. 1504. 1505. 1506. 1507. 1508. 1509. 1510. 1511. 1512. 1513. 1514. 1515. 1516. 1517. 1518. 1519. 1520. 1521. 1522. 1523. 1524. 1525. 1526. 1527. 1528. 1529. 1530. 1531. 1532. 1533. 1534. 1535. 1536. 1537. 1538. 1539. 1540. 1541. 1542. 1543. 1544. 1545. 1546. 1547. 1548. 1549. 1550. 1551. 1552. 1553. 1554. 1555. 1556. 1557. 1558. 1559. 1560. 1561. 1562. 1563. 1564. 1565. 1566. 1567. 1568. 1569. 1570. 1571. 1572. 1573. 1574. 1575. 1576. 1577. 1578. 1579. 1580. 1581. 1582. 1583. 1584. 1585. 1586. 1587. 1588. 1589. 1590. 1591. 1592. 1593. 1594. 1595. 1596. 1597. 1598. 1599. 1600. 1601. 1602. 1603. 1604. 1605. 1606. 1607. 1608. 1609. 1610. 1611. 1612. 1613. 1614. 1615. 1616. 1617. 1618. 1619. 1620. 1621. 1622. 1623. 1624. 1625. 1626. 1627. 1628. 1629. 1630. 1631. 1632. 1633. 1634. 1635. 1636. 1637. 1638. 1639. 1640. 1641. 1642. 1643. 1644. 1645. 1646. 1647. 1648. 1649. 1650. 1651. 1652. 1653. 1654. 1655. 1656. 1657. 1658. 1659. 1660. 1661. 1662. 1663. 1664. 1665. 1666. 1667. 1668. 1669. 1670. 1671. 1672. 1673. 1674. 1675. 1676. 1677. 1678. 1679. 1680. 1681. 1682. 1683. 1684. 1685. 1686. 1687. 1688. 1689. 1690. 1691. 1692. 1693. 1694. 1695. 1696. 1697. 1698. 1699. 1700. 1701. 1702. 1703. 1704. 1705. 1706. 1707. 1708. 1709. 1710. 1711. 1712. 1713. 1714. 1715. 1716. 1717. 1718. 1719. 1720. 1721. 1722. 1723. 1724. 1725. 1726. 1727. 1728. 1729. 1730. 1731. 1732. 1733. 1734. 1735. 1736. 1737. 1738. 1739. 1740. 1741. 1742. 1743. 1744. 1745. 1746. 1747. 1748. 1749. 1750. 1751. 1752. 1753. 1754. 1755. 1756. 1757. 1758. 1759. 1760. 1761. 1762. 1763. 1764. 1765. 1766. 1767. 1768. 1769. 1770. 1771. 1772. 1773. 1774. 1775. 1776. 1777. 1778. 1779. 1780. 1781. 1782. 1783. 1784. 1785. 1786. 1787. 1788. 1789. 1790. 1791. 1792. 1793. 1794. 1795. 1796. 1797. 1798. 1799. 1800. 1801. 1802. 1803. 1804. 1805. 1806. 1807. 1808. 1809. 1810. 1811. 1812. 1813. 1814. 1815. 1816. 1817. 1818. 1819. 1820. 1821. 1822. 1823. 1824. 1825. 1826. 1827. 1828. 1829. 1830. 1831. 1832. 1833. 1834. 1835. 1836. 1837. 1838. 1839. 1840. 1841. 1842. 1843. 1844. 1845. 1846. 1847. 1848. 1849. 1850. 1851. 1852. 1853. 1854. 1855. 1856. 1857. 1858. 1859. 1860. 1861. 1862. 1863. 1864. 1865. 1866. 1867. 1868. 1869. 1870. 1871. 1872. 1873. 1874. 1875. 1876. 1877. 1878. 1879. 1880. 1881. 1882. 1883. 1884. 1885. 1886. 1887. 1888. 1889. 1890. 1891. 1892. 1893. 1894. 1895. 1896. 1897. 1898. 1899. 1900. 1901. 1902. 1903. 1904. 1905. 1906. 1907. 1908. 1909. 1910. 1911. 1912. 1913. 1914. 1915. 1916. 1917. 1918. 1919. 1920. 1921. 1922. 1923. 1924. 1925. 1926. 1927. 1928. 1929. 1930. 1931. 1932. 1933. 1934. 1935. 1936. 1937. 1938. 1939. 1940. 1941. 1942. 1943. 1944. 1945. 1946. 1947. 1948. 1949. 1950. 1951. 1952. 1953. 1954. 1955. 1956. 1957. 1958. 1959. 1960. 1961. 1962. 1963. 1964. 1965. 1966. 1967. 1968. 1969. 1970. 1971. 1972. 1973. 1974. 1975. 1976. 1977. 1978. 1979. 1980. 1981. 1982. 1983. 1984. 1985. 1986. 1987. 1988. 1989. 1990. 1991. 1992. 1993. 1994. 1995. 1996. 1997. 1998. 1999. 2000. 2001. 2002. 2003. 2004. 2005. 2006. 2007. 2008. 2009. 2010. 2011. 2012. 2013. 2014. 2015. 2016. 2017. 2018. 2019. 2020. 2021. 2022. 2023. 2024. 2025. 2026. 2027. 2028. 2029. 2030. 2031. 2032. 2033. 2034. 2035. 2036. 2037. 2038. 2039. 2040. 2041. 2042. 2043. 2044. 2045. 2046. 2047. 2048. 2049. 2050. 2051. 2052. 2053. 2054. 2055. 2056. 2057. 2058. 2059. 2060. 2061. 2062. 2063. 2064. 2065. 2066. 2067. 2068. 2069. 2070. 2071. 2072. 2073. 2074. 2075. 2076. 2077. 2078. 2079. 2080. 2081. 2082. 2083. 2084. 2085. 2086. 2087. 2088. 2089. 2090. 2091. 2092. 2093. 2094. 2095. 2096. 2097. 2098. 2099. 2100. 2101. 2102. 2103. 2104. 2105. 2106. 2107. 2108. 2109. 2110. 2111. 2112. 2113. 2114. 2115. 2116. 2117. 2118. 2119. 2120. 2121. 2122. 2123. 2124. 2125. 2126. 2127. 2128. 2129. 2130. 2131. 2132. 2133. 2134. 2135. 2136. 2137. 2138. 2139. 2140. 2141. 2142. 2143. 2144. 2145. 2146. 2147. 2148. 2149. 2150. 2151. 2152. 2153. 2154. 2155. 2156. 2157. 2158. 2159. 2160. 2161. 2162. 2163. 2164. 2165. 2166. 2167. 2168. 2169. 2170. 2171. 2172. 2173. 2174. 2175. 2176. 2177. 2178. 2179. 2180. 2

வ்யா:— (அடைத்தவாறு) ஆத்மவ்யூபத்திலன்றியே அசித்தரத்யாஸத்தியாலே வந்தேறியான அநுபூநாதிகன். (அவ்வம்) மாதஸவ்யாதி. (பாவம்) ஸரீரவ்யாதி. ஆதி. வ்யாதி. கன் என்றபடி. (பாவம்) பரிசு, ஸ்ரீத்த ஸரீரத் துண்டியாக வாய்விடக்கூடாது என்பதும் தெரியும்; அதற்கு வேறுதரத்தில், துண்டியாகவாய்விடக்கூடாது என்பதும்.

உரை:— நுபூநாதிகுத்தியோபாதி ஆத்மவ்யூபத்திலன்றியே அசித்தரத்யாஸத்தியாலே வந்தேறியான அநுபூநாதிகன். (அவ்வம்) மாதஸவ்யாதி. (பாவம்) ஸரீரவ்யாதி. ஆதி. வ்யாதி. கன் என்றபடி. (பாவம்) பரிசு, ஸ்ரீத்த ஸரீரத் துண்டியாக வாய்விடக்கூடாது என்பதும் தெரியும்; அதற்கு வேறுதரத்தில், துண்டியாகவாய்விடக்கூடாது என்பதும்.

39 அல:— "அனுபவத்துக்கு வேறுமாகச் சொந்த பரிசுத்தில் சொன்னடியே செய்கிறேன்; இவ்வனுபவத்துக்குத் தடைசெய்யப் பரம முகலானவற்றை அழிக்க வழி என்ன?" என்று திருவுள்ளம் கேட்க 'அதற்கு ஸாதனம் சகலவசத்தத நுமகவிசாரணம் புகுவதேவாகும்' என்கிறார்.

வ்யா:— (அடைத்த அருவினை) பாபமானது சேதனநோடு கூடப் பிறந்ததன்று. அசேதனத்தோடு நெருங்காமலாக நெருங்கிவிட்ட தன்மையாலே இவனுக்கு கந்தேறியாயிருக்கிறது. வந்தேறியாயிருந்தபோதிலும், அவதிகலமாக இவன்மேலே ஏறிவிட்ட கனையாலே, இவனுடைய வ்யூபநீருக தத்மங்களை நிரூபணத்திற்குரியவையே. இவனுக்கு இதுவும் ஒரு சிறுபடி என்ற சொல்வாய்ப்பு கன்மையுடன் இவனைப் பற்றிக் கிடக்கிறது. (அருவினை) இவனுடையே இவனுள் அழிக்க அரிதானதாயிருக்கிறது. (அருவினை) அவதிகலமாக இவனுள் ஸரீரவ்யூபப்பெற்றதாய், மஹிமையாயிருப்பதாய், புண்யபாபரூபமாக கன்மங்களைக் குறிக்கிறது. (அவ்வம்) அவ்வம் எனது முன்னும் பின்னும் சொல்லப்படும் பாபங்கள் காரணமாக வரும் மனத்துன்பங்களையும், 'நோய்' என்ற அவநிருவேபே நோய் ஸரீரத்துன்பங்களையும் சொல்கிறது. இவையே முறையே ஆதி, என்றும், வ்யாதி, என்றும் வடமொழியில் சொல்லப்படும். (பாவம்) 'அருவினை' என்று முன்செய்த வினைகளைக் குறித்தது. இங்கு இந்த ஸரீரவ்யூபத்து

தாமே பன்னினை திறித், த, துஷ்ட, ததம். (மஹாத்மயம்)
 ஸாரீரம் ப, ஹேதுவான பரமங்களுமாக நெருங்கினவை.
 (பின்னொழியாவனவாகும்) 39. "ஐத்வா சரீராவ்நா ம்ஸாய்யாமி"
 (அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப், யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி) என்னும்
 படி ஒரு சாதுருஸம் ப, தத, ததாமே மீளாதபடி போக

மான துஷ்டங்களை, ஸாரீரம் ப, த, துஷ்ட, ஸரீரத்தான
 ஸாரீரம் ப, த, துஷ்ட, ததம் ப, த, துஷ்ட, ததம் ப, த, துஷ்ட, ததம்
 (போலே) ப, த, துஷ்ட, ததம் ப, த, துஷ்ட, ததம் ப, த, துஷ்ட, ததம்

செய்து புண்படாமல் கடைசி கற்றித்தது புண்படாமல்
 பாபத்தொடு களித்த துஷ்டம் ஸர்வரத்தம் ப, த, துஷ்ட, ததம்
 களையிடுகையாலே இரண்டும் இடதுக்கு அங்குடமாக
 யாழே இரண்டையுமே பாலம்' என்கிறார். 'அருவியை'
 'பாலம்' எனப்படை இவன்செய்யும் நற்கமங்களையும், து.
 நேமகளைவும், அதனானமாகப் பரமபருஷத்து இவன்
 பால் ஏற்படும் பிரீதகோடங்களையும் குறிக்கின்றன. 'அருவியை'
 என்று அந்நூலான முனிவலத்தையும், 'பாலம்' என்ற அந்நூல்
 காரணமான கிளங்களையும் குறிப்பதாகவும் சொன்னவர்
 (மிகைத்தலை) இவையெல்லாம் இச்சேதனை தாளை தன்னுள்
 வெளியேறமுடியாதபடி குழ்த்தக்கொண்டவை, பட்டுப்
 பூச்சியைப்போன்ற சில பூச்சிகள் தன்மைச் சுற்றித் தாமே
 உருட்டித் தன்மை முடிக்கொண்டுவிடும். பிரத அவற்றிலும்
 அக்கட்டைகிட்டு வெளியேறமுடியாமல் தங்கொரு கிடந்த
 அழியும். அதனாலே இச்சேதனதும் தன்மையே அறிவ
 முடியாதபடி தன்மைச் சுற்றிப் பாபங்களான கட்டைக்
 கட்டிக்கொண்டு வெளியேறமுடியாமல் தவிக்கிறார் என்ற
 கருத்து (மீண்டு ஒழியவேண்டல்) இத்தனைகாலமாக இவன்
 பரம்பட்டுகின்ற பாபங்கள் இவனைக்கண்டு பரம்பட்டு
 'கம்மெனாதே கைகிட்டேயடி' [பெரியாழ்வாரியு 5-43] என்கிற
 படியே ஓடகொண்டும்கூட, தோடகித பாம்பைத் திரும்பி
 யோடத் தப்பியெண்டும்கூட, (ஒழியவேண்டல்) களையி
 யோடே விட்டுப்போகவேண்டும்கூட "மாமேகம் ஸாரணம்
 விரஜ-ஸர்வபாபேப், யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" [திருவாய்மொழி]

[illegible]

வாரிலே, பற்றுவாரிகள் அவள் மூன்றாகப் பற்றவேண்டுமென்று யிடமும் சொல்லுகிறது.

திருவுள்ளம்! இதற்கிய ஐயம் பகலுது என்றுது. பொழுது என்றுது, திருதாமம் சொல்லு என்றுது, நிறை என்றது. பரிபடிகள் சொன்ன இவற்றுக்குத் தாத்பர்யமென்? என் னில், இதுக்குக் கிழெல்லாம் லுட்கத்யத்திற் சொன்ன லார்த்தபேரலே ஸ்வரூபம் விபதமாகக்கூடச் சொன்ன நிலை, இது சாமஸ்யோகத்தில் நிலைபேரலே, உணர்ந்த வன்று அவனல்லநிலை.

தருமாவை அறியாது பரிபடிகள் வைத்த துரோகம். இஃதே உபாயம்.

இத்தகைய பிராப்தி வசத்திற் பரிபடிகள் ஆவழி உபாயத் தில் கர்வவான் உகந்து உரையாடல் செய் பரிபாடாய், அவன் விவரமொன்றில் இவ்வுபாயம்! தருமத்தி, உர.

இஃதே உபாயம் இத்தகையதர தத்துவார்த்தத்துக்கு கருவாவை உகப்பேரலே உணர்த்துள்ளதே இஃதென்று நதனிகைக் காரார்த்தமொருவன். -- வினா முகையகத்தில் ஆழிப்படுத்து இதை எண்ணாததில் நிலை இதுவது எவ்வகையாகக் கருதிப் பட்டு அந்நகைகளையிலே பரிபடிகளாகத் திருப்பை ஒக்கும் பிராப்தியுடையவன் தன்னை கிழித்தக்கொள்ளத் தான் முயற்சி செய்வாமல், "தத தஸ்ய ஸதஞ்ஞாம் பரிபேத" [பா-ஸ-39-30] [என்றே அகழ்த்துச் செவ்வது ஸம்பிரதாணத்தே தக்கது] எனது இருந்தாற்போலே, இவ்வுபாயம் மற்ற உபாயங்களில் கைவைக் காமல் அகலியே கருவாகப் பற்றுகிறவேணும், இத்தகைய இவன் செய்வெண்டியது என்பதையும், இப்படி இவன் திருந்தானாகில் அவன் பிராப்தியின் கர்வத்தை மகிழ்ச்சி அட்பெற்று உகந்து செய்ததபோலே இவ்வுபாயம் பரிப ஸமோசனத்தையும் உகந்து செய்வான் என்பதையும், அவ னோடு கூடியவன் உபாயமென்கையானே அவனைச் சான்பதும் போது, பிராப்தியைப் பருஷாரமாக ஏன்விட்டுச் சான்புக வேண்டும் என்பதையும், அரிவோவாறுக்கு இனிதான ஆத்மவஸ்துவை 'என்னுடையது' என்று நிலைப்பவர்கல்

மகத்தரவயத்தை உத்தரமாகலினை. (இவ்வாறு உத்தரமாகலினை தரவயம் தம்பவியும் பிரித்த னாயல் விடுக்கழிபு. நிராட்டி தம்பெய்யுமன்று இவ்வாறு போக்கலாகது. 60. "தாது தாது தாது" (தத் தல்வ மத்தரூரம் பட்டேத) கூட்கமையை விரைவெதிரிக்குமத்தன்; அவ்வாறுப் பரிய மாபேரே பரியம் அவதார வெணலப்பம். விற்றது முன்னே உவ்வியப் பெறுகைக்கு பத்தம் பண்ணுறினான். இவ் பத்திபத்தியே உவ்வது. 59

60. சாளு மலையயந்த தாமரைபர னேடு
மாளைய மன்னுவிக்கட் செல்லாம் அரணுய
பேராழி கொண்ட விரானகறி மற்றறியாது
பேராழி குழந்த வலகு.

அவ்வாறு உவ்வ மன்னுவிக்கட் செல்லாம் அரணுய
மாளைய மன்னுவிக்கட் செல்லாம் அரணுய
பேராழி கொண்ட விரானகறி மற்றறியாது
பேராழி குழந்த வலகு.

முதலான பல உபாக்களை உவ்வி விதித்து, 'எவ்வெழுப்பினுள்
கவியால் இவை உவ்வப்படுகின்றன? இவ்வாறு உவ்வது கடைத்
தேவையதனால் எப்படி?' என்றுப் போகத்தை அத்துன
றுக்கு விரைத்த. அத்தகுபிற் சாமரவோகத்தை உபதேயித்
தாற்போலே. இவரும். அதுங்கி, அகந்தை. தம் அந்நகர
பாதந்திர எவருபத்திற்கு ஒவ்வாததான மற்ற உபாக்களை
முன் பாகாங்கலில் இருவுன்னத்தை போக்கி உபதேயிக்க,
கதனாக் எவருபம் தென்குடர்ந்து திருவுன்னத்திற்கு போகப்
பிறக்க, இந்தப்பாகாத்தில் எவருபத்திற்கு அதுகு, தாமரை
பேராழி, திவய வெளியிடுவதாவது கொன்னலம். இப்பேதன்
தம் எவருபத்தை உணர்ந்தவன் அவன்கலது உபாபயிப்போ
என்பது இப்பாக்கத்தின் னாரணத்தம். இவ்வாறு
காரணத்தம் இதுவே. 60.

பதவுரை:—சரணு—(நீ இவ்வளவு புருஷார்த்தங்களுக்கும்) உபயோகம், மறை—வெடுத்ததை, பயந்த—உபதேசிக்கப் படுத்து, தாமரையானோடு—உத்தித்தாமரையில் பிறந்த மரமல்லுடன் கூட, மானுப—மரணத்தை இயற்கையாகக் கொண்டு, மன் உயர்க்கு எல்லாம்—சித்தவானான ஜீவர்களுக்கெல்லாம், அரண் ஆய—ரக்ஷணமாக இருப்பவையாக, பேராழி கொண்ட பிரான் அன்றி—பெரிய சக்திவாய்ந்தவரில் கொண்ட அந் பிராணத் தவிர, மற்று—(அவர்களுக்கும், ஆம்) வேறுபடுத்தப்படும், ஓர் ஆழி குழ்த்த—ஒப்பற்ற கடலினால் குழங்கப்பட்டிருப்பதுமாத், உலகு—உலகினுள்ளோர், அறிபாது—அறிவமற்றவர்களை.

அவ:—அறுபதாம் பாட்டு. (சாணித்யாபரி.) கீழ் அவனையே உபாயமென்றது. பேறு இவர்களதேவாளர்ப்பு இவ்வாதமாகக் உபாயமாகுமாதோ? என்னில், கீழ் போக்கறியான். இப்போது தாங்கள் படுகிறது இன்ன தாலே என்றறிபார்கள், வரக்கடவது அறிபார்கள்.

அவதாரிகை:—அவன் பூலபேரத்தாவாருக்க, அவன் வரத்தனமாகவேண்டுகிறதென்? என்ன; எவ்வழியினால்,

60. அவ:—மூன் பாகத்தில் அவனை உபாயம் என்றார்; “மோக்ஷமாதிரி பயன் இச்செதனதுடைவது; ஆகையால் உபாயமும் இவனுலையாகவேண்டியிருக்க, அவன் உபாயம் என்பானே?” என்றும் கேள்விப்படி, “இவனுடைப தன்மைமைய் பார்த்தால் தனக்குக்கீழ் நடந்தவற்றையும் அறிபான்; இப்போது இப்பாடுபடுகிறது எதனுலே என்பதையும் அறிபான். இனி வரப்போவதையும் அறிபான். னாலேய் வானுன அவனோலேன்மர், இவற்றைப்பெய்க்கும் அறியும் னவ்வழிகுதியிருப்பதோடக் கீழ்க் இவனுடைப தாழ்வுகளைத் தவித்து வாய்விடக்கவல்ல னாவகத்தியுடையவனுயிருந் திருந் அப்படியிருக்கும்போது அவன் உபாயமாகமுடியுமோ? மோழிய இவன் உபாயமாகமுடியுமோ?” என்கிருந்.

எய்வான் இவை எல்லாம் அறித்து பரிதாபிக்கவல்ல
ஜ்ஞாந மந்தபாதி, கவி உடையவன். 3 "மழகியான் தானே"
எனதுமாபேலே. ஆகையாலே அவனே உபாயமாமிதமின்,
இத்தை லோகம் அறியாது என்கிறது.

ஸர்வமரக்தஞ்ஞாநம் பாகஞ்ஞாநம் உபாயமாய் தத்தனைப்பாட்டு,
அஜ்ஞானம், அஸக்தஞ்ஞாநம் ஞானம் மெய்யலாபத்துண்டென்று
என்கின்றார்.

இப்பொழுத்தை மேலே-முந்தலாரிலாகப் பார்க்கும்போது,
"உயிர்த்துக்கெல்லாம் சகலஞ்ஞான ஸர்வோவரணம் தயிர
வேருள்கதையும் உலகம் அறியாது" என்னும் பொருள்
சொல்லும். ஆப்பான் என்பவர் இப்பொருளின்கேசலம்,
"அக்கலகம் எம்பெருமானைப்பற்றி அறிவாமலிருந்தனோ?"
என்று ஸ்ரீமதரீரப் பரிஷிப்பகற்காகக் கேட்க, அவரும் 'மே
பொருள் உரைப்பீர்' என்று கேட்க, "உலகம் என்பது
உயிர்த்தோரைக் குறிக்கும்வாய், உயிர்த்தோர் எம்பெருமானை
யன்றி அறியார்" என்று ஆப்பான் உரைக்க, இதுபற்றி
பட்டரைக் கேட்க, "உலக என்னும் பதம் உயிர்த்தோரைக்
குறிப்பதானில் 'ஓய்ந்திருந்த உலக' என்று விளக்கிப்பெறு
பது பொருந்தாது. இப்பா விளக்கிப்பெறுவதாயினால்
உயிர்த்தோரோடு தாழ்ந்தாரோடு காரியம் எல்ல உலகினராய்
இரு குறிக்கெதன்பது கேளீக, ஆகையால், மனதுயிர்த்துக்
கெல்லாம் அஜ்ஞாந-சகலமாய்நிற்பவைகளை ஸர்வோவரன்
அறிவானென்பதில் உலகம் அறியாது" என்று பட்டர் உரைத்த
நினைவு என்னும் ஐயிற்பாய் பெரியவாச்சான்றின் இவரையில்
காணத்தக்கது.

ய்யா—(சரண மறை பவந்த) தங்கன் விநயிய, பவன்
கலைப் பெருமையடையாள உடையவனை அறிவிக்கையாலே
வேதம் 'சான்' [சபாயம்] எனப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட
வேதத்தை உலகினர்க்கு உபதேசிக்கையாலே பவனின் மறை
பவந்தவன் என்கிறது. இக்காலத்தில் வேதத்தை அப்பொரு
ளுவதில் என்பது அட்டாவே. 'பவந்த' என்றது 'பவந்த
பெற்ற' எனப்படலால், தனக்கும் பிறர்க்கும் பவனாகக்க

வ்யாச — (சாஸ்திரவந்தர்த்தம்) எல்லார்க்கும் ஓயிதத்தைச் செல்லலக்கடவதான வேதத்தை ஒதுக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மாவோடு. “சாஸ்திரமநறபயந்த” என்றத்தை. “அசாஸ்திர” என்றத்தோடே கூட்டி ஈசுவரனுக்கு விசேஷணமாக்கவுமாம். (மரணம் மன்னுபார்க்க) (கல்பாதிபிலே யுண்டாய். கல்பாத்தத்திலிலையாபிற ப்ரஹ்மாவோடேகூட 61. “அ அயன் பிரயன் வா” (த ஜாயதே மரியதே வ) 62. “அயன் பிரயன்” (ஜாயல்வ மரியல்வ) என்று ஐதநமரண தர்மாக்க

உரை — அபிமானதபத்திக்கு அநுபுரமான உபாயங்களை அறிவதற்கு சாஸ்திரமான வேதத்தை காட்டுக்த உபதேசமேயே உண்டாக்கல த்ருவநமரணதர்மயத்தை உடைவோம் என்று அபிமானத்தருக்திற ப்ரஹ்மா

வேதங்களை எம்பெருமானாலே ஒதுக்கப்பட்ட பிரமன் என்கிறதாகவுமாம். ஆப்பன் நிர்வாணத்தில் “மறை பயந்த.....மன்னு பிரகட்க்கலாம் அசாஸ்திர..... பிரக” என்று விசேஷணமாகவுமாம். (மறை பயந்த தாமரையாரேடு) ‘இப்படிப்பட்ட வேதத்தையும் உபதேசிக்கவர்க ளானப்பெருமையை உடையவர்’ என்னும் அபிமானத்தையுடைய பிரமன். (தாமரையான்) ‘எம்பெருமானிடமிருந்து நேரே தாமரையில் பிறந்தோம்’ என்று அபிமானித்திருப்பவர். (தாமரையாரேடு மரண உயிர்த்தெல் வரம்) கல்பத்தின் தொடக்கத்தில் உண்டாகி, கல்பத்தின் லுடியில் அழியும் பிரமனேடு. “ஜாயல்வ மரியல்வ” என்ற முதல் கணத்தில் தோன்றி மறுகணத்தில் அழியும் சிரிமிக நேரே காசுபற எல்லா உயிர்களுக்கும். (மரண உயிர்தெல்) மரணத்தையே இயற்கையாக உடைய உயிர்தெல் என்று காசுத்தின் தன்மையைச் சொல்லுகிறது. (மன்னுயிர்) நிலை நிற்கும் உயிர்தெல் என்ற ஆத்மாவின் தன்மையைச் சொல்லுகிறது. “த ஜாயதே மரியதே வர கதாரித்” [கேத 2-20] [ஆத்மா] ஒருபொழுதும் பிறக்கிறதில்லை; இறப்பதில்லை] என்று சொல்லப்பட்டதன்றே. (மரண உயிர்த்தெல் வரம்) மரணத்தையே இயற்கையாக உடையவர்கள் என்றது

என உலிர்களுக்கெல்லாம். (அரணுய) சகலமான. (பேராழித்தேவன்) கீழ் பெருமான் ப்ரஹ்மதராகையாலே கடலை வெதுப்பித்து. தமக்கு வசமாகிக்கொண்ட சகல வர்த்தித் திருமகனென்னவுமாம். கையிலே திருவாழியை யுடையனாய் உபகாரகனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய உபாய பரவததை அறிவர். (முந்நரியா தேவாழி சூரத்த உதர) மற்றையிருந்துள்ள கடல்கூழ்ந்த லோகமானது உபாயமாக அறிபாது.

(சாணாமனரபயந்த) அபிமதாரித், திகளுக்கடைந்த உபாயபேத, க்கணியுடைய வேத, க்கண ஐத, ததுக்கு ஒது கிக்கும் ப்ரஹ்மவித, சம்வரனான ப்ரஹ்மா மந்தரக்குப் எப்பது. (மரணுய) சாவது பிறப்பதாகிற ஸர்வத, ர்மம். (பன்னியா) ஆத்மத, ர்மம்; மரணத, ர்மங்களுடைய அங்கு

லோகே கடல மரணத, ர்மம் உபாயமாகையாலே அறிவுகேடராம், சித்தமான ஸ்வரூபத்தை உடையரான ஆத்மரூபம்

மற்றுள்ள தாழ்வுகளுக்கெல்லாம் உபகாரணமாய். இவ் வனுடைய அறிவுகேடு அங்கி முகவாகவற்றைக் காட்டு வதறு. (அரணுய) இவர்களுக்கு சகலமானவற்றை. ஆப்பன் றிவாழைத்தில் "சாணுப பிரான்" என்று கூட்டுவது. (பேராழி கொண்டபிரான்) சகலத்தக்குறுப்பாக பின்பெரியவ னான ஸாத்விஸ்துவனை தரித்த பெருமானே இவற்றுக்கு சகலமானவற்றை அறிவான். (பிரான்) உபகாரம்செய்தவன் (பேராழி கொண்ட பிரான்) மூன் பகரத்தில் எம்பிரான்ச் சொத்துகையாலே. இங்கேயும், 'பெரிய கடலை வெதுப்பித் தன்செய்யுத்திக்கொண்ட பிரான்' என்று அப்பிரானியே சொத்துமதராகவுமாம். (மரணுய மரணுயிர் — பேராழி கொண்ட பிரான்) இவற்றின் அஞ்ஞான அங்கிகளையும், அவனுடைய சூரணரூபிகளையும் சொல்லுகிறது. (மற்ற ஓராழிகூழ்ந்த உலகு அறிபாது) அவனுக்கு எதிர்த்தட்டா யிருக்கும் உலகம் தனக்கு வன்மைகளைதான் அறிபாது. (ஓராழி சூரத்த உலகு) ஒப்பற்ற கடலையே சூழப்பட்ட உலகம். 'உலகம்' என்று உலகத்துச் சாகரக் குறிக்கிறது.

ருய. அமர்த்தாய். அரணுகவ - இவற்றை விநாயகன் அறியும்தலை. 63. "மூர்தி வாமிதாநி" (முடையம் நாயிதாநி - நாநாதி). 64. "சேதா" (வேதாஹம்). ஆப்பான். தீயர்க்கு. "தீயபே! இவ்வலகு எம்பெருமானையக்லாது இருந்ததோ?" என்ன; "அதுகடும் பொருகென்?" என்ன; "உயர்ந்தோர் எம்பெருமானை யலதறியார்" என்ன; இததை பட்டரைக் கேட்க. "அதுக்கொரு குற்றமுண்டு. 'ஓராழி குந்த' என்று மிழைக்கவொண்ணாது" என்ன; "இதுக்குப் பொருளோ?" என்ன; "தீயபே நான் சொல்லும் பொருகென்?" என்ன; "உலகறியாது" என்ன; "அதுவே பொருள்" எனலர். இததைப் பிள்ளையும் தீயருக்கு உரைக்க. 'திருக்கலிகக்நிதாஸர் மறந்ததை உணர்த்தினார்' என்றருளிச் செய்தார். 60.

61. உலகு முலகிறத்த ஐழியும் ஒண்டேழ்
கிலகு கருக்கடலும் வெற்பும்—உலகினில்
செத்தீயும் மாகுதலும் வாலும் திருமரத்தன்
புத்திரி லாய புணர்ப்பு.

கெல்லாம் சலசுடியாளவற்றை. 7 சுஷுட - குரமான
மப்பிய திருவாழ்வாய உடையருள உபகாரகையானது.
வேற உத்தமசீயான கடலாலே சுஷுட்ட பூகோகத்தி
லுள்ள பூகோகமானது அறியாது.

இத்தால் திதிவாஸாடு பெரியோடு வசியுறத்
தந்தாழ்வாய உத்தமசீயன் தாக்காநிதமாய் உச்சன்; சுவனே
விமர்க்கரப் பூகோகாரகரம் அறியாமை என்றதாயித்து. 61.

ஆக. தீட்டாகத்தால் "சிறியோடு பெரியோடு வித்தி
யசயிக்கலாம் இவ்வலகிதில் வரணவரும் தங்களுக்கு நன்மை
பெறு என்பதைத் தாக்காநிதமாய் வசியோவரன்
ஒருவனே இவர்களைக்கூடும் நன்மையை அறியவல்லவன்"
என்கிறது. 60.

[illegible]

அவ: - அறுபத்தேனாம் பாட்டு. (௪௦) ஐந்தந்திலே
அறிபாததுக்கு, தந்தாமுடைய உதபத்தியிலே மவத்து அறி
வுணர்ந்துகிளர்.

அவதாரிகை:— அப்பா! பிள்ளை தந்தைக்கு
வந்திடுமறியா தென்றி: இவ்வாறு இவ்வாறு
வேண்டி மொள்கிற அந்தா, அப்பா? அப்பா; அப்பா
மொள்கிற அப்பா! அப்பா! அப்பா! அப்பா! அப்பா!

பி. அவை:—அங்கத்தினர் மற்ற உயிர்கள் தங்களுக்கு என்னவென்பதற்காக உயிர்கள் எந்த அளவுக்கு இளைக்கின்றன என்பதைக் கண்டுமற்று நிரூபிப்பதற்கு என்ன இயற்கைகள் பெற்றவை அவற்றைப்பற்றி அவன் போத்தா-தெய்வர்கள் என்னார்.

வயா.—உடனும்) பூம முகலாளை உடைக்கலும். (உட
கிறத்த ஊழியும்) உடைக்கனெல்லாம் கலைவாப்பட்டு அழிந்த
பொதுயிருக்கும் ஊய் ஹாக்காலும். இத்தாய் இந்த கிரகவிபூதி
வில் காலம் அளித்தய் சான்றும் டனும் ஆழ்வாரி உடைத்தவறு
சான்று தெளிவாகிறது. (தன்கேழ் விவகு அரும்படலும்) அந்
தய நீதத்தையுடைவதாய், அவிவெறிவறாய், கங்குலிக் கதுத்
திரும்புதான கடலும். (வெற்பும்) பூமிக்கு ஆணியடித்தாத்
டொபெ ஆதாரமாயிருக்கும் குலம்காலும். (உடைநிசில் செ

கம்பா— (வ. ௨. ௨ம்) லோகமடங்கத தானே போஷித்த காலமும். (பெண் 1-ம்) அழகிய திறத்தையுடையதாய் அழைப்பெயர்ப்பாதின்ற கடலும். லோகத்துக்காத, ஈரமான மலையும். (பெண் 2-ம்) இவ்வேகக்கமான கடலிலே லோகம் அலைத்துநோவுபடப்படுக்கவாதே. 'ஐயோ! நோவுபடாதின்றதே!' என்று அதுக்கு துடிக்கித்த பிராட்டிக்கு ப்ரியமாகத் தன் உபகரணம் இவ்வாததாலே ஸ்ருஷ்டித்து.

(பெண் 3-ம்) தெளிந்து அழகியதாய்ச் சலிக்கின்ற கடலும். (பெண் 4-ம்) பூமிக்கு ஆணியடித்தாற்போலே இருக்கும். (பெண் 5-ம்) தாய்க்கு ப்ரியமாகப் பரவலாகி நோக்குமித்தையாதே. இத்தனை அறிந்தோ ஸ்ருஷ்டித்து? விலக்காமலே உள்ளது. 61.

உரை:— பூமிமேதுக்கான லோகம்கூடும், லோகங்களை அறிவான் கம்பா (மனமாய்) அழகிய கடல்க்கிது மைவார (மலர்) மலையாகி வந்தவையாகித்தான், அழகியமாயிவா மலையின்மேல் மலையாகவான கடலும், பூமிக்கு ஆணியடித்தாற்போலிக்கு அழகியவையாகும், பன்னாடும் லோகத்து இலண்டாடா சிவங்க கிளக்கையுடைய கேளுவது, பித்தாய்களும், வாய்களும், ஆகாரம் இவ்வாறாகவாம் பிராட்டிக்குகப் பாக ஈரத்தன்ருஷ்டியாகி வந்தபிட்ட சிவங்கையுடைய வங்கல் மலர்ந்தான் வந்தபையாகவாக. 61.

தீயும்) உகப்பெயுள்ள சேவந்த ஒளிப்பெருஞ்சாலும். (சாருமும்) உகப்பினர் உயிரிலாழ உதவும் காற்றும். (வானம்) மற்ற அலைத்துக்கம் இடமலிக்கும் ஆகாயமும். இங்கு இவற்றைச் சொன்னது லோகத்தினையான மலையன், அலைக்காரம், தர்மத்தின்கண், புத்திரியங்கன் முதலான மற்ற பெருஞ்சாருக்கு உபவகையாம். (திருமறை நன் புத்திரியினாய் புண்ப்பு) பிராட்டியை உகப்பிட்டுத்தகம் உகக்கப் படைப்பதக் கடுபட்ட வகையினைத்தின் லக்கப்பத்தாதுண்டான பிவகையையுடைய ஸ்ருஷ்டிகளாகும். ஸ்ருஷ்டி அன்பமனும், அதே சங்கரமனமும் தகவ் அகக்கத் தடுக்காமல் உபகரணம் பற்றுகக்காகக் கு அவர்களை சொிக்கையாலே அவரை உடையம் எகது கருத்து.

1) கந்தி நடராஜர் இக்காலப்பகுதியே, தம் சமீபத்துக்குரிய தனது சூதுவகமும், இப்போது சிறிதுபோது உன்னதபயகரணவகையாகியிருந்த கந்திவகையாகியிருந்த அனாவந்த பிழாமைபய உடையதாயிற்று, சமீபப்பகுதியே, மனிதர்களுக்கு ஐயப்பாடும், அகலப்பாடும், பரமபதம் இவைகளில் பெரும்பாலானது தாமதமாகின்றனவின் மனத்துக்கு இப்பொழுதுள்ள பரிதேசியின் அருளிக்காரம் ஏற்படாததன்றோ | என்று அனாவந்தமும்,

ஸ்ரீமதி ஸ்ரீ திரு. எ. தாதே. ராஜக. தாம்

ஸர்க்கே, ரபார்க்க, மீதி, சி,

ஸ்ரீரங்கம் துர்க்கு நிமாபவர்க்களி கபதம்

அகவம் ச குர்வத் ஸ்ரீ: ।

யல்பு விக்ரம் முகம் தழி, பி, தபராதி, தோ வித, த்தேதி, யம்
கீடே, யம் க. லு நாந்த, சாய் சலு.

ஸ்பாஷை, கரஸ் பாஷ் தயா ||

[என்றவுமையுமாயும் உடைத்தளித்து அழிப்பதையும், ஸ்வரீகக், அபரீமாஷைக்களைக் கொடுப்பதையும் செய்யும்போது ப.க.வான் அவனுடைய திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு அதனுடைய இயங்கித்தந்திக்கு வசப்பட்டவனும் எல்லாக் காரியங்களையும் செய்கிறானே, அந்தப்பிராட்டி. (நமக்கு) மங்கனத்தை அளிக்கட்டும்; ப.க.வான் அவனுடன் ஓடி அபிரீராயத்தை உடைபவனுயிருக்கிறபடியால், அவனுடைய இயங்கிதபாதினனாகக் காரியங்களைச் செய்யவியுள் அக் காரியங்கள் எனத்தை அளிக்கமாட்டா.] என்று ஆழ்வாரும்

“வத்ப், சூபங்கு, பரமானம் ஸ்தி, சசசதாதாரதம்யே

$\rho_{\text{eff}} = 0.75$

['எவருடைய புருவத்தெரியுமில்லை' புகழ், வானுடைய சந்திரனாகத் திகழ, மனருஷ்யவிறுள் எந்தத்தாழ்த்துக்குத் தகுபவோ...']
என்றும்.

*தலை: புத்தாங்கு, நாயக்கரை வகுப்பு, சூலிப், ஏம்பே, த. க. I.

நேசுலி தலைய வைக்கும் திமீதாந்தமிழகம் 2.4.68**

[எவ்ஞாண்டப் புலவொழி புலனில் விதவாசீதாரை இவ்வகை விபயிப்பவரானார். விபயிக்கப் புலவர்களுடைய தோழத்தனங்கள் எதிர்த்தாங்களை உடைவதாயிருக்கச் செய்து அப்படிப்பட்ட புரங்கொடியங்களுக்கு உடன்காரம்.] என்றும்.

புதிய ஸமஸ்தித, சித், வித, தவ்யஸதம் ஹரே: |

அங்கீ, காரிபி, ரலோகைஸ் ஸாந்தத, யந்தயை

க்குதோதஞ்ஜலி ||

[ஸகலசேதநசேதனங்களையும் படைப்பதால் புகழ்மலரக் குண்டாகும் வெமத்தைத் தன அங்கீ, காரத்தைக் காட்டும் கடவுட்களுக்களவே ஸபலமாகச் செவிவாற பிராட்டியின் கையாட்டு அஞ்ஜலியானது (அடியெல்லாம்) சமஸ்திதம்.] என்றும்.

உல்லாசப்பல்லவிதபாலிதா பந்தலோக

நிர்லாஹகோசத்தநேமகடாக்ஷயிமாம் |

புரங்க, ஹம்பதலமங்க, ளதீ, பரேக சம்

புரங்க, ராஜமஹிஷீம் புதியமராரவாம: ||

[மஹாகவினையும் (புகழ்மலர்) படைத்தவுடன் சரீரளிப்பு, தாகவும், (அகநாலை) களித்திட்ட எழு உட்கங்களின் சிரவாஹத்தினால் மொட்டிவிடுவதாகவும் தக்கது அந்த, கடவுட்களிலையை உடையவனும் திருமாரங்க மரணவகத்து (குரு) மங்கள திகக்கொடுத்து போலிதப்படலும், புரேவக, ஸாத், ஸுடைப திவ்ய மதர்க்கப்பளவனான புரித, விஸய ஆர்ப்பகசொழும்.] என்றும் பட்டளும் புகழ்மலரூடைய துக, த்வபாபாசதி, ஸர்வகர்பங்களிலும் இவனுக்கு (தேவதவ குமரான அர்வயம் உண்டாது அருளிச்செய்தாராகள்கிறார். ஆர்விதத்தில் "இப்படி இத்தகாரணத்தினால் இவனுக்கு அன்புமருண்டோ?" என்று ப்ரானம் பண்ணின உடாதயம் மரணச் சூறித்துப் பிள்ளை (இவ்வந்த, திவ் ஸந்தே, ஹ மண்டோ?) 'ஆவர்ப்பயம் கர்மரணி கர்த்தவ்யாசி ப்ரஹ்மர உத்பாத, பிதல்பா: [கம்பிருவராதும் கர்மங்கள் சமஸ்திதப் பண்ணும். கழிந்ததெனும் பிறப்பிக்கப்படவில்லாண்டும்.] என்று ப்ரமானம் சொல்லுமையாலே ஸகல, திவ சரீரணியான இவனுக்கு அர்வமருண்டு என்று அருளிச்செய்தார்" என்றும் புதித்யம் அதுவந்தி, தந்தக்கது.

63. புணர்மருதி ஐடுபோய்ப் பூங்குதத்தம் சாய்த்து
மணமருவ மால்விடைவேழ செற்று கணம்வெருவ
ஏழைகத் தாயனவு மென்பதையும் போயினவும்
குழாவப் பொங்குதையான் தோன்.

பதவுரை புணர் மருதின்—புணர்மேடுபோன்று இடை-
வெளியின் நிச்சேதநிலிதக்கிற இடை மருதமார்களின், ஐடு-
போய்—கூடு போகவுத்கு சென்றும், பூம் குருத்தம் சாய்த்து—
அவ்விடம் பூங்குதத்தமாகக் கள்ளியும், மணம் மருவ—
[மணம்மேல் பாய்வு எனப்] மணம் பரிவுகந்தாக, மால் விடை-
எழ் செற்று—மால் எனவரும் எனபும் போன்றும்,
கணம் வெருவ—கணமொன்றாக மென்மை 'என்னுகிறதோ'
என்று அஞ்சும்படியாக, ஏழ் உலகம் தாயனவும்—உலக-
மேல் புகழ்நிலவும் கடந்தனவாய், என் திசையும் போயி-
னவும்—என்புத்குளவாய் விடப் பத்தனவாய், குழ் அரவ-
புத்கு—புத்குளவாய் விடப்படுகிறது, பொங்கு அநையான்—
பொங்கு அநையான் பாய்வு மாய்வு மாய்வு, தோன் திருந்-
தோன் மாய்வு.

அவை—அறுபத்திரண்டாம் பாட்டு. (புணர்) உத்பத்தி
மாணபின் இவற்றை தம் கார்யத்துக்குக் கடவராயிருக்கிறது
என்கிறது.

அலதாரிகை—இவற்றை உலக ரகித் தான் கடக்க
நெகலாயன் நிக்கே, இவற்றைக் கொடுத்தித் நெகலுளதும்
அவனெயெய்க்கு.

64. அலதாரிகை—இட்டடி இவற்றை உலகரகித்திட்டுத்
தான் தபத்தியிருக்கின்றோ? இவையெல்லாம் விவரம்,
கலை நிக் ரகிப்பவனும் இவனெயெய்க்கு உலகரகி.

கரை—(புணர்மருதின் ஐடுபோய்) இடை வெளியில்லாமல்
ஒன்றோடொன்று ஒட்டிக்கிடக்கும் இடை மருதமாள்
களின்கூட இடைவெளியிட்டு அலற்றினிடையே போய்
கொற்ற முறித்து என உபரகிக்கு தாய்விமொசனத்

வ்யா:- (புனரித்யாதி) ஒன்றென்னலம்படி நிர்ணிவர
மாரிருந்த மகுதிவிடை போய். (புயல்பாதிமம் சாய்த்து)
தூசநீயமான குருத்தத்தைச் சாய்த்தும். (மணம்மந்தியாதி)
தம்பிண்டிப்பிராட்டியுடைய பாசரிட, ஐயண மங்கலமானது
தலைக்கட்டும்படிக்கிடாகப் பெரிய எகுதுகள் ஏறழையும் செற்று.
(கணமித்யாதி) 65. "சத்: சூரவர்" (அங்கக, ஸ்லோகாணாம்)

உரை:- இடைவெளிவரப் பெரிநக்சிகின்ற மாணார்
ஜானங்கனின் கடுவோ ஸாடறுத்தக்கொண்ட தவழ்த்துமொன்
இடையும் கொம்பும் தெரிவாட்டிய புத்தக்கிடந்த "சுத்தித்
தைத் துள்ளிப்பொகட்டு, பாய்ந்தொகை கூப்பிடிக்கை
பாசரிட கம்பாணம் தலைக்கட்டிக்கொண்ட பெரிய எகுதுகள்
ஏறழையும் குழப்புகளேனாவும் ஈழத்து. "சத்: சூரவர்"

தையும். அஃதற்கே ஆபேர்த்திருத்த அகாரங்களுக்கு அழிகை
யும் உண்டாக்கின விருத்தார்த்தத்தைக் கூறுகிற. "சுபாவம்
மாயமருதான அகாரைப் போக்குவது" (புனரித்யாதி 65-1-2)
என்ற பெரிவர்த்தவர் அருளிச்செய்தபாலே இவற்றின்
அஸூராவேளறும் உண்டு கலைவறுத்ததைக் காட்டும் பிர
காணமானபாலே இவருக்கும் விசுவிகமாயிருக்கத்தகம்.
(புக்குருத்தம் சாய்த்து) தூசியும் கொடியும் பாய்வாதபடி
பூத்துக்கில் கரும் குருத்தமரமாய் நின்றான் ஓகாரம் - "பூக்கினைக்
கண்டு கண்ணன் மயங்கி நிற்குப்போது அவைமேலே விழுந்து
அகளை அழப்போம்" என்னும் கிளைவடைய. அம்மரத்தைக்
சாய்த்து அவனை அழித்து அகளுடைய கிளைவை அவனோடே
போய்ப்படி பண்ணிய செவகைச் சொல்லுகிற. (மணம் மருவ
மாக விடை ஏழ் செற்று) அப்பிரிப்பைப் பிராட்டியை மணம்
சொல்லுத்தகை, அவளுடைய தந்தையாலே உணர்ச்சிப் படி
குந்த அஸூராவோளன்ன பெரிய எகுதுகள் ஏறழையும் அழிக்க
காரியத்தைக் கூறுகிற. (கணம் வெருவ ஈழமாக தமளவும்)

எங்கை, ஸ்லோகாணாம் நி, வி பூ, தலங்கை, வி

தத, ஈ மதுஷ்யைச் சு, க, தே ச கே, சகை: 1

விதுது: காமாத் ட: ப்ரககார வர்வத, ஈ

மமாய்து மாக்கு, வ்யாவிவ்ருத த, சீய துரி: 1 [செய்யுறை, க.ய]

[illegible]

அவன் அறுபதிலுள்ளதும் பாட்டு. (பேதாள்) இப்படி அவன் வாலயன், சென்று அதுவந்தி தத பின்பு என்னுடைய தந்திரியங்கள் அவர்களுடைய அறிவுத்திறம்.

வினா.— (1) தான் வேதேயொன்றைத் தொழச் செய்தாலும் என் தோஷமானது தயக்கமல்லது தொழுவதற்கு. (2) என் செய்கின்.

அவதாரிகை: - இ. 1957, 1958, 1959, 1960, 1961, 1962, 1963, 1964, 1965, 1966, 1967, 1968, 1969, 1970, 1971, 1972, 1973, 1974, 1975, 1976, 1977, 1978, 1979, 1980, 1981, 1982, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636,

[illegible]

68 அமைதிசைகை:— இப்படி எழுந்ததால் அவன் மனம் என்னுடைய பக்கம் திரும்பி வந்ததும் கடுபட்டன; அதன்க்கு ஏதாவது கடுபட்டுக் கொடுத்தார். "முடிவாக" (முடிவாகப் பிடி) என்னும் இலவசம் பெற்றுப் பம்பாய்க்கு வந்தபின் அதற்கும் இதற்கும்.

வினா—(தொல் துணைப்பலகைத் தொழை) எந்தவித. 1. 2. தொழைகளாவனவா நான் கேட்க விரும்புகிறேன்? தொழை என்னும் அந்த வினாக்களுக்குரியதே தொழை மறுக்கின்றன (என் செயல் இரண்டும்...) என் இரண்டு காலங்களும் இரண்டாக

உறவானகனுடைப டுளிய மொழிதையக் கேட்டபாநி... நகு,
 கொநாநு... என்னுடைப தசக்காவது எப்போதும். (கொள்
 சாக்நெய்யுடைப... 'கொள்' எனது... மருக்குத்தும்
 பேர். 67. 'சுருதிதையகவைய' (பேசுந் தடவிலுருவதப
 கத,பயி) எனதுபாடுபே. அந்த... வர்வேய
 வரிலேயே கூறுமத்த... (கொள்... நன்...)

தொழுகிதையக... : அன்... பசுநெய்யுடைப... மரு
 பாத்,ப பூந்... 'சுருதிதைய' 'சுருதிதைய' (சுருதிதைய
 மது,சம) ஆக... 'சுருதிதைய' 'சுருதிதைய' 'சுருதிதைய'
 மருவானது... 'சுருதிதைய' 'சுருதிதைய' 'சுருதிதைய'
 வரிலேயுட்கு... 'சுருதிதைய' 'சுருதிதைய' 'சுருதிதைய'
 துவனியை... 'சுருதிதைய' 'சுருதிதைய' 'சுருதிதைய'

உறவினஞ... அன்னுடைப... மொழிதையக்
 கேட்டு அதனுடைய உயித்த,சுத்தம்... 'மொழி
 மிதா... 'மொழிதைய' 'மொழிதைய' 'மொழிதைய'
 கொள்ளுபடியே... 'மொழிதைய' 'மொழிதைய' 'மொழிதைய'
 அன்னுடைப... 'மொழிதைய' 'மொழிதைய' 'மொழிதைய'
 மொழிதைய... 'மொழிதைய' 'மொழிதைய' 'மொழிதைய'
 [கேட்பதற்கு... 'மொழிதைய' 'மொழிதைய' 'மொழிதைய'
 (மொழிதைய... 'மொழிதைய' 'மொழிதைய' 'மொழிதைய'
 கேட்குது... 'மொழிதைய' 'மொழிதைய' 'மொழிதைய'
 (கொ... 'மொழிதைய' 'மொழிதைய' 'மொழிதைய'
 தருவனந்தருவன... 'மொழிதைய' 'மொழிதைய' 'மொழிதைய'
 உடைப... 'மொழிதைய' 'மொழிதைய' 'மொழிதைய'
 பெரிக்கொண்டிருக்கும்... 'மொழிதைய' 'மொழிதைய' 'மொழிதைய'
 'அழிதைய... 'மொழிதைய' 'மொழிதைய' 'மொழிதைய'
 யுடைப... 'மொழிதைய' 'மொழிதைய' 'மொழிதைய'
 வித்தொருவ... 'மொழிதைய' 'மொழிதைய' 'மொழிதைய'
 மருவானது... 'மொழிதைய' 'மொழிதைய' 'மொழிதைய'
 கொள்ளுபடியே... 'மொழிதைய' 'மொழிதைய' 'மொழிதைய'
 அன்னுடைப... 'மொழிதைய' 'மொழிதைய' 'மொழிதைய'

ஆசைப்படப்படுவதான ஸம், த, தி, களை ஸஜ்ஜியாதே கிட் டேன்; ஸாஸ்யமான விஷயமென்றுமாம். அவன் ரகச னாகவுமாம், தவிரவுமாம்.

(பீதா ஸங்கை) அவன்தான் தனக்குப் பகையென்ன லாம்படி இருந்தாலும் என் செவிதானும் கேட்பது. ஆசைப் படும் விஷயங்கள். (நாஸ்தாஸம் கர்ஜை) ஆன்பிள்ளைச் சோற்றாண்டியை ஆசைப்பட்டவனைப்போலே உணாததவ னுக்கு ஸஜ்ஜிக்கவேணும். (கோன்) பிராட்டிக்கும் தனக்கும் கிடக்கைக்குண்டாகை. 63.

64. தயவின் பிறப்பொருளை தன்னேன் கீழாரோடு உயவே ஸுயர்ந்தவரோ டல்லால்—விபவின் திருமாரி பல்லது தெய்வமென் தேததேன் வருமாறென் மென்மேல் வினை.

கபட்டாடி னானும்பு பேசுண்டுகிற விஷயங்களை அவர்களில் கர்ஜைக்கொண்ட கான் தில்லஜ்ஜையக் கொண்டு செறிமையி. தந்தானம் பிறத்தபின் பு ஸஜ்ஜித்து மீளவேண்டும்படி காலனும் விஷயப்பாவஸ்யத்தின் பபால்லாங்கிதப்பது. 63.

(குறைபாடு) ஒவீக்குப் வீக்கமும் முதலான ஆபரணங்களை அணிந்த திருவடி. ஸட்டிதங்கள் மற்றவரின் ஸடுபடும் இதர விஷயங்களை கிட்டு, இப்படி நீ ஸாவெர்கிரிவங்களைதும் ப,க,வத்,விஷயத்தையே பற்றியிருப்பதே! என்ற ஸம்ஸாரிக னுக்குக் கருந்தாகக்கொண்டு உறுதினா; (கயம் ஸாஸ்தாஸ தன்னேன்) நயம்—(பிரதாசம்) கிருப்பப்படுவது. ஸம்ஸாரிகளால் கிரும்பப்படுவது. ஸம்ஸாரிகளால் கிரும்பப்படும் சப்தஸ்பரிஸ ருபரணகத்தங்களையிற பிரமிருதவிஷயங்களை கான் கஜ்ஜை யின்ஸாமம் அஸ்தாமாட்டேன். (ஸாஸ்தாஸ) ஸ்வருபத்தானம் பிறந்த பின்பு வெட்கத்தொடு மீளவேண்டும்படிபல்க்ரோ பிரமிருதவிஷயங்களின் தீமை உள்ளது. “ஆன்பிள்ளைச் சோற்றாண்டியை (பெண்ணெய் பூண்ட ஆன்பிள்ளை) ஆசைப் பட்டவனைப்போலே, உணாததவனுக்கு ஸஜ்ஜிக்கவேணும்” என்பே பெரியவாச்சொன்பின்னை. 63.

பதவுரை:—பிறர் பொருளை - எல்லாவுள்ள ஏன எம் பொருளை இவ் உயர் உயர் உயர்வான ஆதம்வந்துவது, நயவேன் - (வனக்கென்று ஆக சம்பா மாய் டென்; கீழாரோடு - (ஆதார னைத் சம்பாட உயர்வாக நிகர்த்துக்கும்) உயர்வாகியுள்ளாடு தன்னை - பெருந்தகம் டென்; உயர்த்தவரோடும் உயர் வேன் - (எப்போது உயர்வாகியுள்ள உயர்வாகியுள்ள உயர்வாகியுள்ள திருப்புகள் - என ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் தவிர வேறு மனித சிடம் பிச்சமாய் டென்; திருமாய் அல்லது கெய்மையுடைய தவிர வேறு சிலமாய். தெய்வம் என்று ஏதேன - தேவனாய் என்று துக்கமாய் டென்; விவவேன் - (அவர்களைக் காண்டு) விவகாரமாய் டென்; என மேல் - (அப்படியாய்) என் மேல். வினை வரும் ஆறு என் - பாபம் வரும் ஆறு எப்படி?

அவர்:—அறுபத்துநாலாய் பாட்டு. (நயவேன்) பார்த்து கதைச் செய்து அப்பார்த்தகதைச் செய்யெனென்றிருக்கிற என்பக்கல் பார்த்துக்கு வரப்போமோ? என்கிறார்.

அவதாரிகை:—உமக்கும் உம்முடைய கண்ணுடையதும் புதுவதிருவந்தாதினே இது விஷயங்களைக் கண்டிக்கின்றாய் படி பாரவண்டியை உயர்த்துதலும் துர்வாணங்கையாலே அளவ வந்து மேலிடில் செய்வதன்? என்ன. - கன்னி என்ற நிகழ் இதுவானபின்பு எவ்வளவு அளவ வந்து மேலிடில்படி? என்கிறார்.

64 அவதாரிகை:—‘உமக்கும் உம்முடைய இந்நிரியங்க ளுக்கும் மற்ற விஷயங்களில் பற்று சிறிதுயிர்வதையடி. புதுவதிருவந்தாதினே இது விஷயங்களைக் கண்டிக்கின்றாய் படி பாரவண்டியை உயர்த்துதலும் துர்வாணங்கையாலே அளவ வந்து மேலிடில் செய்வதன்? என்ன. - கன்னி என்ற நிகழ் இதுவானபின்பு எவ்வளவு அளவ வந்து மேலிடில்படி? என்கிறார்.

அவர்:—(நயவேன் பிறர் பொருளை) பிறர் பொருளை விரும்ப மாய் டென். எவ்வளவுகளில் நிகழ்த்தப்படும் வரதாரண

வ்யா - (கயவென் பிறர் பொருளை) பிறர்பொருளை ஆகைப்படுதல். த,ரவ்யத்துக்கு உத்கர்ஷமாவது - த,ரவ்யத் தன்னுடைய தன்மைபாலும், உடைபவனுடைய தன்மை பாலும், த,ரவ்யம் பரிணாமியான அசித்தத்திற்க்கே ஆத்ம த,ரவ்யமாயிருத்தது. 68. 'यथा एतत्' (யத்யாதமா எதீரம்), B. "यति विद्वन्" (பதிம் வித்வன்) என்று ஓதப்படுகிறவன் உடைபவன். உத்கர்ஷ்டமான ஆத்மாவை "என்னது"

உரை - "यथाः पुरुषस्य" (உத்தமா புருஷஸ்த்வத்ய) என் திறபடி யே எர்வயனனுத்யனுன் எர் வேர்வயனுடைய ஆத்பத்யம் உத்தமாத என்னதென்று விரும்பேன். பிறாதான ஆத்மாவை என்னது என்றுகேட்கும் தாழ்த்த ஸம்ஸாரிகளோடு செறிவேன். உத்துவ்யமான ஆத்மவஸ்து

மான நுட்பு தன்னிடமிக்கே எதை ஆழ்வார் பெருமைபெறக் கூறக்கூகவை ப்ரஸக்தியேயில்லை. நிரூட்டினில் மிகக்கொடிய நிரூட்டு தன்னிடமிக்கே என்பதே ஆழ்வானுடைய கருத்து. நிரூட்டப்படும் பொருளினிடும், நிரூட்டப்படுகிறவனிடும் திரட்டியல் ஏற்றத்தாற்றுகண்டு. அழியக்கூடிய அபேதனப் பெருக்களிக் கூட்டிலும், அழியாததான ஆத்மவஸ்து மிகவுரைத்தது. எர்வேரவரக் கணிகிறும் உயர்ந்தவன். அவனுக்கு ஸ்ரீக்களந்தபம்போலே இனிபதான ஆத்மவஸ்துவைத் திருநிலதே மிகக்கொடிய நிரூட்டாகும். அதாவது - அவனுடையதான ஆத்மாவைத் தன்னுடையதென நினைக்கக.

யோசந்யத,ர ஸந்தமாத்தமாத்வத,ர ப்ரதிபத்,யதே |

யிம் தேத த க்ருதம் பாபம் சோரோணுத்மாபஹாரினு ||

[பகவானுடைய உடைமைபாவிருக்கும் ஆத்மாவை, எவ்னெருவன் தனக்குச் சொந்தமாக நினைக்கிருநே, ஆத்மாவை அபஹரிப்பவனான அத்தத் நிரூட்டான சொல்லப்படாத பாபம் எது?] என்கிறபடியே இதைவே மிகக்கொடிய பாபமாக எண்ணிராமும் சொல்கிறது. எகணக் சொந்தமதயோத்த இத் நிரூட்டு தன்னிடமிக்கே கருகிர. (பிறர்) "உத்தமா புருஷஸ்த்வத்ய" [கூதை 15-17] [பரமபுருஷன் மற்ற புருஷர்களிலும்

என்றிரேன். (என்னேன் தீழா 29:19) ஆத்மாவை "என்னது" என்றிருக்கும்வர்களுயிற்று கீழாராயினர். அவர்களோடே கிட்டேன். தகைப்படியாககிக்கொள்வரென்று. (உயவேன் உயர்த்துவரோடல்லவா) உத்தமரென்னுமவர்களோடல்லது உசாவேன். (உயவேன் தருமா 18:30) ஸ்ரீயபதியைக் கண்டல்லது விஸ்மயப்படுன். (உத்தமரென் றேத்தேன்) அவனாயல்லது வேறு சிலரை தெய்வமென்று கருதுவேன். (உயவேன் தருமா 18) ஸ்ரீயபதியினுடைய ஐஸ்வர்யத்தை அர்த்த,வாத,மென்றிரேன். (உருமா 18:30) என் மேல்வான்) 69. "भवसमृद्धिः" (அவஸம்ஸுத்தி) என்கிற வசத்ததைக்கொண்டு எப்பகவிலே வசப்போமோ யாபத்துக்கு? என்கிறார்.

ஈரோத்தமனான ஈரவேஸ்வரனுடையது என்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை யொழிய ஏதேனும்மன்னு உசாவேன் ஈர்வாதி,களுள் ஸ்ரீயபதி-யையொழியப் புறம்பே சிலரை ஆஸ்ரயனிய தேவதைகளென்று புத்தியுடையவரான வாய்விட்டுப் புகழினர். குறிவாகாரங்கள் காக்கு, உண்

வேறுபட்டவன்] என்னை அடிபொற்றிப் பரமபுருஷனைப் 'பிதர்' என்கிறார். (என்னேன் தீழாரோடு) பரமபுருஷனுடைய ஆத்மகல்துவைத் தம்முடையதாக நினைத்திருக்கும் நன்றித் வர்களோடு சேரமாட்டேன். (உயவேன் உயர்த்தவரோடல்லவா) பரமபுருஷனுக்கு ஸ்ரீகௌஸ்தபப்பொருள் இனிவ ஆத்ம கல்துவைத் தம்மதாக நினைவாமன் ஈரோத்தமனான அவ னுடையதாக நினைத்திருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் தனி வேறெவரிடமும் பேசுவார்த்தைகள் வைத்துக்கொள்வதில்லை. (திருமாய்வல்லது தெய்வமென்றேத்தேன்) திருவுடைய தேவ னுகையாலே புகுநிஷத்தமனான அவனைத்தவிர மற்றொரு திருவிஷயத் தெய்வத்தை அடையத்தக்க தெய்வமென் றென்னி. வாய்விட்டுத் துதிக்கமாட்டேன். (இவ்வாழ்வானைச் சமரசவாதிபென்ற செரி உறுநிராகரே, அவர்கள் அறிவிக்க விரும்புவது வஞ்சகங்களாகவல்லது இறுக்கமென்றும்.)

(வினா) லாக்யாந்தம் - க்ருதக்ருதப்பனென்கிறார். எம்பெருமான் விரும்பும் அதமாவை அபஹரியேன். சாவணன் செயலாக்செய்யேன். கீழார் அவனுக்குக் கூட்டுப்படுங் மாரீச ப்ரபுருதிகள். உயர்ந்தவர் - விஸ்வாமித்ராதி,கன். 70. "மஹாமாயு" (மஹாதமாநாது) "பெரியோர்" (வினா) 71. "ஸுரிகாவிசிராதிநிசுராவியுயை" (க்ருதக்ருத விரிஞ்சாதி,நிசுர விரி,தயா) ப்,ஏஹ்மாதி,கனாக கண்டால் அடுப்படைக்கல்லாக வணத்திருக்குமதனை. திருமாவை வணங்கு வினாவினா - தெய்வமென் செய்தி - வரும். இதன் கொண்மெல் என்ன? 69. "வவரமதுமாகாய்" (அவையமது பே,ஏக்தவ்யம்) என்விறவை என்ன தவியவோ? 64.

65. வினாவை வடப்பலார் வெந்தரவில சேரார்
தினையேனும் திகைத்துக்கண் செல்லார் தினாதற்
கரியாணைச் சேயாணை ஆயிரமபேச்ச செங்கட்
கரியாணைக் கைதொழுதக் கால்.

டாய்த்தே என்று ஆச்சரியப்பட்டன். இவ் டியானைப்படி புகுவாது,நிக்,ஏஹ்மாதி,கனாக கண்டால் மேலை தந்திக்,ஏஹ் ருபமான பாயம் வந்து மெய்யென்பது என்னவோ? திருமாவை வணங்கு வினாவினா; அவனைவணங்கு தை,வமென் செய்தி என்னவாயும். 64.

(வினா) அவனைப் பற்றிவலர்க்கு இவை தானே வரும்வகை யானே. "இ" பெருமைகள் கமக்கு எப்படி வந்தன' என்று ஆச்சரியப்படமாட்டோன். (வினா) திருமாவை 'வருமாறுக்குச் சொல்லப்படும் பெருமைகள் வேறும் புகழ்ச்சி என்கிறபேய்' என்றும் கொள்ளலாம். (வினா) திருமாவைவந்தது.....) "திருமாவைத்தன்" பெருமையின் வகைபெருமையு,வியு,வி சேயு,தவகனாக்,கனாடு ஆச்சரியப்படமாட்டோன்; அவனைத் தன் பெருமையை தெய்வமாகத் துதிக்கமாட்டோன்' என்றும் கொள்ளலாம். (வருமாவென் எனவேவந்தினை) இப்படியிருக்கும் போது புகுவாது,நிக்,ஏஹ்மாதி,கனாக கண்டால் மேலை தந்திக்,ஏஹ் ருபமான பாயக்களும். அது ஏனாக வரும் வினாவாயு,வரும் எப்படி வந்து வெற்றி கொள்ளுமாயும்? 64.

பதவுரை—நினைதற்கு அரியாளை—'தம் (முதற்சிவனிலே) அறிவமுடிவாசனனும் செயாளை—(செய்துநாதிநிலிருந்தானனனும், ஆயிரம் பேர் செம் கண் கரியாளை—ஆயிரம் திருவாய்க்கொடும், சிவந்த திருக்கண்களையும், கறுத்த திருப்பலியையையும் கொண்டவனுடைய சம்பிரதிகை, கைதொழுதககால்—சையாலே வலங்க்கிடை, நினைவால் அடர்ப்படார் கரியங்களை துன்புறுத்தப்படார்கள்; வெம் நரகில் சேரார்—கொடிய, கரகத்தல சேரார், நினைவேனும்—சுற்றாவது, நீ கைக்கண் சொல்லார்—கெட்ட கைகளுக்குப் போக மாட்டார்கள்.

வ்யா—அநுபத்தந்தால் பாட்டு. (நினைவியாதி) பரபத்தால் அடக்கப்படார். (கொத்தகல் சேரார்) பரப ப,வமான நரகிலும் சேரார். (நினைவியாதி) த,ரம்புநர்ந நரகத,ரந்தம் பன்னிவையோபாதியும் கூடாது இவர்களுக்கு. (நினைதறியாய்கை) ஸ்வயத்தந்தால் அறியப் போகாதவனை. (செயாளை) அதுக்கடி து,ரகத்த,னுக்க.

அவதாரிகை—இது எனக்கு ஒருவனுக்குமேயன்று; அவனை ஆஸரயித்தார்க்கெல்லாம் ஒக்குவதில் என்கிறார்.

உரை—ஸ்வயத்தந்தால் அளவிட்டு நினைக்கைக்கு மிகவும் அரியனாய், மனோரத,மத்யந்தாக்கு எட்டாதபடி அதிதூரன்துள்ள, தன்னுள்ளாலே அறிந்து அநுப,ன்கை

55. அவதாரிகை—மூன் பாகத்திற்கென்ன பெருமை எனக்கு ஒருவனுக்கு மாத்திரமன்று. அவனை அடைந்தார் கண்காக்கும் உன்னதொன்று மெய் என்கிறார்.

வ்யா—(நினைதற்கு அரியாளை) "பாரும் ஓர் நினைமலக் என அறிவல் என பெருமை" (நிருணாய 1-8-4) என்கிறபடியே எந்தவிடேனும் விஞ்ஞ அறிவைபுடையவர்களுக்கும் தம் முதற்சிவனே அறிய அரிவவனை. இதற்குக் காரணம் சொல்லுகிறது மீமேசை.—(செயாளை) மனக்குறிகைக்கும் சொறுகிட்ட.

(ஆயிரமபேர்) தான் கொடுத்த அறிவை உடையவர்
களுக்கு எத்துமனக்கு ஆயிரம் திருநாமதையும். (அங்கு)
அதுபயிர்க்குக்கு மரணமாவான வடிவையுமுடையவன்.
(கொடுத்த முதக்கால்) அஞ்ஜலி பண்ணினான்.

(வினாயகாடர்ப்படார்) என்னப்போலே விநேயகரண
யின்றியே பாவநென்று ஆஸ்ஸித்தார்க்குப் பாயம் போம்.
(அங்கு) இங்கு அதுபயிக்கும் பாயப,லம் அதுபயியார்.
(வெந்தருகு) பேய் அதுபயிக்கும் பாயப,லம். (திகை)
அவதபாய,வததாயே. (அங்கு தற்கரியானை) அவதததததாயே

இழிந்தார்க்கு இழித்தயிடமெங்கும் துறையாம்படி குண
சேஷத்தங்களுக்கு வாசகமான ஆயிரம் திருநாமதையும்
புண்டையனும், வாத்தையாசகமாய்ச் சிவந்த திருக்கண்
கண்பம், அதுக்குப் பாயத்தொடையான கறுத்த வடிவையு
முண்டையனான வடிவையானை, அதுபயிப்பானுமாய்த்,யதுவந்த
தனக்கண் பண்ணி ஆஸ்ஸித்தால் புண்யபாயபுபகர்

முடியாதபடி மிகவும் தூத்திலிருப்பவன். (ஆயிரமபேர்)
"மயர்வற மதிலைமருளினான்" என்கிறபடியே அவனுடைய
அருளாலே அவன் அதுபயிக்க இழந்தவர்களுக்கு, இறக்கன்
யிடமென்றாய் அதுபயிக்கும் துறையாம்படி குணச்சேயல்
களைச் சொல்லும் ஆயிரம் பெயர்களை உடையவன். (ஆயிரம்
பேர்)வாய்க்கினாயிருந்து. (செங்கட் கரியானை) கண்ணுக்கினிய
யிருந்து. வாத்தையபந்தக் கோட்சொல்லித்தரும் சிவந்த
திருக்கண்களையும், அதக்கு கிறச்சேரித்தியழகைத்தரும் கரிய
திருமணியையு உடைய அறிவோவான். (கொடுத்தமுதக்கால்)
கைகப்புவது. கணக்குகிற முதலான வேஷக்குத்திகைப்
பண்ணி ஆஸ்ஸித்தால். (வினாயகம் அடர்ப்படார்) புண்யபாய
புபமான பாயங்களைலே தன்ப்பட்டமாட்டாக்கள். (செங்கடிக்
சேரர்) அந்தப் புண்யபாயங்களுக்குப் ப,லமான ஸம்ஸார
மாற்ற கொடிய ஈதிலும் சேரார். (வினாயகம் அடர்ப்படார்
வெந்தருகிக் சேரர்) ப,லபவன்களை இவ்வலகில் அதுபயியார்;
கொடியனரில் சென்றும் ப,லபவன்களை அதுபயியார்;

நிலைப்பார்க்கு அரியானை. (செயலாக) இவன் குற்றமன்று. வஸ்துஸ்வபாவம். (ஆசிரியத்தபாதி) தானே காட்டுவார்க்கு இழிந்தவிடமெல்லாம் துறையாகை. (வாகத்தொழுதுக் காண்) மாகைக்குக்க நோய் போம். வருத்தது செய்ய அமைபும். 65.

66. காலை பெழுத்துகைக் கற்பனவும் கற்றுணர்ந்த மேலை தலைமறையேர் வேட்பனவும்—வேலைக்கண் ஓராழி பாண்டியே போதுவது மோர்ப்பனவும் பேராழி கொண்டான் பெயர்.

பதவுரை:—காலை எழுந்து—(எதவருணத்ததை வளரச் செய்வதான) காலை வேலையால் கண் விழித்து எழுந்து, உலகம்—உலகார்த்தோராக முழுக்கூக்கன், கற்பனவும்—அப், பாணம் செய்பவனும், கற்று உணர்ந்த மேலை தலைமறை யோர்—மூன்று அறித்தவர்களான மானி, தரண சேஷ்டுரர்கள், வேட்பனவும்—காலை ஆகைப்படுவனவையும், வேலைக்கண்—திருப்பாற்கடலினுள், ஓர் ஆழியான் அடியே—ஓர்ப்பந்த திருவாழியைக் கைக்கொண்டு கண் ஈழாந்தருளும் எம் பிரானது அடிகளே; ஒதுவதும்—(இப்பெரியோர்கண்) கேட்பவையும், ஓர்ப்பனவும்—கூப்பவனையும், பேர் ஆழி கொண்டான் பெயர்—பெரிய சக்கரத்தைக் கொண்டவ னுடைய திருநாமங்களே.

களாலே நெருத்தப்பட்டார்; அதுக்குப் பல்லமாக வரக்கடல்தான், அதிக்குமான எம்னாரமாகிற நாகத்திலே சென்று கிட்டார். ஏகதேவமும் குரமாரக்க, ய்ளென் போகார். 65.

"சர்வபாபேய், பேர மோகவிஷயம்" [தி.தை 18-66] என்று மகன் 'பேறுத்தேன்' எனப்ப பெயர்க்க நீருணவாயே. (தினையேனும் நீக்கதிக்கண் சென்றார்) புண்யபலங்களுக்குக் காரணமான நியமன்களில் சிறிதும் செல்லமாட்டானென். தரிம புதான் நாகத்தைப் பார்த்ததுபோதும் இலர்களுக்குச் சிறிதேனும் நாகாதி, தரிமாரக்க, அமைப்பதும் உடைய என்ருமாம். 65.

வ்யா— அறுபத்தாரும் பாட்டு. (காலையெழுத்து) ஸத்வோத்தரமான காலததிலே எழுந்திருந்து. (உலகம்) மோகேச்சை, புடையவர்கள் கற்பனவும். (கற்றுணர்ந்த இத்தயாதி) அறிவு தலைக்கட்டினவர்கள் பரவநாப்ரகர்த்த

அவதாரிகை:— அறிவுடையராயிருப்பவர்களாகில் பஜூயன் அவனே கிஷர் என்கிறார்.

உரை:— “கிபரோவியினமை” என்கிறபடியே பஜூ நாறுகுபமான கரணபாடலமுள்ள பூரம்பசவஸ்தையிலே ஆஸ்யினேந்திரதூரங்கொண்டு கிளர்ந்து லோகமடங்க அப்யாஸிக்குமளவையும். ஜ்ஞாதவ்யார்த்தங்களை ஓராசாரியன் பக்கலிலே கேட்டு அவற்றை அலகலகாக அறிந்திருப்பவர்களாய் அதனால் வந்த மிக்க உயர்த்தியை உடைய ரான பரமனவதிருடங்கனும் அறிவின் புலமையாக ஸாக்ஷாத்

66. அவதாரிகை:— அவன் அடைத்தவர் இடர்ப்பவர் என்னுள் சென்றபாட்டில்; அறிவுடையவர்களாகிவிருந்தால் அவன் அடையாதிருக்கமுடியுமோ? என்னுள் இப்பாட்டில்.

வ்யா:— (கால எழுத்து உலகம் கற்பனவும்) அனைவர்க்கும் ஸத்வகுணம் விஞ்சிவிருக்கும் ஸாவேஸினை எழுந்திருந்து உயர்ந்தோர் கற்கின்றனவும். “உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே” என்கிறபடியே உலகம்’ என்றும் சொல் உயர்ந்தோரான முழுவுக்களைக் குறிக்கிறது. ‘கால’ என்று ஆயுளுக்கு ஆம்பரிஸ்பாகிற இளமையைக் குறிப்பதாய். “கிபரோவியினமை கெடுவதன் முன்னம்” [நிருவாய் 2-10-1] என்கிறபடியே அவன் வினக்கத்தக்கபடி ஐம்புவன்களும் வலிமையோடிருக்கும் இளமையிலே அவன் அடைய விரும்பிக் கிளர்ந்து உலகமெல்லாம் (உயர்ந்தோரினவரும்) கற்கின்றனவ யும். (கற்றுணர்ந்த மேலத்தலைமறைவார் வேட்பனவும்) அறிப வேண்டிய விஷயங்களைப்பெல்லாம் ஓராசாரியனிடம் கேட்டு அவற்றை அவன் அவன் ஆராய்ந்து அறிந்திருப்பவர்களாய், அதனால் உண்டான மிகுந்த சிறப்பையுடையவர்களான பரம ஸ்வதிருக்களினவரும் அறிவின் புலனுக்களாகிவிருப்புகின்ற கு-த 37

தர்லே ஸாஷாத்தகரிப்பனவும். (வேலையித்யாதி) இவற்றி லுடைய ரக்ஷணத்துக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கையுக் திருவாழியுமாய்க் கிடக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடி களையே. (பேராழி கொண்டான் பெயரே ஒதுவதும் ஓரப் பனவும்) ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநாமங்களே இவர்களுடைய ஸரவணத்துக்கும் ஆதத்த, த்துக்கும் விஷயமாவது.

(காலை) ஸத்வேர்த்தரமான காலம். (வேலைக்கண் ஓராழியானடியே) கரையையுடைத்தாய். ஒப்பிற்றாத கடல். (பேராழி கொண்டான்) இவர்களை ரக்ஷிக்கைக்கு உருவின பத்திரமும் தானுமாயிருக்கை. "கைகழலாதேயியான்" 66.

கரிக்க ஆளாப்படுவனவும், கரையோடே கூடி இடமுடைத் தாய், அத், ஸ்தீயமான கடலிலே கண்வளர்த்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளே. அதுக்கு ஸாத், நமாக ஸர் வணம் பண்ணுவதும் மனனம் பண்ணுவதும் ரக்ஷணபரி கரமான பெரிய திருவாழியையுடையானுள் ஸர்வேஸ்வர னுடைய கு, ணாசேஷ்டிதாதி, களுக்கு வாசகமான திரு நாமங்கள். பேராழிகொண்டான் — பெரியகடல்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவன் என்னவுமாய். அப்போது 'ஓராழியான்' என்றது அத், ஸ்தீய மான திருவாழியை உடையவனென்று கொள்வது. 66.

கையுக். (வேலைக்கண் ஓராழியானடியே) கரையோடே கூடிய தாய். பெரிதான இடமுடைபதாய். ஒப்பற்றதாயிருக்கும் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்த்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளை இப்பெருமைகளை உடையவை. ஓகை-கரை. கண்-இடமுடைமை. அந்நிக்கே. வேலை எடுத்து திருப்பாற் கடலைக் குறிப்பதாய், திருப்பாற்கடலிலே ஒப்பற்ற திருவாழியை எந்நிற்பவனுடைய திருவடிகளே என்றமாய். (ஒதுவதும் ஓரப்பனவும் பேராழிகொண்டான் பெயர்) அவ்வடிகளை அடைவதற்கு ஸாத், நமாகக் கேட்பதும் மனனம் செய்வதும், அடியார்களை ரக்ஷிப்பதற்கு நப்பகப் பெரிய திருச்சக்கரத்தை வந்திற்றவனுடைய பெயர்களேயாகும். (பெயர்) அவனுடைய

67. பெயரும் கருங்கடலே நோக்குமாறு ஒன்பு
உயரும் அதிரவனே நோக்கும்—உயிரும்
தருமனியே நோக்குமொன் தாமரையாள் கேள்வன்
ஒருவனியே நோக்கு முனரவு.

பதவுரை— ஆறு—ஈதி, பாளது. பெயரும் கரும் கடலே
நோக்கும் — அஃபெறிலின்ற கறுத்த கடலையே நோக்கித்
செல்லும்; ஒன்பு—ஒளிபொருத்திய தாமரைப்பு, உயரும்
அதிரவனே நோக்கும்—மிக உயர்த்த இடத்திலேயிருக்கும்
ஸூர்ப்பிளக்கண்டே மலரும்; உயிரும்—(அலவந்நாவர்க
ளுடைய) ஆத்மாக்கள், தருமனியே நோக்கும்—(ஆயுள்
முடிவில்) மமத, மரணங்களையே அடைபம்; (அப்படியே),
உனரவு—ஞானமானது. ஒன் தாமரையாள் கேள்வன் ஒரு
வனியே—ஒளிபொருத்திய தாமரையில் வளிக்கும்லக்ஷ்மியின்
நாதனாகிய நாராயணனை மட்டுமே, நோக்கும்—அறிபம்.

அவ— அறுபத்தேறாம் பாட்டு. (பெயரும்)
யோகசூக்ச, யுகடயவர்களுக்கும் அறிவு தலைநின்றவர்க
ளுக்கும். அவனுடைய திருவடிகள் ஏத்துவது, அவனுடைய
திருநாமங்களையே ஏத்துவது என்று சொல்விற்று. இஃகாதத்
துக்கு அவனே விஷயமாகவாரிலை என்கிறது.

அவதாரிகை— இப்படி அறிவில் தலைநின்றவர்கள்
அவனை ஆசைப்படுவதைக்கடி அறிவுக்கு க்ஷத்தம்யபூமி
ஸ்ரீமதபதியல்லதில்லாமையாலே என்கிறார்.

ஞானங்களையும் செயல்களையும் காட்டும் பெயர்கள். 'ஓரஸி
யான்' என்றதை சந்திரி என்று கொள்ளும்போது, 'பேரஸி
கெண்டான்' என்றதை, பெரிய கடல்போலே, கண்டாரினைப்
பையாற்றம் வடிவை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவன் என்ற
பொருள் கொள்வது. 66.

67. அவதாரிகை— இப்படி அறிவற்றவர்களை
வரும் அவனை ஆசைப்படுவதற்குக் காரணம், அறிவுக்குப்
போக்டிடம் திருமனியற்கது வேறொரு தத்துவமில்லாம
வாரிலை என்கிறார்.

வ்யா:— (பெயருதித்தாகி) ஆறுனது. பூர்ணமாய்ச் சலியாதின்ற கடலையே தேரக்காழின்றது. ஆறு கடலை நிறைக்கக்கண்டு புகுகிறது; புகுக்கலது தான் த,ரிக்க மாட்டாம. தாமரைப் பூவானது. தூ,ரந்த,னாகிலும் ஆதி,த்யனுக்கு அலகுமத்தனை; அக்,த்யாதி,களுக்கு அல ராது. (உயிரும் தருமனையே நோக்கும்) யமனைக் கிட்டி யல்லது வேறோரிடத்தில் புகவொன்னாது. (ஒன்றாமரை

உரை:— காற்றுள்ளத்திலே கொத்தளித்துக் கிளரக் கடவதாய், பரப்பையுடைத்தான கடலை ஆறுனது நோக்கா நிற்கும். அழகிய தாமரைப்பூவானது உச்சம்நடவலவாந்தி யான ஆதி,த்யனையே கோக்காநிற்கும். புகுவத்பரமல்லாத நாட்டில் ப்ராணிகளடங்கலும் ஸரீரவின்ஸெஷாகத்தரத்தில் த,ர்மராஜாவான யமனையே சென்று கிட்டாநிற்கும். இவை

வ்யா:— (பெயரும் கருங்கடலே நோக்கும் ஆறு) காற்ற டுக்கும் நிறையிலே அலைபெறிவதாய், கறுத்திருப்பதாய், பரப்பையுடைப்பதான கடலையோக்கியே செல்லாநிற்கும் ஆறு. ஆறு கடலை நிறைப்பதற்காகப் புகவிக்கை; புகுந்தக்கலது நிற்க மாட்டாமையானே கடலுடன் கைக்கிறது. இவ்வாறே அறிவும் கடல்வண்ணனை நிறுமாடுவடைத்தலேது நிற்கமாட்டாது என்கை. (ஒன் பூ உயரும் அதிசயனே நோக்கும்) அழகிய தாமரைப் பூவானது உயாவிடுக்கும் குறிவனின் வாகையே பார்த்திருந்து அவனுக்கே மலகுமெயோழிய, அருமெரிதக்கும் நெருப்பு முதனானவற்றுக்கும் மலராத. “செந்தழலே வந்த ழுனைச் செந்திடினும் செங்கமலம் அந்தாஞ்சேரி வெங்கதிரோற் கல்லான் அலரவான்” [பெருமாள் திரு 5.6] என்கிறபடியே, அதுபோலவே உண்மையறிவாகிற கமலம் ஆதி,த்யவரினனான நிருமாடுவே விஷயமாகக் கொள்ளுமெயோழிய சக்திசமெனனி முதலாய மற்ற தெய்வங்களை நோக்காது என்கை. (உயிரும் தருமனையே நோக்கும்) ப,க,வானையடையாத நீவர்களுடைய உயிர் உடம்புவிட்டுப் பிரியும்போது த,ர்மராஜாவான யமனையே சென்றடையும், அப்படியே அறிவும் த,ர்மன்வகுபே யான தாமரையின் கெவ்வனையே சென்றடையும், (தாமரை

வித்யாதி) ஜ்ஞாதமாகில் ஸ்ரீயபதிஸை அறியுமத்தனை, மற்றொன்றை அறிபாது. 72. "தந் ஜ்ஞாதமஜ்ஞாதமதோத்யது,க்தம்" (தந் ஜ்ஞாதமஜ்ஞாதமதோத்யது,க்தம்) 73. "வித்யாந்யா நிவ்யந்யுந்" (வித்யாத்யாந்யாந்யுந்) என்னும்படியே. 67.

யிவை கிவதமாவஹுப்போலே, ஜ்ஞாதமாவது அறிவிய தாமரைப் புனை துந்ப்பிடமாகவுண்டப பெரியபிரட்டி யார்க்கு வல்லபு,தான் எர்தேவஸிவான் ஒருவன்சுயமே சென்று பற்றுகிறீர். ஜ்ஞாதமாகில் ஸ்ரீயபதியைப் பற்றி யல்லது நில்லாது என்பது. புகுவத்யப்பதிரித்த விஷயங் களைப் பற்றிப் பிதகும் ஜ்ஞாதமெல்லாம் அஜ்ஞாதகல்பம். "தந் ஜ்ஞாதமஜ்ஞாதமதோத்யது,க்தம்" (தந் ஜ்ஞாதமஜ்ஞாதமதோத்யது,க்தம்) "வித்யாந்யா நிவ்யந்யுந்" (வித்யாத்யாந்யாந்யுந்) என்னக்கடவாதிதே. 67.

பாஷ் கேவன் ஒருவனையே நோக்கும் உணர்வு கருங்கடலை ஆறு நோக்குவதும். தாமரை கதிவனை நோக்குவதும், உலிரி தாமனை நோக்குவதும் இவற்றை கிவதியாஹுப்போலே, அறி வென்று ஒன்று உள்களையில் அது தாமரையாளான வசுமி யின் நடனான நாராயணன் ஒருவனையே நோக்கும். திருவில் லாத்தேவரான வேறொவரையும் நோக்காது என்று கூற்து. சிலருடைய அறிவு மற்ற தெய்வங்களையும் விஷயங்களையும் நோக்குகிறதே எனில்; அவ்வறிவுகள் அறிவேயல்ல; அறிபா மையை ஒத்தவையே என்பதைப் பின்வரும் பிரமாணங்கள் பேசின.

"ஸம்ஜ்ஞாபதே பேத தத,ஸ்ததே,ரஸம்

ஸுத்த,தம் பரம் நிர்மலமேகருபம் |

ஸந்த,ருர்பதே வாஸ்பதி,க,ய்யதே வா

தந் ஜ்ஞாதமஜ்ஞாதமதோத்யது,க்தம் ||"

[வி.பு 6.5.67]

[எந்த அறிவிலும் தேவஸமற்றதும், ஸுத்தமானதும், மிகவும் மலமற்றதும், ஒப்புயர்வற்றதுமான அத்தப் பரவஸ்து அறிவப் படுகிறதோ, பரக்கப்படுகிறதோ, அடைப்படுகிறதோ அதுவே ஜ்ஞானம்; அதைக்காட்டிலும் வேறானது அஜ்ஞானமென்ப படுகிறது.]

68. உணர்வாரா குன்பெருமை யுழிதோ றாழி

உணர்வாரா குன்னுருவத் தன்னை—உணர்வாரா
விண்ணகத்தாய் மண்ணகத்தாய் வேங்கடத்தாய்
பண்ணகத்தாய் நீ கிடந்த பால். [தால்வேதம்]

பதவுரை:—விண் அகத்தாய்—ஸ்ரீ ஸ்ரீமாத்ரட்டத்தில் எழுத்
தருளியிருப்பவன், மண் அகத்தாய்—இவ்வுலகிலும் அவ
தாத்தவன். வேங்கடத்தாய்—ஸ்ரீமாத்ரட்டமையினும் கற்
வனின் பணியைப்பற்றிப் பரதமனமாக உடைய, தால்
வேத அகத்தாய்—கால வேதங்களிலும் விளங்குபவனே.
உன் பெருமை—உன் ஸ்ரீமாத்ரட்டம் பென்மையாய், உணர்வார் ஆர்
அறிமல்குடையார்? ஊழி தோறு ஊழி—கல்பங்கள்தோறும்
(ஆசாயத்தாலும்), உன் உருவம் தன்னை—உன்னுடைய ஸ்ரீ
ரூபத்தையும் ரூபத்தையும், உணர்வார் ஆர்—யார் அறிய
முடியும்? நீ கிடந்த பால்—நீ பள்ளிகொண்ட பாற்கூலை,
உணர்வார் ஆர்—யார் (அளவிட்டு) அறியமுடியும்?

அவ:— அனுபத்தெட்டாம் பாட்டு. (உணர்வாரா)
கீழ் இரூபத்துக்கு விஷயம் அவன் என்றது உணர் அறிவு
என்கிறது இப்பாட்டில்.

அவதாரிகை:— இப்படி அறிவித்துப் பரவலாடாட்டிய
அவனல்லது இல்லையாபிடுக்க, அவன் தன்மை அறிவார்
தான் இவ்வை என்கிறார்.

“தத் கர்ம வந்த ப,ந்த,பயஸா வித்,பா யா விமுக்தயே।
ஆயாஸாபாபரம் கர்ம வித்,பாந்யா ஸிம்பதபுணம்”
[சி.பு 1.19.41]

[எந்தக் கர்மம் ப,ந்த,த்திற்குக் காரணமல்லவோ அதவே
கர்மம்; எது முக்திக்குக் காரணமோ அதவே வித்,பா; மற்ற
கர்மம் ப,ரமத்திற்கே மற்ற வித்,பா ஸிம்பதபுணந்த ப,ரம
ப,த்யம் போன்றதே.] 67.

68. அவதாரிகை:— சென்ற பாகத்தில். “அராயணம்
மஹாதிருவாய்” என்கிறபடியே அறிவித்து பேர் பெற்ற
தெய்வம் அகலியே அறியும் என்றார். இப்பாகத்தில், அவனை
அகலிட்டு அறிவார் எவருமில்லை என்கிறார்.

வ்யாச:— (உணர்வாராநுள் பெருமை) 74. 'யுர் யா
வயாவயாமிசி' (ஜாஷ்டம் வது, பரம்பத்யத்யமீஸம்) என்விற
படியே, குணங்களைப்பே கூடியிருக்கிற உன்னை உணர்வா
ரா? என்கிறது. (மற்றிந்தப்பாதி) காலத்தைபெல்லாம் ஒரு
போகிபாக்கி உன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணங்களை உணரப்
புக்கால் உணர்வரிது என்கிறது. (விண்ணகத்தாய் மண்
னகத்தாய்) ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேயிருந்த தீ அவதாரரூபேன
பூமியிலே வந்தவரித்து அந்தாலே ஸௌஸ்பத்தை

உரை:— பரமபதத்திலே மேன்மை தோற்ற எழுந்தருளி
யிருக்கும்வனும், பூமியை உருகிதையான லீலாவிந்நுதியிலே
தீமேனத்தோற்றவந்து உலகிற்கும் ஸ்வரூபவனும், இரண்டி
யுடனும் மொதுவாய்க் கொள்ளு மேன்மை தீமேனக

வ்யாச:— (விண்ணகத்தாய்) பரமபதத்திலே மேன்மை
தோற்ற எழுந்தருளியிருக்கிறவன! (விண்ணகத்தாய் உணர்
வா? ஆர் உன் பெருமை) "யோ அஸ்பாத்யஸு பரமே
ஸ்யோமக் கோ அங்க, வேத, பதி, வாகவேத," (எவ்வெருவன்
இவ்வெவற்றின்களாம் தலைவனும், பரமபதத்திலிருக்கிறோடு,
அவனே தன் பெருமையை அறிவானோ மாட்டானோ) என்று
பரமபதத்திலிருக்கும் உனக்கே உன் பெருமையை அறிய
முடியுமோ என்று கேட்பு ஐயமுறப்போது, உன் பதவத்தை
வேடுருவாரால் அறியமுடியுமோ? என்கை. (மண்ணகத்தாய்
உணர்வாரா? உன் பெருமை) பரமபதத்திலிருந்து கீழேயிறங்கி
பூமி முதலான கீழ்க்களிலே தீமேன தீதாய்ப்படியாக அவ
தரித்த பின்புதான் உன்பெருமையை ஒருவரால் அறியமுடி
யுமோ? கடல் ஓட்டவந்தாலும் அதை அளவிடமுடியுமோ?
"தஸ்ய தீரோ பரிஜாகந்தி யோமிம்" (பு-ஸ-ல) (உலர்வறவுவந்த
அவனுடைய அவதாரத்தை மலர்குறமதிரைமுடையவர்கள்
அறிவனாராகக்) என்று யேதம் அவதாரத்தைச் சை அறி
வானினர் அறிவதாகச் சொச்சிற்றே எனில், அங்கு "பரிஜாகந்தி"
[அறிவினாராக்] என்றதும் கூணத்தோறும் 'எத்திறம்' என்னும்
படியேயுங்கூம் என்பர் தெரியவாக்கென்பின்னை. (மண்ணகத்தாய்)
'மண்' என்றது பிரக்குதலாகக்கன் அமைத்துக்கும் உப

புகுடபவனே! கடல் கிட்டற்றென்னு பரிச்சே,தி,க்கப் போகாதிதே. (வேங்கடத்தாய்) ஸம்ஸாரிகளுடைய ஸகல து,ரிதங்களும் போம்படி திருமலையிலே வந்து நிந்திரவனே! (காவேதம்) (உணர்வாரார) ஸ்வரத்துக்குக் கீடாய் நின்று ப்ரதிபாதி,க்கிற வேத,ங்களுக்கு ப்ரவர்த்தகனானவனே! நீ கிடத்த பால் உணர்வாரார?

எரிண்டிப் (காவேதம்) போம்படி திருமலையிலே வந்து கின்று முகரினவனும் ஸ்ம்ஸாரி தூகமான நாலு வேத,த்தாலும் உத்த ஸ்வர,ங்களுக்கு ப்ரதிபாதி,க்கப்பாடும் ஸ்வபூ,வனானவனே!

கவுணம். (வேங்கடத்தாய் உணர்வாரார உள்பெருமை) என்வாருக்கும் உய்யலாபிபடி ஸர்வஸாரிஷ்ணுவாய். அரிச்சக பராதே, மமான ஸ்வரூபருபது, ஸமிபூ,திகரினபுகுடபவனாய், வானோரிக்ரம் மன்னோரிக்ரம் பொதுவானவனாய், மேன்மை ரீதியைகளினாலும் வெள்ளமிட வேங்கடத்திலே கீ நிற்கும் பெருமைமைபத்தான் ஒருவரால் அறியமுடியுமோ? “நற்குத,பா லுமி, ப்ரவர்த ஐ,பூ,மதே”[1-8-10] எக்கிறட்டியே நெடுகடை பாரி இந்த ஸௌ,ரீயத்ததைக்கண்டு மோஹந்தைபடைகின்றி களன்றோ (உள் வேதப்பன்னைத்தாய் உணர்வாரார உள் பெருமை) “வேத,ரஹமேதம் புருஷம்” [கான் இப்பிருநாள் அறிக் தேன்] என்ற வேத,புருஷனும் எப்படியறிந்தது என்னும் கேள்கிபெழ “மஹார்த்தம்” என்ற அனகிட்டு அறியமுடியாதபடி, அறப்பெரிவன் என்று அறிந்தேன் என்றானன்றோ. பிறர் இவனை அறிவதைப்பற்றிப் பேசும்போதும், “மஹார்த்தம் தல்பமதம்” [எகன் பாய்பொருளை அனகிட்டு அறிபகிஸ்ஸியே, அவனுக்கே அது அறிவப்பட்டதாற்றது.] என்றக்கவேச கே,ரஷித்தாய் வேத,புருஷன். (காவேதப்பன்னைத்தாய்) உத,ர்த்தம் அதுத,ர்த்தம் முதலான ஸ்வரங்களை ப்ரத,ானமாகக் கொண்ட ஸதுவேத,ங்களாலும் இப்படி அனகிட்டு அறிய முடியாதவனாக ஒதப்படுபவனே எந்தபடி.. (உணர்வாரார உள் பெருமை) இப்படியிருக்கிற உன்னுடைய மேன்மை ரீதியை முதலான குணங்களால் வந்த பெருமைமை பார்தான் அனகிட்டு அறியமுடியும்?

(உணர்வாராயர் இப்போதி) உன்னுளும் அறியவொண்ணாது உன் ஐஸ்வர்யம். (ஊழிதோஷாழி தீத்பாதி) காலமெல்லாம் கூடினாலும் ஸௌலப்யம் அறியவொண்ணாது. விண்ணகம் அவதாரம் இவை என்கை. விண்ணகத்தானாய், பாற் கடலானாய், மண்ணகத்தானாய் வேங்கடத்தானாய் நின்றான். (நாமவேதம் பஞ்சாணம்) ஐஸ்வர்யம் ப்ரதிபாதிக்கிறது கண்ணுக்கு விஷயமிதே. மற்றையது இங்கு சொல்விறறு அதுவாதம் காண்கையாலே. 75. "ஈஷ ரோசி" (தல்ப யோநிம்) அவனுடைய பிறப்பு. உபர்வற உபர்தலமுடையவன் பிறப்பிதே. 75. "விரா:" (தீ.ரா:) "விராந் அசேசரா:" (தீ.மதாம் அக்.ரேசரா:) மயர்வற மதிதலம் பெற்றார். 75. "ரிரிஜாநி" (பரிஜாதத்தி) சுண்ணத்தோறும் 'எததிறம்' என்பர். 68.

இப்படியிருக்கிற உன்னுடைய குணவைலகுகளையத்தான் வந்த பெருமைமையக் காலதத்வமெல்லாம் கூடினாலும் அறிய வாய்வார் ஆர்? அந்த குணங்களுக்கு ஆஸ்ரயமாயிருக்கிற உன்னுடைய தீய்வாத்மாவளர்ப வைலகுகளையத்தாதத்தான் அறியவாய்வார் ஆர்? நீ ஆர்த்தகுகளைத்துக்காகப் பள்ளி கொண்டிருளவிற திருப்பாத்கடலை அறியவாய்வார் ஆர்? 68.

(உணர்வாராயர் உன் உருவத்தன்னை) அந்த குணங்களுக்கு இருப்பிடமான உன் ஸ்வரூபத்தின் பெருமைமையத்தான் யார் அறிவார்? அன்றிக்கே, அந்த குணங்களை வெளிக்கொட்டும் உன் நிஷயமக்கள வித்திறத்தின் பெருமைமையத்தான் யாறிவார்? என்றமாம். (ஊழிதோஷாழி உணர்வாராயர்) ஒரு காலத்திலன்றிக்கே காலமுள்ளபொழுதெல்லாம் எப்போதும் நீண்டு எவ்வாரும் அறிப்பாளரித்தாலும் உன் ஸ்வரூப குணப் பெருமைகளை அறியமுடியுமோ? "வாதுமேந்தி ஏழுலகும் முற்றும் ஏத்திப் பிண்ணியும் தானும் ஏத்திறும் தன்னை ஏத்த ஏத்த எங்கெய்தும்" (திருவாய் 4-8-10) என்ற ரகிரோ நம்மாழ்வாரும். (தீ விடத்த யாக உணர்வார் ஆர்) உன் ஸ்வரூபகுணங்களை உணர்வது ஒருபுறமிருக்கட்டும். உன் விழுதிக்கடலிலே ஒருதுவியாய், வகுந்தினர் கூப்பிடு கேட்

வ்யா— (பாலன் இத்தாந்) ரக்ஷகர்பேஷமாந வ்யவை
யுடைபையாய். (எழுமுகுண்டு) வ்யவ்யதிரித்த கைலபத, ரத்
தத்தையும் ரக்ஷிதது. (ஆனிகவின்மேல்) ஸர்வர்க்கும்
ஆதாரமான ஸர்வரக்ஷகனுக்குக் கண்வனரப்போகாத ஆனிக
யின் மேலே. (அன்று தித்யாதி) அன்று வனர்த்தத்தை
ஆபத்தமரானவர்கள் மெப்பென்பர்கள். வேத, மர்பாறத,
ஸ்ரூதியாயில் ஸநிபமாதல், உண்டாகில் ஸத்யமாதலே
யுள்ளது. (சோகை தித்யாதி) ஏழு வயல்களிலே மலையைக்
கீழ்மேலாக எடுத்த நீ அவற்றைச் சொல்லவேணும்.
(அன்று தி, க்கெல்லாம் அழிந்த அன்று. (வேலை இத்த்யாதி))

உரை:— ஒரு குறட்டைத் தெறித்தால் ஒரு குறட்டிலே
பாள்பெருகும்படி முத்து, சிவ்வான விக்ரஹத்தை யுடைய
ரூய், வைத்தோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்து ஒரு
பவணை ஆலத்தளிரிலே அத்த ப்ரளயமடைவத்திலே ஸர்வ
முக்தியான நீ கண்வனர்த்தமுள்ள இத்ததைப் பரமார்த்த,

வ்யா— (பாலன் தனதுருவாய்) பாலன் என்ருக் எப்படிப்
பட்ட பாலன்? அன்றுபிரந்த குழர்கையைப்போன்ற பாலன்.
தாயானவன் குழர்கை உன்னை குறட்டை (மூச்சை) இழுக்கும்
போது பாலைத் தெறித்தால் (பீச்சினால்) வெளியே குறட்டை
(மூச்சை) விடும்போது வயிற்றிரம்பி வாய்வழியாகவும் முக்குவழி
யாகவும் பால் பெருகி வரும்படியான அத்தனை மிறிய இளம்
குழர்கையின் உருவத்தை யுடையவன் என்கை. ஸர்வலோக
ரக்ஷகனானவன் தனக்கு ஒரு ரக்ஷகர் பெண்டும்படியான வடி
வைக்கொண்டு செய்த செயல் என்னவெனின்: (ஏழுமுகுண்டு)
ஏழுமுகங்களையும் பிரளயம் அழிக்காதபடி, தான் விழுக்த
தாயிருக்கும் வண்ணமே திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தான்
என்றோர். (ஏழுமுகுண்டு) ஏழுமுகம் என்றது ஸர்வலோகரூப
ரக்ஷிக்கப்படும் என்னப் பொருள்களையும் உபலக்ஷணமுறை
யாலே காட்டுகிறது (ஆனிகவின்மேல்) அன்று துளிர்ந்த
ஓரானத்தளிரின்மேலே கண்வனர்த்தானே! அந்தத்துக்கும்
ஆதாரமான ஸர்வலோகரன் ஓரானத்தளிரிலே கண்வனருவதே!
(அன்று) மஹாப்ரளயகாலத்தில். (நீ வனர்த்த) நீ கண்வனர்க்

நீ கண் வளர்த்த பாற்கடலுள்ளதோ? திரைமப்ப, நமான ஆகாஸத்ததோ? கரைநது போன பூ, மியிலதோ? சொல்ல வேணும். பின்பு மலை எடுத்த ஆஸ்சர்யம் இதுக்கு ஸத், சூஸதோ? இத்தரல் அவள்தன் படிவை அவன் தானே சொல்லுகையும் அரிது எஃத்படி.

(பாலன் நன துருவாய்) ப, லலனுடைப ருபத்தைபுடைய பாயம். அப்ராக்குதமாய் மஹத்தரமான திருமேனியைச் சிறுக்கி ஸஜாதீயமாக்குகை மெய்பெய்ன் ருஷிகள். "எத்

மென்றுகொண்டு பரமாய்தரான ருஷி+எடங்கிலும் சொல்லா ரின்றார்கள். ஆந்த ஆலானது ளிவழும் சப்தத்தவன்று வெள்ளங் கொத்துக் கட்டக்கிற ஸப்த, ஸப்தத்திலே உள்ளதோ? உள்நக்கே கிராலய், நமன் ஆலாமத்திலே உள்ளதோ? குவெயாகல், பிளபதலத்திலே கரைத்து

ததை. (மெய் எஃபர்) உண்மை என்று சிஷிகள் சொல்லுவர். அப்ராக்குதமான மிகப்பெரிய திருமேனியை, ப்ராக்குதமான மிகச்சிறிய குழித்தனின் வடிவாக்குவது; அக்வடிவினுள்ளே மிகப்பெரிய எக்ஸ்பெக்ஷன்; அடக்குவது. அக்வடிவைக் கொண்டு மிகச் சிறியதொரு ஆர்த்தனிலே கண்வளருவது; இவை எல்லாவற்றையும் உண்மையென்று பரமாய்தரான ரிஷிகள் ளைவரும் சொல்லுகிறார்கள். மெய்மல்லதறிவாத அவரிகள் இச்செயலிலே 'எத்திறம்' என்று கடுபடுகையாலே இதைப் பொய்பெய்ன்வொண்ணுது. (மெய்) உன் திருமேனீ அப்ராக்குத மெய்பதும் மெய்; அதை ப்ராக்குத ஸஜாதீயமாக்குதல் என்பதும் மெய். அது மிகப்பெரியதென்பதும் மெய்; அதை மிகச் சிறிதாநாக்கினாய் என்பதும் மெய். அது ளரிவாத, ஸமேதமும் மெய்; அதற்கு ஓராலத்தனின ஆதாரமாக்க்கும் என்பதும் மெய்; இவை சில அடித்தகடானாமரீத்பயங்குகிருந்தபடியெய்?

இவ்வையெடுதோ? (ஆலன்று வேலைச் உள்வதே) எழுக குண்ட உன்னைத் தாங்கிவந்தும் ஆனிலை—என்னம் அழிந்த அன்று. வெள்ளமிட்டுக்கிடக்கிற பாளையலத்திலே உள்ளதோ? (விண்ணதே) அப்படியிள்ளாவிடிக், ஒரு வஸ்துவும் பற்றி

திறம்" என்ன. "பொய்" என்னவென்னுதா. (மெய்) தீயெ ஸர்வத்துக்கும் தாசகனுளமையும் மெய். இருந்த படியென்? (சொல்லுத் துறாந்து) எழு பிராயத்திலே பெரிய மனையைபெடுத்த ஆசாய்யமும் சொல்லவேணும். இது ஆழ்வார் வந்தால் கேட்கவிருத்தோமோவென்றானே எம் பெருமான். இது அநயந்தம் விஸ்வயம் என்விரார். 69.

70. சொல்லுத் தனையும் தொழுகின் விரும்பு
சொல்லுத் தனையும் திருமான் - நல்லிதழ்த்
தாமத்தால் வேன்வியால் தந்திரத்தால் மந்திரத்தால்
தாமத்தா வேத்துதிரேல் தன்று.

பதவுரை:— திருமான் — வாய்மையானது, சொல்லுத் தனையும் — சொல்லுவதற்கு ஸக்தியுள்ள பைத்தெல்லாம் (மெய்யை), தொழுகின் வாய்மையானது; விரும்பு — நிரம்புபதை துன்பிதையெனக்கொண்ட ஸாரிமான்னுது. சொல்

பொய் பூரணமென்பதோ? ஏத திருக்கைத்தாத்திலே வாயுளின் ஒழுங்குபட்ட சொற்களாலே குழப்பப்பட்ட சொல்வந்ததாய்மையத்தை எடுத்து துர்த்துக்கொண்டு கின்ற வனே! இத்ததை அநயிசொல்லிடேனும் உன்னுளும் உன்படி சொல்லமுடியாது என்று உபதது. 69.

நிற்கமுடியாத ஆசாயத்திலே உன்னதோ? (மன்னதோ) அப்படியுமில்லையெனில் பாய்மையுத்திலே கரைத்தோன பூமி யிலேயுள்ளதோ? (சொல்லு) என்னபழித்தவன்று வேலைகி. கின், மன் முசன்ப ஒதுறியிலேயாகையாலே இவற்றிலைல் லாம் அக்காலத்தனிர் துர்த்திருக்க முடியாது அது எங்கே யிருந்தது என்பதை தீயே சொல்லவேண்டும். (சொல்லுத் துறந்ததால் சொல்லு) எழுபிராயத்திலே எழுபாதி ஆடாமல் அசையாமல் சொற்களாலே குழப்பட்ட கோவர்த்தன பர்வ தத்தைத் தாக்கவின்றவனே! இச்சொல்லும் அப்படி முடிந்தது என்பதைச் சொல்லவேண்டும். இச்சொல்லும் முன் சொன்ன செய லுக்கு ஒப்பாகாது என்றமார் (சொல்லு) இவ்வொரு செயலின் பெருமையை உன்னுளும் சொல்லமுடியாது. 69.

ஆஸாரவியுங்கோன். (தந்திரதால்) பாங்கானமோது ஆஸார
யிங்க. பாலத, ரதம்ப, ரளி ஆஸாரவித்தானாகக் கொள்ளும்
பித்தனைச் சொல்லுகிறது. (கந்திரதத் தரத்தால்) நல்ல
செய்சிப்பூவைவருடய மலையால். (கெண்டியால்) செவ்வி
மலை கிடைபாதாகில் கர்த்தவ்யமான கர்த்தாலே, அது
கிடைபாதாகில் அதுக்கடியான தந்திரதாலே, அது
அடைபயப் போகாதாகில் மந்திரததைக் கொண்டு செய்வது.
கிரியாருமமான தந்திரம் அரிதாகில் வாக், வருத்தியான
மந்திரத்தாலே செய்வது. மந்திரததுக்கு தே, ரகாலதியதியும்
அதி, காரி நியதியும் வேணுமென்றிருந்திகோளாகில் தாமத்

மெய்' என்னும்படி அனத, ராமான ஸாரமானது விழாமளவும்
அழகிய பூக்களா கொழண்டாடா தி அளர்மாளும் பாதுகாதி,
னத, ரகாலமானதும், மந்திரவித, ரமான கேவலக்கிரியாகளா
னும், கிரியாவதி, ராமான மந்திரங்களா பூம் ஆஸாரவியுங்கோன்.
இந்திரத ரகாலமிடிக் கொள்க்கில், 2 ஸார் வாக்ர உக்கி
மெய்' வித்தாத 2 மெய்' தாய்க் கொண்' சொல்லுமனவும்,

கையிற் கொழுங்கள் என்றுமாம். தொழுவதற்கு உபகர
ணங்கள் எவைமென்னில்: (கந்திரதத் தாமத்தால் தொழுவின்)
சாத்துவதற்காக அழகிய பூக்களாகக் கொண்ட மலையைக்
கொண்டு தொழுவர்கள். (கெண்டியால்) அழகிய பூமலை
கிடைக்கவில்லையென்றால். மந்திரங்களும் கிரியைகளும்
யாக, ம் முதலான எல்ல சித்பனாகமிக்காதி, கரமங்களாலே
ஆரம்பிக்கோன். (தந்திரத்தால்) அதவும் முடியவில்லையானால்
மந்திரமிக்காத வேறும் அஞ்ஞன் மனக்காராதி, கிரியை
களாலே தொழுவர்கள். (மந்திரத்தால்) தே, மத்தில் அரக்தி
யாலே அதவும் முடியவில்லையானால், கிரியை மற்ற வேறும்
அஷ்ட, ரகாலாதி, மந்திரங்களாலே அனை மனதார் செய்யுங்கள்.
மந்திரமிக்காத சொல்லுவதற்கும் தே, ரகாலாதி, கியும் அதி, காரி
நியதியும் வேணுமென்னில்: (சொல்லுத்தனையும் காமத்தால்
ஏத்துதிரேல் கன்று) முற்கூறிய ஒன்றி முடியாவிடில்,
உங்கள் வாக்ரகாலது பெகவதற்கு எல்லமெய்' நிற்குக்கும்
வகாரில் ஒரு கியந்தையவும் அபேஷிபாத அல்லுடைய

தாலே ஏத்துவது. தாய்பேர் சொல்லக் குனித்துவர வேண்டாவிதே. (5.௩௫.12௦) நியதியுண்டென்னில், "அம்மே" என்றுமோபாதி சொல்ல அமைபும். 70.

71. தன்று வினிமூப்புக் கைபகற்றி தான்குழி
தன்று நிலமுழுது மாண்டாலும்—என்றும்
விடலாழி தெஞ்சமே வேண்டினேன் கண்டாய்
அடலாழி கொண்டான்மாட் டன்பு.

பதவுரை: அழி தெஞ்சே - கடல் போன்று அழிந்த மனமே! வினிமூப்பு தன்று கைபகற்றி—, கொடியையும், கிழத் தனத்தையும் கன்றாகப் போக்கமற்று (வானவம்பத்தினர் பெற்று), நான்கு ஊழி நின்று—காலு யுகங்களிலும் கிலையா யிருந்து, நிலம் முழுதும் ஆண்டாலும்—தண்டம் முழுவதையும் ஆளும் சிறுத்த செம்மைதநர் பெற்றாலும், அடல் ஆழி கொண்டான் மாட்டு—சண்டை செய்யும் திருவாழியாழ வானக் கைக்கொண்டவன்டம், அன்பு—ஸ்வஹந்ததை, விடல்—விடாதே; வேண்டினேன் கண்டாய்—வாசிக்கிறேன் விடாய்.

குறா ௩, ௪௪௦-க்கு வாசகமான திருநாமக்களாலே முயல்பதி யைப் புழுவுக்கோளாகில், அது விசுவம் நல்லது. 71.

குறாசேஷத்தான்கைச் சொல்லும் திருநாமக்களைக்கொண்டு துதித்திருக்கானால் அதுவே மிக நல்லது. (திருமறை நாமத் தாக் ஏத்துதிரோ) தாய்பேர் சொல்லக் குனித்து வர வேண்டாமே! ஆபத்துக்காலத்திலே 'அம்மா' என்பது போலே சொன்னாலும் போதுமே. 'திருநாமஞ்சொல்ல ஒரு நியதி வேண்டியதிருப்போ?' என்று பட்டரை ஸ்ரீஜிபர் கேட்க, 'கயங்கையிலே நீராடப்போகிறவன் கத்திக்கொடு மற்ருரு உயர்க்குழியிலே நீராடவேண்டுமோ?' என்று பட்டர் அருளி னார் என்றும் ஐதிற்பத்தை இங்கு அதுவந்திப்பது. பதவுரை யிதானதபோலே, 'சொல்லுத்தனையும் தெரமுயிக் கிரு லுடம்பு சொல்லுத்தனையும்... என்று' என்று கூட்டியும் பொருள் கொள்ளலாம். 70.

அவா - எழுபத்தோராம் பாட்டு. (என்று) ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களில் புகாதே அவந்தன்னையே ஆசைப்படப் பார் என்கிறார்.

வ்யா:- (என்று இத்யாதி.) இத்தால் கைவல்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (நான்குபதிக்யாதி.) ப்,ரஹ்மாவிலிருந்தப

அவதாரிகை:- நாட்டாரைக் கொண்டு காச்யமென் ? கொஞ்சை நீ இவ்விஷயத்தை விடாதே கிடார்! என்கிறார்.

உரை:-கேவலாத்மா நுபுவத்துக்கு விலக்கான வ்யாதி, ஐரை தொடக்கமானவற்றை நன்றாகக் கைமுலவிட்டு

71. அவதாரிகை:-மற்றள்ளார் எவ்வளவு உபதேஸித் தாலும் திருத்தாமலிருப்பதைக்கண்டு, "ஆரணுமாதானும் செவ்ய அகலி. ததை ஆரய்க்து அது திருத்தலாவதே" [பெரிய திருமு-25] என்ற நம்மாழ்வாசைப்போலே, 'உலகிதள்ளார் எக்கேடு கோட்டாக் கமக்கென்ன ? கொஞ்சை நீ இவ்விஷயத் தைக் கைகிடாதேகிடாய்!' என்கிறார்.

வ்யா:- (என்று பிணி மூப்புக் கையெற்றி) பிணி - விபாதி; மூப்புவிந்ததனம். இவைவிரண்டும் மரணம் முதலான மற்ற சரீரத,மங்களுக்கும் உபவசனம். இவையே இந்த ஜீவன் தன் ஆத்மாவை அனுபவிப்பதற்கு வினக்கையிருக்கின்றன. இவையும் இவற்றுக்குக் காரணமான ஈரீமும் கழிக்தால் ஆத்மாநுபுவம் தானே ஏற்படும். இதுவே கைவல்யமெனவும் எனப்படுவது. இதைப் பேறுவதற்காகக் கிளி பரமபுருஷனை அடைவதுண்டு என்பதை "தராமரண மோகூரய மரமரூத்தய வதத்தி யே" [உ.கத 7-29] [மூப்பும் மரணமும் விடுவதற்காக எவர்கன் என்னைபடைத்த மூபனுமின்றாரோ.....] முதலான விடங்களில் கண்ணன் காட்டினான். கைவல்யமெனப்படும் அந்தப் பருஷரீத்தத்தை எடுக்கிறார் இங்கு. (என்று...) இங் குவகில் ஈரீரீத்தோடு இருக்கும் வகையில் பிணிமூப்புக்களை அடியோடு களைவதென்பது ஆகிறது. பிணி மூப்புக்களுக்குத் து-தி 39

ஐஸ்வர்யத்தைப் பெற்றாலும். (அழி கொஞ்சமே) அளவுகடைய
தெருசே! நீயே முற்பட்டிருக்கிற உன்னை இரக்கிறேனிறே.

இப்படி புகருதிவிட்டுமுக்குள்ள ஆத்மாவை அநுபூரிக்ளை
பாசுர காவலப்பருஷார்த்தத்தினால் காவலத்துவமுள்ள

காரணமான ஈசரம் நீங்கப்பெற்று காவல்பத்தைப் பெற்றால்
தான் அவை அடிபொரு கையப்படுகின்றன. (கைபகற்றி)
பிணி மூப்புக்களையதே இவனுக்கு முக்கிய பருஷார்த்தம்.
சூரனிக் கொடுவனில் பருஷத் கைக்களபமே முக்கிய
பருஷார்த்தம். இக்காரணங்களைக் 'கன்று பிணிமூப்புக்
கைபகற்றி' என்று காவல்பமொன்றே கூறப்படுகின்றனென்று
கிளங்குகிறது. (நான்குநி நின்று) ஊழி என்று கற்பகாலம்
"ஹஸ்யாபிஷா" என்றவிடத்தில் ஹஸ்யாபிஷாபொலே
'நான்குநி' என்றவிடத்தில் 'காங்கு' என்பதும் 'அகந்தம்'
என்றும் பொருளையுடையது. இத்தால் பிரசுரத்தினின்றும்
நீங்கிய ஆத்மாவை அநுபூரிக்ளைபொன்ற இக்காவல்பமொன்றே
மானது காவலத்துவமுள்ளவரையிறும் நித்யமாயிருப்பது என்று
உணர்த்தப்படுகிறது. "குறவாரீனா இறுங்கடா எண்பூழி
சிறகா பெருகா அளவில் இப்பம்" [சிறுவாய் 6-9-10] என்று
இதைப் பெரிஞரன்றோ நம்மாழ்வாரும். "நான்குநி நின்று"
என்பதைப் பின்னே கூட்டியும் பொருள்கொள்ளலாம்.
(காங்கு ஊழி நின்று நிலம் முழுதும் ஆண்டாறும்) பல கற்ப
காலங்கள் நீங்கியிருக்கு. பூமி முதலாக பூரணமனோகம்
வரையிறுக்கும் இந்த அண்டம் முழுவதையும் தன் வார
மாக்கிப் பிரமணயிருந்து ஆண்டாறும். ஐஸ்வர்யமெனப்படுங்
பருஷார்த்தத்தின் மேலெல்லாவைச் சொல்லுகிறது. (காங்கு
ஊழி நின்று) "புனல் தரையோக்ய தாத்ருத்தவம் ப்ராப்தவாசு"
என்ற ரீதியிலே ஒரு கல்பத்தில் பிரமணயிருப்பவனை. பிரம
பருஷை ஆராதித்து மறுகல்பத்திலும் பிரமணவதுண்டான
பாடு. இப்படிப் பல கற்பங்களில் பிரமணயிருந்து உல
காண்டாறும். 'ஊழி' என்று யுகத்தைக் குறிப்பதாகக்
கொண்டு, 'நான்குநி' என்று பிரமணுக்கு ஒரு பகலான சதுர்
யுகத்தைச் சொல்லி, பிரமனின் ஆபுட்காவத்தை உபலக்ஷிப்ப
தாகவும் கொள்ளலாம். இங்கேவும் 'நான்குநி' என்று அகந்த

(அடலாழி கொண்டான் மாட்டன்பு விடல்) விடாதே

தனையும் நெடுவிலின்று பூமிதொடக்கமாக பூரஹமலோக
பர்யத்தமாக உண்டான இவ்வண்டைச் சர்வாவமெல்லா

காலத்தைக் குறிப்பதாகக்கொண்டு, பிரமனின் ஐர்வரீபமும்
நிலைபற்றது என்னும் குறையும் கீழ்க், நித்யமான ப்ரஹ்ம
ஐர்வரீபத்தைப் பெற்றதும் என்றமாம். (நந்து-கிந்து)
கைவல்யத்திற்கு ப,ச,வத,ஐப,வத்தைக் கட்டியதும் அப்ப
மானது என்னுமொரு குறையுண்டு. ப்ரஹ்மனின் ஐர்வரீபத்
திற்கும் அஸ்திரமானது என்னும் குறையுண்டு. இவ்விரண்டு
குறைகளும் கீழ்க் 'அனகில் இன்பம்' என்கிறபடியே
கைவல்யமே நன்றான - மிகச்சிறந்த - இன்பமானதும்.
ப்ரஹ்மனின் செவ்வம் நிலைந்தும் நித்யபரவரீபமானதும்.
(கைவலத்தி...ஆண்டாறும்) இவ்விரண்டு புருஷார்த்தங்களையும்
ஒரே அநி,காரி ஒரே காலத்தில் பெறவதென்பது இயலாத
காரியம். அதுவும் கூடி, நன்றான கைவல்யபுருஷார்த்தமும்,
நிலைந்தும் ஐர்வரீபமும் ஒரேகாலத்தில் எனக்குக் கிடைப்
பதாயிருந்தாலும். (ஆழி செஞ்சே) கடைப்போலே பேரான
கூடைய கம்பீரமான நெஞ்சே! குறையை நீங்கப்பெற்ற
ஐர்வரீப கைவல்யபுருஷார்த்தங்களைப் பெற்றதும் அது அவ
னுக்கே ஆனாகும் நெ காலத்தையும் ஒவ்வாது என்பதை
அறிந்திருப்பவர்களுக்கு கீ என்று கருத்து. (ஆழி செஞ்சே)
என்னிடம் ஸ்ரபட்டுகிறதும் உக்கிரயங்களுக்கு வாசிக்கிறேன்
காண். (அடலாழி கொண்டான் மாட்டு அன்பு விடல்) எத்தனை
பேளும் நெந்த புருஷார்த்தங்களைப் பெறவதாயிருந்தாலும்
ஸாந்திரானதாயின பரமபுருஷனிடம் அகம்ப விடாதே.
(அடல் ஆழி கொண்டான்) அடியாளனின் விரோதி,கனிடம்
பேர்ப்புரிவதைபே தொழினாகக்கொண்ட ஸாந்திரானத்தை
தரித்தவன். (அன்பு என்றும் விடல்) அவன் விஷயத்தில்
அகம்ப விடாதே. இதர புருஷார்த்தங்கள் அப்பாஸ்திரங்க
ளாகையாலே அகளைப்பற்று என்று சொல்லுகிறேனகல்லேன்.
அகம்ப அகத்தஸ்திரப,லமானதும், இவனை அனுபவிப்பது
அப்பாஸ்திரமானதும் இவனிடம் அகம்ப விடாதேவிடாய்.

கொள். (வேண்டுகோள் கண்டாய்) பாய்நூக்க இரக்கி
நேவிநே. ஐய்வாய்ப் நிலைநிலவாது; கைவாய்ப் புக, வத்
கைக்காயத்தைப் பார்க்க அப்பென்கை.

அன்றியே, இரண்டையும் சேர்த்துத் தரினும், விடல்—
இவை நன்னுளவன்றும் அவளல்லாமையையும். பற்று
கைக்கு அவளுக அமையும். (வேண்டுகோள்) இவ்
வர்த்தம். (அடலாழியுத்தராத்) எனக்குக் கைக்கவி
தந்து பற்றும் விஷயம். 71.

72. அப்பாழி யாண பணுகென்றும் நாவவன்றன்
பண்பாழித் தோன்பரவி யேத்தென்றும்—முன்புழி
காணுநகர் காணென்றும் கண்டெனிகேனென்றும்
புணரம் பூண்டான் புகழ்.

பதவுரை—அன்பு—அன்பு நெய்நயதான மனம், ஆழி
யாண அணுகு என்னும்—‘சக்கரபானின யக் கிட்டுவாயாக’

வற்றையும் ஸ்வாதீநமாத நிர்வகிக்கப்பெற்றாலும், அளவு
டைய நெஞ்சோ யுத், சேரநூகமான திருவாய்மையத் திருக்
கையாலே துரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் விஷ
யத்திலுண்டான ஸ்ரீநாதத்தை ஸர்வகாலத்திலும் விடாதே
கொள்; குண்டுவப்பங்குடிகரைக் குடிக்கைக்கு உன் காலைப்
பிடித்து வேண்டிக்கொள்கிறோள்கிடாய்! என் கிறார். 71.

குணக்குததாய்வத்தைக் காட்டிலும் ஸ்வருபக்குததாய்வத்
தின் ஏற்றத்தைக் காட்டுகிறார். (வேண்டுகோள் கண்டாய்)
உன்மையில் அவை அந்தஸ்திரபலங்களுமன்ற; இவனை
படைவது அப்பாஸ்திரமுமன்ற. இப்படிப்பட்ட விஷயை
விஷயத்தைப் பற்றுகைக்கட்டு என் உன்னை யாசிக்கிறேன்.
பாக்குடிக்கே காப்பிடிக்கவேண்டுமோ? இவ்வேப்பங்குடி
கரைக் குடிக்கவன்றோ உன் காலைப்பிடித்து வேண்டிக்
கொள்கிறேன். [வேப்பங்குடிகர்—வேப்பங்கடியாய்.
இங்கு விபரீத வகையையாலே இளிய பொருளைக்
காட்டுகிறது.] 71.

என்று சொல்லும்; தா-காக்து, அவன் தன் பண்பு ஆழிதோள்
பாவி ரத்து என்னும். அப்போது மாலுஸைய அழகுக்கடலான
தீர்த்தொழுவன் முறை செடத் துதிப்பாயாக' என்று சொல்
லும்; முன்பு ஊழிகாணுனைக்கான் என்னும் கண்-கன்-ஊழைது
'(காம் அபாரதம் பண்ணிப்போத்த) அபாரதியான காலத்
தைக் காலகாலகால எம்பராயிக் காலப்பாயாக' என்று
கூறும்; செவி-காபிதரவெளனில், பூண் ஆரம் பூண்டான் புகழ்
வேன் என்னும்--'ஆபரணமாய்க்கும் முத்துமாலையை
தீர்த்தவாலுஸைய கீர்த்தியைக் கெட்பாயாக' என்று கூறும்.

அவா—எழுபத்திரண்டாம் பாட்டு. (அன்பு) ஸிஷ்யர்கள்
ஆசார்யர்களுக்கும்.

வ்யா—(அன்பு) என்று நெஞ்சைச் சொல்லிற்று.
“அடலாழிகொண்டான் மாட்டன்பு — விடாதே” என்று

அவதாரிகை:—(இவர் கரணங்கள் இவர்க்கு முன்னே
அங்கே பாவனையாய், துருவிஷயம் மாறுடி எதிரே
நின்று, “ஆழ்வீர்! நீர் இவ்விஷயத்தை விடாதேயீர்”
என்று அவைதான் தமக்கே முன்னே உபதேசிக்கிற
படியை அருளிச்செய்கிறார்.

உரை—அவனென்றும், அன்புக்கு ஆராயமென்றும்
தெரியாதபடி அன்புதான் ஒரு விஷயத்தொண்டாற்போலே

72. அவதாரிகை:—அவனிடம் அன்பு விடாதே' என்று
நெஞ்சை வேண்டுகிற சொந்த டாகத்தின். இவருடைய
நெஞ்ச முகமான இந்திரியங்கள் இவர்க்கு முன்னே புகுமா
விடத்தில் அருட்டிடிப்பவையாகையோ. தாய்களே இவருக்கு
ஆசார்யர்களாகி, ‘ஆழ்வீர்! நீர் இவ்விஷயத்தை விடாமலும்’
என்று இவருக்கு உபதேசிக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்
இப்போதின்.

வ்யா:—(அன்பு) அன்புக்கு இருப்பிடமான நெஞ்சைச்
சொல்லுகிறது. இது அன்பு; இது அன்புக்கு இருப்பிடமான

திருவுள்ளத்தை இரக்க. அதுவும் 'நீர் ஆழியாளை விடாதே கொள்ளும்' என்கிறது. (நாவல்பாதி.) தாவரமானது அவனுடைய மொனத்தைய ஊக, ரமண தேவர்களை அக்ரமமாக ஏத்து என்னுதின்றது முடியும்படி யாதொன்று அறியாது காணும். (முன்பு இத்தாதி.) ஸரபராத, ஏயிருத்துள்ள தம்மார் அவனைக் கிட்டப்போமோவென்னில், ஓடி வரலின்றும் குற்றமேயன்றியே குற்றம் கிடக்கும் தாளும் காணவரியான்

யிருக்கிற செஞ்சாணது 'திருவாழியை உடையவனானவனைக் கிட்டி அனுபவி' என்று உபதேசியாசிர்தும்; வாகி, நீந்திய மானது 'நீர்மையையும், மீடுக்கையுமடைத்தான்' அவ

மனம் என்று பிரித்துக் காணமுடியாதபடி அன்பே ஊடுவெடுத்ததாடுக்கையாலே மனத்தை 'அன்பு' என்கிறார். "விஞ்ஞானம் வற்றும் தறுதே" என்று உபதேசத்தில் அறிவை யுடைய ஆத்மாவை அறிவென்றே கூறியிருக்கும். "தத்த, குண ஸாத்தவரத்து தத்யப்பதே, பர பராத்ஜுவத்" [ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் 2-3-29] என்னும் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தார்ப்பாலும் இங்கு அதுணர்நித்தத்தக்கவை. (அன்பு ஆழியாளை அனுசெல்லும்) "அடவாழி செண்டான் மாட்டு அன்பு மிடல்" என்று நான் செஞ்சை யாசெத்தேன்; "ஆழ்வீ! என்னைப்பற்றி ஐயம் வேண்டா; நீர் ஆழியாளை விடாமல் அனுசரணை" என்று அது என்னை யாசிக்கிறது. (என்னும்) அதற்கும் தலைவ னுடையாலே நான் அதற்கு உபதேசப்படுத்தேன்; என்னிலும் முற்பட்டுவிட்டதாவையாலே அது எனக்கு உபதேசிக்கிறது. எனக்கு வேலைக்காரனான அந்நெஞ்சமட்டுமே எனக்கு உபதேசிக்கத்தது? அந்நெஞ்சக்கு வேலைக்காரிகளான மற்ற இக்கிரிபய்களையுமட்டு எனக்கு உபதேசிக்க முற்பட்டன என்கிறார் மேலே — (நா அவன்தன் பண்பாழித் தோள் பர' ஏத்து என்னும்) என் னவானது 'அவனுடைய அழகையும் புகழ்க்கையும் உடைய தோளை (அன்பின் மிகுதியாலே) முறைகெடப்பெரித் துதிப்பீராக' என்று கூறும். பன்-அழகு. பாழி-மிடுக்கு. (பன்பு ஆழித்தோள்) அழகுக்கு ஓர் கடன் மிகுக்கும் தோள் என்னுமாம். 'குற்றமே வடிவான வியாய்

என்கிறது. (முன்புறி காண்க) அவனைக் காணும் என்கு
நின்றது கண். (செவி இப்போதி) குற்றம் பார்த்துப்
போகிறாளுகிலும் விடப்போகாத ஆப,ரணமோகையைய
உடைபவனானவனுடைய புகழைக் கேள் என்னுந்நின்றது செவி.

(ஆழியாண்) ஈறுபுத்தரின் இடைச்சேரிக்குள் அகப்
படுமாபோலே. (பண்பு ஆழத்தான்) லெனத்த,ர்ய
லாக,ரமான. (பரவினேத்து) நீ ஏத்தும் க்ரமம் தப்பாமே.
(முன்பு இப்போதி) நாம் பண்ணிகவத்த பாபங்களை
நினைத்துச் சிறிலோவென்னில், பாபமும் கிழ்க்கிடத்த காலமும்
மறக்கும். கண் கண்டவாறே தெரியுமிறே—சிறி நோக்கும்
நோக்கும். வாத்ஸல்யத்தாலே நோக்கும் நோக்கும். (செவி
கேளெனனும்) செவிக்கு விக்குறி சொல்ல அவலையில்லை.
(புணரம்) ஆப,ரணமான உடம்புக்கு ஆப,ரணம்.

ஹூடைய தோலை, ஹூடவுகெடப் பேசிக்கொள்ளு
ஸ்திரோதரம் பண்ணு' என்கின்றும்; கண்களானவை 'கம்
அபராதம் காலாந்தவளவனெற்க்கே அபராதம் பண்ணின
முன்புள்ள காலத்தையும் காலாந்தவளக்கொண்டு அநுப,யி"
என்னும்; செவிகளானவை "ஆப,ரணமான திருமேனிக்கு

அவனைக் கிட்டமுடியுமோ' என்னில்: (முன்புறி காண்க) கான்
என்கும் கண்) எக் கண்களானவை, "நம் குற்றங்
களைக் கானாததோடல்றில், நாம் குற்றம் செய்த அநாதி,பான
காலத்தையுடடக் காணாதவனைக் காண்போக" என்று உறம்.
(செவி கேள் எனனும்) காதானது இன்னும் ஒருபடி மேலேபோப்,
"அவன் குற்றம் பார்ப்பவனெயானாலும் அவன் கு,ணங்களைக்
கேட்பாயாக" என்னும். இதற்குக் காரணம் என்னவெனில்:
(புணரம் பண்டான் புதல்) ஆப,ரணத்துக்கு அழகுசெய்யும்
திருமேனிக்கும் ஆப,ரணமான ஆரம் முதலிய நி,வ்வாப,ரணங்
களை அழகுபெற அணிச்சிருக்குமவனுடைய கு,ணங்களைக்கே,
அவன் குற்றம்பார்த்தாலும் இதை கிட்டமுடியுமோ? என்கிறார்.
(புணரம்) மற்றைய ஆப,ரணங்களுக்கு ஆப,ரணமாயிருக்கும்

76. "ஸர்வபுஷ்பாஸி:" (ஸர்வபு, ஷுண்பு, ஷாந்தா:) மற்றைய ஆபரணங்களுக்கு ஆபரணமென்றும். (பூண்டாள்) பூணவல்ல அழகு. (புகழ) புகழ்மய, ஷுணம். 72.

73. புகழ்வாய் பழிப்பாய்த் பூந்துழா யாநீ
இகழ்வாய் கருதுவாய் என்நெஞ்சே—திசுநீர்க்
கடலு மலைபு யிருவிசம்புக் காற்றும்
உடலு முயிருமேற் றுன்.

பதவுரை:—என் நெஞ்சே—என்னுடைய மனமே, நீ—நீ, பூம் துழாயாநீ—அழகிய திருந்துழாசலமாநீயானால் அவைகரிக்கப்பட்டவளை. புகழ்வாய் புகழற்காலும் புகழ் பழிப்பாய்—பழித்தாலும் பழி; இகழ்வாய்—இகழ்த்தாலும் இகழ் கருதுவாய்—எண்ணினாலும் எண்ணா; (நீ எனதைச் செய்தாலும் அவன்) திசு நீர் கடலும் மலையும் காற்றும் ஐந்தாவதாடைய எழுத்தும், மலையும் மலை பதவியை காசியவஸ்துக்களையும், இரு விசம்பும் காற்றும் பார்த்த ஆகாசம், வாய் முதலிய கபாலம் பொருள்களையும், உடலும் உயிரும்—ஸரீரத்தையும், சூதலாவையும், எற்றான்—தரித்தவனாகவேயிருப்பான்.

ஆபரணமாகப் பூண்பவரும் ஹாரம் பதவியை தீயியா பரணங்களை அழகுறும் பூண்டிருக்காமலென்னுடைய கலயாணகுணங்களைக் கேளாய் என்று தூண்டாடுகிறதும். 'பண்பாழித்தோன்' என்று 'வெள்ளத்தூய்மையானாகாமான திருத்தோன்' என்னவுமாம். 72.

ஆசம் என்றமாம். முந்திய பொருளில் 'பூண்' என்ற "ஆபரணம்யாபரணம்" என்நிறபடியே ஆபரணத்தக்கும் அழகு கொடுக்கும் திருமேனியைச் சொல்தாம். 73. "ஸர்வபுஷ்ப பூஷாந்தா:" [நா-பி-15] [எல்லா பூஷணங்களை யும் அவைகரிக்கத் தக்க திருத்தோன்கள்] என்னுளங்கே திருவடி. 72.

அவா— எழுபத்துமூன்றாம் பாட்டு. (புகழ்வாய்) கீழ் தம்முடைய இந்த, ரிபங்கன் ப்ரவணமானபடி சொல்லிற்று. அவ்விஷயந்தான் இனி அறிய ப்ரஃபதமாயிருந்தது. நீ அதனைப் பற்றிலும் பற்று. வீடிலும் விடு என்கிறது.

வ்யா— (புகழ்வாய் பழிப்பாய்) புகழிலும் புகழ்; பழிக்கிலும் பழி. (இகழ்வாய் கருதுவாய்) இகழிலும் இகழ்; கருதி

அவதாரிகை— அதற்குக் கரணங்களுதானும் கீழ்ப்படும் படி தாம் அவ்விஷயத்திலே ப்ரவணரானபடியைய அருளிச்செய்கிறார்.

உரை—கல்லது இன்னதென்று வகையிட்டரியவல்ல செஞ்சே! இப்படி கல்லது காணவல்ல கீ புகழ்த்தல்வது நித்யவ்யாஸ்யமானபடி அபகிய நிருத்தமுதாயாவே அலங்கிருத நுதலாய் வாய்க்கல் செ புகழ்வாய். அன்றிக்கே பழிப்பாய். பாய்முதாயாய் (புத்தமுதாயாய்) கமல விஷயத்தை அகரது.

71. அவதாரிகை. மூன் பாகங்களில் சொன்ன இந்த ரிபங்கனும் கீழ்ப்படும்படி தம் புகழ், விஷயத்திலே கடுபட்டு. செஞ்சைப் பார்த்து அவனுடைய பெருமைவைக் கண்டு விட்டு. கீ அகனைப் பற்றினாலும் பற்று; விட்டாலும் விடு' என்கிறார்.

வ்யா— (என் செஞ்சே) கட்டுக்குக் சொல்லுகிறேனா? என்றுடைமைபான உரைக்கட்டு சொல்லுகிறேன். (செஞ்சே) 'இது என்; இது நீது' என்ற பிரீத்தரியவல்ல செஞ்சே! (கீ) இப்படி கல்லது காணவல்ல கீ; புகழ், மாகுக்களுக்குக் கரணமான கீ என்றுமாம். (புகழ்வாய்வாய்) புகழ்வாய் பழிப்பாய் வாய்க்கட்டுப் புகழ்த்தல்வது சிறகவோன்னுதபடி. அறிய நிருத்தமுதாயாவே அலங்கரிக்கப்பட்டவனை கீ புகழ்க் தாலும் புகழ்; பித்தாலும் பழி; தோளும் துழாய்மாரியுமாய் நித்திர நிலைவைப் பார்த்துவிட்டு கீ எனையென்னுமாலும் செல். (இகழ்வாய் கருதுவாய்) விஷயவிஷயமான இவனை மு-கீ 40

ஐம் கருது. (புத்தராமாசுவர) பழித்தல், இகழ்தல் செய்யப் போமோ? என்கிறது. (என்கிறான்) நாட்டுக்குச் சொல்லு கிறேனே, உனக்களனே. (புத்தராமாசுவர) மனமும் இரண்டா ளுமாகக் கார்ப்பத்தைச் சொல்லுகிறது. (இரு விதமும் கூற்றும்) காரணபூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (உடனும் உடனும்) காரணமான சித,சித்துக்களைச் சொல்லுகிறது. (உடனாமாசுவரமேற்கும்) இதனால் இவையெல்லாம் அவ னுக்குக் கார்ப்பதபா ஸேஷம், அவன் ஸேஷி என்கிறது.

நிப்பாய், தன் தக்க ஆதரிப்பாய், செய்தபடி செய்; என் னக்கா கின் றுள்ள ஜிவனம்முத்த, உபயோகத்தானே ஆடும். பரிவந மும், பரிபொபுனட தரண ஆகாம மம், வாயுவம், பிதுவாத், ஸரீரக்ஷணம், தத்தச்சரீரஸ்தங்களை ஆதரவர்க்குமுடாதிரு குவ்வம் தக்களென்றாம் தான் என்கிற சொல்லுக்களே ப்ரகாரமாய் ஆந்வயிக்கும்படி வர்வர்க்குநிப்பாய்நுப்பா டெதாநுத்தன்; இப்படி ஸாய்நகாநிப்பாய் நித்திரவகைப் பத்தியும் பற்று. தன் தக்க ப்ரகாரத்திலே வுன்னதும்

ஆகரிக்காலும் ஆகரி : அரத்தித்தாலும் அரத்தித்திரு.
(புகழ்வாய் பழிப்பாய்) என்ற வாயைத்துண்டிச் செய்யும்
காரியம், (இகழ்வாய் கருதுவாய்) என்ற பெருக தானே
செய்யும் காரியம்; அப்படியானால், இவளை என் னிட்டு
விடலாமோ? என்ன, இகனாடைய பெருமையை முதன்
முதலில் கேட்டுக்கட்டுப் பிறகு எகதவேண்டுமானாலும் செய்
என்கிறார் மேலே. (திருநீரகாடலும்) விளக்காவதற்கும் நீர்ப்
பெருக்கையுடைய கடலும். (மயிலும்) பல்வகங்களும்,
காசல்வகங்களான இவைவிரண்டும் காரியங்களான எல்லாப்
பொருள்களுக்கும் உபயோகணம். (திரு விசும்பும் காற்றும்)
பார்த்திருக்கும் ஆகாயமும் காற்றும். நீ, பூ, மி முதலானவற்
றுக்குக் காரணமான இவைவிரண்டும் எல்லாக் காரணப்பொருள்
களுக்கும் உபயோகணம். (உடலும் உயிரும்) உடல் என்றது
தரீமலாத, உமான இத்திரிபாதி, களுக்கும் உபயோகணம்.
தரீமலாத, உமானியிருக்கும் பெருமையை நீவித்தத் தன்நீய
ளடுக்கிறார். 'உயர்' என்றது தரீமபூ, தஞ்ஞானம், நீத்யயிபூ, தி

அவை மத்யஸ்த்த,மென்னும்படி தம்முடைய ப்ரா
வண்பம். (புகழித்யாதி) வாசகத்துக்கு. (இதழுவாய் கருது
பாய்) மதஸ்ஸு. (என்னென்பதே) புகழ்த்து பழகின
தெஞ்சே! பூத்துழாயாளைப் புகழ்ந்தல்லது நிற்கவொட்டாது.
(பற்றாய்) ஆதலாததைப் பற்றிலும் பற்று. ஆதேயத்தைப்
பற்றிலும் பற்று. இது இருத்தபடி. 73.

பற்றிலும் பற்று என்றபடி. அன்றிக்கே உடலும்
உயிருமாய் இருப்பதாசத்தங்களை. ஏற்றுள்—தூரித்தான்
ஏன் லுமாய். 78.

முதலான மற்ற * அனுட,ப்பொருள்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.
(சென்னுள்) இப்படிக்க காரியமாகவும், காரணமாகவும் தம்ம
வாதனமாகவுமிருக்கும் * அனுட,ப்பொருள்களையும், * அனுட,ப்
பொருள்களையும் 'தான்' என்றும் அபிமானத்திலே அடங்கும்
படி தனக்கு பிரகாரமாக வைத்துக்கொண்டிருப்பவனன்றோ
அவன். இப்படியொரு வன் அவன் என்று தெரிந்தோண்ட
பின்படி அவனைப்பற்றினதும் பற்று; விட்டாலும் விடு என்கிறார்.
விவரமாகவந்ததை அறந்துக்கொண்டால் பின்பு விட இயலாது
என்கை. அன்றிக்கே, அவனை எப்படிப்பற்றுவது என்ற
முடிவுசெய்தேட்க, எதனைவந்துக்கொண்டும் பிரகாரமாக உடையவன்
அவன்; ஆகையால் பிரகாரிவான அவனை வேரே பற்றினதும்
பற்று; இயலாவிடில் கிறித்தவர்கெல்லாம் நெடுமாவெனதும்
நீனைவோடு அவனுடைய பிரகாரங்களில் ஒன்றைப் பற்றினதும்
அவனையே பற்றியதாகுமாகவானோ பிரகாரங்களான கடலும்
மலையும்வந்தறில் ஒன்றைப் பற்று என்கிறாராகவுமாய்;
பிரம்மமனத்தீரங்களில் புகுவதுனுடைய பிரகாரங்களான
இந்திராதி,களுக்கு அந்தரிடமியாக அவனை உபாஸிக்கும்
முறைகள் கிறித்தகப்பட்டவனன்றோ அன்றிக்கே, 6 பற்றி
னதும் விட்டாலும் கடல் மலை உடல் உயிர் முதலானவற்றை
தூரித்திருப்பவனாகவே அவனிருப்பான் என்று அவனுடைய
மெய்யுமகைச் சொல்லுகிறதாகவுமாய். 78.

* தானே பிரகாரியாதபொருள் 'அனுடம்' எனப்படும். தானே
பிரகாரிக்கும் பொருள் 'அனுடம்' எனப்படும்.

74. ஏற்றுக் புள்ளூர்ந்தா னெயிலெரித்தான் மார்விடத்தான்
நீற்றுக் நிழல்மணி வண்ணத்தான்—கூற்றெருபால்
மங்கையான் பூமகளான் வாச்சடைபான் நீன்முடியான்
கங்கையான் நீங்கழலான் காப்பு.

பதவுரை.— ஏற்றுக்—(அர்ஜித்துமான) ஏருவாத
வாறுணர்மாக உடையவனாய், எயில் எரித்தான் (தன்னுடைய
அடியார்களின்) குப்புங்கையையும் எரித்தவனாய், நீற்றுக்—
(பாபம் அகலுகதற்காக) சாம்பலைப் பூசிக்கொண்டிருப்
பவனாய், கூற்றெருபால் மங்கையான்—(ஸரீரத்தின்) ஒரு
பாகத்தில் பதவியாகிய பாசிவதியை துரித்தவனாய், வாச்
சடைபான்—தொங்கின ஐடையுடன்கூடிய ஸாதகனாய்,
கங்கையான்—(பாபம் நீங்குவதற்காக) கங்கையைத் தலை
யிலே ஏத்தினவனாய்ருக்கம் ஸீவன், புள் ஊர்ந்தான்—
(வேதத்தை ஸரீரமாகக்கொண்ட) கருடனை வாறுவதாகக்
கொண்டவனாய், மாசீவு இடந்தான்—(புக்கலுகிற ப்ரஹ்
ஸாதகனாக) சூரியனின் மாசீவைக் கிழித்தவனாய்,
நிழல் மணி வண்ணத்தான்—ஒளித்த கலைமணி போன்று
உருவையுடையவனாய், பூ மகளான்—(கமலா ஸலிலையைத்
திருமார்பிலே) உடையவனாய், நீன்முடியான்—(மேன்மையைக்
காட்டும்) நீண்ட கீரித் தாசையுடையவனாய், நீன் கழலான்—
(கங்கைக்குப் பிறங்கிடமான) நீண்ட திருவடியை உடைய
வனாய் வண்ணவண்ணுடைய, காப்பு—சைகையாயிருப்பான்.

அவா—எழுபத்துநாலாம் பாட்டு. (ஏற்றுக்) இது இவ
னுக்கு ஏற்றமாகச் சொல்லுவானென்? அல்லாத ருத்ரனும்
இப்படி வேஷியாயன்றோ இருப்பது என்னில், அவனுடைய

அவதாரிகை—அவனே ஆஸ்ரமணியன் என்பானென்?
ருத்ரன் ஆஸ்ரமணியனாகக்கொண்டானோ? என்ன;

74. அவதாரிகை—புகுவானேயே அடைமகன்களும்
என்ற சொல்லுவானென்? வெளி உருத்திரனையும் அடைமத்
தருந்த பரம்பொருள் என்று கூற்றெருவனே; அவனேயே

ய்காசுரங்களைப் பார்த்தால் எப்படியைத் தோற்றும், இவனைப் பார்த்தால் எக்கனாயிருக்கும் என்கிறது.

வியாச:— (சுத்தன் புன்ருபுந்தான்) சேவக, ரத்மாவாஸ
திருவடையத் தனக்கு வரஹநமாகவுடையனுமிருக்குமாவில்.
அவன அப்ரஸித, தி.மயிருப்பதொரு எருத்தை வாரஹநமாக

அவதூதன் அவதூதன் ஸாரீரூபத்தினாலாயினும் அவ்வொரு
தகவலின் என்னிடமும்.

உரை:—தலைமக்களுடைய தளக்கச் சேரும்படி அறிவு
மரண முடிபு, சிந்தை வரலாக மரத 9 யா யினும், தன்னை ஆய்ந்த

பிரகாரிகளையும் கிணத்துப் பந்தமாகாதோ? என்று அந்த உருத்திரனும் பரமபுருஷனுக்கு ப்ரகாரமாய், பரீரமாய், ரோஷமாய், சம்புஜனவிருத்தகலையோ பரமபுருஷன ஒருவனைப் ப்ரகாரி வாய், பரீரவாய், ரோஷவாய், சககலாவித்யவாய் என்கிறார். உருத்திரனதுக்குள் அகியாவாய் துக்குமுள்ள வலிக்கீர் அடுக்காய்க்காக அடிகிப் பந்த முன்னவன் பின்னவனுக்கு அடைக்கவாய்க்கவாய் என்ற அடையும் இப்பாகரம் ஆற்காரி சிவ எம்பெருமானைப் பாயாந் எனது உதம அந்நிலைகளின் வாயை அடைக்கலம்.

வ்யா.— (எத்தான் புள்ளுச்ச்தான் காப்பு) அறிவுபெட்டை விளக்கவும் தமோருமை விஞ்சித்தும் தனக்குப் பொருத்தி விருத்தும்படி தான் அறிவதற்குப்பதாவ். அறிவின்லாக்கு உபவகவுணமாயிருப்பதான மட்டை வாறுணமாயுடையவன். “ஊபாடுறாணி கருதமாந்” என்று வேதத்திலேயே வேத, ஸ்கருடாணுதத் சொல்லப்படுகையாலே அறிவே வடிவேடுத்த வளவிற்கும்கருடாணுனை வாறுணமாயுடையவனுக்கு அனைக்கலப் பொருளாகிருப்பான். வாறுணமும் அறிவு பெட்டுக்கு உபமானமாயிருப்பவனுக்கு வாறுணமும் அறிவு வடிவாயிருப்பவனுையன்றே அனைக்கலமளிக்கக்கூடியவன். தமோமயனை எகிக்கக்கூடியவன் சுத்தஸத்வமபயன்னு னக்கருர். (எவிலகரித்தான் மார்விடத்தான் காப்பு) தன்னை அண்டியிருந்தவர்களை விடபுராணுரகவின் குடியிருப்பான்

வேஷன் அவன். (கேள்படியான்) ஆதி, ராஜ்யவாசகமான திருமுடியை உடையவன் இவன். (கங்கையான்) பாவ நார்த்த, மாக கங்கையை தரித்துக்கொண்டிருக்கும் அவன். (கேள்படியான்) அந்தத் தீர்த்த, பூ, தையான கங்கைக்கு உத்பாத, கமான திருவடியை உடையவன் இவன்.

மாக ஜடாபத, யத்துலே துரித்தப்பட்ட கங்கையை உடைய நான் (கத்தர் துரியாயனை) பெரியத், தவறைய வரதூதமாக உடையனாய். ஆதா தன்ரேரத்தியான ஹிஸ்யன் மார்க்கம் பார்த்து பொலிட்டவனாய், மாரமலாமான கைத்தம் போன்ற ஷாநாவயுடையனாய், புஷ்பகிவாளினியான பெரியரிட்டியானை துரியாஷ்வினியாக உடையனாய், ஆதி, ராஜ்யவாசகமான திருவடி, கங்கைக்கு உடையனாய், கங்கைநீர்த்தி ஸ்தூபமான கைத்த திருவடிகளை உடையனான ஸர்வேஸ்வர ஹண்டைய ராசாஷ்யாய நகரம்

74.

யான் கீன்முதலன் (கப்ப) கான ஒருவனைக் குறித்தத் தவம் செய்வான் என்பது நோற்றத் தொங்கும் உடையையுடைய இவன். "ஆதி, ராஜ்யவாசகம் புலவனாய் நா தே பிராமகம் கிள வொனாய்" [நானே! உன் கீடம் கீயே ஸிவலோக கந்தவர்தி டென்பதைக் கீட்டத் தருவிறத்] என்றிறபடியே தானே ஸர்வேஸ்வர கந்தவர்த்தியென்பது நோற்ற கீண்ட கீட்டத்தை தரித்தவனுக்கு அடைக்கலைப் பொருளாயிருப்பன். (கங்கையான் கீன்முதலன் கப்ப) "பாவநார்த்தம் ஜடாபத, யே த, த, ரா ரிசலா நாய்" [தன்னைப் பரிசுத்தப்படுத்திக்கொள்ள, பரமபுருஷனின் பூர்பாத, கீர்த்த, மான கங்கையைத் தலையில் தரித்தான் இவன்] "யச்செ, வசலிஸ்ஸுதஸரித்ப்ரவரோத, கோ தீர்த்தே, ந ருர்த்தி வித், குதேக ஸிவா ரிஸோட்ட, த்" [பூசக, வதம்] [ஸவதுடைய திருவடி கருணிய கீரைத் தலையில் தரித்தவனுள் இவன் இவனாக (பரிசுத்தியுள்ளவனாக) ஆனானே] என்றிறபடியே பரமபுருஷனின் பூர்பாத, கீர்த்த, மான கங்கையைத் கங்கைய் பரிசுத்தப்படுத்திக் கொள்ளத் தரித்தவன் அந்த கங்கைக்கு உத்பத்தி ஸ்தூபமான மாக கீன்முதலனாகத் திருவடியுடைய திரிவித்ரமனின் அடைக்கலைப் பொருளாயிருப்பன். இக்காரணங்களால் "பரமபுருஷனே ஸர்வேஸ்வரகாக்ஷன்" என்பதும், இவன் அவனாகக் கங்கைக்குப் பவனே என்பதும் தெளிவாகிறது என்று கருத்து.

“ஏற்றான் - எயிலெரித்தான் - நீற்றான் - கூற்றெருபால்
மங்கையான்-வாச்சடைபான்-கங்கையானான் அவன், புன்
னூர்த்தான்-மாச்சிடத்தான் - நிழல்மணிவண்ணத்தான் - பூமக
னான்-நீன்முடியான்-நீன்கழலான் காப்பு” அவனுடைப
ரணை இவன். “உடலுமுறியும்” என்றத்தோடு இவனோடு
வாசியிலும் அவனுக்கு பேரடிமாயிடத்தில். 74.

75. காப்புள்ள புன்னக் கழிவு மருவினைகள்
ஆப்புள்ள புன்ன வனிழந்தொழியும்—ரூப்புள்ளிக்
சிந்திப்பார்க் கில்லை திருமாலே நினைபுயை
வந்திப்பார் காண்பர் வழி.

பதவுரை:—உன்னை உன்ன—உன்னை மிகைத்தால், காப்பு-
காவல் தெய்வதைகள், கழியும்—நீங்கும்; அருவினைகள்—
கொடிய வனைகள், உன்னை உன்ன—உன்னை மிகைத்தவுடன்,
அப்பு அனிழந்து ஒழியும்—சட்டவெடுத்து எரிக்கும்; உன்னை
சிந்திப்பார்க்கு—உன்னைத் தவறவப்பவர்களுக்கு, ரூப்பு
இல்லை—சிறுதளும் (மருவிய ஆறு விகாரங்களும் கிடை
பாட்டும்; திருமாலே—பண்டியாகாதவன எம்பிரானே! நின்
அபுயை—உன் திருவடிகளை, வந்திப்பார்—வணங்குமவர்கள்,
வழி காண்பர்—அச்சிராதி, மார்க்குத்தைக் காண்பார்கள்.

அவை—எழுபத்தைத்தாம் பாட்டு, (காப்பு) பேரடிமாயிருத்
துள்ள உன்னையுரைப் பதிப,த்த,கமெல்லாம் பேரடிமாயிருத்.

“ஏற்றான் எயிலெரித்தான் நீற்றான் கூற்றெருபால் மங்கையான்
வாச்சடைபான் கங்கையானான் அவன், புன்னூர்த்தான் மாச்சிடத்
தான் நிழல்மணிவண்ணத்தான், பூமகனான், நீன்முடியான்,
நீன்கழலான் காப்பு” என்று அவ்வயம். 75.

75. அவதாரினை:—தன்னை நர்வான் என்று அபிமானித்
திருப்பவனாய், பிறகையும் அபிமானிக்கச்செல்வனான உருத்
நிரனுக்கும் எககனான உன்னை அடைந்தவர்களுக்குத் தடை
கொள்ளும் நீக்கியிடும்; நன்கழியின் நடப்பதும் நேரும்
என்பதோர்.

வயசு— உன்னையுணரக் காட்டுக்கழியும். “காப்பு” என்றிறது ஈஸ்வரனுக்கும் புரவர்போலே இவ்வாதமாக்க்கள் செய்த கற்பங்களை ஆராயக்கடவரான சந்திராந்திரர்கள் தொடக்கமான பதினாறு பேருடைய சிறைகள். கற்பவரையு முகையிறே இவர்கள் காதுகளுக்கு அடி. (சுருதிப்படிவம் அருளினோளாம்) (அவி, திருவாய், அம்) அக்காப்புக்கடியான

ஆவதவிகுது—(அவி) ஈஸ்வரன், இவ்வாறாக் கருணைகளை உண்டாக்கி புலியாழித்துணர்கவக்கது விபராதும் வட்டு நீயிலும். கற்பவரையு பொருத்தாராம் என்பாராம்.

வயசு— ஈஸ்வரன், இவ்வாறாக் கருணைகளை உண்டாக்கி புலியாழித்துணர்கவக்கது விபராதும் வட்டு நீயிலும். கற்பவரையு பொருத்தாராம் என்பாராம்.

வயசு— (சுருதிப்படிவம் அருளினோளாம்) (அவி, திருவாய், அம்) அக்காப்புக்கடியான

ஆதி, தபசந்த, சாவழிவேதலயசு

தயெனச் சூ. மிரசேபே ஸ்ரீ கருணம் பமர்சு

அஹஸ்ச சாதரிஸ்ச உபே, ச ஸந்த, யே

தர்மஸ்ச ஐநாஜீ நரஸய வந்தத்தம்

(1) ஆரவன் (2) சந்திரன் (3) சாந்திர (4) அகிலி (5) ஆகவயம் (6) பூமி (7) ஐஸ்வர் (8) மாரீசாசுக்கி (9) உமன் (10) பகவ் (11) உயு (12) சாந்திரன், உயு (காந்திரேயன்) (13) ஸ்வயம் ஸந்திரன் (மாரீசாசுக்கி) (14) கருணம் ஆகிய (பதினாறு) பேருடைய சிறைகள். (சுருதிப்படிவம் அருளினோளாம்) (அவி, திருவாய், அம்) அக்காப்புக்கடியான

அளித், பாதி, களாலுண்டான பந்தம் உன்னை நிறைக்க
தெயிலும். (பாதிநீயாதி) காப்பும் அருவினைகளும் போள
அதி, காரிகளுக்கு. மூப்பாவது கைவலயம். அன்றியே,
ஷட், ப, சவனிகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகவுமாம்.
(பாதிநீயாதி) ஈராவன் லெவதத்தீரயத்தாலே ஆராயப்புக
காலும் ப்ராயஸோதித ஹத, யால்லாத பாயம் நாம் பெறுங்கு
மததனையன்றோ என்று உணர்த்துவாளொருத்தி அருகே
உண்டென்கிறது. 79. "வாஸிந் வாசவஸாத் மர்யாஸிந் சூக்ஷ்மம்.....
ரஜஸ்வஸவஸ்யாந் சூக்ஷ்மந் பரஹ்மணா" (த, ரஸிதாம் ராவண
ஸ்யாஹம் மர்ஷயாயிஷா து, ச, ப, லா... .. ரஜஸம்மர்ஷய
வஸயம் நாம் குர்வதத்தாம் பராஜ்யுயா ||) என்னுமபடியே,
(கைவலயம் உபலக்ஷணம் உண்டாகும்) உன் திருவடிகளிலே
விடிவார்க்கள் நல்ல வழி காண்பர். "வழி" என்று. அச்சிராதி,
யாகவுமாம். பரமபதம் போலே பரமபத, த்துக்குப்போம் வழி,
நாகமபோலே பெலலாதாயுக்கும் நாகததுக்குப்போம் வழி.

(பாதிநீயாதி) 56 "மயூரமஸ்யுநா ந கீரவாநா" (பராத்ததைக் கையில் கொண்ட தன்னுடைய மிகுநிலைக்
கண்ணிலே நோக்கி, அவனுடைய கதிதான் பமன் (பின்பு)

பாதிநீயாதி, பாதிநீயாதி என்பது அருவிக்குட்க்கு உண்டாகும்
பொருள். ஆகவே அதற்கு உத்தரவாத கற்ற ராசுக்குகாண்டி) ஏழ்மும்
பிரசாதி பக்தம் கொடுப்பிக்கொண்டுவனை! உன்னை அரு
விக்குப்போக்து துரத்தானாஷ ஷட், ப, சவனிகாரங்களுக்கும்

ஸர்வோகாரணிக் அந்நாகரிகணாதிவிட்ட இவர்க்கு
குற்றத்ததைக்காண மகித அம்மோமிக்ஸ் என்று தமையகவே
இவர்களை விட்டு ஒதுங்குகிறதும். இப்படியுமுண்டோமெனில்
இவர்களிலே ஒருவருள் பமன்—

ஸல்புருஷமபி, விஷய பரமஹ்மணம்

வத, தி பம, கில தஸ்ய கண்ணமுமே।

பரிஹர மது, லுதி, நப்ரபநநாத்

பாடி, ரஹமத்யந்ருதும் த வைஷ்ணவாதாம்। [தி-பு 9.7.4]

[பராத்ததைக் கையில் கொண்ட தன்னுடைய மிகுநிலைக்
கண்ணிலே நோக்கி, அவனுடைய கதிதான் பமன் (பின்பு)

பிறங்கும் புனையபரப்பங்கள், ஸார்ஜ்மான் மூப்பு. (திரிசுமாவே)

81. "सुधाकुमारः" (सुधाकुमारः) 82. "सुधासुधा कुमारीणी"

அரசின் சிறந்த திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்தி அதன் மூலம் அனைத்து இந்தியாவிலும் உருவாக வேண்டிய பணிகளை முடித்துக் கொடுக்க அரசு முன்வருமா? இல்லாவிட்டால் என்ன நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்படும்?

வி. வி. திருநாலைப் பன்னாமாவதிப்பேருகுவைப் பிறத்த பம்புகள் உண்டைப் பற்றிய அறிவுண்டானவுடன், சூரியனக்கண்ட இருள் தன்னடைபிய நீங்குவதுபோலே நீங்கும். அந்நிலைக்குக் காரணமான அகித்யை (அஞ்ஞானம்) முதலானவற்றுக்குக் காரணமான பரிபலம், நீதமும் நீங்குமிறப்படியை அநுருகிநீர் -
 "பெருந்தனம். இது பாரக்டா பரிபலகளுக்கெல்லாம் இயல்பான ஆறு கிரகங்களுக்கும் உடனடியாகும். அவையாவன:- சந்திர (கனகாதினம்) ஜுவேத (பிறக்கியும்), பரிணமீத (மாறுதலைட்கியும்) வியாதிதீத (வளரிச்செயடைகியும்), அபக்யீத (நீறுவதுதக் குறைவதுதும்), சிவாயதி (மாணமுடைந்து அழிவாய்) என்றப் பெருந்தனங்களுக் காரணமான ஆறுநிலைகள். இவ்வாறு வளரிகளும் உண்டை நிலைப்பவர்களுக்கு இவ்விதமேய்கிறது. அன்றிக்கே - அவனை பார்ப்பவராகவும் நிலையாமல், ஆதமர்ராதிக் கு ஸாத, ஸமாமகமாத்நார். நிலைக்கும் தகவல்ய நிலைப்புகளும் காப்பும் அந்நிலைகளும் கழியும்; ஆயினும் எனறுமே புகுவது, ஸுபவயிக்லாமடைவெ சித்தபரகம் போல் நிறுக்கைபோலே 'ஸுப்' எனத்தக்க தகவல்பமோகும் உண்டாகிவிடும்; சித்தபருரைகிற இக்கைவல்பமோகும். உண்டை ஸாத, ஸமாமகமாத்நார் உன்னுமல் (நிலையாமல்) பார்ப்பவராகவும் சித்திப்பவர்களுக்கு இவ்விதம் என்கிறார்களாயினும். (திருமாயே) ஸுபியேவ்வான் தன் ஸ்வாதந்திரிப்பத்தாலே பார்ப்பவனை ஆராயப்புக்குதும், 'இவ்வுலகில் பரபம் செவ்வாதவன் யார்?' என்று கூறி உசிதமான உபசவங்களாலே அவனைப் பார்ப்பவனை மறக்கச்செய்யும் தகவும் அருகிலிருக்கிற ஸாதகமாலே இவ்வசித்தத்தில் ஸுபயிவ்விதம் என்கிறார். (ஸுபயிவ்விதம் திருமாயே) 'புலகமார' [குக்-கிஷ்ணுஸாதகம்] [பெளகவ கயவதயுடைபவன்; சிற்த குமரகதகவயிருப்பவன்]

வாய்மையாக நெருப்பமாக ஆவியாக: மண் அனத்த சீரான்—
[தனித்து உயர் பெண்ணைப் பாராட்டு] உலகைவிவல்லாம்
கூற வாய்மைய சீர்ப்பெண்ணை உலகமெல்லுண்டாய், திரு
வேவடம்—திருவிவங்கட உலகையானது பழுது ஒன்றும்—
[தனித்து உயர் பெண்ணைப் பாராட்டு] வாய்மையானது எற்படாதபடி,
விண் கொடுக்கலம் உலகத்தையாக உலகத்தே.

அவ: எழுபத்தாரும் பாட்டு. [பாட்டு] 'உன்னைத்
தொழுந்தாய் பிழைப்பபெனறு சொல்லவேனுமோ, உன்னோடு
மைப, நீதி, தத்த சே, யமே எல்லா தன்மையும் கொடுப்பதாக
விருக்க?' என்கிறது.

வாய்மையானது உலகத்தையானது 83. "எனது
வாய்மையானது உலகத்தையானது விருக்கத்தையானது." (ஆதமர் வா அரோ
த, ரஷ்டவயம் ரோதவயோ மததவயோ நிதி, த, யானிதவயம்)
84. "வினாய மர் குளிய" (வினாய மர் குளியம் குளிய)

அவ: எழுபத்தாரும் பாட்டு. [பாட்டு] 'உன்னைத்
தொழுந்தாய் பிழைப்பபெனறு சொல்லவேனுமோ, உன்னோடு
மைப, நீதி, தத்த சே, யமே எல்லா தன்மையும் கொடுப்பதாக
விருக்க?' என்கிறது.

உரை: உலகத்தையானது உலகத்தையானது உலகத்தையானது
விருக்கத்தையானது உலகத்தையானது உலகத்தையானது

விருக்கத்தையானது உலகத்தையானது உலகத்தையானது
விருக்கத்தையானது உலகத்தையானது உலகத்தையானது
விருக்கத்தையானது உலகத்தையானது உலகத்தையானது

வாய்மையானது உலகத்தையானது

ஆதமர் வா அரோ த, ரஷ்டவயம் ரோதவயோ

மததவயோ நிதி, த, யானிதவயம்

[பாட்டு 8.5.6]

[பெட்டித்தக்கதும், கிடைத்தக்கதும் ஆதமர் திரைக்கத்
தக்கது; பார்த்தக்கதும்.]

தமேவ சீரோ வினாய மர் குளியம் குளியம் ப, ராஜமணம்

[பாட்டு 8.6.21]

50. "उपासन् भवा स्यति: इतिनसमासकारणा प्रत्ययनायिनः" (உபாஸநம் த்ருவா ஸம்ருதி: த்ரஸநஸமாநாகாரணா ப்ரத்யயநாதாபத்தி:) 51. 'विशते नयनान्' (விஸதேதத, தந்தரம்) என்னுமனவும் சொல்லுகிறது.

தலை சலிவாயல் உதக்கின்று ஸர்வாதிக்கன
உன்னை ஆஸரயித்தாவென் மத்யுபுதவா திபாஸகயாஸ
ஒரு உபுவுதள்த்ரிமக்து உபவிஷத்பாசுக்களினே

[ஒரினமுடைபகரிகளுள் தெத்தவனா ப்ரத்யயனை அந்தப் பரமாத்மாவையே (பரவணானைக்கொள்) அந்தத் த்,பானம் செய்யக்கடவன்.]

உபாஸநம் த்ருவா ஸம்ருதி:

த்ரஸநஸமாநாகாரணா ப்ரத்யயநாதாபத்தி:

[உபாஸநம். சிலாஸ சிலை, பாசப்பதற்கு ஸமானமான ஆகாரத்தை உடைத்தாடுகக்க. ப்ரத்யயநாதாபத்திக்கும் தன் மையை அடைதல் (ஆவிய இப்பதங்கனெல்லாம் ஒரே பொருளையுடைபகை.)]

"ப,க்தவா மாமி,ஜாதாதி பாவாத் வஸ்சாஸ்யமி தத்த்வது।

ததோ மாம் தத்தவதோ ஜ்ஞாத்வா விஸதே தத,தந்தரம்।"

[சூ.த 18-55]

[(ஸ்வரூபத்தினாலும், ஸ்வபாவத்தினாலும்) நான் எப்படியிருக்கிறேனோ, (குணத்தினாலும், விபு,கிரிதாலும்) நான் எம்மாதிரி யிருக்கிறேனோ, அப்படிப்பட்ட என்னை ப,க்திரினால் உன்ன படி அறினீருள், என்னை உள்ளபடி அறித்து, அதன்பிறகு, அந்த ப,க்திரினாலேயே என்னை அடைமீருள்.] என்று ஸ்ருதி யிலும் ஸ்மிருதிகளிலும் சொல்லியபடியே ஸ்ரவணம் (சான்றி ரங்கனிலிருந்து பரமாத்மாவைக் கேட்பது), மனனம் (அவனைச் சிந்திப்பது), த்,பானம் (பரமாத்மாவைத் த்,பாஸ்ப்பது), உபா ஸனம் (அவனை உபாஸிப்பது), த்,ரஸநம் (அவனை நேரே காண்பது) முதலான வினைகளை உடையதாய், தினந்தோறும் வளர்க்கு வருவதான ஸாத,உப,க்திமார்த்தத்திலே சஞ்சல மில்லாமல் ஊன்றிவந்து ஸர்வோவரணை உன்னைத் தொழு திந்தவர்கன். (வழிநின்று) விடைக்கும் புலனுக்கு இதனை உபாயமாக இவர்கன் வினைக்கைபாஸே, இந்தனை அருமைப்பட்ட வேண்டுமபடி ஸங்கல்பித்து வைத்திருக்கினுள் எம்பெருமான்.

(மொழிவொழி நின்று முத்தியசேயாவர்) யத, ஏழு, தவாதி, யான வேத, த்தித்தொன்ன வடிவை உடையவராவர். 33. "யர் ஸாந்திரசர்வ ச்வேன ச்வேனாமிநிஷயநே" (பாஞ்ஜயோதி ரூபஸம்பத், ய ஸ்வேந ரூபேணாபி, நிஷ்பத், யதே) என்கிற

"ச்வேன ச்வேனாமிநிஷயநே ஸ்வேந ரூபேணாபி, நிஷ்பத், யதே, என்று சொல்பதையா பாகி பதிக்கப் பாரகன்முள்ள ஸ்வரூபாவிர

ஆகையாக், புகழ்க்கு. அகணாஸ்தே, இதிலும், இந்த ஸாத, புகழ்ப்பும் புகள்களான (பலத்திற்குத் தனிக்காரணமான) அழகாகிறது. அவை 'ச' சம்பா'க நிறத்திற்குக்கும் பரபன்னர் களாகித் ஒரு முத்தியும் உடையவர்க்கென்பதையும் புகளை யளிக்கின்றன என்பெருமையாக். ஆகையால் இவனுக்குப் புகை பாத, னும் புகள்களையும் எம்பெருமானேயாவனென்று, முயற்சி யின் பாகமம் உடையதாகிறது. அத், பவணயத்தின் (அவனே உடையவன்) ஆம் பாகவறுதியின்) பெறுமம் பரபன்னாக்கு, உடையவர்களை வழியிலுறு எம்பெருமானைத் தெரெழுவதற்கு. பர பன்னம் யார் பாகவறுதியே வழியாக நிறத்தத் தெரெழுகிற கன். (வருவாச மொழியின்ற முத்தியசேயாவர்) உள்ளதை உன்னைய உடையவன் மொழியாகையாலே எக்கவலத்திலும் நடவதவற்ற மகதமுடிவிலே.

ஏன ஸம்பர்ஸதே, ராஸ்மாச்ச, ரீசாத் ஸமுத்த, ரய
யதம் ஜ்யோதிரூபஸம்பத், ய ஸ்வேந ரூபேணாபி, நிஷ்பத், யதே :
(சு.ரத் 8-12-2)

[இந்த ஜியன் இந்த வரீசத்தினின்றும் கெம்பிப் பாஞ்சோதி யான காரணனை அனுதி, ஸ்வரூபப்பாத்தியகடிகளுன்.]
என்று பரபன்னாயவமாகச் சொல்லப்படும் தன் ஸ்வரூபத்தின் ஆளிர்ப்பவத்தை உடையவராகப் பெறுவர்கள். 'மூத்தி' என்று ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. (முத்தியசேயாவர்) மொகவும் என்பது புதிதாக உண்டாகும் ஒருவேயத்து; ரீசாக்குதி ஸம்பந்தத்தாலே மகதத்துகிடத்த தன் ஸ்வ ரூபத்தை மகதனின்றி உடையப்பெறுகையெயாகும் என்று உணர்த்துகிறார்.

யுடைய (மருத்துவ) பரம்பா பாவங்கள் ஒரளும் குறி
யாதபடி பரமபத,ததைக் கொடுக்கும் திருவுருளைத்
நீர்மைய உடையவனுடைய திருநிலை. "மண்ணைத்
தீரான்" என்று ஸம்பு,த,தி,யாகவுமாய்.

பேரவையுள் (1) குருவர்க்கிதாபவம் ஒதுகிததுப்
பேரவையுள். (2) தந்தையர் (3) தந்தையர் (4) தந்தையர்
புதலாவதாம். (5) தந்தையர் (6) தந்தையர் (7) தந்தையர்
முன்பு திருமலைக்கு. எம்பார் விதிவெதி (8) தந்தையர் (9) தந்தையர்
பாட்டு. 76.

[illegible][illegible]

வாயா. (வெள்ள முடிந்ததும், பூமாரூதே இருந்ததுள்ள அகழையுடைத்ததான் திருக்கோவிலுறும். "விண்ணகமும்" என்று பரம்பதந்தைச் சொல்லுகிறது. மலர்வெட்டி மூர்தி வாத்தி நான்ரு இடத்தும் தின்றும் இருந்தும் கிடந்தும்

உரை:— திருமணமேயே கன்மத்தின் மரணிப்பு. மரணத்தால் மகனாகிய மனம் தோன்றி வருவதற்கு உண்மை; திருமணமேயே மனம் தோன்றி வருவதற்கு உண்மை; ஒவ்வொருவரும் மனம் தோன்றி வருவதற்கு உண்மை.

77 அவதாரிகை— திருமலை மலையுத்திரை பேரரசு
 ஸாத, தரகருண்டு சந்து என்னென்னவாம்; த, த, த
 கோலங்கல் எக்கலகம்முத்திரை தன்மைமதுவந்தி, பிளக்கது
 மோலகமங்கிக்கும் பெருமைவந்து எவ்வாறு அளந்திடுக.
 திருமலைபை அடைந்தேயுடன் அறிவுடங்கியுத்திரை இத்த
 பதார்த்தமும் உண்டாகியிருமோ? என்னும்: துள்ளாத்மாவைப்
 பெறுகைக்காக அவை திருவாதேயங்கலில் சோழமிகந்தம்
 கிடந்தும் கிடந்தும் பட்டபாடுகெட்டு வளர வல் இத்த திருவ
 தேயங்கல் தேவனோடு மாயம், ஸாதேடு வாயித இரு
 வர்க்கும் அறிவுடங்கித்தந்திரை இத்த பதார்த்தமாயும் செய்
 விக்கும் என்பது தன்மைமே எந்தி, தி, கமகதிரு என்னிடு
 வுத்துமாம்.

வ்வாறு— (வேங்கடம் நின்றுள் எனறால் கொடுமாம் இடர்) பூசுக்கொப் போக்கமக்கும் வேங்கடத்தால் நன்றான் என்றால் பரமபதம் பறத்தோடிப்போம். (விண்ணவர் இருந்தான்...) பரமபதத்திலே வீற்றிருந்தான் என்ற அனுஸந்தித்தாலும் இடர் கொடும். (விண்ணவர் இருந்தான்) திருவிண்ணவரிலே நின்று திருக்கோலமாவதாலே. இங்கு விண்ணவர் என்று பரமபதத்தைச் சொல்லுகிறார். (வெங்கட சிவந்தான்...) திரு வேங்கட என்னும் திருப்பேரத்தின் பன்னிகொண்டிருக்கிறான் என்று அனுஸந்தித்தாலும் இடர்கொடும். (நீர் கோவல் பொன்னவர் கடத்தான்...) இவ்விமயில் பெருமைபெற்ற திருக்கோவலாராவிய அழகிய வரலிலே, கடத்த திருக்கோவத்திலே இருக்கிறான் என்ற அனுஸந்தித்தாலும் இடர்கொடும். (அவ்வாத பூய்சிவந்தான் நீர் கோவல் பொன்னவர்) அவன்

பாதலை — சிறுவனாகிய, தாகம் கொய் பூம் போது
கொண்டு — முன்பு பாதலத்தினைக் கொண்டு வந்த அழகிய
புறவன் கொண்டு, கை தொழுதும் — வளங்குதலாம்;
தெஞ்சே — முன்பு எழு — (இப்படித் தன் முன்புநாள்)
புறவன் போய், (இப்படித் தன், தன்) ஆர் இடர்
பழவார் — தன் முன்பு பாதலன் அது புறவர்கள்?

அவன் — எழுபத்தெட்டாம் பாட்டு. (இடர்தயாகத்) தன்
துக்கப்படுகைக்கு எங்கையுண்டோவென்னில், போரம்
தெஞ்சே! இனி நம் பக்கம் இடர் வந்ததாயில் முதலை
பட்டது படுமிதனை.

வயல் — (இடர்தயாகத்) ஆகையத தொடருவதான
கொடிய முதலையை முடித்த. “குழ்ச்சி” என்று வஞ்சித்த

அவதாரினை — அவன் எங்கைக் கொண்டு கொண்டு
கொண்டு, அவன், அவன், அவன், அவன், அவன், அவன், அவன், அவன்
கொண்டு, அவன், அவன், அவன், அவன், அவன், அவன், அவன், அவன்

அவன் — (இடர்தயாகத்) அவன், அவன், அவன், அவன், அவன், அவன், அவன், அவன்
கொண்டு, அவன், அவன், அவன், அவன், அவன், அவன், அவன், அவன்

அவதாரினை — இப்படி, அவன், அவன், அவன், அவன், அவன், அவன், அவன், அவன்
கொண்டு, அவன், அவன், அவன், அவன், அவன், அவன், அவன், அவன்

வயல் — (இடர்தயாகத்) அவன், அவன், அவன், அவன், அவன், அவன், அவன், அவன்
கொண்டு, அவன், அவன், அவன், அவன், அவன், அவன், அவன், அவன்

நாய். முடித்த என்றபடி. (பா. 2-வா. 3.) இதனால் அநாய்ச்சிதர் வந்தாலும் ஆய்ச்சிதர் வந்தாலும் அவனிடுகரும் மடி சொல்லுகிறது. (பொந்தொடர்ந்தபாதி) கொல்பப் பட்டுச் செவலியையுடைய நாகப்பூவைக்கொண்டு. "பைந் நாகப்பன்லியான் பாதமே கைதொழுதும் துடரார்படுவர்— எழுதெஞ்சே" என்று அதவயம்.

(எழு. போது. "நாகப்பூ" என்னையாலே அப்ளக்குத புஷ்பம் தேய்ப்போகவேண்டா. காட்டில் ஒரு பூ அளவும் என் கிறது. இவ்வன் என்றும் காட்டிலேயேயிறே பழகிறது. 78.

பொ. மட்டவயம், அளவையிலுதராமல் வந்தவையுள்ளாய், துடம்வலம் கொண்டு பரிசுதர எதற்குத் தக்க பரிசைய யுடையவனான திருவனந்தாழ்வானைப் பரிசையாகச் சட்டைய னான வர்வையெனக் கூறுவதன் உதார்த்தம் இவ்வள வொன்றின்படி எங்குக்குப்பாள், பொருத்தமான நாகப்பூப் பங்கினைக் கொண்டு ஆரவாரமிட்டாய். அப்பாற்கு அளவைய சொல்லாமல் கூற்று துக்கப்போக வல்லார் ஆர்? கொடுக்க சட்டகொள் எழுதினாரு. 78.

ஆதி, ஞானான தேவனே என்கிறார் மேலே. -- (பட்டாளைய பைந் நாகப் பன்லியான்) எப்பெருமானுடைய பரிசைத் தரவேண்டித் து லிளங்கும் பட்டங்கையுடையவனும் எப்பெருமான் இடம்புகுமும், உலப்பாழும் சாங்கித் படுக்கவாரம்படி பரப்பையுடையவனான திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கவாரவையுடைய ஸர்வேஸ்வரன். (பட்ட றுடைய பைந்நாகப்பன்லி) "ஆக்கரவாரமது கேட்டு அழறுநீ ழும்" (பா. 2-வா. 10) என்கிறபடியே கிரோதி, கன் குரவா, அடி வாரி குரவா என்றும் ஆரவாரம், அன்தாரகே பரவார்க்கவாரே பட்டமெடுத்தாரும் திருவனந்தாழ்வானிற வாகையுண்டு என்ற பரப்பம் திருவிருக் இகர். (பாதமே கைதொழுதும்) அவனுடைய திருவடிக்கீழே கையால் வணங்குகோம். (கொல்க் காரப் பூப் போது கொண்டு) கொப்து கொன்னவென்றும்படி சிறைந்து கிளங்கும் திருப்புகழைப் பூக்களைக் கைகிற்கொண்டு தொழு கோம். (நாகப்பூ) அப்ளக்குத புஷ்பம் தேய்ப்போகவேண்டாம்.

79. கொண்டாண் வல்லால் கொடுத்தாரை பார்ப்பழிப்பார்
மன்றா வெனவிரந்து மாவலியை—ஒண்டாரை
நீங்குக தோய நிமிர்த்தியே நீங்குகம்பி
வாரங்கை தோய வடுத்து.

பதவுரை— 'மன்றா' என—('மூன்று அடி) மன்றைக்
கொடு' என்று, மாவலியை இரந்து—மஹாபூஷணம்
பாசித்து, ஒன் தாரை நீர்—(அவனால் வார்த்தப்பட்ட)
ஒளிபொருந்திய நீர்த்தாரை, அங்கை தோய—(உன்
னுடைய) அரங்கைத் துருக்கையிலே விழுத்தவன், நீர்
விசம்பினார்—பரந்த ஆகாசத்திலிருக்கும் தேவர்கள், அங்
கை—(உன்னுடைய) அழகிய திரைத்தோள்களிலே, தோய—
அணையும்படியாக, அடுத்து நிமிர்த்தியே—விசுவாக்ஷனார
விசம்பினார்? கொண்டாண்—(தன்னுடையமைவைத்) தனக்
காக்ளிக்கொண்ட எம்பிரான், (பழிப்பார்) அல்லால்—
பழிக்கருக்களை தவிர, கொடுத்தாரை—(தன்னுடையமை
வல்லாதவரைத் தன்னதாக அப்பாளித்தக்) கொடுத்த
மாவலியை, பார் பழிப்பார்—பழிப்பவர்கள் பார் உள்ளா?

அவனுக்குத் துணையும் வேண்டாம். காட்டினே
யிருக்கும் ஒரு புகழையும் என்கிறார். முதலாழ்வார்கள்
காட்டினேயே நிமிர்த்தவர்களே. (காகப்பூ) காகப்பள்ளி
மதுக்கு காகப்பூவே பொருத்தம் என்றமாம். (இடரார்
படுவார்) அவனுக்கு இப்படி அடிமைசெய்யாமல் விட்டுத்
தப்பப்படுவார் ஆ? (எழுதெஞ்சே) எனக்கு பல்பமான
தெஞ்சே! அவனுக்கு அடிமைசெய்ய எழுந்திரு. (இடரார்
படுவார் எழுதெஞ்சே) தெஞ்சே! இப்படி அவன் திருவடிகளிலே
பும்போதுகொண்டு தொழுதால் நீ தப்பப்பட இடமென்கிறேன்;
இனி, கம்பிடம் இடர் வந்ததான்க் முகனைப்பட்டதபடுமத்தனை;
ஆகையால், இடரீப்படுவோமே என்று கைங்கமம் அவனைத்
தொழ எழுதவாரக என்கிறாராவதாம்.

78.

வ்யா:— எழுபத்தொன்பதாம் பாட்டு. (கொண்டாளை) கு, ணமே குற்றமாம், குற்றம் கு, ணமாய்க்கிள் லுமலாசம். ராவணனோபாதி வத், பனுயிருக்க ஓனத, சம்பகு, ணம் இவன் பக்கலிலே கிடக்கையாலே தன்னதான பூ, மிகைய அவனுக் காக மேலெழுத்திட்டு அவன் கொடுத்தானாக இவன் கொண்டத்தை. தன் கையிலே நீர் வார்த்தவனைப் பாதா

அவதாரிகை:— ஆழி+ரீக்காகத் தன்னை ஆழியாழிக்கு காரியம்செய்ய எங்கே கண்டோம்? என்னில்: ஆழி! ஹம் இத்தயாஸுக்காகத் தன்னை இரப்பாளனாகக்கி காரியம் செய்தாலோ? எங்கிருர்

உரை:— 'உன் விழுதயில் ஏகதேயமான பூ, மிகைய எளக்கத் தாலேணும்' என்று மஹாபூ, மிகையச் சென்று அர்த்தித்து, அவன் மறுக்கமாட்டாமல் 'உளக்கத் துத்தென்' என்று தூசரை சாய்க்க, உபுவிப வந்த உக்யதூ, ணரவின் கீரானது, கொடுத்து வளர்த்த உபுவிப கிருக்கையிலே

அவதாரிகை:— அடியளிக்காகக் காரியம் செய்யவதை வேறெங்காவது கண்டோம்? எனில்: அடியானான இத்தயாஸுக் காகத் தன்னை இரட்டாளனாகக்கிப் பழிகம்த்து, 'நகரூப்பவனே பொழிலக் கேள்பவனல்லன்' என்னும் தன் தன்மைபையும் மாற்றிக்கொண்டு காரியம் செய்ததைக் கண்டுகிறோ? எங்கிருர்.

வ்யா:—(மந்தர என இரத்து) பிரானே! உன் செவத்திம் ஒரு பதநிடாய், 'வாமனன் மன்' எனப்படுவதான இத்த பூ, மிகைய 'எளக்குத் தாலேணும்' என்று ஒருவனிடம் யாசித் தாயே! (மாவலியை) பாசித்தததான் பாசிகதாய் ஒரு ந, ணவனிடம் பாசித்திருந்தாய், "மரஞ்சா மோகூ, ர வரமதி, கு, ணே" (கு, ணவனிடம் பாசித்துக் கெடக்காமற்போனாலும் சிறந்தது) எச்சிறபடியே எஞ்சிருக்குமே! ஓர் அஸூ, ணிடமங்குரே யாசித்தாய்! "காத, மே லப், த, கார" (மோனவனிடம் பாசித்து விழுப்பிபது கெடத்தாலும் சிறப்பினே) என்றபடியன்றோ ஆகிற்று. (ஒன் தானா நீ) இரப்பிலே தழும்பெறிய இக்

எத்திலே தன்வினாசென்று பழிசொல்லாதிற்பர்கள். தன்ன தலலாத பூமியைத் தன்னதென்று கொடுத்தவனையிறே தெல்வாலிலே வைத்துத் தெறிக்கவேண்டுவது. அவனைப் பழி சொல்லுவாசில்லை. (கொண்டாட்சயித்யாதி.) ஆரத்தை துரக்கிறாளு இவன்? (ஒண்டாட்சயித்யாதி.) அலப்ய லாபம் பெற்றுரைப்போலே, 85. “**एषं विं षष्टिः**” (வரேஷன் பீஜம் ப்ரதிசுஞ்ஜஹ்) என்னுமாபோலே. அழகிய கையிலே தீர்விலுங்காட்டில் வளர்த்தியுபோ?

வந்து விழங்காட்டில், “அவன் மறுமனையுடையபடிச் செய்வதென்?” என்று நினைத்துப் பரப்பையுடைத்தான அத்தரிக்காதி, லோகங்களில் வந்தக்கிற ப்ரஹ்மாதிக ன்றடைய அழகிய கையானது மலர்சித்துத் திருவடிகள் விளக்கும்பாடிக்கீடாகக் கடுகச்சென்று விட்டி, உதூக ஜலமும் திருவடிவளக்கினை ஜலமும் ஏகோதுகமாய்ப்படி வளர்த்தியுபோ? கன்ன அபியமாறி ஓளதூரையதூணம்

வாமனன் பெருப்பெறு பெற்றதாக நினைத்திருக்கையாலே “**एषं தான ரீர்**” [ஒளிபெருந்தியதான ரீர்] ஆகக் காட்டி பளித்தது இவனுக்கு. (தான ரீர் அங்கை தோய) மகாலி யானவன் “தனக்கு இயலாவதை தாழ்வது தாழ்வில் கனக்கரி யானது கைத்தலம் என்னல் எனக்கு இதன்மேல் கைம் பந்து கைம்?” [கம்பரமாயணம்] என்று வாமனனின் வடிவமுதிலும் பெரிதும் மயக்கி மறக்கமாட்டாமல் “**येन विपद्यते**” மூவடிமன் தந்தேன்” என்று தானை சேர்க்க, அது அழகிய கையிலே விழுந்தவனாகிலே. (அங்கை) “அலம் புரிந்த கெடுந் தடக்கை” [திரு ஸுடு] என்னெப்படியே பரிப்பவர “**येन विपद्यते**” என்னக் கெடுத்து நீண்ட கை, இன்று கனிக் குறவி ஒருவனிடம் கொள்ளுவதே! என்கை. (தோய மிமிச்ச தியுயே) “கணம் தப்பினால் மகாலி மனம் மாறிவிட்டால் என்ன செய்வது?” என்று நீந்தகாரை கையில் விழுந்ததும் மிமிச்சுதாய்க்குமோ? (தோய மிமிச்ச தியுயே) “**एषं तपः**” தயிவ ப்ரணஷ்டம் வரேஷன் பீஜம் ப்ரதிசுஞ்ஜஹ்” [ரா-ஸு 29-6] [மகாபுரிதூதம் கெயிலேதூதம் லாபி, நகத்துப்

(கீள் விசம்பித்தபாதி,) பாந்த விகம்பிலே ஆரமும் கையும் அடுத்துத் தோயும்படிக்கிடாக. அன்றிக்கே, நீள்விசம்பி லாள்—விசம்பிலுள்ளார் அழுவிய தோவிலே அணையவென்று நாம். நாம் ஆஸ்ரமிக்கவேணுமோ? தானே அந்தி,யாம். நான் அந்தி,யோ? என்ன (கிழித்திடுகிறேன்).

பத்ருசாகத் தன் விபு,வினாய 'என்னது' என்று ஆர், மானத்திருத்த அவன் குற்றம் பாராதே தானே சென்று இரந்து கீழற்று வாங்கிக்கொண்ட குற்றநி,காணவான், 'வழிசான், ஸர்வஸ்வாபஹாரி, தனக்கு அப்பகுதிம் செவ் தவனைப் பாதுகாத்தலே தன்னினைவன்' என்றுத் போலே

பேன சிந்த மறையினால் (ஸக்தோஷிப்பாது) போல் (பிரட்டி) ஸக்தோஷித்தான்) என்ற சிவ மிழந்ததும் வாயிய விதை வளருமாப்போனே வாமனனும்க்குறுகி நின்ற கீழிரிக்கிரமனும் வளரவில்லையோ? (கீள் விசம்பிலார் அங்கை தோய மியிச்சு திடுயே) பாப்பையுடைய அந்தரிக்கப் கவர்க்கம் முதலான உலகங்களிலுள்ள பிரமன் முதலான தேவர்களுடைய கழுவிய கையானது திருவடிகளிலே கொய்ந்து அகற்றாது விளக்க லாம்படி, நிமிச்சித்தியோ? கீள் விசம்பிலே தேவர்கள் அனைவரும் ஒதுங்க சிழந்தரும் உன் திருத்தோள்களிலே அணையும்படி பாக வளரவில்லையோ? என்றமாம். (கீள் விசம்பிலார் அங்கை தோய மியிச்சுத்தியே) கீண்ட கவர்க்கத்திலிருக்கும் தேவர்கள் அனைவரும் தங்கள் கைகளைக் கூப்பி வணங்கும்படியாக வளர வில்லையோ? என்றமாம். (கீள் விசம்பில் ஆரம் கைதோய மியிச்சுத்தியே) கீர்த்தாரையேடுதெற்காகக் கையை மார் பனவும் உபரித்தி நின்ற திருக்கோலத்தோடு நிமிக்கிரமனாக வளருவானோ, மார்பிலிருக்கும் திருவாயானது ஏந்திசிற்தும் கையிலே தோயும்படியாக வளரவில்லையோ? என்கிறதாகவு மாம். (அடுத்து மியிச்சுத்தியே) அடியவனான இத்திசன் காரி பத்தைச் செய்வதில் தவறாமனே அதிவேகமாக வளர வில்லையோ? (அடுத்து மியிச்சுத்தியே) மாலவி கையில் வர்த்த கீரும், பிரமன் திருவடிவிசக்கிய ஜலமும் ஒன்றுசெரும்படி அதிவேகமாக வளரவில்லையோ? (கொண்டான்... பழிப்பார்)

(கொண்டி பி. பி. என்) தன்னதென்று கொடுக்கப்
புருமானில் தமது பூங்காப் பரப்பில்லை என்று இருந்தா
லாகாதோ என்று யூக்க. அது குணமாக தயிர்த்து
நிற்கைக்கு உடமையே! கையலை தெவிடிலை வைத்துத்
தெறிக்கவேறுமென்பாருண்டா. பிற்போ? ஆராயப்பட்டான்?
(மாண்புமிகு) தன்னதென்று எகிறே, எத்தனை (மாண்புமிகு)

[illegible]

பிரானே! இப்படியப்பட்ட அருஞ்செய்கைச் செய்த உன்னைப் பற்றிப்பார் இப்படியிலே சிறைத்திருக்கிறார்களேயோழிய. தன்ன தக்கதைதத் தன்னதாக்கிக் கொடுத்த மாவலியைப் பற்றிப்பா ரிள்ளியே! என்னை இத்த எம்மைபற்றும் குணத்தைக் குற்ற மாகவும் குற்றத்தை குணமாகவும் கருதாமலானே சிறைத் திருக்கிறார்களே! என்று வெறுக்கிறது. (கொண்டசைப் பற்றிப் பாசல்லாவிடம் வராமன் மண்ணைக் கன்னதாக அடிமணித்திருந் தான் மாவலி. பிராட்டியைத் தனக்கென அடிமணித்த தாவணைக் கொன்றதற்கோடு அகலையும் கொன்றிருக்க வேண்டும். ஆனால் நீ அப்படிச் செய்யவில்லை. அவசியமற்றவ லண்ணைக்குணம் ஒன்றையே கொக்கி அவன் குற்றத்தைப்பும் உன் னவசர்ப்பத்தையும் பாசாமன், உன்னை இப்பாளைத்தாக்கிக் கொண்டு நீயே அவளிடம் சென்று கிரேற்ற உன் பூமியை வாய்க்கிக்கொண்டாய். குணத்திற்கெற்ற உன்றனுடைய இச் செயல்க் கோப்பா னனைவரும் இத்தீரமைக்குணத்திலே கிரே யற்கு வேண்டியிருக்க. உன்னை 'நீதிர மயகைவக் காட்டிப் பெற்றதப் பெரிய வடிவானே அளந்துகொண்ட வஞ்சகன்' 'தனக்குத் தானம் கொடுத்தவனிடம் உன்னதைபெல்லாம் அபஹரித்த கள்ளன்' 'தான் கிறுப்பிப்பதைக் கொடுத்தவனைப் படுதழியில் (புத்தனைத்தின்) தன்னியஉன்' என்றெல்லாம் இவ் வுலகிற் பிறந்த பல பாவிகள் ஏகதிரார்களே! கொடுத்தவரை

அனார்த்தகிமர்! (நீர் தோய்விடுத்தோடு) மறு மதங்கண்
படுமென்று அப்போதே. 'தன் விசுவாசம் தவறாத பிறைய
அடுத்து ஆஸ்ரயிக்க நிமிர்ந்தாயே' என்றுமாம். 79.

80. அடுத்த கடும்பகைஞர் காற்றேனென் றோடி
படுத்த பெரும்பாழி சூழ்ந்த விடத்தாலை
வல்லானன் கைகொடுத்த மாமேனி மாயவனுக்கு
அல்லாது மாயரே ஆள்.

பதவுரை:— அடுத்த கடும் பகைஞற்கு — இயற்கை-
யாகவே கொடிய எத்தருவான கருடதுலுக்கு, ஆற்றேன்
என்று—(தேர் நீன்று) மறைக்க வல்லவனல்லென் என்று,
சொல்லி, ஒடி—வைத்துச் சென்று, படுத்த பெரும் பாழி—
(எம்பெருமான்) பள்ளிகொண்ட வெள்ள தருடயின்னிக்
கட்டினை, சூழ்ந்த—சுற்றிக்கொண்ட, விடத்து அரவை—
விசுழமுடைய (என்றாகுமென்றார்) மாயவன், வல்லானன்—

செய்யும்படியன்றோ இப்பாழை என்று கொடுத்தார் நீர்
விசம்பியே ஆரமும் மாயவும் உணறு விசம்பிக்கும்படி
என்னுதல், அன்றிக்கே, நீர்வரும் மாயரையாக் கைகொடுத்து
ஆஸ்ரயிக்கும்படியாக என்னவானம் 79.

வரர் பழிப்பார்) தன்னுடையதகைய பூமியைத் தன்னுடைய
தாக நினைத்ததன்வாய், அதற்குடைய நீ வந்து கேட்கும்
போது, உன்னை இன்றோன்று அறிந்திருந்தும் உன்னுடைய
பூமியை உனக்கெதிரேயே தன்னதாக அபிமானித்து
உனக்கே நீர் வர்த்தகம் கொடுக்கவல்ல துணிவுடைய
மாவனியை 'புகழவனுடைய செல்வத்தை அபகரித்தவன்'
'அணங்காரம் சிறைந்தவன்' 'அனார்த்தகன்மையுள்ளவன்'
என்று தூற்றவேண்டியிருக்க, அப்படியொருவரும் அவனைப்
பழிப்பாடுக்காயே! பழிபாடுதோடன்றிக் 'கொடைபாவி'
என்று அவனைப் புகழவுமன்றோ செங்கிதூரிகள், குணம்
மிக்கவர்களைப் பழிப்பதும், குணமற்றவர்களைப் புகழ்வதும்
இவ்வுலகினரின் இயற்கையாயன்றோ இருக்கிறது என்று
வெறுக்கிறார். 79.

வதி மெய்யுடையவனாக உருவானான், கைகொடுத்த—கையி
யெய்யே (தலை 4-வது 1-வது) கொடுத்ததனியவனும், கை
மேனி மாயவனாகத் தன்வனாகும்—சிறுத்த திருமேனியை
யுடையவனாகத் தன்வனாக எம்பிரகாசத் தன்
மற்றவர்களுக்கும் ஆன் ஆவரோ - அடிமைமா வர்களை?

அவன்— எண்பதாம் பாட்டு. (அடுத்த) பரிதாபமில்
லாத ஆஸரித விரோதம் பிறக்கிலும் அவர்களைப்
பொறுப்பிதது. புருஷகாரமாக அவர்களைக் கைக்கொண்டு
சகிக்குமென்கிறது. அபயமென்று புத்த ஸ்ரீமீரீ, ஞானப்
பெருமானை “புதுவொட்டோம்” என்றவரைப் பொறுப்பித்து
36. ‘நாந்ந் ஈரீங்’ (ஆதையநம் ஹரிஸரேஷ்ட,) என்று
அவரைக்கொண்டு அழைப்பித்ததென்போலே. பாதானத்திலே
சுமுக, மென்றெரு வர்ப்பத்தைப் பெரியதிருவடி அருது
செய்ய நினைக்க. அதை அறிந்து கவர்க்க, தநிலே
உபேந்த, மூர்த்தியாய் எழுந்தருளியிருக்கிற இடத்திலே

அவதாரிகை:—மஹாபுஷ்யக் கர் கன்றுப் பூமிபைமீட்டு
பேசுக்கிவனவன் றுக்கி, வனாத, ரணபரிசுத்தோடே
விரோத, புது வந்து உருவம் மாயவர்க்குக்காம், “ந ஸாமசி”
(ந காமாமி) என்றதற்காம் “ந ஸாமசி” (ந தயஜேயம்)

அவதாரிகை:—மஹாபுஷ்யமிடமிருந்து பூமிபைமீட்டு சகித்
தவனவோ? “ந காமாமி” (என்னடிபார்க்கு விரோதி, களான
கர்களை ஒடுகாலும் பொறுக்கமாட்டேன்.) என்மிறப்படியே
தவக்கு அந்தாத்த, தான அடியாரோடு விரோதி, புது வந்து
ஒருவன் பணம் புருந்தாலும், ந காமாமி என்னும் வசனத்
துக்காம். “ந தயஜேயம்” (ரணம் புத்தவனைக் கைவிடமாட்
டேன்) எனற வர்த்தவத்திற்கும் விரோதம் வாதப்படி தன்னைக்
களமடைந்தவன் அவனுக்கு விரோதி, பாயித்த தன் அடியா
னிடமே ஒப்படைத்து அகைக்கொண்டே சகிக்க
வல்ல அநினைத்த, தனக்கு என்மிறு, எம்பெருமானதே, வ
னெகத்தில் இந்நினைத்துத் தப்பிவான உபேந்திரஸூயவதரித்
திருக்கும்பேரது. பெரியதிருவடியும் வினைத கிறவனாக அவ

திருப்பள்ளிக்கட்டிகைக் கட்டிக்கொண்டு விடக்க, திருவடி
பாதாளத்திலே சென்று தேடிக்கொணாமல் திருவடிகளிலே
வந்து இவன் கிடக்கிறபடியைக் காண்டு சிவிகையார்
சொல்லும் லாந்தரையை விண்ணப்பம் செய்ய, திருவாழியை
இவன் கையிலே கொடுத்து பலத்தை அழிப்பிக்க, பின்பு
திருவடி ஸ்தோத்தரம் பண்ண, கருணைபண்ணித் திருவடி
கையிலே அடைக்கலமாகக் காட்டிக்கொடுத்து கைநித்தரன்
என்றிற உபாக், யாதத்தை அதுஸந்தி, தது அருளிச்செய்கிருர்.

என்றதற்கும் விநாயகம் பாராதபடி அவன் கையிலே
காட்டிக்கொடுத்து அவனைக்கொண்டே நோக்குவான்
ஒருவன் என்கிறார்.

தரித்திருக்க, பாதாளத்தின் ஸாமுகம் என்றொரு பாய்பை
அத்திருவடி அமுதுசெய்ய சிலக்க சுவைவற்றித் தாமுகம்
உபேத்திரனின் திரப்பக்கிக்கட்டிகைக் கட்டிக்கொண்டு
நாளைடைய, அதைக்கண்ட, திருவடி தேவதேவ, யாத உம்மை
யும் தாங்கும் என்று இரையை சீரே பறிக்கக்கூடமா? என்று
உற, 'உகிலையுள்ளிட்ட என்சாவகையும் நான் தாங்குகிறே
நீ என்னைத் தாங்குவதாகது! என வலக்கை பொன்றை
மாத்திரமாவது தாங்குவாது?' என்று எம்பிரான் தன் கைக்
கையைத் திருவடியேன் கைக்க, கலக்கையழியின் பரதத்
தைபம் தாங்கமுடியாமல் திருவடி வலப்பற்றித் துதித்தசிற்க
அந்த ஸாமுகம் என்னும் நகத்தைத் திருவடியின் கையி
லேயே அடைக்கலமாகக் கொடுத்து அவனைக்கொண்டே இவனை
தரித்த உபாக்ஸ்பாதத்தை அதுஸந்தி, தது அருளிச்செய்கிருர்.

வயா:—(அடுத்த பகைஞன்) பிறவியிலேயே உண்டான
பகையை உடைவவன், (கடும் பகைஞன்) கருடன்
பெயரைச் சொன்னாலும் பாடிபுகள் முடியவேண்டும்படி
பான அத்தனை கொடிய கிரோதத்தை உடைவவன்,
இவனை கிரோதி, ததுக் கொண்டவர் தப்ப முடியாத
என்கை. (பகைஞற்கு ஆற்றென் என்று ஓடி) 'இந்
தகைய கிரோதி, போடு கோர் சின்று என்னும் வாழமுடியாத'
என்றென்னவிப் பெரிய வேகத்தோடு ஓடிச்சென்று.

வயா:— (அடுத்தவித்யாதி) அடுத்த— ஸஹஜாத்ரு. (கருப்பனாகலன்) திருவடிபோடு விரோத, விரோதாஸ் பிழைக்கப்போகாது என்கை. (அத்தேனென்ருடி) “பாழி” என்று படுக்கைக்குப்பேர். (குடிந்த) சுற்றின. (விடத்த ரவை) ஸாஸ்பலுக்கு கருபாவிஷயமென்கிறது. (வல்லானன் னாகொடுத்த) ப்ரஸத்தனானபோது அவனைப் பொறுக்க மாட்டேனென்னுதே ருதிக்கவல்லனானவன் கையிலே காட்டிக்கொடுத்த. (மாமேலி) காட்டிக்கொடுத்த பின்பு வடிவிற்பிறந்த பெளஷக்யம். (மாயவனுக்கித்யாதி) எல்லா அவஸ்தை, பிலும் விட்டுக்கொடாத ஆஸ்சய்யு, நனுக் கொழிய வேறெருவருக்கானாவரோ?

உரை:— பிறப்பே பிடித்த உண்டான தொன்றாகையாலே ப்ரத்யாஸ்தகமாய், பேர் சொல்லவே முடியும்படி கொடிதான ஸாத்ரஸ்தை உடையனான பெரியதிருவடிக்கு நேர்நின்று பொறுக்கமாட்டேனென்று பெரிய வேகத்தோடே ஓடிச்சென்று, அங்கத்தைக்கு அநுரூபமாய்ப்படி விரித்த திவ்ய சிம்ஹாஸனத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு விடத்த ப்ரயத்தாலே உபரிழுகிற விஷத்தைபுடைய

(படுத்த பெரும்பாழிகுந்த) தே, உபவாகத்தில் உபேந்திரனா யிருக்கும் இருப்பிற்குத் தக்கவாறு தக்க அமைத்துக்கிடக்கும் ஆதி, ஸேனாநித திவ்ய சிம்ஹாஸனத்தைச் சுற்றிக் கொண்டு விடந்த. ஸாமூக்யும் ஸரீர்ப்ரஸகையாலே, ஆதி, ஸேனாநித நாகத்தை முன்னிட்டுப் பற்றுவிடபடி. இரண்டிடத்திலும் உறவுடைபாரிடமன்றோ புருஷஸாத்வயத்தி லிருப்பது. (விடத்தரவை) ப்ரயத்தாலே உயிழுகிற விஷத்தை புடைய ஸாமூக்யனிட பாய்கை. (விடத்தரவை) தே, ஸேனாநிதமே இருகைக்கு விஷயம் என்று காட்டுகிறார். ஸரீரஸிபானவன் தன் பாபத்தைப் ப்ரஸகையாகக் (காணிக் கையாகக்) கொண்டு ஸரணம் புதுவதுபோலே, இவன் தன் விஷத்தைப் உபஹாரமாகக் கொண்டு ஸரணம் புதுத்தபடி. (அரவை) ஸாமூக்யனிட ஸரீர்ப்ரஸகை. (வல்லானன் கா ளு-த 44

அவா— 87. “ந ஸாமி” (ந ஸாமாமி) என்னும் தப் புகுர்ப் போக்கடி காணவல்லன் என்கிறார்.

வ்யா— (வல்லாளன்) நவிய நினைக்கில் அத்தை வெல்ல வல்லாராயில்லை; சகிக்க நினைக்கில் அத்தைத் தடுக்கவல்லாராயில்லை. (தல்லா குமாவரோ ஆம்) ஆஸ்ரித விரோதியென்று கைவிடவேண்டும் விஷயத்தையும் பொருத்திவிட வல்லவனையொழிய, கடித்த வாயாலே தீர்க்கை. 88. “வ்யா” (வத்யதாம்) என்றவரையே,

ஸாமுத்திரக்யம் என்பத்ததை “ந ஸாமி” (ந ஸாமாமி) என்றத்தையும், “ந த்யதாம்” (ந த்யதேயம்) என்றத்தையும் ஓக்கவேக்குறைக்காக ஸாஸூதபரித்ராணத்துக்கு அனு குளமான மிடுக்கையுடைய பெரியதிருவடி ஸாமாமி

கொடுத்த இவனைத்தானே சகித்தால் ‘ந ஸாமாமி [புகைவத விரோதிகளை நான் ஒருபோதும் பொறுக்கமாட்டேன்] என்னும் வசனத்தோடு விரோதம் வரும்; இவனைக் கைவிட்டால் ‘ந த்யதேயம்’ [எரணமடைத்தவனைக் கைவிடமாட்டேன்] என்னும் வசனத்தோடு விரோதம் வரும். இரண்டுக்கும் விரோதம் வராதபடி இவனை சகிக்கவல்ல பெரு மிடுக்கையுடைய திருவடிபிடமே இந்த ஸாமாமி அடைக்கலமாகக் காட்டிக்கொடுத்தான். திருவடியானவன் இவனைக் கடித்தவையாலையே மூத்தமிடும்படி செய்தான். (மாமேனி) இப்படி அடிவனைக் காப்பாற்றியதானாலான ஆனந்த, வெள்ளமெல்லாம் திருமேனிலே நிறைந்து நேரற்றும்படி பசுபுகொன்றிருந்தான். (சரயவதுக்கு) பிராயசித்தமில்லாத புகைவதவிரோதத்திற்குப் பரிஹாரம் காணவல்ல ஆச்சரிய பூகணக்கு அற்றவனாகநின் பக்கம் வந்தனல்பத்தாலே முன்வனைக் கண்ணைக் கொப்பளும் குளம்பாலும் தன்னும் தாய்ப் பசுவைப்போலே அப்போதே எரணமடைத்த ஸாமுத்திரக்யக்காக, பழவடியான திருவடியையும் எரிசித்த ஆச்சரியபூதன் என்றமாம். இது இவனுடைய ஆஸ்ரிதபடி பாதத்தைக் காட்டுகிறது. “வத்யதாம்” [சா.பு 17:29]

89. "अस्माभिरुत्थितो भवतु" (அம்மாரி, க்துதல்யோ ப,வது) என்னப்பண்ணுகை.

(அடுத்த) ஸஹஸ்ரத்திருவினுடைய கைதையுண்டாகில் பகையாயே இருக்கும். (கடும்கை) பேர் சொல்ல முடியும் படி கொடி, தாசையும். (பெரும்பாழி) இந்த, ராதுஜன் படுக்கை. திருப்பாற்கடலாகவுமாம். 80.

81. ஆளம் வென்றி யடுகனத்து எஞ்ஞான்று
வாசம் வேண்டி வரைதட்டு—தீராகவச்
செற்றிக் கடைத்தான் பெயரன்றே தொந்தராகப்
பற்றிக் கட்டதும் படை.

பதவுரை:— ஆள் அம் வென்றி அடுகனத்துள்—யுத், தும் செய்பவர்கள் கிறைந்ததும், வெற்றியை உடையது மான யுத்த, கனத்திலே. அஞ்ஞான்று — (அனாதர்கள் தேயர்க்கா ஹிம்ஸித்த) அக்காலத்தில், வான் அம் வேண்டி—

கடித்த வாயாலே தீரும்படி காட்டிக்கொடுத்து ரகித்த வாயை, ஆஸரிதனம்ரகணம் பண்ணப்பெற்ற ஹிஷ ப்ரகர்ஷமடிகளும் கிழலிட்டுத் தோற்றுகிற ஸ்லாக், ப மான திரு மேலிளையுடையாயி, ஆஸரிதனிஷயத்தில் ஓரத் துக்கு எல்லாகரணவொண்ணாத ஆஸசர்யடி, தனுக்கொழிய வும் ஸ்வபரஸம்ரகணகாமரல்லாத வேறு கூடத், ர தேவதைக்கு அடிமையாவர்களோ? 80.

[இவன் கொல்லப்பட்டும்] என்ற வானமுதலிகளையே இகைத்து "அம்மாரி, க்துதல்யோ ப,வது" [18-28] [இவன் கம்மோடெருவனுக்கும்] என்று உறவைத்தாற் போலே, கொல்ல வந்த கருட, லேயை ரகைனுக்கிய ஆச்சரி யத்தை கினைக்கிறார். (மராவதுக்கல்லாதும் ஆவரோ ஆள்) இப்படிப்பட்ட ஆச்சரியமான ஸ்ப்ரவதையுடையவனுக்கு அடிமைப்படலானமே பெழிய, தம்மையும் பிறரையும் ரகித் தக்கொள்ள வன்மைமயற்ற வேஞ்ஞு கூடத், தே, வதைக்கு அடிமைப்படலானோ? 80.

மதிப்பை உடைத்தான் சண்டையை விரும்பி, வரை
தட்டு—மந்திராக்ஷியை (மந்திராக்) காட்டி, தன் அரவை
கற்றி—சண்டையான (வரையி) வென்றும் பரம்பரைக் கயிருகச்
சுற்றி, கடைந்தான்—(துருப்பாற்கடலைக்; கடைத்தவனுடைய,
பெயர்—துருநாமங்கள், பற்றி—(பிசுதன்களை) அள்ளி
பெடுத்து, நொல் தரகை—பழையவாசிருக்கும் நாகங்களை,
கடத்தும்—தரண்டுவிக்கும், படை அன்றே—உபாயம் அன்றே,

அவா—என்பத்தோராம் பாட்டு. (ஆளமர்) பரபோஜ
நாந்தரபார்க்கும்பட உடம்பு நோவக் கடைக்கடைத்து
அங்குதம் கொடுத்து அவர்களைச் சாவாமல் காத்தவ
னுடைய போன்றே அதாதி,பான நாகத்தினின்று கைப்
பிடித்தேறவிடும் பகிரம் என்கிறார்.

வ்யா—(ஆளமரிப்பாதி,) அமர்ந்து—நிறைத்து, ஆள்
நிறைத்து வென்றியையுடைத்தாய் முடிப்பதான புத்.த.

அவா—பரபோஜநாத்தரபார்க்குமுட்பட உடம்பு நோவக்
கடைக்கடைத்து அபிபேஷிதனம்விதராவம் பண்ணுமவன் திரு
நாமமே கிடுகோன் எம்மாரத்தைக் கடைக்கக்கு உபாயம்
என்கிறார்.

உரை—ஆளோடு ஆள் மிடைத்து கிடப்பதால், வென்
றியையுடைத்தாய், எதிர்த்தவர்களை முடித்து—வழிவிடுகிற

அவதாரினை—கற்பகவிருகைத்திடம் கௌரீகத்தைக் கெட்
பாரைப்பேரேலே தன்னையே தரும் கற்பகமான எம்பெருமா
ளிடம் ஒரு பிரபோஜனைக்கை விரும்பிய தெவர்களுக்கும்
உடம்புநோவக் கடைக்கடைத்து விரும்பியது கொடுத்தவன்
திருநாமமேயன்றே எம்மாரத்தைக் கடைக்கக்கு உபாயம்
என்கிறார்.

வ்யா—(ஆளமர் எனத்துள்) ஆளோடு ஆள் நெருங்கிக் கிடக்
கும் போர்க்களத்தின். (வென்றிக்களத்துள்) அரைக்கே வெற்றி
கைத்தந்த அப்போர்க்களத்தின். (அடுகளத்துள்) எதிர்க்கும்

ஸ்த, மத்திவே. (வாஸவீ வேண்டி) மதிப்புடைத்தான
பூசாவேண்டி மத்த, ரத்தை தட்டு. (அஞ்ஞான்று) அஸூர்
தேவர்களை முறித்து வாயிலிட்டுச் செல்லுகிறவந்து.
(வாஸித்யாதி, தேவர்களுக்கு மதிப்பும் ஆயுஸ்ஸும் உண்
டாகும்படி. (வாஸவை) சேததததை. (பத்திக்கடத்தம்

யுத்த, யுத்திவிட்டால் அஸூர்கள் தேவர்களை மேலிட்டு நலிகிற
வன்று அஸூர்மரபை தேவர்களுக்கு ஐயமுண்டாம்படி
ஒளியையுடையத்தாயிருப்பதொரு யுத்த, யும் வேணும் என்று
அபேஷித்து, நீரைக்கண்டால் ஆழக்கடவ மந்திரபர்வதத்
தைக் கடலுக்குள்ளே மத்தாக காட்டி, மந்திரஸ்வபூவா
மாய், ஒவ்வொரு கீட்சியை உடைத்தான வாஸுகிராகிற

தேவர்களை முடித்து விழ்ச்செய்தவந்த அப்போர்க்களத்தில்.
(அஞ்ஞான்று) அஸூர்க்கள் தேவர்களை மேல்கிழக்கு துப்புறுத்
திய அன்று (வாஸவீ வேண்டி) ஒளிபெருக்கிய போரை
விருப்பி முன் கடத்த யுத்தத்தில் நல்லோரான தேவர்க்குத்
தொகையும் துஷ்டமான அரைக்கு வெற்றியும் ஏற்பட்டு
வந்ததானையாவே அது வானமாவல்கீழ். அப்படிப்பட்ட
வானமரை விரும்பி அதற்காக எம்பெருமான் செய்த செய
லிச் சென்றுவிறது மேலே. (வரை எட்டு) நீரில் போட்டால்
அமிழ்ந்து போகக்கூடிய மந்திரமலையைக் கடலினுள் மத்தாக
காட்டினான். உலகினுள்ளார் கடைவதற்கு மத்தாக மிதக்கக்
கூடிய மந்ததை உபயோகித்தால், இவன் அமிழக்கூடிய மலையை
உபயோகித்தான். அக, யுத்த, டவனாமரித்த, னுனையாவே. (நீரை
வைத்தறி) உலகினுள்ளார் உறுதியானதாய், சொரொரப்
புன்ன கயிறுதைக் கடைவதற்கு உபயோகிப்பர். இவன் வழ
வழப்பாயிருக்கும் யிருதுவான நீளும் தன்மைமுடைய அரைவக்
கடைவயிருக்க கொண்டாக். (கடைத்தான்) உலகில் அப்ப
மான நகிரைக்கடைத்தால், இவன் மறுத்தான கடைக்கடைத்
தான். (பெயரன்றே) இப்படிப்பட்ட அக, யுத்த, டவனாமரித்
தியமுடைபவனுடைய நிரூபமன்றே. (பெயரன்றே...படை)
அவன் னாத, னமாய் நீண்டு உதவாத த, னாயினும் கிரைக்கு இது
வேயன்றே னாத, னமாய் நீண்டு உதவிவிறது. (தொகைக்கப்

படை) அன்னியெடுத்துக் கொடுபோய், பாம்பதந்தியை வைக்கும். (பற்றி) "அங்கேன்" என்னுளும் விடாது. 81.

82. படைபாரும் வாங்கண்ணார் பாரிநான் பைப்பும்
தொடையலோ டேத்திய தூபம்—இடைவிடையில்
மீன்மாய மாகுணும் வேங்கடமே மேலொருநான்
மாண்மாய வெய்தான் வரை.

பதவுரை—படை ஆரும்—வாள போன்று, வாள் கண் ணார்—ஒளிபொருத்தய கண்ணாடியுடைய பெண்கள், பாரி நான்—தீவாதேவியன்று, பை—அழகிய, பூ தொடையலோடு—பூ மாலைகளோடு, ஏத்திய—தூசித்த, தூபம்—புகையாளது, இடைவிடையில் மீன்—நடுவில் நடுவில் தோன்றும் ககைத் திரங்கள், மாய—மறைபும்படியாக, மாகுணும்—அழகியபடி பும்படி செய்யும், வேங்கடமே—திருமலையே, மேல் ஒரு நான்—முன்னொரு காலத்தில், நான்—மாய மாகுணிய மாரீசன், மாய—இறக்கும்படியாக, எய்தான்—அம்பு லிட்டவனுடைய, வரை—மேயாகும்.

பாம்பைக் கடைகயிருகச் சுற்றி, மஹாத்ரதவமான கடலைக் கடைத்தருளினவனுடைய திருமமஸ்தோ பழையதாய் வருகிற எம்மாரமாகிற கரகத்தை அன்னியெடுத்துக் கொடுபோய்க் கடத்திவிடும் ஸாத்யம். 81.

பற்றிக்கடத்தும் படை) அபதிபான ஸம்ஸாரமாகிற கரகத்தி லிருந்து இச்சேதனை அன்னியெடுத்துக் கொண்டுபோய்க் கடத்திவிடும் ஸாத்யம். அவனையே உபாயமாக கிணத்திருக் கையாகிற மஹாவிரவாஸமற்றவர்களுக்கும், இத்தானே புவனாநஸமாய் கின்று எம்பெருமானைக்கொண்டு மோகைத் தைக் கொடுப்பீக்கும், "வாசப்பரபரவம் போலன்று வாக பரபரவம்; அவன் தூரந்தனனும் இது லிட்டி கின்று உதவும்; த்ரோஸபதிக்கு ஆபத்தியே புடைவை கரத்தது திருமமஸ்தோ" என்னும் முழுஷுப்படி கூறியவனை அது ஸக்திப்பது. 81.

வ்யா:— எண்பத்திரண்டாம் பாட்டு. (பண்டலித்யாதி) ஸாஸ்போன்ற ஒளியையுடைத்தான கண்களையுடைப்பான வந்திரன். (பாரசீகரன்) த்,வாத்,ஸி தான். (பெயரும் இத் யாதி) அழகியதாகத் தொடுத்த மாகியோடே ஏத்தின தூயம். (தூயமடவியை ம்லித்யாதி) பூக்களோடே கூடிய புகையானது. ஆகாரத்திலே கலக்கத் தோற்றின தகைத் திரங்களை மாகுளம்பண்ணுகின்றது. (மேலொருவாமித் யாதி) பண்டொருதான் சாகையன் மாயங்குக,மாய் வடி, "இதனைப் பிடித்துத் தாவேனும்" என்று பிராட்டி அருளிச்செய்தது மறுக்கமாட்டாமே அதனை முடித்தவ ளுடைய மலை.

அவ:— தேவர்கள் ஆஸ்ரவிக்கும்படி கடலிலே கிடத்த வளவன்திக்கே. பெண்பிறந்தாரும் ஆஸ்ரவிக்கலாம்படி திருமலையிலே வத்து எத்திவிறிதனுனான் என்கிறார்.

உரை:— வேலாகிற ஆயுதத்தோடு ஒத்திருப்பதாய், ஒளியையுடைத்தான கண்களையுடைய பெண்களானவர்கள் த்,வாத்,ஸி னாளிலே அழகிய பூக்களோடே தொடுத்த மாகிய

அவ:—கடல் கடைவதற்காக தேவர்கள் எண்ணடையும் படி கடலிலே கிடத்தது மாதிரிமக்னம், பெண்களும் எண்ணடைபடும்படி திருமலையிலே வத்து கிறிமினான் என்கிறார். இத்தாய், அனைவரும் ஆஸ்ரவிக்கலாம்படியிருக்கும் தன்மையும். 'மகம்மாய' என்னையோடு ஆஸ்ரிதபாரதத்திரிபமும் இப்பாக ரத்தில் சொத்துவிறது.

வ்யா:—(பண்டவாகுத் வாக்கண்ணார்) வேலாகிற ஆயுதத் தோடு ஒத்திருப்பதாய் ஒளியை உடையதான கண்ணு யுடைப்பவர்கள். ஸாஸ்போ,எத்தில் துண்ணிய ஒளிபொருத்திய அறிவையுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் குறிக்கிறது. (வாக் கண்ணார்) பெண்களும் ஆஸ்ரவிக்கலாம்படியான ஸௌலப்பம். (பாரசீகரன்) துவாத்,ஸி. படி,கதனைப்படுத்தமுள்ள காலம், (சான்) விடியற்காலையேனாய்கையோடு எத்வேனத்தரமான

அவா— இப்பாட்டாமே ஸர்வஸமாஸ்பனீயத்யமும் ஆஸ்மிதபாஸதத்த்யமும் சொல்லுகிறது.

ஸ்யா:— (யாஸ்தஸ்யாஸூர்) தங்கநீர் சிலர் ஆஸ்ஸயிக்க இருக்குமவர்கள். (மீன்-ராய) ஆகாஸம் தோற்றதபடி பூக்களும் புலகபுலகாத் தோற்றுகை. (மாரித்யாதி) பிராட்டிக்கு தியாம்பனுநற்போலே தியாம்பனுய்ப்புக்கு. தன் அநர்த்த, மென்று மீனாது காற்பம் செய்யுமவன். 82.

கனோடே கட துரித்த தூபமானது கடுகடுவே ஓரோ கஷத்ரங்களை யுடைத்தான் ஆகாஸமானது மறைபுட்படி அதைச்சென்று மாசேறும்படி பண்ணாவிற்றும் திருமகலையே முன்பொரு காரிசேல பிராட்டி வசகேதத்தராயுக்கொண்டு மாயாங்குகும் முடிபுட்படி எய்துவிழவிட்ட சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வர்த்திக்கூற மலை 52.

காஸம். (கம்பபூக் தொகையலோடு) அழகிய பூக்களாலே தொடுத்த மாலைகளோடேகூட. (சந்திய தூபம்) கையிலே எரிநிய தூபமானது. (இடைவிடையே மீன் மால மாகுணம்) விடியற்காலையேகொடியாலையே இடைவிடையிற் அங்கொன்று இங்கொன்றாகத் தோன்றும் கஷத்ரங்கள் மறைபுட்படியாக மாகபடுத்துமெறு தூபம் மீன்-கஷத்திரங்கள். அந்த கஷத் திரங்களை யுடைப்ப ஆகாஸத்தைச் சென்றுமெறநாசவுமாம். ஆகாஸமே மறைபுட்படியாக தூபப்புகை கிளம்புமெறு என்ற படி. (மாகுணம் வேங்கடமே) இப்படி ஆகாஸத்தையே மாக படுத்தும்படி பெண்கள் தூபம் கையிற் ஆஸ்ஸயிக்கும் நிருவேங்கடமே. (மேலொருகால் மாந்தர எய்தாஸ்வகா) மூன் ராமாவதார காலத்திற் தோபிராட்டியின் வாக்கிப்பத்தித் து வசப்பட்டவனுள் மாவமான் மாந்தர மாகுரும்படி அம்பெய்து அதை கிழ்ச்செய்த சக்ரவர்த்தித்திருமகன் வாழ்மெற மலை வாகும். பிராட்டிக்கு வசப்பட்டவனுய், தன் அநர்த்தத்தையும் காணாமல் அவன் காரியம்செய்ய முற்பட்டர்போலே அடியார்க் கும் வசப்பட்டு அவர்கள் காரியம் செய்ய முற்படுவான் என்று கருத்து. 82.

83. வரைகுடைதோள் காம்பாக ஆநிரகாத்து ஆயர்
நிரைவிடைபேழ் செற்றவா நென்னே - உரவுடைய
நீராழி யுன்கிடத்து நோ நிராசாரமேல்
பேராழி கொண்ட பிரான்.

பதவுரை:-உரவு உடைய-புலத்தையுடைய. நீர் ஆழியுன்
கிடத்து-நீரைக்கொண்ட திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்த்த
தருவி. தேர் ஆம்-வினோதுகளாக வந்த. நிராசாரமேல்-
(மது, கைடப, பிள்ளைகட) தனபுரிகள் மேல். பேர் ஆழி
கொண்ட-அபரிய சக்கரத்தை எடுத்துவிட்ட. பிரான்-
உபகாரகனே! வரை குடை (ஆக)-கோவர்த்த, வகிரியைக்
குடை யாகவும். தோள் காம்பு ஆக-தன் திருத்தொளகளைக்
குடைக்கொள்ளாகவும் (ஆக்கி), ஆ நிரகாத்து-பசுக்கட்டல்
களை நிரகரித்து. ஆயர்-குடைமரிகளுடையதான, நிரைவிடை
ஏழ் பாடி பாற்ற எடுத்துக்கொண்ட. செற்ற ஆறு-அழித்த
பிராயம். என்னே-பிராயம்?

அவ: 'என் ஆழிஅபாயகந்திராயம் அவர்கள் காம்பம் செய்
பிராயம் எவ்வாறு? நீர் என் கொண்டு அறித்தீர்?' என்ன,
'மது, கைடப, பிள்ளை' பொடிபடுத்தும் பரிசுமுடைய நீ
நிறைவின்' முடிவையெயடுப்பது ஏறடர்ப்பதாச்த்து வெறு
மனேனோ?' என்கிறார்.

84. அவதாரிகை-''எனக்கு உயிரிழையினிய பிராட்டியின்
காரியம் செய்ததாலே என்க அடியார்க்கும் வசப்பட்டு அவர்கள்
காரியம் செய்வோம் என்னும் விசம்பந்தமுண்டோ?' என்ற
எம்பெருமான் நிகழுகின்றான். "மது, கைடப, பிள்ளைப் பொடி
பாக்கிய சக்கரத்தை தரித்த நீ, அப்படிச் காரியம் செய்பவன்
மகிபெடுப்பது, ஏறடர்ப்பது ஆகிய காரியங்களைச் செய்து
பாருக்கா?" என்கிறார்.

வ்யா:-(உரவுடைய நீராழியுட் கிடத்து) புலத்தையுடைய
நீரைக்கொண்ட திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்த்த. 'உரவு'ய்
என்பது 'உரவு' என்று விடக்கிறதாய். ஆதிசேஷையுடைய
ஞ-தி-45

வ்யா.— எண்பத்துமூன்றாம் பாட்டு (கந்தாவித்யாதி) மலை குடையாகவும், தோள் காம்பாகவும், பக்கக்கைக் காக்க. (ஆயரித்யாதி) தப்பிள்ளைப் பிராட்டிக்கு பரதி பத்த, அமான ஏழு வ்ருஷபத்தையும் முடித்தபடி எக்ஷிண? (உரவுடையதித்யாதி) “உரவு” என்று மிடுக்குக்குப்பேர், ஸர்ப்பமென்றமாம். திருப்பாற்கடலிலே கிடந்து (கொண்டியாதி) எதிரான மது, கைடபர் மேலே திருவாழியை வாவ்வின உபகாரகன். இத்தால் ஆஸரிதர்க்கு விரோதம் வந்தபோது தன் உடம்பு நோவக் காரியம் செய்யும் என்றபடி.

உரை.— மிடுக்கு உடத்தான மோடியுடைய அஸர்ப்பாற் கடலிலே எண்ணவந்தது பதிரிட்ட ராகக் கார்த்திக்யாசன மது, கைடபர்கள் மேலே அவர்கள் பெரியபெரியபடி மிடுக்குகால் பெரிய திருவாழியை எடுத்துக்கொண்ட உபகாரகனை! இப்படிக்கருதுமிடம் பொருது வகவற்கவல்ல சகீரமுண்டா யிருக்க, அதனதனிட்டு ஒருவரால் சலிமாக்கவொண்ணாத மலை குடையாகவும் தந்ததோள் அதற்குக் கார்ப்ப வடிவ

திருப்பாற்கடலிலே என்மிறதாகவுமாம். (வேரம் பிரசார மேல்) பொடிபிய ரேபிட்ட ராகுஸத்தக்கமபுகடப மது, கைடபர்கள் மேல். (பேரழிகொண்ட பிரான்) அவர்கள் பொடியாரும்படி வகியிக்க ஸுத, சகைத்தை எடுத்துக் கொண்ட உபகாரகனே! (பிரான்) தனக்கும் தன்விருக்கும் வந்த ஆபத்தைப்போக்கி சகித்த உபகாரகனே! (வனசுருட தோள் காம்பாக ஆரிரை காதவாறு என்றே) “கருதுமிடம் பொருது கைக்கிற்ற சக்கரத்தம்” [திருவாய் 10-6-8] என்மிற படியே எம்பெருமான் சினைத்தகிடத்திற்கென்று பேரிட்டுத் திருப்பவும் திருக்கைத்தலத்தில் நோவவ்வி திருவாழியை உடையவனாயிருத்தவைத்தம். அத்திருவாழியாலே இந்நினை அழித்துக் காரிபக்கொன்னாமல், இந்நினை பொழிந்த கம்மநழைபத் தடுக்க ஒருவராலும் அகாக்கமுடியாத ஒரு மலைபக் குடையாகவும், தன் திருக்கைகளை அக்குடைக்குக் கார்ப்பாகவும் கொண்டு தன் உடம்புமோவக் காரியம்செய்து பக்க

அவா— ஒரு செயலேயோ?

வ்யா— (வாரியதிப்பாதி) வத்ததுக்குத் தக்கதுசொண்டு கார்பம் செய்வதே! (உதாரணம்) (நீ) முதுநீர். (பேராழி பித்யாதி) கையில் திருவாழியைக்கொண்டு இந்த, உன் நோலாதபடி, உன் தோன் தோல ரகிப்பதே! 83.

பாத்திரங்களை ரகித்து, கப்பினைப்பிராட்டியோட்டை எம் ம் கெட்டித்துக் கொடுத்தபடி, கமராக இடைபட முன்னிட்ட திரண்ட நிஷபங்கள் ஏழையும் முடித்த ப்ரகாரம் எவ்வளவு?

இத்தால் ஆழிதவிநீராத, புண்டரகாலும் உன் எங்கல் பத்தாவன் தக்க உடம்புகோவக் கார்பம்செய்யும் எவ்வளவு என்ரு நீ என்றபடி. 83.

கட்டங்களை ரகித்தது எதற்காக? (ஆயர் ஆகிர காத் தவாறு என்னே) ரகிக்கணனை ஆப்களோடு. அவர்களோடு ரகிக்கப்படவேண்டிய ஆகிரகளோடு வாகியறத் தானே எத்தது எதற்காக? தன் அடிவார்களைத் தானே ரகிக்க வேளும் என்னும் உன் அபிமானமன்றோ காரணம். (கிர விகட ஏழ் செற்றவாறு என்னே) கப்பினைப்பிராட்டியை அனைப்பதற்குத் தடைபாபிருந்த ஒன்றுதிரண்ட ஏழு எருது களையும் அடக்கிவழித்தபடியால் எதற்காக? தன் அடிக்கிரை அப்பிராட்டியை ரகிக்கக்கொண்டு. (ஆயர் கிர விகட ஏழு) என்றும் கட்டலாம். கப்பினைப்பிராட்டியை அடைவ தற்குத் தடைபாட ஆப்களால் வைக்கப்பட்டிருந்த ஏழு எருதுக்கட்டம் என்றபடி. கிர விகட - நிரண்டுவந்த எருதுகள் பருந்திருந்த எருதுகள் என்றமாம். (ஆகிரகாத் த விகட ஏழ் செற்றவாறு என்னே) கப்பினைப்பிராட்டிக்குச் செய்த செயலோடு ஆப்களுக்குச் செய்த செயலோடு வாகியற என்னும் அடிவார்க்கு விரோதம் வந்தபோது ஸக்கப்பத் தாலோ, ஆபுத்தாலோ கார்பம் செய்வாமல் உடம்புகோவக் கார்பம் செய்வாய் என்பதை விளக்குகின்றனவன்றோ. 83.

84. பிரானுள் பெருமை பிறரே ஏறிவர்
உரை புலகனாத நான்து வராகத்
தெயிற்றனவு போதாவை தென்கொலோ எந்தை
அடிக்களவு போந்த படி.

பதவுரை: பிரான்—எம்மெ நமஸ்காரம்! உராய்—ஆயிரம்
நில்லாமல், உரைகு அனந்த நான்து—(4) திருவுலகன்ற
தருவியப்போது, எந்தை—என் ஸ்வமிதான் உன்னுடைய,
அடிக்கு திருவடிக்கு, அளவு போந்த—அளப்பதற் றச் சர்பா
விருத்தி, படி—படிப்பதற்கு, வராகத்து—யரசுறுநூற்பா
உன்னுடைய, எவிறு அளவு—நாந்ந்தன் ஒரு பாகத்தள
வும், போதா ஆறு—போதாமல் இருந்த வந்தம், என்
கொல்—எப்படி? உன் பெருமை—உன்னுடைய பென்
மையை, பிறர் ஆர் அறிவர்—உன்குந்த துயிற் போது
யாரால் அறிபமுடியும்?

வ்யா:—என்பத்துதரால் பார்ட்டு. (பிரானித்யாதி.)
உபகாரகனான உன்னுடைய பெருமையை வேறு சிலரால்
அறியப்போயோ? (உராய்த்யாதி.) “உராய்” என்று.

ஆவ:—உன்னுடைய ரகசியங்களவல்லாத ரகசியம்
பாதிப்பு ஒருவரால் பரிச்சே, தி, க்கலா விருத்திதோ? என்கிறார்.

உரை:—உபகாரகனே! எங்கெங்கே ஸஞ்சரித்துக்
கொண்டு நீ லோகத்தை அனத்துகொண்டவன்று என்

85. அவதாரிகை:—ரகிக்கப்படும் பொருக்கைக்காட்டி.
தும், ‘ரகிக்கடுகனும்’ என்னும் உன் மிரோதும் மிகவிஞ்
புன்னது. இந்த ரகணமயோதத்தை ஒருவரால் அனகிட
முடியுமோ? என்கிறார்.

வ்யா:—(பிரான்) உபகாரகனே! நீ செய்த உபகாரங்களை
பாரால் அனகிடமுடியும்? அவற்றில் ஒன்றிரண்டைச் சொல்லிக்
காட்டலாவதோ? என்ன.—(உராய் உலகனாத நான்து) என்ன
வித்திலும் உலகலிக்கொண்டு உலகவனந்தவன்று.

பட்டர் "அதாவதே அனந்தவாஸு" என்று அருளிச் செய்தார். உலாவி என்றுமாக. பூமிநிலை பொருத்தமிட்டு என்னிலுமாக. பட்டர் என்னவு போத்த படி வரகத் தொந்தரவு. "பட்டர் என்னவு" ஒரு நாள் திருவடிகளுள் அடங்கியது திருவெயிறுக்குப் போத்ததில்லை

ஸ்வாமிநாதன் சுவாமிநாதன் திருவெயிறுக்கு அளவு போத்த பூமிநிலை வராதறுதியான உன்னுடைய திருவெயிறில் பகதேவத்தையுள் போதாததாயிருக்கிற பரகாரம் என்னவோ? ஆனப்படி, எம்மத்தினை உன்னுடைய பரகாரமையே வைத்துப்படி உறிவுதலையே உறிவலையே என்று வைத்தேவத்தையுள் போத்தி வேறு

"ரஹேரபேத: (ர) ன் என்றும் எழுத்துக்குள் பேதமிக்க) என்கிற சிவபத்திப்படி 'உலாவி' என்றது 'உலாவி' என்றும் உலாவிக்கொண்டு என்று பொருளாகிறது; மேலும் மேலும் வந்திருக்கக்கொண்டு என்றபடி. 'அலவானமாக உலாவிக்கொண்டு' என்ற பட்டர் சிவவழிப்பரம். அந்தித்தே. 'உலாவி' என்று உலாவிக்கொண்டே செல்லுதலாய், வலிப்பு, சண்டை, உலாவிப்படி, உலாவிப்படி தீண்டி, கொண்டு என்மதையுமாக. சிவம், உலாவிப்படி முதலான இன்னவையே பிரகாரிக்கின்றன. (சந்தை உலாவித்த என்று) உலாவித் திருவடியாலே நடனிக்கொடுத்தது தன்மத்திருத்தவந்தராக என்மருக்கு. (சந்தை அலவானது போத்த படி) என் னவாயிபான உன்னுடைய திருவடியாக அனந்த தக்கதாயிருக்க இவ்வயாகம். (வரகத்து எயிற்தவது போதர வரது என்கொறே) திரிவித்தியாயதாரத்தின் உன் அடியவது இருத்த பூமியை ரகிக்க சிவவானவதாரம் எடுத்தபோது அது உன் தந்தத்தின் துணியளவும் இவ்வாயிருத்தது எப்படி? "குமதப்படி, தோ மல்ய மேரு, கனகனாயதே" [எந்த வர னத்தின் குமதப்படி எடுக்கித்த மேலமை ஒரு மறு துணை வித்தே] என்று சிவனாயும். "புன்னி னன்னு" [பரிபாடல் 2-84] என்று பன்னாடத் தமிழரும் வரணத்திருவருளில் பூமியானது ஒரு புன்னிபாய் ஒட்டிக்கொண்டிருத்தது என்றவர்க்கு.

என்கிறது. ரக்ஷயத்தினளவன்று ரக்ஷகன் பாரிப்பு. நானொருவனுமே உன் குணங்களினே குமிழ்த்துள்ளுந் தின்றேன். 84.

சிலர் ஆர்தான் மந்திரவர்? உராய் வள்களாந்து - மலரிக் கொண்டு உலகமளத்தவென்றுமடி. "ரக்ஷாசேது" (ரவியே-ரபே, த.) என்னக்கடவாத்தேற. அன்றாக, "உத்தேசிக் கொண்டு உலகமளத்த" என்றாகி, "செல்லுந் திரும் தீண்டிக் கொண்டு" என்றாகும். 84.

(என்கொலோ) இவற்றைக் காரணம் என்ன? என்று எப்பெரு மானியே கேட்காது. ஆராயப்புகலாம், காரணம் பிள்வரு மாகுமேறும். தீரிக்கரமாவதார காலத்திற் புமிக்கு ஆபத்து ஏற்படவிட்டது; இத்தீரவிடமிருந்து மஹாபலி அதை அப ஹரித்துக்கொண்ட இத்தீரையே ஏற்பட்டிருந்தது. வராணாவ தாரகாலத்தில் இரண்டாட்சன் பூமியைக் கடலிலேயே ஒளித்து விட்டானாகையாலே. அதன் ஸ்வரூபத்திற்கே ஆபத்துவா விருந்தது. அதனால் தீரிக்கரமாவதார காலத்திற்குட்பட்டும், வராணாவதாரகாலத்தில் ரக்ஷமயோசனம், மஞ்சரிக்கு ரக்ஷப்பெருமான பூமியின் அளவல்லாததாயிற்று. அதனால் மிகப்பெரிய வடிவை உவருத்தக்கொண்ட வராணப்பெரு மானின் எயிறுதளவுக்கும் பேரெய்க்கு இந்த பூமி. இத்தால், ரக்ஷயத்தினளவல்ல ரக்ஷனின் பாரிப்பு எனனும் சான்றாரித் தம் உணர்த்தப்படுகிறது. (உன் பெருமை பிறர் ஆர் அறி வார்) "ரோ அங்க, வேத, யதி, வர க வேத," [அந்தப் பரம புருஷன் தன் பெருமையைத் தானே அறிவானு மாட்டானே] என்று வெதழும் உன் பெருமையை ஸ்வத்துருகுன சீயே அறிவாயே மாட்டாயே என்று ஸந்தே, ஹித்தது. இப்படி ஸந்தே, ஹிப்பதற்கும் உன் விஷயத்தில் இடமுண்டேயொழிய, பிரேராகுவர் விஷயத்தில் இப்படி ஐயமுறவும் இடமில்லையே. உன்னைத்தவிர்த்த எவரும் உன் பெருமையை அறியமாட் டார்களா என்று அறுதியிட்டுக் சொல்லுகமே. (பிரான்! உன் பெருமை பிறர் ஆர் அறிவார்) ரக்ஷமே! ரக்ஷயத்தின் அளவல்லாத உன் ரக்ஷைப் பாரிப்பை உன்னைத்தவிர வேறு யாரை அறியமுடியும்? 84.

85. படிசைன் டறிதியே பாம்பினையி னுள்புட்
கொடுசைன் டறிதியே கூறும் - வடிவில்
பொறிசைபத்து முண்டகலிப் போதொடு நீரேத்தி
தெறிதின்ற தெஞ்சமே நீ

பதவுரை:— வடிவில் = வடிவத்தையொழிய. பொறி ஐந்தும். பஞ்சேந்தி ரிசைபத்தென உன் அடக்கி-மரீபத்திலுள் அடக்கி. போதொடு நீர் ஏதழிப்புப்பக்களுடன தீர்த்த, தந்தையும் தொண்ட தெறி துன்ற-(அப்பொருள் இவ் அடக்கையாகிற்) கல்வழியைப் பண்டியார் கன்று, தெஞ்சமே—மனமே! நீ—நீ. பாம்பு அணியினுள் சூடுவதென மூலக்காய் படுக்கையாகக் கொண்ட பொருளானுடைய, படி—தருமேனியை, கண்டு அறிதியே—பார்த்து அது புவித்தருக்கிருவோ, புன்கொடி—(அவனுடைய) சூருட, துவலத்தைத்தான். கண்டு அறிதியே—சொலித்து அறிவாயோ? கூறும்—(நீயே) சொல்லு.

அவ:— எண்பத்தைத்தாம் பாட்டு. “பிறராவறிவார்” என்பாரைத் தம்முடைய திருவுள்ளம் “நானறிந்திருக்கிறேன்” என்ன. “நீயும் இத்தரியஜபம் பண்ணி ஆராயணத்திலே இழிந்தாயல்லது ஸாதாநகரிததாயோ?” என்கிறார்.

அவ:—இத்தரியஜபம் பண்ணி அவன் ஆஸாமிக்கிற தீதான் அவன் படிசைனில் ஒன்றைக்கண்டு அனுபவிக்கப் பெற்றாயோ? பெற்றாயானில், நெஞ்சை! சொல்லிக்கொள்ள! என்கிறார்.

85. அவதாரிகை:— “பிறர் ஆறவார்?” என்பானேன்? நானறிந்தேன்! என்று ஆறவானுடைய நெஞ்சு சொல்ல, “நெஞ்சை! இத்தரியஜபம் பண்ணி அவன் அறிய முயலும் நிலையிலிருக்கிறேயென்பொழிய நீயும் அவன் அறித்தாவதே; அறித்தாவதானும் அவன் படிசைனில் ஒன்றைக்கண்டு அனுபவித்தாயோ? அனுபவித்தாவதானும் அதைச் சொல்லு” என்கிறார்.

வ்யா:— (நெஞ்சமே) எம்பெருமானுடைய பெருமையை அறிந்து விட்டு உடனும் என்ற இறமாந்திருக்கும் நெஞ்சை!

வயசு:— (படித்தபடியிற்) திருமேனி கண்டதிரியோ? (பாம்புபோலிவாய்விட) அலறுகடைய படுக்கை கண்டதிரியோ? (கூறும்) சொல்லாய். (கூறுகின்றபடியிற்) மரீகத்தில் இந்திரியங்கள் ஐந்தையும் அடக்கி. வடிவில்லாத இந்திரியங்களை அடக்கி என்றுமாம். “கண்டவா திரிந்த தொண்டனேன்” என்னுமாபோலே என்னவுமாம். (பாம்பு படித்தபடியிற்) புஷ்பாத,புஷ்பாணங்களைக்கொண்டு ஆராயணத்திலே இழிததாயிததனையிறே நீ.

உரை:—மகாநாதர் மந்திரத்தில் மரீகம் இத்திரியங்கள் ஐந்தையும் புஷ்பாணங்களைக் கொண்டு பாம்பாதபடி மரீகத்துக்குள்ளே கியமத்த ஆராயணமாகாணங்களை புஷ்பாணங்களோடெகட ஜாதமாத துரித்துக்கொண்டு மரீகம்மரீகம் மரீகத்துக்கொண்டு கியமத்து ஆராயணத்தாய்விடுக்கிற நீ

(பொறி ஓக்கும்) கெப்பெயற்போலே வகைய வையாத்தில் கெதப்படுகுவதற்காக ஏற்பட்ட மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் ஞானைக்கொள்கை ஐந்தையும். வடிவில் உண்டக்கி) மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் ஐந்தையும் ஆத்மபாயாதமவியமமாகச் செல்லும்படி அடக்கி “வடிவில் பொறிவைத்தும்” என்றும் கூட்டலாம். உருவமில்லாத ஐந்து இந்திரியங்களும் என்றாய். இத்தகை. மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் ஐந்தினால் இந்திரியங்களுக்குப் புஷ்பாணம் (அழித்திரியமாய்) இருப்பவை இந்திரியங்கள் என்று காட்டுகிறது. பொறிவைப்போல் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் வைப்பதனால் இப்பொறிவையும் கண்ணுக்குப் புஷ்பாணத்தையடி வைத்திருக்கிறது என்பதைவான் என்கை. அன்றிக்கே, “வடிவு” என்று வைப்பாவத்தைச் சொல்லுவதாய், ஒரு வைப்பாவத்திலும் கிணங்காத இந்திரியங்கள் என்றமாம். “சஞ்சயம் ஐ மக” [கேத] “சிந்தவா சிந்தா கெஞ்ச” [பெரியபதிரு-1] “கண்டவா திரிந்த தொண்டனேன்” [பெரியபதிரு 1-8-8] என்கிறபடியே கிணங்காத மாயப்போனபடி செல்லும் இந்திரியங்கள் என்கை. (போதொரு நீர் ஏக்கி கெறி வித்தகி) ஆராயணத்தற்குறுப்பாகப் புஷ்பங்களையும் கிணாய் ஏக்கி ஆராயணமாகக்கூத்திரிகே கிணங்காதிருக்கும் நீ. (பொறிவித்தகி) நீயும் அவனை அறிப ஒற்பட்டிருக்குமென்பொழிப அறிந்துவிட விட்டுமே என்கை.

நாம் அறிபாதிருக்கப் பெற்றபடிபென்? என்ன, திருவுள்ளத்தைக் குறித்து. (வடிவம் பொதியைத்துறன்னடக்கி) வடிவிலே, உடம்பிலே அடக்கி, வடிவில்லாதபடி ஒருபடிப் பட்டபாது என்றமாம். 85.

திருவனத்தாழ்வார்க்குப் படுக்கையாக உடையான ஸர்வேஸ்வரனுடைய தூரத்திலே ஆழிதூக்கண்டு வாழும்படி எடுத்துக் கொண்டு வருகிற பெரியதேவடியாதிற துவனத்தைக் கண்டு அதுபுகித்தறிவுதியோ? அவன் திருமேனியைக் கண்டு அதுபுகித்து அறிவுதியோ? அவன் திருவனத்தாழ்வானுக்கு உடம்பு கொடுக்கும்படி தான் கண்டறிவுதியோ? இவற்றிலே இன்னது கண்டேன் என்று ஒன்றைக் சொல்லிக்கொண்டி. வடிவில்லாத பொதியைத்தம் என்றமாம்; ஓரொருபடிபடுக்கையென்றிக் கேட்க பல ஆழிதூக்கினை உடையதாய்க்கொண்டம் என்க, வடிவில்லாமையாவது தெரிவாய்க்கொண்டம் என்றமாம், கண்டு அதுபுகிக்கப்பெறுவாய்க்கொண்டம் என்க, வடிவிலே அதுபுகிக்கொண்டு திருப்திபெறுகின்றபடிபென்க என்றபடி. 86.

(பாம்பணியினுள் புகுகொண்டு அறிதியே) திருவனத்தாழ்வார்க்குப் படுக்கையாக உடையான ஸர்வேஸ்வரனுடைய உருடிக் கொடியைப் பார்த்து அறிந்திருக்கிறோ? (புகுகொண்டு) வெகுதூரத்திலேயே அடியார் கெட்டு வாழும்படி எடுத்திப்பிது உபத்திக்கொண்டு வருகிற உருடிக் கொடியைப் பார்த்து அதுபுகித்து அறிந்திருக்கிறோ? (புகுகொண்டு அறிதியே) அந்தமான அவன் திருமேனிகளிலே ஒன்றைக் கண்டு அறிந்திருக்கிறோ? (பாம்பணியினுள் புகுகொண்டு அறிதியே) அவன் திருவனத்தாழ்வார்க்கென சாபத்திற்கும் அத்திருமேனியைப் பார்த்து அதுபுகித்திருக்கிறோ? (கரும்) இவற்றில் ஒன்றையேனும் அதுபுகித்திருக்கிறோ என்பதை நீயே கூறாய். (கண்டு அறிதியேகரும்) “சாஸ்தாத்தேவத்ய” என்றபடியே என்னின்றுகொண்டதாலே அறிந்திருக்கிறோயெழிய, நேரே இவற்றில் ஒன்றைக் கண்டு அறிந்தாய்க்கொண்டே !

86. நீயும் திருமகளும் தின்றபால் குன்றெடுத்துப்
பாயும் பனிமறை(று)த்த பண்பாணா - வாசம்
கடைகழிபா வன்புகாச் காமரீழும் கோவல்
இடைகழியே பற்றி விளி.

பதவுரை:— குன்று எடுத்து - கோவர்த்தன கிரியையாக்
(குடைமயசத்)தூக்க. பாயும் பனி மறைத்த—பொழிவின்ற
மறைமையத் தடுத்த, பண்பாணா—கீர்மையை உடையவனே!
வாசம் கடை—திருவாசனுக்கு வெளிப்புறம், கழிபா—போகா
மலும், உன்புகா—உள்ளே ஹழியாமலும், காமரீழும்
கோவல்—செயற்கையழகம், இயற்கையழகம் நிரம்பிய திருக்
கோவலாரில், இடை கழியே—(வாசனுக்கு உட்புறத்திற்கும்
கடுவிலுள்ள ப்ரதேசமாகிற) இடைகழியையே, பற்றி—
இடமாகக்கொண்டு, நீயும் திருமகளும் - நீயும் பெரிய
நிராட்டியுமாய், இனி—இப்போது, தின்றபால்—நின்றருளி
னுயன்றே.

அவ்—என்பத்தாலும் பாட்டு. (நீயும்) இவர் தம்
மூடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து. “வாகாந்தகரித்திலே
யிறே” என்னத்தரிவானிறே அவன்.

அவ்—இப்படி இவர் தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து
அவனை வாகாந்தகரித்து அநுபவிக்கப்பெற்றிலையிறே
என்று சொன்னது பொறுக்கமாட்டாமல் இவர் இருந்த
விடத்திலே நிராட்டியும் தானுமாக வந்து செருக்க, அத்
தைக் கண்டு அநுபவிக்கிறார்.

அப்படியிருக்கலாமேது. “என் கண்டு அறிக்கேன்” என்று
நீ எப்படி ஆறிவிடுக்கமுடியும்? என்கிறார். 85.

அவதாரிகை:—இப்படி இவர் தம் செஞ்சைக் குறித்து.
‘அவனை நேரே கண்டு அநுபவிக்கப் பெற்றிலையே’ என்று
கறிமறைப் பொறுக்கமாட்டாமல், இவர் இருந்தவிடத்திலே
நிராட்டியும் தானுமாய் வந்து செருக்க, அதை நேரே கண்டு
அநுபவிக்கிறார். முதலாவதாரிகள் மூவரும், திருக்கோவ

வ்யா:— (தீயுதித்தபாதி) "தாமகரபாஸங்கிலும் சித
குணாக்குமேல் என்னடியாது செய்யாச்" என்று தீயும்.

உரை:—கண்ட தெரவு மனையைப் பிடுங்கியெடுத்து மேலே
வந்து சொரிகிற மலாயைப் பிணுவித்த நீர்மையைப்புடைய

தூரிலே ஒருவாரிவு ஒரு ரீஷின் விட்டில் ஒரிடைகழியிலே
சென்றிருக்க, இவர்களுடைய திருமேனி னம்பக்தம் பெற
ஆசைப்பட்டு எம்பெருமான் வந்து நெருக்கினான் என்று
ஒவாதிந்மம் உண்டு. அதை இப்பாகத்தில் அதுவதித்
கிராகவுமாம்.

வ்யா:—(குன்றெடுத்து) இத்திரன் கம்மழையைப் பெய்கை
வாலே கைக்கட்டியதொரு கண்ணெடுத்துக் குடைபாகப்
பிடித்து எடுத்தான். 'கல்லெடுத்துக் கம்மாரிகாத்தாய்"
[அருளுரு-17] என்னுற்போலே. (பாபும் பனிகுறத்த பண்பாசா)
ஆரமியேலே சொன்ன பனிக்கட்டி மழையைத்தடுத்த குண
முடைவானே! (பண்பாசா) அன்று தன்னை அண்டியவர்களு
டைய உடம்பு வேளாநபடி மனையைப்பெடுத்துக் கம்மழையி
லிக்கும் கட்டியாற்றிய அந்த நீர்மையோலே பிரச்சின்று.
இப்போது எங்குள்ளோடு நெருக்குன்னவென்றும் என்று
விரும்பி எங்களை நெருக்கி விற்கும் இவ்விருப்பு. அன்று அங்கு
அவர்கள் ஆபத்தைத் தீர்த்தான்; இன்று இங்கு எங்குள்ளோடு
நெருக்குன்னவியில் உயிர்தரிக்கமுடியாமையாலே தன் ஆபத்
தைத் தீர்த்தான் என்னுமாம். (வாசல்கடை கழியா உப்புசா)
இடைகழியிலிருந்து வெளியே செல்லும் வசைக் கழிபாகவும்
செவ்வமட்டாமக், விட்டிதுக்கும் புசமட்டாமக் நிற்கிறது.
என்னனிச்; வெளியில் வளிப்பவர்கள் மற்ற பயன்களைப் பற்றி
விற்கும் னடினானிகள்; உக்கிருப்பவருே உபாபாத்தாய்க்களைப்
பற்றிவிற்கும் சிஷி. ஆகையால் இவ்விரண்டிடங்களிலும்
துழைவது எம்பெருமானுக்குக் காட்டுத்தீயினான் துழைவது
போலையிருக்கது. ஆகையால் தன்னையே பயனாகவும், உபாய
மாகவும் பற்றிவிற்கும் ஆழ்வார்களுடைய திருமேனி னம்பக்த
தத்தைவே விரும்பி நின்றான். (காமர் முக்கோலக் இடை
கழியே பற்றி இனி நின்றாயாச்) காமவிஷயமான-விரும்பத்தக்க

உன்னுடைய பரிசாக நலியப்புக. 1. "ந கசிவராமாயணி" (ந கஸ்சித்தாபராத்தியதி) என்ற அவசுமாய் துனரூபாக. (குன்றித்தாய்தி) உடம்பிலே விழுப்புதக மழையை மதுபெருதுப் பரிஹரித்த நீர்மைபோலே இருந்தது இப்போது நெருக்கு அபேகிதமாக நெருக்கிப்புக. (வாசனந்தாபராத்தி) இடைகழிக்கு உள்ளும் புறம்பும் காட்டுத்தீபோலே இராதின்றது. காமுகரானவர்கள் உகந்த விஷயத்தினுடைய கண் வட்டம் விட்டுப் போகமாட்டாதாப்போலே. (இனி) இப்போது. இனி திருக்கோவலூரிலே திற்கிறது கம்பலாபுரம், வந்துக் கன்றிறே. ஸம்ஸாரிகளை நாகத்தில் புதாமல் காக்குகிறே.

வனே! தருவாசனுக்குப் புறப்புப்பாகமாட்டா மே, உன்னும் புகாசுட்டாதே ஸங்குஹஸீயமாய், அழகியதான கிருக்கிள வலார் இடைகழியைப்பற்றி ஆழிதாக்கணத்தால் மறந்தா.

அழகிய திருக்கோவலூரில் இடைகழியையே பற்றி "தேவ னீசன்" (இடைகழிப்பருமான்) என்று அனைவரும் அழைக்கும்படி வரும்காலமெல்லாம் நிற்கப்போகிலும். (ஆம்) இது என்ன ஆச்சரியம்! (வாசனந்தா கழியா உட்புகா) "காமுக ரானவர்கள் உகந்த விஷயத்தினுடைய கண் வட்டம் விட்டுப் போகமாட்டாதாப்போலே" என்பர் பெரிவலர்சாஸ்பிகளை. (நீயும் திருமகளும் தின்றுயால்) அடியானை எகிப்பதின் முற் பட்ட நீயும், உன்னிலும் முற் பட்ட பெரியபிரட்டிவாகுமன்றோ சிந்திரிகள். இரண்டிடத்திலும் உய்கை (சகரம்) ஆக்கித் தகைப்பரததாயத்தைக் காட்டுகிறது. (நீயும் திருமகளும்) "தாமரைபாளையமெனும் செஞ்சாக்குமென் என்னடியார் அது செய்வார் செய்தாரெல் என்று செய்தார்" (பெரிவாழ் திரு 4-9-2) என்னும் நீயும், அவனோ அவனடியாரகனோ குற்றமுடைய ரிடத்தில் கேடயக்கொண்டான், "விமேதஸ்வீர்த்ததோஷா க திற றுதேதி" [ஸ்ரீகு, ண] "க காகித் காரபராத்தியதி" [ராம 110-44] என்று இவ்வயகில் குற்றம் செய்பரதவன் ஒருவனுமின்றியே என்ற கூறிக் கோபத்தை ஆற்றம் திருமகளும், (நீயும் திரு மகளும்) "ப,குவதல் த்வராயை கை", [சகந்த 2-57] (பகவானு டைய வேகத்துக்கு நமஸ்காரம்) என்னும்படி அடியானை

(நீயும்தயாதி) ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தில் முற்பாடான நீயும், 90. “असन्ने गमिष्यामि” (அக்,ரதஸ்தே க,மிஷ்யாமி) என்று உனக்கு முற்படும் பிராட்டியும். (பண்பாண) அன்று அங்ஙனே உதவினாய். (காட கநிபாவுளபுக்) அங்கு அவர்சன் ஆபத்து நீர்தான். இங்கு நன் ஆபத்து நீர்ததபடி. புறம்பு காட்டுததீயோடு ஒக்கும். 86.

87. இனியவர் புருவ ரெழுதக வாகல்
முனியாது முரிததான் கோயில் கனிசாயக்
கன்றெறித்த தோளான் கணிகழலே காண்பதற்கு
நன்கறிந்த தாவலஞ்சூழ் நாடு.

ஹன நீயும், உன்னியும் முற்பட்ட கிருமாளாதுமாக என்க
கொண்ட கணிகழலெற்ற உன்கின்ன கழல்தலலே பரிந்து
காள் பாலி இரெழுத துரித்துவெருயே! என்று அதுபு
ன்க்கிரீது. 86.

ரக்ஷித தவசிக்ரம் நீயும், “अक्,रतस्, தே क,मिष्यामि”
[34-27-8] (அக்,ரதஸ்தாஸ்தம் காம் காட்டுக்குக் கொதுவேன்)
என்று உனக்கு முற்பட்டு நிற்கும் அவளும், (நீயும் திருமகளும்)
“क,र्णिलयम् अणायमि” [12-20-88-10] [பிராட்டிகைப் பிரித்து
கணபெருமும் கழலயட்டென்] என்னும் நீயும் “अक,किक,केल
इतारयम्” [திருகாய் 8-10-10] என்னும் அவளும், (நீயும்
திருமகளும்) “अणय,रित,तम् विल,र,त,त,र विल,र,त,त,र क
लित,त,य,मि” [காட 2-18] [தடயிகை விட்டுப் பிரித்து ஆத,ர
மற்ற தடயம் வித்திக்காது: (ஸ்குபசிரூப) தடயத்தை
விட்டுப் பிரித்திரு கமற்ற தடயமும் வித்திக்காது] என்கிற
படியே அவளுக்கு ஆத,ரமான நீயும், உனக்கு ஸ்குபசிரூப
பு,கதபாண அவளும். (வினாபாச) எங்கோடே கைக்கப்
பெற்ற உகப்பின் மிகுதியே எவர்தாம் விளப்பமுடியாதபடி
ஸ்த,வரபரிசுதிக்கட,பாக ஊன்றிநின்றாட்கிறே! (இனி நின்ன
வாக்) என்னைக்கவட்டை மேகத்துக்கொண்டு இனிவரும் கால
மேகலகம் கிறப்போகிருபக்டே. இப்போது நின்றபுபக்டே
என்கிறதகவுமாய். 86.

பதவுரை: கனி—விளம்பரமுதலுடையிருந்த அஸுரன், சாய—விழுந்து அழிந்தபடி. கன்று—கன்றின் உருவம் வந்த அஸுரன், எறிந்த-விசிற, தோளான்-திருத்தோள்களை உடையவனான எம்பெருமானுடைய, கனை கழலை—ஆயுதமான சட்டிய திருவடிக்கையே, காண்பதற்கு—கண்டு கொள்ளமுடிந்தது (வழியை). அம் தாவல் சூழ் தாடு—அழகம்தம் இடத்துவிபமென்று பெயர் பெற்றதமான பரந்த காட்டில் உள்ள பரணிகள், தன்கு அறித்த—கன்றாக அறித்தவை; இனி—இனிமேல், எழு நாக வாசல்—எழு விதமான நாகங்களின் வாயில்களிலும், யார் யுகுவார்—நடைவாரார்? (யமசிவகாசகளை!) முனியாது—(என்றாக்) கோபக்காமல், மூரி தான் கோயின்—(நாகவாசல்களுக்கு) வலியையுள்ள தாழ்ப்பாளைப் போட்டு சாத்துகான்.

வ்யா:— எண்பத்தேழாம் பாட்டு. (இனிவந்தபாதி,) “எழுநாகவாசல்” என்கிறது. கிளத்தியைபுகுடைத்தான்

அன:— இப்படி ஸர்வேஸ்வரன் வந்து எதிரிவிரிஞான பின்பு நரகத்துக்கு ஆள் கிடையாது; அன்னவ்விடங்க ளுக்குக் கடவாச் வாசல்களை அடைத்து ஒடிப்போக அமை யும் என்கிறார்.

உரை:— கன்றையும் விளவாயும் இரண்டு அஸுரர் தங்கள் கைகைக்கு சூடம் பார்த்து நிற்க, அத்தையறிந்து முன்னட்டு முன்னாக கனைவரைப்போலே, அஸுரர்விட்ட

அவதாரிகை:— இப்படி ஸர்வேஸ்வரன் இவ்வுலகில் நிதவ வானம் செய்வ வந்தபின்பு, நரகம் செல்ல ஆனிலை; நாகவாசல் மீள்வதறிப்பவர்கள் நாகவாசல்களை அடைத்துவிட்டு ஒடிப்போ வது என்று என்கிறார்.

வ்யா:—(கனிசாயக் கன்றெறிந்த தோளான்) கன்றைப் ஓர் அகாறும், விளவின்வலியைப் ஓகாறும் கண்ணைக் கொல்ல வெண்ணி நிற்க, அக்வெண்ணத்தையறிந்து, முன்னக்கொண்டு

நாகமென்னவுமாம். ஏழுவகை நாகமென்னவுமாம். (நாணி
மனது) யவபுடருடைய கோபத்துக்கு இனி ப,வயில்லையென்
விறது. (முறித்தான்) இனிப் புகுவாரில்லை,
மிடுக்குடைய நாகாக் கோவுங்கோள். (கனிதாயுழிந்தமாத்ரி.)
"கனிகழல்" என்றது. இலக்கைக் குறித்து நடக்கிறபோது
நிருவடிவகையின் ஆபரணத,வதியை. ஐம்பூ,த,விபமானது
நன்றாக அறிந்தது. நன்றாக அறிகை - ஸம்ஸாரத்தினின்றும்

மாண விளவன் பழங்கன் உதிர்த்து விழும்படியாக
அனாரவியட்டயான கன்னித ஏற்படியாக எடுத்தெறித்து
இரண்டையும் முடிந்தப் பொதட்ட திருத்திதான்களை
உடைபடியாக ஸ்ரீகமர்வரனுடைய ஆபரணத,வதியை
உடைத்தான திருவடிவகைக்கண்டு அதுபு,விக்கைக்கு
ஸாத,வம் - காவலென்கே கடிப் பர்த்துநிற்கிற நாட்டிலுள்ள
பிராணகனானவன் அவன் உகத்து வர்த்தக்கிற திருக்கோவ
படியக்கத் தோவ்கினடியான ஸ்த,வத்தின் வாஸமே

முள்ளை கனிகழல்கே, அகரன் புகுந்நிற்கும் விளவின்
பழங்கன் உதிர்த்து விழும்படியாக அகரன் புகுந்நிற்கும் கன்னை
பறியடியாக எடுத்தெறித்து இரண்டு அகரங்களையும் அறித்
தவனிய திருத்தென்கையுடைய ஸ்ரீகமர்வரனுடைய. (கனிக
மழலை) விளவகற்ற இலக்கைக் குறித்து நடக்கிறபோது
ஒலிக்கும் விரக்கமுடையுடைய திருவடிவகையே. (காண்பதற்கு)
எண்ணப்போகே நேரே கண்டு அனுபவிப்பதற்கு ஸாத,வம்.
(காவல் அக்குழகாடு) அம் காவல் குழகாடு. அழகிய காவல்
மரத்தையுடையதாவையே ஐம்பூ,த,விபம் எனப்படுவதாய்.
பாந்து நிற்கிற இரண்டிலுள்ள என்னை உயிரிலும். (காடு)
ஆழ்வாரிகளும், அருவிக்கெய்களும், உகத்தருளிய சிவங்களும்
கடைவாடுமிடமே காடு; மற்றவிடங்கள் காடு என்று கருத்து.
(காண்பதற்கு என்கு அறிந்த) அவன் உகத்து வரவும் திருக்
கோவதுகா ஓட்டியிருக்கும் தெ,வங்களின் உயிர்ப்பதே அவனைக்
காண உபாயம் என்று என்கு அறிந்தன. (காண்பதற்கு என்
கறிந்த) அவனைக் காண்பதற்கு என்கு அறிந்துகிட்டன
என்றுமாம். (என்கு அறிந்த) கொடுக்கமான ஸம்ஸாரமே

போகோம் என்நிடுக்கை. உகந்தருளின தேசம் இங்கு உண்டாயிற்றே என்று அஸுரிபை பண்ணுதே பொறுத்திருக்கை.

(இளங்கித்யாதி) எங்கள் பத,த்துக்கு அழிவு சொல்லுவதே என்று பொடியாதே. (கலாகாழன்) ஆபரணவொலி. (நாவலம்) இம்பு, த், விபம். 91. "ஏகி ஏரிமயிளி" (ஏகம் த, ரளிமாபா. (தேன) ஒரு படுக்கையிலே இருப்பார்க்கு ப, பமுண்டே? 87.

மென்று எங்கு, அந்தன். இப்படியானபடி, எந்த விதமான கரகத், வரங்களில் இனிப்போம் ப்ரவேசிக்கக் கடவா? ஆ? 'எங்கள் பத,த்துக்கு அழிவாம்படி சூப்படி வார்த்தை சொல்லுவதே!' என்று பொடியாதே, இனிமொரு காலும் திறக்கவொண்ணாதபடி பெரிய தாணிப் பூட்டுவோம். ஆரவாரமும், அளச்செயலும் களையாடு மிடமும் காது, அல்லாதவிடம் காது என்று கருத்து. எழு கரகம்—எழு கித எம்ஸாரிகளடங்கலும் சென்று புலி, ந— கரகத், வாரம் என்றுமாம்; கிளத்தியை உடைத்தான கரகம் என்னவுமாம். 87.

பாலும், அவன் கலிக்கும் தே, சமகைபாலே. இதிலின்றுப் போகோம். அக்கைய பெற்றும் வேண்டேயம் என்னுப்படி யாக அந்தன். (எனது அறிந்த) "உகந்தருளின தே, சம் இங்கு உண்டாயிற்றே என்ற அஸுரிபை பண்ணுதே பொறுத் திருக்கை" என்பரி பெரிபவர்க்கென்பின்னை. (இனி யார் புது வார் எழுசைவாரம்) இப்படியான பின்பு எழுவிதமான கரக வசைகளிலே இனி யார் புதுவாரி? (எழுசைவாரம்) உடலி னின்ற எழுவித எம்ஸாரிகள் அனைவரும் சென்று புதுவித கரகவசை என்றுமாம். எப்போதும் இனக்கல் விதைந்தேயிருக் கையாலே எழுச்சியை உடைய கரகவசை என்றுமாம். (இனி யாது) 'எங்கள் பத, த்துக்கு அழிவு ஏற்படுப்படி இப்படி வார்த்தை சொல்லுவதே!' என்று எங்களைக் கோபிக்காமல். (மூரித்தாள் கோயில) இனி ஒருபோதும் திறக்கமுடியாதபடி பெரிய தாணிப்போட்டு கரகவசைகளைப் பூட்டுங்கள். இவ்வாழ் வாகுடைய "பொலிக் பொலிக்" [திருவாய்-2] இருக்கிறபடி. 87.

88. பாடினும் தின்னடியே நாடுவன் நாடோறும்
பாடினும் தின்புகழே பாடுவன்—குடிலும்
பொன்னுழி பேத்தினான் பொன்னடியே குடுவேற்கு
என்னுமி லென்னே பெனக்கு.

பதவுரை—நாடினும்—(மனத்தாலே) கிணங்கும்போதும்,
தின் அடியே—உன்னுடைய திருவடிகளையே, நாடுவன்—
கிணப்பேன்; நான் தோறும்—தினத்தோறும், பாடினும்—
(வாயாலே) பாடும் போதும், தின் புகழே பாடுவன்—உன்
னுடைய கீர்த்தியையே பாடுவேன்; குடிலும்—(எதையாவது)
தலையில் அலரிய கிணத்தாலும், பொன் ஆழி ஏத்தினான்—
அழகிய சக்கரத்தாழ்வானை தூரித்தவனான உன்னுடைய,
பொன் அடியே—அழகிய திருப்பாதங்களையே, குடுவேற்கு—
(தலையில்) தூரிப்பவனான, எனக்கு—எனக்கு, என் ஆகில் என்—
(எவருக்கு) என்ன ஆனந்தமாய் என்ன?

வ்யா— என்பத்தெட்டாம் பாட்டு. (காடி ஹரிதயாதி)
நினைக்கிலும் உந்திருவடியையே நினைப்பன். எப்போதும்

அவா-இப்படி திருக்கோவலாரோடு தோள்தீண்டியான
காட்டைப் பற்றியிருந்து இவ்விஷயத்தைவிட்டுப் புறம்பே
ஆர்யபரராய்த் தீவியக் கண்டபடியாலே, வழிபாற்க்கும் கிணத்
திலே தம் கைப்பொருள்கொண்டு தம்பிறர் உகக்குமா
பேரலே, 'என்னுடைய கரணத்தால்தையும் கொண்டு காள்
முன்னம் அவகே ப்ரவணாகப்பெற்றேன்' என்று ஸ்வ
லாபத்தைப் பேசி இவ்வியாசினார்.

88. அவா— இப்படி திருக்கோவலாரோடு ஸம்பந்த,
முன்ன தேவர்களிலே வாழ்க்கும், புகழத், விஷயத்தை விட்டு
பெறு விஷயங்களில் மண்டித்திரியும் ஸம்ஸாரிகளைக்கண்டு,
வழிப்பறிசெய்யுமிடத்தில் தம் கைப்பொருள் களவுன்னாமல்
தப்பப்பெற்றார் உகப்பதுபோலே, 'என்னுடைய முக்கரணங்
களாலும், நான் புகழத், விஷயத்திலே ஈடுபட்டேன்' என்று
தம் பேற்றைப்பேசி உகக்கெனார்.

பாடினும் உன்னுடைய புகழையே பாடுவன். (சூர ஓர் திவ்ய புத்திரன்) ஒன்றைச் சூரனும் திருவாழிவேந்தின உன்னுடைய விவாகமான திருவடிகளைச் சூடாதின்ற எனக்கு. பரம பதத்தினே போனாலும் வாங்கினவர்கள் அங்கே பாலணா மாலையாகச் செய்வது. அது இங்கே பெற்றேனாகில் எனக்கு இங்கே இருக்கை நல்லது என்கிறார். அவன் படிக்கு ஸம்ஸாரிகன்படியைப் பார்த்தால் படித்து அவ காலமுண்டாயிருத்தது. 30. "செவ் சீரி மய்யு" (தேவ மைத்ரீ புவது) என்றும். 86. "யதி வா" (யதி, வா) என்றும்

உரை—செவ் சீரி மய்யு தெய்வமீட்டிலும், தேவரீ ருடைய திருவடிகளையே தேடாதின்ற; எவ்வளவுத்திலும் பரிதாபமெனவும் எந்தேதாம் பண்ணாவிடத்திலும் தேவரீ ருடைய காலமுண்டாயிருப்பார்களே வாய்விட்டுப்பாடாந் தவர்; நான் என தமையாலே ஸாதாரமாக தரிசுமிடத்திலும் எவ்வுடையவையான திருவாழியை அழகுபெற தரித்த எவ் வாழ்க்கையின் உன்னுடைய அழகிய திருவடிகளையே சிறிதே படிப்பவராக தரிக்கக்கூடவேண்டி, இப்படி காலநாவந்தாதி

வயசு— (பாடினும் மின்னடிபே பாடுவன்) செஞ்சைக் கொண்டு ஏதாவதொன்றைத் தேட எண்ணினாலும், உன் திருவடிகளையே தேடுவன். இதனால் இவருடைய மனம் அவ்வைவ்வதறிவாதபடி சென்றிற்று. (நாடோறும் பாடினும் மின்னடிபே பாடுவன்) எவ்வைவ் வதென்றும் பாடினாலும் உன் கல்பனாகுணங்களையே வளவிட்டுப் பாடுவேன். (நாடோறும் பாடினும்) எவ்வைவ்வதென்றும் பாடினாலும் ஒவ்வைவ்வதென்றும் கூடாதிவையத்தைப் பாடமாட்டேன். இதனால் இவருடைய மனக்கு அவ்வைவ்வதறிவாதபடி சென்றிற்று. (சூரனும்) என் தமையாலே ஏதேதுமொன்றைத் தரிக்க எண்ணினாலும், (பொன் சூழி ஏந்தினான் பொன் அடியே குடுவேத்து) பொன் போலே அணிகலனாகும் ஆகைப்படத்தக்க ஸூதரானத்தை, பூவேந்தினுட்போலே அழகாக தரித்த எவ்வேவ்வானை உன்னுடைய அழகிய திருவடிகளையே தரிக்கவங்காமாக தரிக்கின்றவனான எனக்கு. இதனால் இவருடைய காலம்

சொல்லத் தலை அதுப்புண்டிலனோ? (பொன்னடிபோ)
இதுவே பரமேஸ்வரமாக வாக்காயங்களைப்பொழிய நினைக்கி
லும். (என்னுதி-உன்னை மனமொனக்கு) தாட்டார் தரகம் புலி
லென்? தனிநிலென்? ஆர்தான் அழ? 88.

89. எனக்காவா சாரோருவ ரே.எம் பெருமான்
தனக்காவான் தானேமற் றல்லால் - புனக்காவாம்
பூமேனி காணப் பொதியிலும் பூவைப்பூ
மாமேனி காட்டும் வரம்.

பதவுரை—புனம் — தனக்கு ஏற்ற நிலத்திலிருக்கும்,
காவாம் பூமேனி-காவாம் பூவின் நிலமும், காண-காணக்காண,

முன்ன பரமேஸ்வரனும் சொல்லப்பெற்ற எனக்கு ஏதானால்
நாட்டார் தாட்டார் அறித்து தூதர் லாபத்தைப்பெறிலென்?
இப்பக்கமென்? எனக்க ஏதாகல் நல்லது என்றபடி. அன்
றக்கே, இங்கே குக்கமென்? அங்கே பேசுகிலென்? ஏதா
னாக எனக்கு நல்லது என்றமாம் 89.

(உடல்) அவனைவக்கவதற்குப்படி சொல்கிறது. (எனக்கு) இப்படி
மடுவாக்கவையமாதிரி முக்கவையங்களும் அவனையே பயனாகக்
கொண்ட எனக்கு. (எனனாகில் என்) எது எப்படியானால்
என்ன? உங்கத்திலுள்ளார் இதன் பெருமையை அறிந்து
புகழ், வந்தியைப்பதைப் பற்றினால் எனக்கென்ன? பற்றுகிட்
டால் எனக்கென்ன?

“ஆரானு மாதானும் செய்ய அகலிடத்தை

ஆராய்ந்து அது நிரூபணாவதே - சீரார்

மனத்தலை யவதுன்பத்தை மாற்றினேன் லானோர்

இனத்தலைவன் என்னனாலும் பான்” (பெரியபுராண-25)

என்ற நம்மாழ்வானாரப்போலே எம்மாரினை வேறுத்து அவ
னாபத்தைப் பேசுந்தலைக்கட்டுகுகி. (என்னாகில் என்னோ
ரானாகு) முக்கவையமும் அவனையே அதுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு
இவ்வளவில் இந்நூதல் என்ன? பரமபதம் போனால் என்ன?
இன்னும் ஒன்றே எனக்குராகவுமாம். 88.

பொதி அழிபூம்—மலராரிற்ரும், பூவைப் பூ (மேனி)—பூவைப் பூவின் நிறமும், மா மேனி—(எம்பொன்னுடைய) சிறந்த நிறு மேனியை, வரம் காட்டும்—நன்றாகக் காட்டும்; எனக்கு—(இப்படிப்பட்ட புகழ்பாராவிடான) எனக்கு. ஆர் ஒருவரே ஆவார்—ஒப்பாதிருப்பவர் ஒதுவராவது உளரோ? எம்பெருமான்—என் வளர்வாலும், தானேதனக்கு ஆவான் அல்லால்—தானே தனக்கு உபமானமாவானேயொழிய, மற்று—எனக்கு ஸமானமாவனோ?

வ்யா— எனப்பத்தொன்பதாம் பாட்டு. (எனக்கித் யாதி,) என்னோடொப்பார் ஒருவருயிர்வியிறே என்னவுமாம். எனக்காவார் எவர்? என்னவுமாம். என்னோடொப்பார் ஒருவருயிர்வியிற்று தீர் சொல்லுவானென்? பாம

அவா—தீழ்ப்பிறத்த லாபம் திரியட்டும் பிணைந்துகிற படியைச் சொல்லுகிறார்.

உரை—நிர்ஜேதுகமராக இர்பேற்றைப்பெற்று மேலுத்வமே வடிவாயிருக்கிற எனக்கு ஒப்பாகவல்லாச் சென்றவன் உண்டோ? காட்டில் ஒரொன்றில்லாதவனாவன்றிக்கே தான் தோன்றியான பெற்றையுடையனாய், மேலுத்தவாணத்தகு

89. **அவா—**கீழ்ப்பாட்டுக்களில் பிறத்த புக,வத,ஐப,வம் மறபடியும் மேலிட்டுத் தன் பெருமைபைப் பேசுகிறார். தற்பெருமை பேசாமே? எனில், புக,வத்,புக,வத ஸம்பந்தமடியாக உண்டான பெருமைபைப் பேசிக்கொள்வதில் தவறிவீர்.

வ்யா— (எனக்காவார் ஆரொருவரே) எனக்கு ஒப்பாவார் ஒருவர் உளரோ? ஒருவருயிர்வியிற்றபடி. கிம் கேடுபெ. எனக்கு ஒப்பான ஒருவர் எவர்? என்று கேட்கிறாராகவுமாம். இஃ மேலுத்வமே வடிவான ஸம்ஸாரிகள் புக,வத்,வினயத்தில் பழக்கமெய்க்காதவர்களாகையலே அவர் என் புக,வத்தே,ஆத்வமே வடிவான எனக்கு ஒப்பாவார் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டா. கருத்தப்பட்டு புக,வ

சேதநனுண்டே என்னில், (எம்பெருமானிடத்திலே,) என்னோடொத்தவர் இங்கியெய்க்றேனித்தனையல்லது. எம்பெருமானுடைய உயர்த்தி இங்கியெய்க்றேனோ? நீர் என்னோடொப்பாவிடையென்று சொல்லிற்று எத்தனாவோ? என்னில், அவனோடு ஸந்ருமமான பதார்த்தங்கள் வர்த்திக்கிறதே, ஸத்தியமே நின்றேன். ஓரடியன்றோ குறைய நின்றது. அவன் என்று ஸாஷாத்தகரிக்குமத்தனையன்றோ வேண்டு

இட்டுப்பிறவாத ஸர்கேஸ்வரன் தானே தனக்கு ஒப்பாமித்தனைப்பொழிய எனக்கு ஒப்பாகவல்லனோ? இத்தனஞ்ஞாலாப, மாத்ரமேயாய் ஸாஷாத்தகரிக்கப்பெறாத குறை கிடக்கிறதேயென்று ஸங்கிக்க இடமுறம்படி தன்னிடத்திலே கின்று செவ்வெபற்ற காயாம்புவினுடைய கிறமும், காணக்காணக்

த, துப, வத்தைப் பெற்ற விபாஸாதி, மஹாஷிகளும் “கரவா நோத்திச்சியாக்” என்றற்போலே என்னிடம் ஒரு கைம் முதலுயிச்சாமல்க்க, அவனுடைய சிவோதகமெருபையாலே அவனை அதுபுயிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒப்பாகாரிகள். மயர்வுக்கிடமிச்சாத ஒளிமயமான அவ்வுலகிசூத்து அவனை அதுபுயிக்கப்பெற்ற சித்யமுகத்தக்கனார், அவர்வு மயர்வு இருள் தயர்க்கு மயக்கு மறப்பு முதலானவற்றையே இயற்கையாகக் கொண்ட இவ்விருந்தருமாராவத்தக்கிசூப்பித அதுபுயிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஸடாகாரி. “சேனயே தோமுவார் கின்னு ளாரிதும் சேரியே” என்கிறபடியே. இனி, எம்பெருமான் ஒப்பாகமாட்டானோ? எனில், (எம்பெருமான் தனக்காவான் தானே மற்றவரை) எம்பெருமான் தனக்குத்தான் ஒப்பாவனையல்லது எனக்கு ஒப்பானோ? உலகில் ஓர் ஒப்பில் வாததோடவ்விதிக் தான்தோன்றியான ரோஷத்வாஸத்தையே உடையவனாய், ரோஷத்வாஸத்துக்கு இட்டுப்பிறவாத ஸர்வேசுவரனும் தானே தனக்கு உயமருகணமேயொழிய எனக்கு ஒப்பாக முடியுமோ? (எம்பெருமான் தனக்காவான் தானே மற்றவரை தனக்காவார் ஆரோருவா?) என்னோடு ஒத்தவர் இங்கியெய்க்றேனெயொழிய எம்பெருமானுடைய உயர்வை இங்கியெய்க்றேனோ?

வது. (புனக்காயாம் பூமேனி) புனத்திலே நிற்கிற காயாம்பூமேனியை. (காணப் பொழிதாயன் (பூமேனி) காணக் காண அலராதின்ற பூவப்பூ இவை தூண்டும் அலறுதைய வரமான மாமேனியைக் காட்டாநின்றது. நாட்டாரிக்கு நினைக்கவிலுள்ள வருத்தம் போரும் எனக்கு மறக்க. நானுமொருவனே! வரமாக — தன்னிலும் விசைதாமக என்னுமாம். 89.

கட்டு செழுந்து வகுத்த பூவப்பூவிதழைதைய நிறமர் அலறுவாய் ஸலாக், வரமான வடிவை அழகிதாகக் காட்டாநின்றது. வரம்-வரிஷ்ட, யாக-அழகிதாக என்றபடி. அன்றக்கே, "வரிவத இதி வர;" என்றும், என்னுள் பரவர்த்தத்தூக்கப்படுகிற வடிவை அழகிதாகக் காட்டாநின்றும் என்னுதல் 89.

உமக்கு இவ்வளவில் ஒப்பு ஒருவருமில்லை என்று சொல்லக் காரணமென்ன? எனில், நான் அவளை வயத்த பொருள்களில் எல்லாம் அவள் திருமேனியைக் காணாநின்றமைமாதும், இப்படிக் காண்பார் வேற்றுருவிலிவையாமாதும் எனக்கு ஒப்பாவார் ஒருவருமில்லை என்கிறேன் — (புனக்காயாம் பூமேனி) தன் நிலத்திலே இருக்கையாலே செக்கிபெற்று விசங்ககிற காயாம்பூவிதழைதைய நிறமும். (காணப்பொதி அனிரும் பூவப்பூமேனி) காணக்காண, அக்காட்சியின் மோதலையும் பொதுக்க மாட்டாமல் கட்டு செழுந்து செறிந்த சித்தாக அலகித்த வரும் பூவப்பூயின் நிறமும். 'காயாம்பூமேனி' என்றவிடத்திலுள்ள 'மேனி' என்றும் பதத்தை இங்கும் கூட்டிக்கொள்வது. இங்கு இவ்விரண்டைச் சொன்னது.

"கொண்டல்தான் மால்வரைதான் மாகடல்தான் கூரிகுள் வண்டருப் பூவைதான் மற்றுத்தான்—கண்டநான் [தான் காரருவம் காண்தோறும் தெஞ்சோடும் கண்ணனார் பேருருவென்றெம்மைப் பிரித்து" (பெரிய திருவ. 49]

"கருவினியொன் மலர்கான் காயா மலர்கான்" [தா-திரு 9-3]

90. வரத்தால் வலிநினைத்து மாதவ தின்பாதம்
சிரத்தால் வணங்காது மென்றே—உரத்தினால்
சரணியாய் தேர்வலியோ னாய விரணியான்
ஓரணியாய் நீவிடந்த தூன்.

பதவுரை—நர் அரி ஆய்—பொக்கத்தக்கவனான சரத்ரு
வாய், தேர் வலியோன் ஆய—எதற்கின்ற சண்டை செய்யத்
தக்க புகுதிவாய்மையுடையவனாய், இரணியனை—ஹிரணயகஸிபு
விரணயடைய, ஊன்—சரித்தவன், ஓர் அரி ஆய்—ஒப்பற்ற
புரணம்ஹரணியாய், உரத்தினால்—(உன்னுடைய) புகுத்
திறன், நீ இடந்தது—நீ சர்த்தது, வரத்தால்—(பிரமன்
முதலிய தேவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட) வரங்களாலான
டான, வலி நினைத்து—(தன்) புகுத்தைப் பொருளாக எண்ணி,
சிரத்தால் சன் தன்யால், தின்பாதம்—உன் திருவடிகளை,
வணங்காது—என்றே—வணங்காமலிருந்தான் என்ற
காரணத்தினால்? (அன்று; புகுவதான பரஹ்மாத்மன
பக்கம் அபரமம் பொருக்காரணமாய் வெள்ளமாய்.)

“ஐயம்பெருமில்வழி குவில்கான் மவில்கான் ஒன்கருவினைகான்
வம்பக்கவனுகனிகான வண்ணபயுவை தருமல்கான்”

[திரு.திரு 9.4]

என்றவிடங்களில் சொல்லப்பட்ட காரருவங்கக் எல்லாவத்
றுக்கும் உபகஷணம். (மாமேனி வரம் காட்டும்) இக்காரரு
வங்கவேவ்வாய். அவனுடைய இதுளங்ங மாமேனியைப்
சிறப்பாகக் காட்டும். (வரம் மாமேனி காட்டும்) ‘வரம்’ ‘மா’
களும் இரண்டும் சிறப்பைக்குறிக்கும்; மிகச்சிறந்த திருமேனி
வைக் காட்டும் என்றபடி. “கரீரமே துதி வர:” என்று
வரமாய்த், துதிப்பதிபாசைகளே கசிக்கப்படும் சிறந்த மேனி
வைக் காட்டும் என்றமாய். (வரம் காட்டும்) தன்னிலும்
தெனியாகக் காட்டும் என்றமாய். இவற்றைக்காணும்போது
இவற்றைக் காட்டிலும், எம்பெருமானுடைய திருமேனியே
எனக்குத் தெனியாகத் தெரிகிறது. அப்படிப்பட்ட எனக்கு
ஒப்படியார் கூட என்னை (காட்டும்) பரமபுருஷனை ஞானத்
தரவே மாந்தரம் கண்டு அதுபுவித்தக் கண்ணுரை அதுபுவி
வரத் குறைநீர்க் கண்ணுக்குக் காட்டும்.

(உரத்தினாலேரியாய்) மிடுக்காலே காப்பதும் அரியான வன்- எதருவானவன். பெரிய எதருவென்றுமாம். (கேர வலிமையான்) தேரே வலியான ஒலிசெய்யின். (ஓரரியாய்) நாட்டில் தடைபடும் விஷமென்று தன்னுடைய இச்சை, யாலே பிறத்த விஷமென்றுமாம். ஓரப்பதும் அரியாய்— எல்லாரும் தப்பாதும் பண்ணும் விஷமென்றுமாம்.

மாமளையான பெரிய எதரத்தை ஆழிதவாக்கலான நீ இடத்து பொருட்டது பூர்ணமாதீதன் கொடுத்த வாத்தால் வத்த தன் மிடுக்கைக் கனக்க நினைத்து எவ்வாதிதான உன்

(ஓரரியாய்) உலகில் காணப்படும் பிரமிருத விஷமென்று. உலகில் கண்டறிவாத அடங்காருத வலிப்பதும். (ஓரரியாய்) ஓர்தல் என்று திபாவத்தைக் குறிப்பதாய். ஸாத்விக்கின் அனவராதும் திபாவிக்கப்படும் வலிப்பதும் எவ்வாறாகவு மாம். (உரத்தினால் கணிடந்தது) இரணியனுடைய புல மும் கீழ்ப்பதும்படியான உன்னுடைய புலத்தாலே க் அவ னுடைய கொழுப்புமிக்க பெரிய எதரத்தைப் பிளந்தது. (நீ) பூர்ணமாதீதன் வாத்தாய் மிக்க நீ. 'உரத்தினால் வலியாய்' என்று கூட்டி. புலத்தினாலே பிளக்கவேண்டிய எதருவாய் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (வாத்தால் வலி கிளைத்து) பிரமன் முதலானார் கொடுத்த வாத்தாலே வந்த தன் புலத்தையே பெரிதாக கிளைத்து. வாத்தினாலேயுண்டான தன் புலத்தை கிளைத்தானேயொழிய, அந்த வாத்தைக் கொடுத்தவர்களின் வாத்தானாத்தி உன்னுள் வந்தது என்பதை கிளைக்கவிட்டே. (நிச் பாதம்) தன் வணங்கி வரம்பெற்ற அப்பிரமன் முதலானாரையும் படைத்த நீன் பாதத்தை. அவர்களும் வணங்கும் நீன் திருவடித் தாமஸாயை. (மாதவ னிச் பாதம்) தாயும் தந்தையுமாகக் செந்திருக்கும் உன் திருவடியை. (சிரத்தால் வணங்காரும் என்றே) தன் தலை யாலே வணங்குகின்றவென்றும் கருத்தாலேயோ க் இரணி யனைப் பிளந்தாய்? இக்கருத்தாவன்; ஏனெனில், இரணியன் தன் சிரத்தினால் வணங்கிவதால் உனக்கொரு பெருமைபோ ஞ தி-48

(வரததால்) தேவர்கள் வரத்தை மிடுக்காக திரைத் தான். வணங்குவித்துக்கொள்ளும் விஷயம் இருக்கும்படி. (வணங்குகாமென் 2, 3) பின்னர் பக்கல் பரிவு. 'தப்பச் செய்தேன், என்னும்' என்றமாம். உன் வந்து அழியாமல் கெட்டுமாம். (1471) பெரிய சாத்தரு. (1472) விம்மல்களில் ஒப்பு விடிக்கவெண்ணாது 90.

ஐயுடைய சீருவடிசைத் தகையால் வணங்கி ஆசிரியர்தே
யுருந்தான் என்னோ? அன்றிறே, சிறுக்கிசப் பல கறுவி
கவிதான் எனனுமிது சொன்னடி உற பனறுபடி. 147.

மகிழ்ச்சியை வந்துவிடப் போவதில்லை எதனுமெனில், "நல
மாகத் தீர்கொண்ட சாளுடையன் சென்று, என்றும் பூக்
கொண்டு வல்லவாதேத்த மகிழாத வையுத்தச் செவ்வார்"
[லக்-திருவ 75] ஆகையாலே. பின் எதற்காக இரண்டினை
மாரவிடத்தது? எனில், புகைவதாதேத்தமனான பிரம்மாநாதனைப்
படாதபாடு படுத்திவதே இப்படிக்கட்டுஞ்சேற்றங்கொண்ட
தற்குக் காரணம் என்பதை.

“யத, பராத, ஸஹஸ்ரமஜஸ்தாம்

தவமி ஸரண்ய ஓரிசண்ய உபாவஹத் |

வாத, தேத சிரம் த்வமிக்கியா

விக்குதிமர்ப்புகதிப்ப, ஜநாத, க, ர: ||” [65]

[வரத, தானே! இடையிடாது செப்பப்பட்ட ஆயிரக்கணக்
கான குற்றங்களை உள்ளிடத்தில் புரிந்ததனாலும் கண்ட
காகும் கோபமடைவாதிருந்த கீ, பிரம்மாநாதனைத் தப்புவதத்
தியதாலே (அப்பகாலத்திலேயே) கடுங்கோபமாகொண்டாய்.]
என்று வரத, தானேதவதிக் ஆழ்வான் அருளிச்செய்தார்.
“நலவரன் அவதரித்துப் பண்ணின ஆணைத்தொழக்கதெனக்
கண் புகைவதாபரணம் பேசுமை என்று தீயர் அருளிச்
செய்தார்” என்றும் ஆசார்பனாலத்தியும் இங்கு அது
ஸந்தேதமும். 90.

91. ஊனக் குழம்பையி ஐம்புக் கிருந்தீர்கி
குளன்கடர் கொளிது நாடோலும் எனத்
துருவா புலகிடத்த ஆழியான் பாதம்
மருவாதார்க் குண்டாமோ வான்.

பதவுரை— ஊன குழம்பையின்— மாம்பளதலினாலாகிய
ஸரீரமாகிய குடிவாயின், உள் புக்கு—உள்ளே நுழைத்து
(ஆராய்ந்து), திருள்—(ஸரீ)த்தை இனிதாக நினைக்கம்)
அஞ்ஞானத்தி, நீக்கி—போக்கெடுத்த, குளன்க் கடர்—
உண்டாமாயிரிவாகிற விளக்கை, கொளிது—ஏற்றி, எனத்து
உரு ஆய் வராவது ஸ்ரீததயாக அவதரித்து, உலகு
இடத்த—உலகத்தை (அண்ட, பி, தத்யினீன்றம்) நிசித்
தெழுத்தவனும், ஊழியான்—பிரளயகாலததிலிருந்தவனு
மான எம்பிரானுடைய, பாதம்—திருவடிகளை, நான்
தோறும்—நினைத்தோறும், மருவாதார்க்கு—வணங்காதவர்
களுக்கு, வான்—பரமபதம், உண்டாமோ—கிடைக்குமோ?

அவா— நொன்னுற்றோசம் பாட்டு. (ஊனக்குழம்பை)
பரமபதம் வலயத்த ஸாத்யமன்று என்றவோபாதி இச்
சையும் வேண்டாவோ என்கிறது. ஹேயத்திலே ஹேயதா
பு, த், தி, யும். உபாதேயத்திலே உபாதேயதாபு, த், தி, யும்
வேண்டாவோ பேற்றுக்கு?

அவா— ஸர்வோஸ்வரன் ஸர்வாபேக்ஷித்யாத, ஸேவாஸி
றும் இதர விஷயங்களில் ருசியற்று அவனை ஆஸ்ரயித்
தார்க்கவது பரமபதப்பாப்தி அரிது என்கிறார்.

91. அவா— “எம்பெய்மனை ஆரே அறிவார்” [56]
முதலானகிடங்களிலே எத்தனையெனும் மெத்த குளன்கதை
வுடைய பிரமன் முதலானவரும் தம் மூபற்றியாலே காண
முடியாத என்றார். அப்படியானால் இத்தனையில் ஒன்றுமே
வேண்டாவோ? கண்டபடி திரிந்தாலும் மோகம் வந்து
விடுமோ? என்னும் கேள்வியெழ. அவன் ஒரு கைம்முதலை
யும் எதிர்பாராமல் எக்ஸப் புகன்களையுமணிப்பவனாகுதும்.

வ்யா:— (சாஸாமித்தியாதி) ஸரீரம் கண்டதெல்லாம் பொல்லாதாயிருக்கச்செய்தே ஆபாதபர்த்தியில் நன்று போலே இருப்பதொன்றுண்டு. அந்த இருள் ஸரீரத்தை அவக, லுறிக் கப்போம். (சூனச் சுடச்சொனீது) இஞ்சாத மாகிற வினக்கை ப்ரகாஸிப்பித்து. இதிலுடைய ஹேய தையும் அந்யத, ஈ ஜ்ஞாதமும் பத, ஈந்தத, ஜ்ஞாதந்தாரே போம். ஆக, பத, ஈந்தத, ஜ்ஞாதபூர்வமாக பரஜ்ஞாதம் வேணும். (காடோறும்தயாத்,) தோஷப்பட்டபோது உதவின வரால் இவை இல்லாதவன்று தானுண்டாய் சுகதிக்குமவ ளுடைய திருஷ்டிகளில் ருசியில்லாதார்க்கும் உண்டோ பரமபத, ம்? (காடோறும) அவன் ஆயி, முக், யம் பண்ணு

உரை:—அவ்வாயில் தே, ஈயம தோற்றுதபடி மாம்ஸம் செறிந்து மேலெழு மிறுக்கித் தோற்றுகிற ஸரீரமாகிற ஸடினாஸரீரே அதன் டோஷமுள்ள எல்லையையும் செல்ல உண்டாது அவக, லுறிக் தது அதனாத போக்ய

அவ்வாத் தவிர்த்த தாழ்த்த விஷயங்களில் ருசியற்றது, அவனை ஸாஸாமடைந்தவர்களுக்கென்று பரமபத, ம் கிடைக்காது என்கிறார்.

வ்யா:—(சாஸகஞ்சாமகப) மிகே உழக்கதாய், கிலைபற்றதாய், தீபகழியில் செலுத்தவதாய் உள்ள மிதனுடைய தே, ஈயம் வெளியில் தெரியாதபடி மாம்ஸத்தைபும் தோலையும்ட்டு மறைத்து வைத்தது. வெளித்தோற்றத்திற்கு அழகானதோற்று கிற ஸரீரமாகிற ஸடினாஸரீரே. (உஷ்டுக்கு) அநித் தே, ஈய முள்ள இடமெல்லாம் வயக, ஆரங்கிது. (இருள் நீக்கி) அந்த தே, ஈயவையமாக வரும் தே ஹாத்யஜ்ஞானம் முதலான அஜ் ஞானங்களைப் போக்கி. (சூனச்சுடச் சொனீது) ஜீவனைப் பற்றியும், ஸர்காரனைப்பற்றியுமான உண்மையறிவாகிற வினக்கை ஏற்றி (சாந்தேதாதம்,) கக்காதத்திலும் ஸரீரஹப் பெருமானுடைய திருவடியை உபாஸமாக புத், தி, பண்ணுத லானார்க்கும் பரமபத, ம் கிடைக்குமோ? (சாந்ததுருவாய்) ஒளிமயமான தன் உருவைய மாற்றிக்கொண்டு நீருக்கும் செந்

கிறபடியை அநுஸந்திக்க வைமுக்ய எங்கையுண்டோ? ஜீவந் திருவடக்கை ஆஸ்யித்திருப்பானொரு வைஷ்ணவன் ளா. "தீ பலதான் வரத்தவிர்தநாயே" எனறருளிச்செய்ய, "நீர் ஒருகால் அருளிச்செய்தபடியை நினைத்திருக்க அமை யாதோ?" என்ன. நம்பிக்கை நினைவிலே வர்த்திக்கிறதும் மாண்டு, "நாடோறுமேனததுருவாயுலகிடத்த ஊழியான் பாதம் மருவாதார்க்குண்டாமோ வாகு" என்கிற இப்பாட்டும் கெடுவாய் கேட்டறிவாயோ?" என்றார். குசியில்லாதார்க்கும் ஸ்ரீவைருண்ட,ம் விடைக்குமோ?

மேன் திருக்கிற அநுஞானமாகிற இந்நினைப்போக்கி, ஜீவநாயாதாதபயதனை விஷயிப்பித்திருக்கும் ஜ்ஞான மாகிற விளக்காகவேற்தி. தன்னுருக்கெடுத்து கீருக்கும சேற்றுக்கும இருபாத வரதறுபத்தை உடையனுங்க

துக்கும தவக்காத மாகடப்பில் கீவரான மானியலும் பன்றி ருகைய எடுத்தக்கொண்டு. (உலகிடத்த ஊழியான் பாதம்) உலகத்தைப் பிரபலபுத்தனிருந்து குத்திப்பெடுத்து தகித்த ஊழ்முதல்வனுடைய திருவடியினையை. (உலகிடத்த ஊழி யான்) கரணாகல்பத்தின் ஆதியில் செய்யப்பட்டது இவ்வருஞ் செயல் என உணர்த்துகிருர். (ஊழியான்) "அசித,நிரோஷி தாந்" என்கிறபடியே உலகமெல்லாம் அழிந்துகிடத்த எம றாரகாலத்திலும் தன்மேலே ஸரணுகினைவில் இவற்றை வைத்துக்கொண்டு ஸம்சுகித்ததைத் சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாம். (பாதம்) கண்ணொன்றாத அவனுடைய ஸ்வரூபத்தைப்போலக்கொள். கண்ணாவல்ல அவனுடைய திருவடியினையை. (காதோறும் மருவாதார்க்குண்டாமோ வாகு) எப்போதும் பகோவாக்கொடுக்கப் பகோநம்பிப்பெற்று அடைபாதகரிகளுக்குப் பதம்பத,ம் உண்டாகுமோ? எப் போதம் அடைகையாகது:— எப்போதும் உபாயமென்று புத்திப்பன்னுரை (ஏனத்துருவாய் உலகிடத்த ஊழியான் பாதம்...) தினை கொடிப்பட்டபோது உலகினனாய் இவை அநாதனமாய்க் கிடத்தோது. துங்குகிற குழர்க்கையை மடியிலே வைத்து தகிக்கும் தானப்போலே, தன்மேலே

அவ:- கீழிற்பாட்டு ருசியுடையவனுக்கு உதவினபடி.

வ்யா:- (பாண்டிமான்) ஹேவாய் அப்பமாய் அய்யி,மாய் அந்தத்தமாய் அவைய தெரியாதபடி மேமே தோலை வைத்து மிதூக்கி. அபாதபாதிதியில் தன்மென்று தோற்றும்படி இததை உள்வபடிபே அதுவந்தி,தது அபுருஷார்த்த,மெனதும் புருஷார்த்த, விசோதி,யென்றும் பேசிற்று. "பொய்தறின்ற" இதுயாதி, (அபாதபாதி) கொய்து பரகாமான தன்னை அதுவந்தி,தது பரகாரி

கொண்டு. (பொருதவை) துடித்தெடுததுக்கொண்டு பரிசு வளைய, இவை அநித்தூட்டித மமலார காமத்தத்தும தன்மேமே ஏறிட்டுக்கொண்டு கேட்குது. மவயுளவதுளவ

ஏறிட்டுக்கொண்டு எகித்தவனான அவன் திருவடிகளின் ருசி விக்ரவதவர்களுக்குப் பரமபதம் கிடைக்குமோ? (காந்தோறும் மருவாதார்க்கு) அவன் கண்க்ந்தோறும் மமக்கச்செய்தெ கன்மை களை நினைத்தால் அவனிடம் நாரும் இடைவிடாமல் அன்பு செலுத்தவேண்டாமோ? (சனத்துருவாய் ... மருவாதார்க்கு) "அஹம் மமாரி" என்று கடைசி நினைப்பில் நம்மை நினைப்பவனை அதற்கு முன்பெல்லாம் நாம் நினைக்கவேண்டாமோ? (மருவாதார்க்கு) என்று அவனை உபாயமாக நினைத்திருக்கவைச் சொல்லுகிறது. பரபதி ஒருதடவை செய்யவேண்டிய தாயிருக்க, நன்பிதாறும் மாவாதார்க்கு என்னகாமோ? எனில்: ஆசாரியன் த்வயத்தைக் சொக்க, 'இவன் அனைத் திருப்பிச் சொல்லுமன்று ஒருதடவை செய்யவேண்டிய பரபதிவானது செய்யப்பட்டுக்கொிறது அதற்குப்பின் அந் நினைவானது இவன் மவருபத்திலே புருகிறது. இந்நினைவானது ஒருகால் ஏற்பட்டுவிட்டால் பின் அழிக்கவியாதவகையோ, "பெறப்போகிற புலத்தில் சீர்கமைவைப் பார்த்தான், இவன் ஆயுள் மூலகதம் இந்நினைவேயுருந்தாலும், 'ஒருதடவை' என்பதற்குப் போராதபடியுயர்க்கு இருக்கிறது' என்றும் சில ஆசாரிகளின் சிவதரிப்பர்கள். (பாதம் மருவாதார்க்குள் டாமோ வான்) புக்திசிஷ்டரும் புக்திக்கு அங்குமக

பாஷ தாமசரபாஷ் கேவ்வெருருவண்பே நோக்கி. (ஏன் மந்திரம் தி.) இத்தலை திணையாதபோதும் திணைத்திருந்து நோக்குவான். விசேஷியான இவ்வாகாரத்தைப்பங்கே துடைத்தது. "ஏனத்துருவாமிடத்த ஞானப்பிரான்" 91.

92. வானுகித தீபாய் மறிகடலாய் மாருதமாய்
தேனுகிப் பாலாய் திருமாலே - ஆனாய்ச்சி
வெண்ணெய் விழுங்க நிறையுமே முன்னெருநான்
மண்ணை யுமிழ்த்த வயிறு.

பதவுரை:— வான் ஆகி—ஆகாஸரூபமாகவும், தீ ஆய்—
அக்ஷிரூபமாகவும், மறி கடலாய் — அஹையென்கிற,
எழுந்தரூபமாகவும், மாருதம் ஆய் — வாபுரூபமாகவும்
(ஆகி அண்டத்திற்கு கிரஹ ஹதஹயிருப்பவனாகவும்),
தேன் ஆகி—(திதயமுக்கு) தேன் போலே குளியவ
னாகவும், பால் ஆய் — பால்போலே பேராக்யனாகவு
யிருக்கும், திருமாலே—வாயுபிரபத,னே! ஆன் ஆய்ச்சி—
பதக்களை வளர்க்கும் ஆய்ச்சிக்குளத்தில் இருக்க இடைச்சியி
லுண்டாது வெண்ணெய் விழுங்க—வெண்ணெயை விழுங்
கும்போது, முன் ஒரு நான்—முன்பு ஒரு காலத்திலே,
மண்ணை — உலகையெல்லாம், உமிழ்த்த — வெளியிட்ட,
வயிறு — கிருவயிறு, நிறையுமே நிறையுமா?

ஐயுண்டா திருவடினை காந்தொறும் பொருந்தி ஆஸ்ரையா
தாக்கல் பரமகாஸஸப்த,வாச்யமான பரமபதம் உன்
டாயே? 91.

பரபந்தியை அனுஷ்டிக்கவேண்டியிருக்கையாலே, பரபந்தி
செய்யாதவர்களுக்குப் பரமபத,யிக்கு என்ருர். "பரமகாஸ
பதேஷம் க திராதி முருந்தே,ர கிறபதம்" [பரபந்தித்தவர்
லேறு எவருக்கும் முகுத்தன் பரமபத,க்கைத் தரமாட்டான்]
என்றே ஸ்ரீவேங்காததேவனார். (ஊழியன் பாதம் கருவா
தாக்குண்டாயே வான்) 'காச்ய: பந்த,ர வித்யதே5யகாய'
என்ற வேதாந்தத்தை அருளிச்செய்து 'ஈற இணைத்
தழாயோன் கந்தின் அன்னை ஏறநம் எளிதே கிறபெறு
தறக்கி?" [பரபாடல் 15] என்றனர் பண்டைத்தமிழரும் 91.

அவ:— தொன்னுந்நிறண்டாய் பாட்டு (வாழ்கி)
அவ்வவஜாதிவிலே அவதரித்து அதுவுள்ளாருடைய
தாரகமே தனக்கு தாரகமாயிருக்கிறபடி. ஸ்ரீவரணமான
இதில் கோரைக்கிழங்கு தாரகமாம். இடையானுருகில்
வெண்ணெய் தாரகமாயிருக்கிறபடி.

வயா:— (வாழ்கியது) பஞ்சபூதங்களிலே ஒரு
அண்டமாய் அண்டநதர்வரத்தினான புருஷர்களுக்கு

அவ:— திரிபடி ஆழிதராய் ரகுநித்தமாய் வந்நித்த
அவாப்தவாஸ்தவாஸ்தவ பூததத்தம் போதாத்தபடி.
ஆழிதர் செட்டினத்த தூரய்யததைத் தனக்கு தாரக
மாக விருமபிடுக்கும் என்கிறார்.

உரை:— ஆகாரம், ஆக்டி, அகையெறிசிறுதடல் கதற்று
முதலான பதங்களிலே சமைத்த அண்டநதர்வரத்தத்
பதார்த்தங்களுக்கு நிர்வாஹகராய், பரமபதவாஸ்தவர்களுக்கு

92. அவ:— முன் டாகத்திரசொன்னபடி ஆரம்பித்த
வர்களை அளிப்பதொடக்கிறிவ். 'அகாப்தமஸ்தகாமம்'
[விட்டபங்களைத்தையும் செற்றிருப்பவன்] என்று நன்னு
டைய சிறைவுக்குத் தகைப்படி அடிபடை தோட்டினத்த
வெண்ணெயைத் தனக்கு தாரகமாக விருப்பிடுக்கும்
உதவன் என்கிறார்.

வயா:— (வாழ்கித் தயாய் மறிகடவாய் மாருதமாய்) நானு
பூதங்களைச் சொன்னது பிறதிக்யாமிற ஸ்ரீநாவது பூதத்திற்
குப் அவற்றினான அண்டத்திற்கும். அதனுள்ளிக்குப் செத
நாசெதரப் பொருள்களுக்கும் உபகரணம். வினாபு,வினா
ருக்கும் எகாப பொருள்களுமாய் என்கிறது. பரப்பொரு
ளான இவன் எப்படி அவைகளைகருடியும்? என்கி:
இவனுக்கு எரிமாய், புகாரமாய், காரமான அவைகள்
இவனை சுற்றிய விட்டுப் பிரிமாமலிருக்கிறபடியானார்.
கோககேத,கங்கை எரிந்ததைச் சொல்லும்சொல் எரிந்
டையும், கோகத்ததைச் சொல்லும்சொல் புகாரியையும், காரிக
தைச் சொல்லும்சொல் காரணத்தையும் குறிப்பதைச் சொல்
விருமாவகவாலும் இவன் அவைபங்களுள் என்னைக் குறைவிடும்.

தீர்வாறாகலும். (திருமாவிலை) 92. "என்னை" (என்னை) என்னைப்படியே பிராட்டியோடே கூட, பாம்பதத்திலே இருக்கிறவனே! உபய விபூதிக்குத்தகுந்திருக்கிற இருப்புக்குச் சேருமோ ஓரிகடக்கி மென்மெனவை விழுங்குக? (முன் எரியாதி, "புண்பங்கொன்னதபடி வயிற்றிலே வைத்து வெளிநாடு காணப் புறம்பே உமிழ்ந்து சுகந்த வயிறு துதனை வென்மெனயாலே நிறைக்க வேண்டியிருந்ததோ? பின்னை உன் வயிறறை *வண்ணனுக்கிடமாட்டாபோ?"

என்றவாறு பாம்புமாராண தேன், வியாபுரவிபூதியான பாம்பு இவ்வாறே பிரதிபலிப்போகியவையுக்கொன்று இருக்குமவையும், இந்த உபய விபூதியோக்குக்கு மேலே விபூதியை வைத்தால் வந்த ஐஸ்வர்யத்தை முடையவனே! பண்டொரு காணியை பாம்புதான் அழியாதபடி பூமிவை உடக்க

"தேவதேவ தேவநிமி" என்றும், "வந்தித்யுதபத்தி" என்றும் தொடர்வதில் ஐஸ்வர்ய ராஜ்யம் மென்மெனக் கொண்டு அநுஸந்திக்கக்கூடாது. (வாழ்விக்க... திருமாவிலை) இப்படி விபூதியைப் பரிகரிக்கக்கொண்டு வந்தபடி முதலானவற்றைச் செய்வதும் பிராட்டியை உட்கொள்ளுதல் என்ற கார்ட்டுக்குச், இத்தகைய விபூதியை உட்கொண்டு இனி, நித்யவிபூதியாகும் கொண்டு உதது. (தேவதேவ பாம்பு திருமாவிலை) பாம்பதத்திலிருக்கும் நித்யமுத்தரிக்கு எல்லா ஜனங்களின் உட்கொண்டதன்போதும், இவற்றைக்கொண்ட பாம்போடும் திகழும் திருமாவிலை! இங்கு இரண்டு ஜனங்களைச் சொன்னது பெயர், கன்னம், அழுது முதலான ஜனங்களுக்கும் உபகருணம், "என்னை" என்ற மறைமுடிக்கிலே ஒதப்பட்ட வந்து. வந்தே. (திருமாவிலை) பாம்பதத்தின் போகியமான வந்து ஒரு விதும் என்று கார்ட்டப்படுகிறது. ஆக இவ்வளவால் உபய விபூதியாகும் கொடுக்கப்பட்டதாயிற்று. (திருமாவிலை) ஒன்று உபய விபூதிச் செவ்வத்துக்கு மேலே லக்ஷியாத, இவற்றுக்கும் பெருஞ்செவ்வத்தையும் உடையவனே! எங்கிற தாகவியும்.

* வண்ணன் தாழியை பெருத்தினி திசுணம் வயிற்றுக்கு உலகம்பாக்கச் செய்து வழுக்கை உட்கொண்டது தீவிரம்.

என்விநர். குசியுடையாரோடு ஸம்பந்தமுள்ளதொன்றை
ஸம்ஸது உபயவிபூதியோகம் குறைபட்டிருக்கும்வனுடைய
குசி சொல்லுகிறது. (ஆனந்தி வெண்ணெய்) முடைநாளும்
வெண்ணெய். (கிறையுமே) குறைக்கும் இட்டு அடைக்க
வேண்டும். ஸம்ஸாரிகளுக்குப் பரளபம்போலே இவனுக்கு
வெண்ணெய் பெறுமியல். 92.

எடுத்துவிழுவி, உள்வாங்கிட்டு துளராதபடி வெளிக்கு
கொண்ட உமிழ்த்த உள்வாங்கிய வயிற்றுது பசுபெய்க்கும்
சூடியிலே பிறத்த யசோதைப் பிராட்டி கடைத்து ஸம்ஸத்
முடைநாளும் குன்றாக வெண்ணெயை உமிழ்கோத்
தோடே அழகுதாய்க்குள், அத்காலே கிறையுமே
குறைக்கும் இட்டு அடைக்கவேண்டும் என்று கருத்து. 92.

இனி, அவனுடைய ஆர்ச்சியாகிறதத்தை வெளிப்படுத்தி
தமிழகமாக ஒரு கோளியெய்தார்; (தன் ஒருவன் மண்ணை
உமிழ்த்த வயிறு) ஆறாஜத்தலை, பரளபத்தில் அழியாதபடி
உள்ளும் கிழங்குப்பட்ட பூமியை, வயிற்றினுள்ளேயே
பிட்டு தரைதாடி வெளிக்குகொண்ட உமிழ்த்த உள்விடவிரி
னது. (ஆனந்தி வெண்ணெய் கிறையுமே) பசுமெய்க்கும்
சூடியிலே பிறத்த யசோதைப் பிராட்டியின் வெண்ணெயைப்
பொறைப்போடே கிழங்கு, அதன் கிறைத்தகிறுமோ?
உடைக்கலாம் உண்டுமித்த வயிற்றிலே காலிபித்திற்கும்
வெண்ணெயைபிட்டு அடைக்கவேண்டுமோ! அதற்கு வெண்
னெய்க்குக்கே போவது? அது அடைப்பது? (ஆனந்தி வெண்
னெய்) முடைநாளும் குறைபாத வெண்ணெயைப்போ
கிழங்குமற்று! (கிழங்கு) பாசேனும் கண்பதற்கு முன்னே
அமுதசெய்தருளவேண்டும் என்றும் ஆகையாலே வாய்வாயாக
கிழங்குகொழுகிறது. (வாழ்கி...வெண்ணெய் கிறையுமே) உபய
விபூதியை உடையவனுக்குப்பதற்குப் பொருத்தமோ ஓர்
கூடச்சியின் வெண்ணெயை கிழங்குதது? (தண்ணையுமிழ்த்த
வயிறு வெண்ணெய் கிறையுமே) உடைக்கலாம்
உண்டுமித்த வயிறு ஓர்கூடச்சி தீரட்டிய வெண்ணெயை
கிறைத்தகிறுமோ? கிறைபதற்கு! பின் ஏதுக்காக கிழங்கு

93. வயிறழல வானுநனி வந்தானை யஞ்ச
எயிறிடை வாய்படுத்த தென்றீ—பொறியுடிகால்
பூவகவை யீடழித்த பொன்னுழிக் கையா நின்
சேவடிமே லீடழியச் செற்று.

பதவுரை— பூ வகவை—பழிபங்கலின் அழகை, ஈடு
அழித்த—பிழை. கீழ்ப்படுத்தியதும், பொன் ஆழி கையா—
தருவைய. திருக்கோத்தை உடையதுமான கையை
உடையவளே! வயிறு அழல—(அடியவர்கள்) வயிறெறியும்
படியாக. வான் உருவி வந்தானை—வான் உருவிக்கொண்டு
வந்தவனான ஆசரிதவாதலாக, அஞ்ச—(உன்னுருவைச்
கண்டி) பூவப்படும்படி, நின் சேவடி மேல்—உன் சிவந்த
திருவடி எவின் சொல் (விடத்தக்கவகாண்டு), பொறி உகி
ரால்—பல சிறக்கொழுமைய கருவிகளாலே, ஈடு அழிய
செற்று—பாட்டுக்கொழுமைய அழித்ததென்பும், எயிறு இடை—
தன்மையாகவாய்ந்தவகையாக, நீ வாய் மடுத்தது என்—
பிவாய்வாய்ந்ததுக்கொண்டிருந்தது ஏதற்காக?

அவ— தொண்ணூற்றான்றும் பாட்டு. (வாயிந்த
வாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே ஆசரிதவாதலையும் சொல்லிற்று.
இதில் ஆசரிதவாதலையகார்ப்பாண அவர்கள் விரோதிகள்
பக்கவாண்டான சீற்றம் சொல்லுகிறது.

இருபதி பதில் தெளிவானவாறே கேள்விபுடல் சிறத்துகிறது.
பதில் பாடுதலின் தன்னிடம் அன்புமையாறேடு ஸம்பந்த,
முன்னதொன்றை புலித்தாவல்லது உயிர்தரிக்கமாட்டாத
ஆவிர்தவயாமோறத்தானே பசோகைத தொட்டிளந்த வெண்
னையை விழங்குகுணயெழிய, இதனால் தன் வயிறு சிறையு
மென்ற விழங்குகலையே. இதனால், அடியார் என்பார்ப்பெற்ற
தொன்றை அடைத்தால்கைது தன் சிறைவுக்குக் குறைவேற்
பட்டு விட்டதாக சினைக்கும் அவனுடைய குளி சொல்லுகிறது.
உண்மையில், இம்மனாகுணம் ஒன்றுகுறைந்தாலும் அவன்
சிறைவுக்குக் குறைவேவாகவும், உபுடவிழுவினோகும் பயன்ற
தாகவும் ஆகுமன்றே.

வயா:- (வயிற்றியாசை) வயிற்றறுவிறது ஆர்க்கென் னில். ஆழ்வார்க்கு. முன்பொருநாள் ஹிரண்யன் செய்த தாபிராதே தம்முடைய எதிரே வாரும் உருவிக் கொண்டு புறப்பட்டாற்போலே இருந்தாடி. "என்றுமென்பின்னைக்குத் தீமைகள் செய்வார்கள் அலங்குமாவர்களே" என்கிறபடியே. (வந்தாசை) தம்முடைய மேலே வந்தாற்போலே இருக்கிற யடி. (பூவடிவைப்படுத்தி உயர்ந்திருக்கையா) கொள்குமார் வந்தாலும் அழகாலும் பூவைக் கீழ்ப்படுத்துவதான் கையிலே

அவ:- "ஓராய்ய் கீழிட்த்தது" என்று கம்மை மூலீச பகைபாதிபாகக் கீழே சொன்னார் அது கீழித்தது மென்? என்ன, ஹிரண்யன்மேல் பண்ணின சீற்றங்கொண்டு அறித்தேன் என்கிறார்.

உரை:- கொள்குமாரேய். அழகு மகலான ஸ்வபாவத் தால் பூவைப்புகிறுடைய வடிவத்தைத் தம்பாழிக் கிருப்ப தாய் கீழேஹண்யான த் தாபிராதே தீர்த்த தீரக்கையை உடையவனே! கண்ட அநுகூர் 'என்றாகத் தோழிற் தோ'

93. அவ:- "ஓராய்ய் கீழிட்த்தது" |80| என்று கம்மை ஆராதபகைபாதிபாக கீழே சொன்னார். அதை எப்படியறிந்தீர்? என்று எப்பொழுதுக்குத் திருவுள்ளமாக, இரணியன்மேலே தேவரீர் கொண்ட சீற்றத்தைக்கொண்டு தறுதிரிட்டென் என்கிறார் இப்பாகத்தில்.

வயா:- (பூவடிவை நடழித்தபொன்னுதிக்கையா) மென்மை, அழகு, சிறம் மூலான தன்மைகளாலே பூவைப்புகின் தன்மைகளை வெற்றி கொண்டிருப்பதாய், பொய்யோலே ஆகைப் படத்தக்கதாய், ஸாதிரைஞ்சுவனை தரித்திருப்பதாய் திருக்கையை உடையவனே! (வயிற்றை வாரூருவி வந்தாசை) கண்ட அன்பர்கள் அக்பிரூலே அறியுலங்கி 'எப்பொழுக்கு என் வருகிறதோ' என்று உயிற பிடிக்கும்படியாக வான் உருவிக் கொண்டு வந்த இரணியனை. (வயிற்றை) "உயிற அழகுசிறது ஆர்க்கு? என்னிட்; ஆழ்வார்க்கு. முன்பொருநாள் ஹிரண்யன்

திருவாழிகையுடையவனே! (பொழியுதிரு) பார்த்தபடியே இருக்கவேண்டியிருக்கிற உகிராவே. (திரு நெடுமுடியேய் பழியச் செத்து) என்றும் தாங்கள் ஆசைப்பட்டும்போகிற திருவடிகளிலே அவனை ஏறிட்டு இனி முனையாதபடி முடித்து. (வயாக்கியானம் வாழ் மருதிகளால்) பிராட்டியமார்க்கும் சும் பேராகத்தில் திருமுத்து தோற்றமுதபடி பண்ணும் கையிதம் வேண்டா. ஏயிறு தோற்றுப்படிக்கீடாகப்பண்ணின ஹாஸத் தைக்கண்டால் அதுவே அமையுமென்றும்படி இருக்கிற

என்று வயாக்கியானம்படி வாயை உருவப்பிடுக்திக்கொண்டு வந்த ஹரிநாயகன் உன் உகிராவெழுங்கண்டு அவன் படியப் படுபடியாகப் பிராட்டியமாள் பன்னிக்கொண்டருளும் உன் துண்டைய சிவந்த திருவடிகளின்மேல் ஏறிட்டு காராவகன் பன்ன முடிய சிவவுக்களாலே கட்டுக்கூத்து சிவரிப்

செத்தபாஷாதே. தம்முடைய எழிற வானம் உருவக்கொண்டு புறப்பட்டுக்கொண்டே இருந்தபடி. என்பர் பெரிவலாக்கன் பிச்சை (அஞ்ச) "உகிரம் கிரம்" [நிருணிபஹஅதுஷ்டுப்] என்ஹ உன்னுடைய உகிரமான உருவத்தைக்கண்டு அஞ்சாதேதின னுன அபஹும்அஞ்சப்படிவாக. (திரு நெடுமுடியே) "பரிபரமாத் பரணுபதாஹம் ராகவரங்கேயபஹம் கிரம்" [ராம-18-20] [சுனிபரணு]லே கான் ராகவருடைய மடியில் கொடுவரம் உதருகினேன்) என்ஹையுபே பிராட்டியமாள் பன்னிக்கொண்டருளும் உன்னுடைய வெக்த திருவடிகளின்மேல் ஏற்றி விட்டுக்கொண்டு. (பொழி உகிராக் ஈடழியச் செத்து) பல வரணங்களையுடைய அழியை கருங்களாலே இரண்பாணவன் கட்டுக்கூத்து கெதிற்போகுப்படி அழித்து. (எயிறு இவச வாய்மடுத்தது என்) அவனை அழித்தபடியும் கோன் தணியாமல் பற்கள் வெளியில் பிராணிக்குப்படி நாக்கை மடித்துக் கொண்டது எதற்காக? (செத்து வாய் மடுத்தது என்) பிணத்தின் முடித்தியை நாக்கை மடித்தது எதற்காக? இங்கும் பதில் தெளிவாகையாலே கேள்வியோடு சிறத்திக்கொண்டிருக்க. பதிலாவது:— உன் கிணுமான் அபசரமரையிருந்தால் "கோப மாதா-ரவத் தீவரம் வதரத்ததம் ஸர்வரவதாஹம்" [ராம-ஆ

வாயை மடுத்தது என் தீ? உனக்கும் சீற்றத்துக்கும் விஷயமுண்டோ? முடிந்த பிள்ளும் சீற்றம் மனமுதொழிவதே! முடிந்தால் சீற்றம் மாறுவது தன்னவருக்கு. 93. "அய்ய கிர்வாசமாயே" (தவயி விஞ்சித ஸமாபத்தே) என்னும் விஷயங்களிலின்று. 94. "அய சாந மார்திதா" (அத: சாமோ மஹாதேஜா) "கொடியவாய் விஷயின்புறமின் மலங்கக் கொண்ட சீற்றம்" என்று ஸாணாக, தர்க்குத தஞ்மாள த, ஸமாவது ஆஸ்ரிதார்த்த, மாக ஹிரோஸமநிபபறதப் பன்னாசும் சீற்றம்.

பொம்பை முடித்து, பின்னாய் சீற்றம் மருகுகொண்டே திருமெய்றுகளால் வளங்குதல்படிக்கீடாக நீ நா முடிக்கொண்டது என்? பூவடிவையாடறிந்த பெயர்வழிக் கையாள்" என்று பாடாமாய்த்தாகில், "புன்பத்திலுங்காட்டில் ஸுசலாபாய், ஸெத்தஹாய்யமாசை தகதா ப்ரியைய உடைத்தான தருக்கைகளால் { 93/ சிவ சுவரிக், பின் }

24-83] [எக்கா அக்கரிக்கியும் கொண்க எரிக்கோத்தை ராமன் வரவழித்துக்கொண்டான்] எய்விதபடியே கோபத்தை ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறிருக்கிறவர்களுக்கிடையே விநோதிக்கிற அழித்தவுடன் கோபம் தானே தனியும்

"அத, சாமோ மஹாதேஜா சாவனோத க்ருதவ்யனாம்!
த, குஷ்டவா ப்ஸவக, ஸாந்த்ரா, லம் கோபஸ்ய

வஸமேயிவாத் ||" (சா. 59.136)

[பிறகு, மஹாதேவஸ்திவிவான ராமன், சாவனாஸ்த் காவப்படுத் தப்பட்டவனும், வானாஸ்த் காவப்படுத் தப்பட்டவனுமான ஹனுமானப் பார்த்து கோபத்திற்கு வரப்பட்டான்.] என்னதபடியே பாக, வதரிகன் விஷயமான அபராதத்தைக் கண்டால் கோபவசம் படுவாபராதவசமே விநோதிக்கிற அழித்தபின்பும் கோபம் தனிபடது. அதனாலேதான் இரணியனை அழித்தபின்பும் எரிநி எக வர்ப்பாடித்தாய் என்கை. இந்நிகுத்து இரணியனை ஒரீ வாய் ஊவிட்டத்தும் பாக, வதர்பராதம் பொருதமையாலேயே என்று வினங்குகிறது என்ற கருத்து. "பொன்னுழிக்

அவை:— “எவ்வனையுயர்வார் தானவர் நினைத்தால்” என்று நாளிழைத்ததைக் கண்ட அனாபாசகதலனாதியாகப் பழம் பாட்டை அவனைக் கண்ட அநுகூலர் பழிமடப.

வியா:— (அனாபாசகம்) 95. “நானா ஈர்து எ ச்னா:— ராஜாநாபே” (அக்மாத ஓத்தும் ந ஸம்ஸய: சாகதலோதம், பேதி) இதுபாதி,வத. தனிதனனியே சொல்லில் ஒருவரல்லா வெருவர் பிழைக்கிலுமாம் என்று வேர்ப்பற்றிலே நலிய. (அனாபாசகம்) பேரகத்துக்கு ஏகாத்தமான அழகை யுடைய அறுகாழி என்னுதல், திருவாழி பிடிக்கததரும் கை என்னுதல். (செற்று வைத்து வாய் மடுத்தக்கன் 4) ஸங்கல்பம் தவிர்த்து திருவாழி தவிர்த்து திருவுகிராலே பிணத்து பிணத்தின் முகத்திலே நா மடிக்கொள்வதே! 93.

94. செற்றெழுத்து தீவிழித்துச் சென்றறித்த வேழமரும்
மத்திலையா வென்று வரயங்காந்து முற்றும்
யாதையவற்றுக் காட்டிய மாயவனை உல்லால்
இறையேனு மேத்தா தென்றா.

பதவுரை:— (1) செற்று எழுத்து—கொடுத்த எழுத்து, தீ விழித்து—(துரிமோதனன் முதலியவர்களை நோக்கி) செருள்பெறும்படியாக விழித்துப் பார்த்து, ‘சென்ற இந்த ஏழ் உலகும் மற்ற இவை’—‘சென்னா கின்றவைகளே இந்த

அநுகூலரை வைத்துக்கொள்ளுகைக்கு யோக்யமான திருவாழ்வரிலே அவனை வைத்துக்கொண்டு” என்று சொன்னாகக்கூடவது. 93.

கைகை கீழ் செடியை சடழிவச் செற்று” என்று பாட, மானபேரது ‘பூசடிவையிடழித்த பொன்னுழிக்கையால் சின் செடியமேல் பொந்துகிரை சடழிவ” என்று கூட்டி, “புஷ்பத்தினும் மேகமையிக்கதாய் ஆசைப்படத்தக்க திருவாழியை யுடையதான திருக்கையாலே அன்பர்களை வைத்துக்கொள்ள வேண்டிய திருவாழ்வரிலே நடத்தி, அழிய திருவுகிராலே அவனை அழித்தது” என்று பொருள்கொள்வது. 93.

எழு லேவையெம் இவையெம் (என்று சொல்லி), ஆவென்று வாய் அங்காந்து — ஆவென்று வாயைத் திறந்து மூற்றும் — எல்லா வுடையதும், மறைபவற்கு — மீட்டிப் புத்தகங்கள் மூலையிற் காண்பிக்களுக்கு காட்டிய — (மற்ற வாயை மூடப் பித்தருளி), மாயவனை ஆர்லால் ஆம்செய் (என்பு) இவைய கிழங்குகளைத் தலா (என்று சொல்லி), என் தா — என்னுடைய நாய்க்காது, இறையேனும் — சிறிது எத்தாது — புத்தாது

பதவுரை: — (2) எழுந்து — (உட்கொண்டதாம்) உழிப்ப தற்காகக்) கிளர்ந்தெழுந்து, தீ விழித்து — (மார்பின் மேல்) யாக விழித்த ப்பார்க்கு, செற்று — (எல்லாவுடையதாயும்) அழித்து, 'சென்ற இந்த ஏழ் உலகும் மற்ற இவைய' — ('என் வார்த்தினுள்ளே) சென்ற இந்த ஏழ் உலகத்தோடு இவையெம்' (என்று சொல்லி), ஆவென்று வாய் அங்காந்து — ஆவென்று வாயைத் திறந்து, மூற்றும் — எல்லா வுடையதும், மறைபவற்கு — (மீட்டி) புத்தகங்களை மூலையிற் காண்பிக்கற்கு, காட்டிய — காண்பித்தருளிப், மாயவனை ஆர்லால் — (உட்கொண்டதாய்) இவைய எம்மி) கொடுத்தா (என்று சொல்லி), என் தா — என்னுடைய நாய்க், இறையேனும் — சிறிதுபோதும், எத்தாது — புத்தாது

94. அம் — தன்னை கடைக்கரைக்குத் தன் பெரு கமகள் என்னவந்தையும் காட்டும் தன்மைப உடைய வனைப் புகழுமென்பதாய் என் நாவானது வெறொருவரைத் துதிக்காத என்மையர், மாரிக்கண்டே, பழங்குத் தன் வாரிற் றில் என்னப் பொருள்களையும் காட்டினதாக மறையுரைத்தில் (ஆரண்படிகெத்தில்) ஒரு விருத்தாந்தமுண்டு, இப்பாசைத்தில் அந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுவதாக ஒரு கிரியாவழி, பஞ்சபாண்ட, வரிக்கொத்தாது நடத்தப்போது பெரியபாசையிட்ட துர்போதனைன் சகையில் கிள்கருபம் காட்டிய விருத்தாந் தத்தைச் சொல்லுவதாக மற்றொரு கிரியாவழி உண்டு. இன்னகடையும் பிரமமாக விவரிப்போம்.

அவ:— தொண்ணூற்றுநாலாம் பாட்டு. (செந்தெழுத்து) இப்பாட்டு கீழ்ப்பாட்டில் வருத்தாததமாகவுமாய், இத்தகையவருப்பம் துர்போத, தஸத, க்விஸீலே காட்டினதாகவுமாய்; மார்க்கண்டேய பக, வானுக்கு இதனடயத் தன்வயிற்றிலே இருத்தபுகையைக் காட்டற்குகவுமாய். 96. "नृपयस्यस्यै सव्यं सव्यं कुक्षीं सव्यं सव्यं" (தத, பல்பமததம் ஸர்வம் தஸ்ய குக்ஷேன மஸூதமத:) என்கிறபடியே.

அவ:— தன்னை ஆர்யபிதகார்க்குத் தன் புகளெல்லாவற்றையும் காட்டும் ஸ்வபாவஞ்ஞாவக்யமல்லது என்னாவானது வேறு சிலரை ஏத்தாது என்கிறார்.

உரை:— அதிர்ஷ்டவருத்தமான இவற்றை அழிக்கக்கூடவதாசர் பெரிய உத்யோகத்தோடே கிளர்ந்து, அகவாயில் சீற்றத்தோற்ற நெருப்பெழப்பாசித்து அழித்துப்போட்டு.

வ்யா:— மார்க்கண்டேயபுகுத்தாத கிவாதம் பிவருமது:— (எழுத்து) கோனலே கண்ணக் கிளிக்கொள்ளுந் பட்ட குழித்தையிடமிருந்து கோலப்பிடுங்கிவெழிழ்தனைப்போலே, ஸர்வம் கொடுத்த ஸர்வத்திவங்கினைக் கொண்டு பொறுக்ககொண்ணாதபடி தவருவ வயிபிலே சென்று விட்ட பிராணிகளைத் தமக்குத்தாமே மேன்மேலும் தீமைகளைத்துக்கொள்ள முடிபாதபடி ஸர்வாதி, கிபாக, தகதச் செய்த அழிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றிப் பெருமூலப்பிபேயே னெர்த்தெழுத்து. (தீ கிழித்து) இவர்களுடைய தவத செய்களையே தன் கெடுக்கெயுண்டான கோபம் வெளிப்படும்படி நெருப்பெழத் திருக்கள்களையே பாசித்து, அப்பார்க்கையானேயே இவர்களைப் பெரும்புறம் மூடித்து, (சென்ற தீர்த எழுததச் செய்து) ஸம்ஹார்க்கப்பட்டுத் தன்னிடம் வந்த செர்த்தகிடகுகும் இக் த எழுததக்களையும் எமருப்பிபிவு இவ்வாதபடி, அழித்துப் போட்டு. (எழுததும்) எக்காவருக்குக்கும் உபகாயம். (மற்று) அதற்குமேலே, (இவையாவென்று) அத்த அழிந்துபோன பொருள்கள் இவையக்டே என்த. (வாயல் காத்து) தன் திருவாயை மூழாதம் திறத்து. (முத்தம்)

வ்யா— (செந்தெழுத்து தீயிழித்து) என்றுது. நீ ஒரு துது வரவிடவேண்டா என்ற து,தீயோத,நாதி,கனிச

தன் பக்கவிலே உபசம்நிதாவாய் வந்து செத்துநிடக்கிற இந்த ஸப்த லோகவகனையும் அழித்தப்பொகட்டு. அதற்கு மேலே, 'அழித்துமேன' என்பதக்கன் குசுமாவண்' என்று தன் திருப்பாவளத்தைத் சிறந்து. "சரஸரஸரீரீரீ" (ததுபாய மஹம் ஸர்வம்) என்னும் வகைக்குத்தாயும் வைத்தகளுண் மாரக்கண்டேயபுருஷனுக்கு அழித்த கட்டிலையிலே

“உச்ச கிஞ்சிதமயா லோகே த்ருஷ்டம் ஸத,அவாஜக்யம் ।
தத,பஸ்யமஹம் ஸர்வம் தஸய குஷேன மஹாத்மந:॥”

[பு.ர. ஆண்ட 191-192]

[உலகத்தில் அசைபகையுள், அசைபகையுமான் எப்ப து,தீக்க,க்கன் என்னுள் பார்க்கப்பட்டனவோ, அவையெல்லா வற்றையும், அந்த பண்புதஷணுடைய இருவயிற்றிக் கன் பார்க்கேன்] என்பதா டியே அழிந்துகிடந்த உலகம் முழுவ தையும் (மஹபவற்குக் காட்டிய மாயவனா) வைத்தினை மாரக்கண்டேய ப,க,வாஜுக்கு முன்பிருந்தபடியே காட்டிய ஆர்சரீரீரீரீரீ. (மாயவனா) இதைன் ஆர்சரீரீரீ! எல்லப் பொருள்களும் அழிந்தபின்பும் மாரக்கண்டேய ப,க,வாஜுக் காணும் டி விட்டுவைத்திருக்கது ஓர்சரீரீரீ! நாமருபவிப,க, மிக்வதபடி அழிக்கப்பட்ட பொருள்களை முன்பிருந்த டியே அவனுக்குக் காட்டியது மற்றுமார் ஆச்சரியம்! தூய வர்சரீரீரீ செவர்களை பெல்லாம் அடித்தத,டவாக்கியுடைய இவ்வையல்லாது வேடுகுடவரால் இயற்றமுடியாதது என்று கூறுது. (மாயவனாவல்லாது திகழேனும் ஏத்தாது என் னா) அந்த மாயப்பிரணுவுள் உடத,னாவிகையெழுதப் பரம், விபூஸம், மற்ற விப,லங்கள் ஆகிய ரூபார்தாங்கலிக் ஒன் னையும் என் னாவானது துதிக்கிறது. (என் னா) அவனைத் துதிக்கப்பெருமன் பட்டினிமிடக்கிற என் னா. (என் னா ஏத் தாது) “ திருமாவில்குது தெய்வமென்றேத்தேன் ” [61] என்றவிடத்தின் தாய் தேவதாரதப,நாமம் செய்பாதவர் என் பதை அறிவித்தவிட்டாராகையாலே இங்கு மற்ற தெய்வங்களை

தீநிப்பார்த்தபடியாகவுமாம். (சென்ற இதயாதி.) நரகில்
பாபகர்மம் போக்குகைக்கென்று ஸங்கல்பம் வேண்டா.

காட்டின ஆஸ்சர்யசக்தியுத்தனானவன்யொழிய ஏந்துப்
பெறுமல் உருவிக்விடக்கிற ஏன் நாவானது. பரம்பு
நாதி,களான அவனது,சக்தரங்கனில் ஏகதேயமும்
உத்தோதரம் பள்ளனது. அன்றிக்கே, பராதனமரத்திலே
பீஷமாதி,சனாக்கு வைஸ்வரூபம் காட்டினபடியை இப்
பாட்டியே. சொல்லுகிறதாசவுமாம். அப்போது கிளர்ந்து
வருத்தகச்சித்தக இடமிர். ஆகையாலே பரமபுகுணனுடைய
ருபந்தரங்கனாலே இங்கு கழிக்கிராகக்கடவது.

இனி. பராதபுத்,தத்தித்க முன் துர்போத,ன சைபயினே
துர்போதனன் பெய்யானைமிட்டபோது பீஷ்மர் முதலா
ணர்க்கு கிர்வருபம் காட்டியதைக் கூறுவதாக விவரித்தருளிய
பெரி வகச்சான் பிர்வரின் இரண்டாவது கிர்வாணத்தைக்
காண்போம். (சென்றெழுத்து தவிழ்த்து) “ரி தூதுவந்ததும்
கவறு; பாண்ட,ளிகன் உன்னைத் தூதுகிட்டதும் தவறு”
என்ற கூறியும். பொய்யானைமிட்டும் விது,ரனைப் பழித்தும்
புகூலத், புகூலவதாபசாரங்கனைச் செப்த துர்போத,னாதி,பரின்
மேல் கோபித்தெழுத்து. நெருப்பெழும்படியாக அவர்களை
கிழித்து. (சென்ற இந்த ஏழுமரும் மத்தியை ஆ என்று வாய்
அக்காந்து) வெளிர்லே சென்னகின்ற ஏழுமகங்கனையும்
இதோ என் வாயிர் காணுங்கன் என்று தன் வாயைத் திறந்து.
(மற்றும் மறைவவர்க்குக் காட்டிய மாயவன்) எக்லாவுகையும்
பீஷ்மர், தரோணர் முதலான வைதிகர்க்குக்குத் தன் வாயி
லேயே காட்டிய ஆர்ச்சியபூ,தனை (மாயவன்) வெளிர்லே
புகன் உலகங்கனைத் தன் வாயிலே காட்டிய அகூ,டிதக,டநா
ரத்தியைச் சொல்லுகிறது. மற்றவை முன்போம்.

இனி. பராதபுத்,தத்திலே, அஹுனானுக்கு கிர்வருபம்
காட்டியபிளது. பீஷ்மாதி,சனாக்கும் அந்த கிர்வருபத்தைக்
காட்டியபடியைச் சொல்லுவதாக அப்பிர்வாயுதராயிர் விவரித்
கப்பட்ட கிர்வாணத்தைக் காண்போம். (சென்றெழுத்து.....
அக்காந்து)

(மறையவந்தி) ஸ்ரீமார்க்கண்டே, வ ப, க, வரணுக்காவமுசம்,
பீ, க்மத், ரோணுதி, கனாதல். 97. "ஸாமாஸ்யஸ்ய சய்" (ஸாமாத்

செருப்பெழும் பார்த்து எம்வநித்துச் சென்னுநிற இந்த
வாகலஸோகங்க்கொய்யும "வயஸாநி நே த்ரமணா விஸிஸி" (வக்த்
ரணி தே த்வமரணு விஸத்தி) எம் துறையயே தன்ஜு
ஸுடர கோபாக், ஸயாஸெ ஜ்வலித்துக் கொநிற திருப்

"அழீ ஸர்வே த், ருதராஷ்ட்ரஸ்ய புத்ரா;

ஸர்வைவ ஸகஹவாவநிபாஸஸங்கை, ||

பீ, ஜ்மோ த், ரோண: ஸுதபுதரஸ் தத, ரணென

ஸஹாஸமதி, தயசரி யோத, முக், தயா ||

வக்த்ரணி தே த்வமரணு விஸத்தி

த, ம்ஷ்ட்ராகரணாதி ப, யாதகாதி |

கேசித், விஸக், தா த, ஸநாத் த்ரோஷ

ஸந்த, ருஸபதே குர்ணிததருத்தமங்கை, ||"

[தி, கத 11.16, 17]

[திருதராஷ்டிரஸின் புத்திரான இவர்கள் அனைவரும், அவர்
களைச் சேர்ந்த அரசர் கூட்டங்களும் பீ, க்மரும், துரோணரும்,
கர்ணனும் ஸ்ரீகமேச்வரேந்திர விநாயகரின் பஸ்யும், பற்
கனோடு திறத்தகொண்டிருப்பவைவரனர், ப, யங்கரமானவை
யான உன் வாய்களினால் கொடுக்கமாகச் செங்கிதறனர்.
அவர்களில் சிலர் உன் பள்ளிடுக்குகளிலே நகங்கப்பெற்ற தலை
கனோடு காணப்படுகின்றனர்.] என்ற செவ்வப்பெட்டியு
அந்த விவரமுதலானத்திடுபொது, எல்லாவற்றையும் கோபித்
தெழுந்து செருப்பெழும்பார்த்து, ஸ்ரீமாத்ரகஸத்தித் தன்
வாயில் விழுகிற இந்த உலகங்கக் தன்னுடைய நோபத்தி
யான ஒளிகிட்டெழுநிற திருவரலிலே விழுகிற கசித்தப்
பொறையையவை, காரண பீ, க்மம் துரோணம் முதலான
ருக்குக் காட்டிய ஆச்சரியம், தலை என்ற டி. (மாமவந்தி)
"பீ, ஜ்மோ த், ரோண:" என்று தி, கதயில் (11-16) செவ்விய
படியே பீ, க்மரும் துரோணரும் ஸ்ரீமாத்ரகப்பெட்டியை அவர்கள்
உயிருடனிருக்கும்போது அவர்களுக்கே காட்டிய ஆச்சரி
யத்தை சொன்னுநிறது மற்றவை முன்போல்.

வகைப்பா வயம்). (இவற்றையெனும்) பரவ்யுணாதி,களில் போகாது. 94.

95. தாவரவி னுண்டே நமோநா னுவென்று
ஒவா துறக்கு முகையுண்டே - முவாத
மாக்கதிககன் செல்லும் வகையுண்டே என்னொருவர்
தீக்கதிககன் செல்லும் திறம்.

பதவுரை - தா - (எம்பிரானைத் துதிப்பதற்கு உபகாண
மான) எ.க.க. வாயில் உண்டே - (செடிப்போது வண்டாத
படி) வாயிலேயே சிறுக்கிறதே; ஒவாது - (கனையுண்டாமல்)
உண்டவை, உறாக்கும் - சொஸதத்தக, நமோ தாவரா
பவளதாண்ட வாயிற்று கசித்துப் போகிறபடியை வைதி,க
ராண பீஷ்பாதி,களுக்குக் காட்டின ஆஸ்சாபு,தகை
யொழிய என் கா ஏத்தாது என்று பொருளாகக்கூடவது.
பீஷ்பாதி,தன் வஷயமானபோது "மனறயவர்க்கு"
என்றிருந்து தேயூத்தாக்கூடவது. மார்க்கண்டேய
விஷயமடையது சேரவொற்றுகூடவது. 94.

"இப்பாட்டு இழிப்பாட்டின் வந்ததாந்தமாவுமாம்"
என்று பெரியவாக்கைப்பேசின கவநானியை நொடக்கத்தலை
அருளிப்பொதலே, "வயிற்றை வானுருவி எத்தனை அநிச
எயிதிக வாய்மடுத்ததென் நீ" என்று சென்ற வகரத்தா
அறுசுருதி,கப்பட்ட வாய்க்கிருத்தாத்தகையே இங்கு அறு
சுருதி,ப்பதாவதும் ஒரு சிவகாமமுண்டென்று நோற்றுகி.க.
அப்போது 'மனறயவர்க்கு' என்ற கவதி,கோத்தமனை பரவ்யு
த,பீஷ்பாதி,க கொத்துகிறது திரிவம்பனவாரத்திற்குப் பிறகு.
என்றவகைக்களும் ஸம்பவாகாலத்தில் தக்கவாயிதும் கிருவகை
பூப்பெற்றவாத,துக்குக் காட்டினும் வாய்க்கள் என்று கருத்த.

மார்க்கண்டேயன் அவதாரமாத,கைக் குறிக்கும்போது
ஒருமயமாகையோ "மனறயவர்க்கு" [மனறயவர்க்கு] என்று
பாட்டும். பீஷ்புதரோகர்களைக் குறிக்கும்போது பன்மை
வகையையோ "மனறயவர்க்கு" [மனறயவர்க்கு] என்று
பாட்டும். 95.

என்று உரை - திருமுத்தாய், உண்டே - திருத்திற்று; மூலாத-
திருப்பி வாசுதலில்லாத, மா உதிக்கண்—மாமயர் பரம்பரை
பாம்பதூதகிழன், செல்லும் வகை உண்டே—செல்வாதன்.
அரிச்சிபாதி, யார்க்கும் (மயத்தூய்மை) திருக்கற்றை; (திருப்பாடி,
பிருக்கலும்), தீ கதிக்கண்—கரக மரக்காய்த்தல், ஒருவர்—
ஒரு சிலர், செல்லும் திறம் என்—போகின்றதறி எப்படி?

அவ:— தொண்ணூற்றைந்தாம் பாட்டு, (கா வாயில்)
"இது விடப்போகாதாயிருந்தது, இது கீழ்ப்போகாதாயிருந்
தது, இதுக்கு எகவின் விலக்கடிபுண்டான்படி? அபரி
கராயிருக்கில் செய்பலாவதில்லையிறே" என்னில், எவ்வாள்
ஒரு பரிசரம் தேடும்படி அவத்தானே? என்விறது.

அவ:— இப்படி அவரை ஏத்துகைக்கும் பரிசுரமாக
நாவைக் கொண்டு அவரை ஏத்தாதே, செதல் அதனது எம்
ஸரிக்கைக்கும் பரிசுரமாகிக்கொண்டபடி எவ்வாள்? எவ்வா
ஆர்ச்சியப்படுகிறாள்.

95. அவ:— அவ்வியக்கது ஏத்தாத என் நாவைப்
போகவே நாங்கலும் அவனைத் துதிக்கவல்ல நாவைப்படைத்
திரும்பும் அவனைத் துதிக்காமல் எம்ஸரிகள், அந்த நாவை
ஸர்ஸாரத்தை மேலும் மேலும் பெருக்கிக்கொள்ள எப்படித்
தாம் உட்போடக்கொடுக்கிறாள்! என்று ஆர்ச்சியப்படுகிறாள்.

வயா:—(கா வாயில் உண்டே) அவனைத் துதிக்க உறுப்பான
வாரானது வெளியில் போய்த் தேடிக்கொண்டுவரவில்லாத
படி அவரவர்கள் வாயிலேயே இருக்கிறதே! (கா) இது
'தாமஸரே தர்மஸம் உன்னுனதே' [இர-திருவ.21]
'சென்னபே' [இர-திருவ.21] என்ற தமக்கும், தம் இரீதிரி
வங்கன் அவைவர்கள் அனைத்தற்கும் உபலக்ஷணம். (கமேச
வாணுபவனது ஓவாதகாக்கும் உரைபுண்டே) கதைக்காரை
மாமாமத்தாய் என்று ஒரு மந்திரம் உண்டு அதை ஒரு
தடவை சொல்லுவதற்குப் பன மணிசொம் மூக்கப்பிடித்
திரும்ப சொல்லவேண்டும். அதைச் சொல்லும்போது ஏற்படும்
சிரமத்தைக் கண்ணும்போது, 'இதைச் சொல்லி எவர்க்கும் புது

வ்யா. - (நா வாயிஜண்டே) 42. "ஆதர்த் வவாவய" (கிருஷ்டஸ்தவம் வதவாலாய) என்விறபடியே தாக்காவில் அவரே ஏததக்கடவது. (நவமா இத்தயாத்) அந்தாக்கு கண்ட வவாவாதி திருமத்தாரும் இவனுக்கு இனப்பாறிச் செவ்வ வேண்டாதது டண்டே. ஒரு ஸஹஸ்ராகுபீ மாவாமத்தரம், இது செவ்வுமதில் தாகாநய,வம் அமைபுமென்றது திருமத்தரமுண்டே. (நவாத இத்தயாத்) அபுதராவருத்தி லகஷணமான பரப்பததுக்குச் செவ்வும் அச்ச்சிராதி, மார்க்கமுண்டே. (நவாத இத்தயாத்) தாகததுக்குப்

காரண - ஏத்த தாகத்தப் பரிசுரவன காவானது புறமபு போய்து செடவேண்டி தாகத்தப் பரிசுரவன வேண்டி; ஸஹ ஸ்ராகுபீ மாவாமத்தப் பரிசுரவன செவ்வாதத்து செவ்வாத தும், புறவகாண மொண்டது தாகத்திக்குவாமல் திக்கு, (நவாத இத்தயாத்) வந்து ஒருதரவே செவ்வாத இனப்பாநலாம்படி கான தாகத்தப் பரிசுரவன திக்கு; அபுதராவருத்தி

கதினும், இவாத் செவ்வாமத் தாகத்திக்குதே மெண்டது" என தும்படிவாதிக்குப் அபுதராவனம் லகஷணவளில் பந்தலாம் (தாகத்தி இனப் பரிசுரவனபடியும், ஒருதரவே செவ்வாதும் மெண்டுவளிக்கெல்ல எட்டே எழுத்தக்கனைக் கொண்ட "ஓம் நவாத மாவாவய" என்றும் கிருவவ்லாகுர மத்திரம் எதித்த, தாகத்திக்குதே! (காரயுண்டே) இது. "தாகத்தரில் பூவுண்டே ஏத்தும் பொழுதுண்டே" [இர- திரம-21] என்று உதரப்பட்ட மற்ற ஆரவாதினாபகாணம் கருத்தும் உபலகாணம் (நவாத மாகத்திக்கெல்ல செவ்வும் லகஷணமே) கிருபடி வாகத்திக்காத மஹாதி (மெண்ட பரிசுரவன்) ஆன ரொகத்தித்தத் செவ்வ அவாவர கிண்கிண்தர வாத பத்தி பரிசுரவ மாதகான கழிகல் ஸாவாபுரவருத் தித்தரவகே. மாதகாத-மூட்டைப்பாத; அறிபாத அந்றபடி. (காரண) அச்ச்சிராதி, தாகத்தவாமம். (நவாத இத்தயாத் திகத்தி கண் செவ்வுத் திதம்) இப்படி உவ்வுபறணம்படியான நல் கழியித் செவ்வாமல், அழியில மூட்டும் தீபவழிகளிலே நா மாதகான இத்திரிவக்கனை கடுபடுத்தி தாகத்திக்கெல்ல கிழவிறகதி

பேசு வழி தோகக் கண்டலோம். இதுக்கு விசக்கடி எவ்வளவு உண்டாயிற்று? எம்மாரி, ஹிதம் காண்டிதி லோம், தானே செம்மாநின்றது. (என்னெதுவர் இது யாதி) வலிய விசக்கடி தேடவேண்டும். 95.

95. திறப்பாதென் நெஞ்சமே செங்கண்மால் கண்டாய்
அறம்பாவ மென்றின்று மாவான் புறந்தாலிம்
மன்தான் மறிகடல்தான் மாகுதந்தான் வன்தானே
கண்டாய் கடைக்கட் பிடி.

பதவுரை:— என் நெஞ்சமே — என் மனமே அறம் பாவம் என்று இரண்டும் ஆவான் — புண்மம், மடமம் என்னும் இரண்டுவுகைக் கருமங்களுக்கும் நிர்வாழுகன், செம் கண் மால் கண்டாய் — செத்தாமரைக் கண்ணனான பெருமானிடாய்; இம் மன்தான் — இப்புவலுதம், மறி கடல் தான் — அகிலே நயும் கடலும், மாகுதம் தான் — வாயுவும், வான் — ஆகாயமும், புறந்தான் — (ஆவற்றைக் காட்டி உதம் வேருமா) ஜீவனும், மறமாத் அறங்காறம் முகலியாவையும், தானே கண்டாய் — அப்பெருமானே கிடாய்; (இவ்வாற்ததநுதலி). திறம்பாது — தவருமல், கடைக்கண் பிடி — கடைசி யறையில் அறிவாயாக

லகஷணமாய், பரமப்ராப்மமான மோகந்ததிலே செல் லுக்கைக் கிடான உபாயமுண்டே: இப்படி உஜ்ஜீவனத்துக்குடனான வல்வழி போகாமல் விசாஸததுக்கிடான துரிமாரக்கூங்களிலே சென்று அருகில் விழுகிற பகவதம் என்னாயிருக்கிறதோ? என்று விசம்மயப்படுகிறார். 95.

செட்டித்தான் பவாக்கு, ஏற்படுகிறதே என்று ஆச்சரிப்படுகிறார். இவரோடு தோத்திண்டியானவரும் “செல்பே அரு நாமம் சொல்வது சரித” [இர-திருவ 21] என்றார்.

“தாசையனோதி எப்ப்தோதந்தி வாகுந்தி வலவந்திதி”

ததாபி நாகே கோரே பதந்தித்பேதத, து, பு, நம்”

[நாராயண என்னும் எப்பதும் உன்னது; வாகு வளப்பட்டிருக்கிறத; அப்படியிருக்கும் கோரமான வாகந்தில் விழுநீருக்கள் என்பது மிகவுச்சரிபம்.] என்னும் ப்ரமாணையோகமும் இவ் வரித்தந்தையே அறிவிப்பது உணர்த்தக்கூறு. 95.

அவ:— தொன்னூற்றாறும் பாட்டு. (திறம்: பாது)
 “விவக்ஷி இங்குபென்று இருக்கையிருக்கிறதில்கு, இங்
 வந்ததற்குதம் கவிதாதே கொள்” என்று தம்முடைய
 திருவுள்ளத்தைப் பார்த்து அருளிச்செய்கிறார்.

வியா— (அ) பாட்டுக்கொருதேவநாடம் கொல்கிறதும்
 தப்பாது போகிற தெஞ்சே! அந்த, ததவம் கண்டா
 லக்கது கால் வானேன்” என்றிருக்கிற தெஞ்சே!
 (பாட்டு: 98, விநிதத்ததைச் செய்து நிவித, தங்கைப்
 பரிஸரிததப் போகிற தம்மோடு விநித நிவித, தங்க
 னோடு வானில்கு அருவிக்குறித்துப் பாதந்தாமாமிடத்தில்.
 98 ‘அவ் அவ் அவ் அவ் வான’ (அவ் அவ் வான, கர்ம கார

அவ:— கொல்கிற ததவம் தெஞ்சே! நீ முத்
 துறவன் பாட்டு கொல்கிற தததை அழகிவதாக
 புத்தி, பண்ணு எங்கிரு.

அவ:— (அ) பாட்டுக்கொருதேவநாடம் கொல்கிறதும்
 தப்பாது போகிற தெஞ்சே! அந்த, ததவம் கண்டா
 லக்கது கால் வானேன்” என்றிருக்கிற தெஞ்சே!
 (பாட்டு: 98, விநிதத்ததைச் செய்து நிவித, தங்கைப்
 பரிஸரிததப் போகிற தம்மோடு விநித நிவித, தங்க
 னோடு வானில்கு அருவிக்குறித்துப் பாதந்தாமாமிடத்தில்.
 98 ‘அவ் அவ் அவ் அவ் வான’ (அவ் அவ் வான, கர்ம கார

வியா— (அ) பாட்டுக்கொருதேவநாடம் கொல்கிறதும்
 தப்பாது போகிற தெஞ்சே! அந்த, ததவம் கண்டா
 லக்கது கால் வானேன்” என்றிருக்கிற தெஞ்சே!
 (பாட்டு: 98, விநிதத்ததைச் செய்து நிவித, தங்கைப்
 பரிஸரிததப் போகிற தம்மோடு விநித நிவித, தங்க
 னோடு வானில்கு அருவிக்குறித்துப் பாதந்தாமாமிடத்தில்.
 98 ‘அவ் அவ் அவ் அவ் வான’ (அவ் அவ் வான, கர்ம கார

ஏன ஹேபகவதம் வான, கர்ம காரயதி

தம் பமேய்யோ வோகேய்ய உத்திதேதி

ஏன ஹேபகவதம் வான, கர்ம காரயதி பமேய்ய, நிதேதி

[கொல்கிற 2-61-65]

யதி) தம்முடைய பக்கம் காத்தருத்வம் தவித்ததென்பு ஒரு அசேதநக்ரியைவைப் பறையுரன்றே. (செவ்வகண்டம் கண்டம் ஸர்வேமாவரன் கண்டம். 99. "सत्यं यथा कदासं पुण्डरीकमेवमस्ति") (தன்ம யதா கப்பாஸம் புண்டரீகமேவ மஸ்திணி).

(இயம்மாணித்யாதி) ப்ரதிபத்திகமான அசித்தோபேகையான சேததனும் அவனே. அறுத்தமான மஹதாதி, கனைச் சொல்லுகிறது. அவனையொழிய வைத்ததாமையிருப்ப தென்றுமில்லை. (கண்டம் கடைக்கட்டிடி) இவ்வந்ததத்தை. திறம்பாது கடைக்கட்டிடி—கடை போகப்பிடி. இவ்வந்ததத்தி னுடைய கடைப்பிடி கண்டாயே என்றுமாம். (அறுமிக்ஷாதி) ஆபாதபாத்தியில் அவனையொழிய புண்பரப்பென்று

உரை—எனக்கு புண்பரப்பான செவ்வோ புண்பரம் பரப் பென்று சொல்லப்படுகிற ஆன்மதனும் கரியைவைக்கவும் போருகிறவன் புண்டரீகாகஷனான வடிவமாவரன் தானே கிடைய. இந்த பூமியும் அலைவெறிசிற கடலும், காடும்,

[வந்த ஜீவனை (அண்டத்தினுக்குள்ளும்) இத்த கோடங்களை விருத்து மேலே (பரமபதத்திக்கு) அழைத்ததென்கல விரும்புகிறோடு. அவனை இந்தப் பரமாத்மாவே கண்ட கரிமங்களைப் பண்ணும்படி செய்கிறது; எனக்கே மேல தள்ள விரும்புகிறோடு. அவனை இப்பரமபுருஷனை செட்ட கரிமங்களைப் பண்ணும்படி செய்கிறது] என்ற மஹாபுராணிக் ஒப்பிடுகிற தன்குறு. (செவ்வகண்டம் கண்டம்) "தன்ம யதா கப்பாஸம் புண்டரீகமேவமஸ்திணி" [சுரர் 1-7] [கடலுக்கு ஸார்வஜன மவரும் தாமரைபோன்ற இது வண்டன் உள்] என்று வேதரன் தங்கனியே பரம்போருளுக்குச் சொல்லப்பட்ட அடைவர எந்தை உடைபவன் கிடைய! (அறம்பாவம் என்றிரண்டுமாவான்) புண்ணிபந்தைச் செய்தும், பாவத்தைத் தவித்தும் போகும் என் எப்படி அவனுக்கு வரப்பட்டவர்களை, அப்படியே அப்புண்ணிய பாவங்களும் அவனிட்ட வழக்கவிரும்பவை. அவனுக்கு வரப்பட்டவை யெது ஏதென்றுமுண்டாக

தோற்றுவது, திகைத்துப் பார்த்தால் அவனை கடவுளென்று
தோற்றும். "திறம்பாது" என்று தெஞ்சோடே கூட்டவு
மாம். "திறப்பாது — அறம்பாவமென்றிரண்டுமாவாக்"
என்னவுமாம். "திறம்பாது கடைக்கட்டிடி" என்னவுமாம்.

தாட்டார்களுள் பலவழி உண்டாகிலும் தம்முடைய வழியைப் பற்றிக்கொள் நீ. (திரும்பச் சொன்னால்தான்) சொல் என்று அகைந்த தெஞ்சமே. (செய்யுண்டால்) தம்முடைய விஷயத்திலிருக்கிறபடி கண்டாயே. (அறிந்தபாதி) பெறுகைதரும் இழக்காகக்கும் அவனுடைய திக்,ரஞ்சாங்கு,சங்கம்

வினா எண் 10: திரு. ப. கிருஷ்ணன்: மாண்புமிகு கல்வி, இளைஞர் தொழில் நேர்த்தியுறுத்தல் மற்றும் விவசாய அமைச்சர் அவர்கள் கீழ்க்கண்ட கேள்விகளுக்குத் தயவுசெய்து பதிலளிப்பாரா:

[illegible]

பனியொழியப் போகின்றோ, ஈர்வழம் புகைவதே, தமன்றோ. (செவ்வெழுத்து) அறுதியாகப்பிடி. 96.

97. பிடிசேர் கவிதளித்த பேராளா உன்றன்
அடிசேர்த் தருள்பெற்றது அபநே பொடிசேர்
அனற்கவகை பேற்று னவிச்சடைமேல் பாய்ந்த
புனற்கவகை பென்னும் பேர்ப் பொன்.

பதவுரை:- பிடி சேர்—பெண் பாண்டியன் சேர்த்து
(விஷயப் பாண்டியனானது) தந்தித்த. கவிது—கருவந்திரமு
வாண், அவிதத—செறித்த, பேராளா—மற்று நுபு, வானி!
பொடி சேர் புகைவததை துரிக்கவழியி, அனற்கு—மருதப்
புகை, அம் கை ஏற்றான்—கருவிய கைவிய எகத்ப நத்ய
செவ்வெழுத்து, அவிர் சடை மேல்—புகைவந்திது ஜனியன்
மேலே, பாய்ந்த—விழுந்த, புனல்—தாதுவாசுபாடதகாண்,
கவகை என்னும் பேர்—கவகை என்னும் பெயர்ப்பாடைய,
பொன் சிறுத்த பொன், உன்றன் அடி சேர்ந்து உன்
திருவடி கீழ்க் கிடீடி, அருள்பெற்றான் அபநே—திருவடி
அடைத்தாளல்லவா.

இதுவே கவிதாநயம் என்று முதலாகத் தவருதபடி
மகன்மரிதே பிடித்தக்கொள் 98.

கடைய கித்தயாறுக்குறங்கெனயெருக்க, துனை அவனிட்ட
வழக்கென்னத் தொழுகெனும்மேல் என்று கருத்து. (அதன்
பாண்டியன் உபயோக கருவிகள் என்னும், அவற்றால் எத்படு
கித்தயாறுக்குறங்கென என்றும், பாவனம் (பிறரைப் பரிசு
தட்டிப்படுத்தலு). அபநே (பிறரை நோஷமடைப்பது)
என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். என்னும் அவனிட்ட கருத்து
என்றபடி. 99.

அவதாரிகை.—அறமும் அவனை என்ற பாவனப்பொருள்
அவன் ஓதயனைப்பாறி: கருக்க முத்தகை மற்றும் சில
பொருள்களும். எவ்வமையுள்ளனவே! என, அவற்றின்
பாண்டியத்தக்கையடி அவனினுடையபந்தம் பெற்றிருப்பதா

அவ: - தொன்னுற்றேழாம் பாட்டு. (பிடிசேர்)
"தறம்பாவமென்றிரண்டுமாவான்" என்றதுக்கு வ்யாக்,
யாதம் இப்பாட்டு.

வ்யா: - (பிடிசேர் சிறுபாட்டு) இம்மத்தூதவந்தநங்கன்.
100. 'சாஸ்திரம் துணை துணை' (பாசத்தோ துணை உப-
ரதனத்தினால்) என்னுமவனிறே மோகத்தருக்கதி, காதி.
அன்றிகே, தன் பக்கல் ப்ரவணமாகாதே விஷயப்ரவண
மாகுகிறே பாபமாவது. தன் பிடிபக்கல் ப்ரவணமாய் தன்

அவ: 'உதாரண' அவனே' என்று ப்ரவணமாகச்
சொல்லுகின்றார். அவனாக தொடக்கமானவையென்ற பாவன
மாதிரி' என்ன, உதாரணம் பாவனத்தையும் தச்சுரண
கமலமாய் பத்திரவதனம் வந்திருக்க.

உரை: - அவ்வாறாய்விடாதே பிடியின் பக்கலினே ப்ரவ
ணமாய், உதாரணம், உதாரணத்தாலும் உடிக வந்திருக்கிற

மேலே ஏற்பட்டது என்பதற்கு உதாரணமாக எந்திரண்டு
மாவான்" என்றதுக்கு உதாரணமாக இப்பாட்டு எப்படி
பெரியவாக்காகப்பிச்சி.

வ்யா: - (பிடிசேர் சிறுபாட்டு) பெண்பாண்டியோடு சேரிக்
இப்பாண்டியே இவ்வாறாகப்பெண்டி உண்பாண்டியை சாதித்த
அமையக் சேர்ந்திருக்க. மேத, நத்தர்களால், "பாசத்தோ
துணை உபரதன துணை" மையத்தோ பூதவா ஆதமகமே
வாதமாய் மாயேத [புருஷ 6-4-28] [உச்சுரம் புறமுயிருக்
கும் இவ்வாறாய்விடாதே உதாரணமாகவாய், (உதாரணமும் முதலிய
வதற்கு) ஆதமகமாய்விடாதே, உபரதனமாய்விடாதே உதாரணமாக
கூடும், உதாரணம் மனத்தையுடைய உதாரணமாகப்பெண்டி
(தன்னுடைய) ஆதமகம் [தந்தமாய்விடாதிருக்கும்] ப்ரவணத்
மாகவக் காணக்கூடவன்] என்ற மோகமகமாய் விரும்பு
கிறவன் இத்திரிபக்கல் அடக்கிவிடுக்கின்றனம் என்றது. இத்த
கபித்திரிபக்கல் பிடிசேர்களிலிருந்தான். எத்திரிப் பிறப்
பும், கந்தவாய், நத்தவாய்க்கும் மோகமகமாய் காணக்

பக்கலின்றிக் கே இருந்த களிற்றை எகிழ்க்கும்போது பாபம் தானிட்ட வழக்காக வேணுமிதே. (பேராசா) பிடிசென்ற களிற்றை எகிழ்த்தானென்றால் அவன் செய்தானாகில் கூடும் எவ்விதருக்கை. (தன்மையடி எகிழ்த்தான் என்றவுடன் இத் தால் தன்மம் அடனிட்ட வழக்கு எவ்விதது. (பேராசா)

அவ்வாறு, அதன் விருத்தி, அதன் பற்றித் துறாவிடு தன்னையி பண்ணி ரகசியம் உபயோகித்தான்.

என்று பாஸ்கர்கள் கேள்விப்படுகிறது. இவ்வாறு தன் நன்மைகளைக் குறித்து அறிந்த பரிசுவரையிருந்தான். அங்கிலும் பிடிசென்றிருக்கையிலே கண்டவருக்களும் அத்தனையாகத் தான். இவ்வுயிரிக்கும் இவ்வாறு எகிழ்த்தபடி வேள்' என்று சொல்லாடுகிறார். (அளித்த பேராசா) விஷயங்கள் மட்டும் திரிந்த கிழிந்தாடு அனனுடைப தர்மத்துக்கு நான் தன்மம் தவிர்த்தால் அராமம் எகிழ்த்த தர்மமையுடையவனே! (பேராசா) பிடிசென்ற களிற்றை வேட்டுவாக எகிழ்த்த படி பாபம் இவன் செய்தானாகில் முடியும் என்று கூறும் அப்படி பாபம் முடிவாகிறது பாஸ்கர்களைக் கண்டவது? எனில்: (அளித்த பேராசா) அவை ஐந்தாவது தைப் பற்றிக்கு அகலியை அவைப் பெறே-ஐந்தாவது பற்பார்க்கு அவைய மானவை தந்த கடுஞ்செய்தவன் தன் முயற்சியினின்றும் பிண்டு எகிழ்பே உபாயமாகக் கூப்பிட்டானாகையிலே அவை தெனையிலே. அவை உபாயமாகப் பற்றினுக்கு, இவ்வாறு தன்மம் இவ்வாறு குத்தகனே ஸம்பாதித்துக்கொள்ளுவோ. இருக்கின்றவர்களைக் குறைத்துக்கொள்ளுவோ வேண்டியதில்லை இருந்தபடியே அவை உபாயமாகப் பற்றினால் பேரதமனது என்னும் எவ்வாறு எகிழ்த்த, தைக் கூட்டுகிறார், விஷயங்களில் கடுமையாகிற பாபத்தையுடைய இவ்வாறும் எகிழ்த்தமையிலே பாபம் இவனிட்ட வழக்கு என்பது தெளிவாகிறது. (உந்தன் அகசெய்ததன் பெற்றானன்றே) "திரையிதல் ததர தர்மா" [உந்தரையிதற்கு] என்கிற படியே என்முன் திருவுலகங்கித் திருவடிவாகக் குண்டுக நிரலே விளக்க நினைத்தபேரது தர்மமே அவனுடைப கமன் டுயத்திலே உங்களுமாயிற்று. இப்படி புன்மன்கருபமான

சேரித்யாதி: ப,ஸம்ச்ச,த்தனாய் அக்திஸயக் கையிகே ஏற்றுனுமிருந்துள்ள ருத்தனுடைய விளங்காதின்ற ஐடை மேலே பாபந்த புனையுடைத்தான கங்கை யென்னும் பேரை யுடைத்தான விலகலீனாயான கந்தீ உன் திருவடிகளிலே சேர்த்ததன்றோ நாட்டுக்குப் பாவநமையிற்று.

“अनन्याशयानः” (ப,ஸம்ஸ்யயாஸ்யாத:) என்கிறபடியே பண்ணைச் செய்யுத்தக்த ப்ராபஸரித்தமாக எப்போதும் ப,ஸம்ச்ச,த்தினே சாயுடையனும், அக்திஸயிக்கு அருகிய வாகைய ஏற்ற ப,தவயாய ருத்தனுடைய ஒளியையுடைத்தான ஐடை யின் மேலே சச்ச,த் த,பரித்த,பாக வந்த குறித்த

கங்கையும் உன் திருவடிக் சேரித்த பின்பன்றோ கங்கையா யும் பரிசுத்த,த,பட்டுத்தம் பெருமையை உடையதாயிற்ற என் றிருர். இக்கால் புண்ணமும் இவனிட்ட கழங்கு என் ற தாயிற்று. இவ்வண்ணமாக சூப்பாகரம் “அம்பாவம் என் றி ரண்டும் ஆ.வான்” என்ற சென்ற பாகரத்தில் அருகியதற்கு விவரக்,பாஸமாய்க்கிறது. (உன் தன் அகசேர்த்து அருள் பெற்றானன்றோ) பொருளாகப் செய்தவர்களையும் பரிசுத்த, த, ராகக் கங்கையாய் இவர்கையியே ருத்த,நியையுடைய உன் திருவடிகளில் சேரித்ததாயன்றோ கங்கைபாஸகன் அங்கையா யும் பரிசுத்த,த,ராக்ரும் பெருமையைப் பெற்றான். இப் பெருமை எப்பெயர்களின் அடையே கரித்ததானவாக் இதை அருள் என்றிருர் இதை எங்கே கண்டோம்? என்க. (பெரத சேர் அளந்து தங்கை ஏற்றான் அவிரசுடைமேல் பாயந்த)

மத்யம் பீத்வா குருத,ராக்ஸ்ச க,த்வா

ஸ்தேபம் க்ருதவா ப்,ரஹ்மஹத்யாஸ்ச க்ருதவா |

ப,ஸம்ச்ச,த்தனோ ப,ஸம்ஸ்யயாஸ்யாதோ

ருத்த,த,பாரீ முச்சயதே வர்ஸபாகைய: ||

(சாதாபஸ்க்ருதி)

[கங்கைக் குடித்தாலும். குருத,ராக,மனம் பண்ணினாலும், திருடினாலும், ப்,ரஹ்மஹதே செய்தாலும். சாம்பலில் பூசிக் கொண்டு. சாம்பலாயின படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டு,

96. பொன் திகழு மேனிப் புரிசடைபம் புண்ணியனும்
தின்றுகைம் தாய தெடுமாலும்—என்றும்
இருவர் அங்கத் தாத்திரிவ ரேனும் ஒருவர்
ஒருவனங்கத் தென்று முளன்.

பதவுரை:— பொன் திகழும் மேனி — பொன்போலே
பிரகாசமிக்ழும் வடிவையம், புரி சடை—பின்னிய சடையை
யுள், அம் புண்ணியனும்—அழகிய புண்ணத்தையும் உடைய
வான முத்திரனும், தின்று உகைம் தாய தெடுமாலும்—
கின்று உகைக்கொண்டெல்லாம் அளத்த ஸர்வேஸ்வரனும்,
என்றும் — எப்பொழுதும், இருவர் அங்கத்தால் திரிவரே
னும் — இரு வடிவுடன் திரித்தாக்களெயாகிலும், ஒருவர்—
(ஸாதக லெனும் புண்ட) சிவன், ஒருவர் அங்கத்து—
கெடுமாவின் ஸரீரத்தைப்பற்றி, என்றும்—எக்காலத்திலும்,
உளன்—ஸத்தையுடைய ஸ்ரீகுப்பன்.

(சடை) பொடிசேர்க்கிடுப்பதும், அஹந்த அக்கைபெற்றி
டுப்பதும் மாத்திரமன்றிக்கே, சடைபை தரித்துத் தலம்
புரிவதும் பாபம் போவதற்காக என்று தெர்த்தெறது.
இவற்றெல்லாம் பாபம் போயித்தே? எனில், போக
விக்கவேண்டும். ஸ்ரீபாத, தரித்த, ததை தரித்ததனாலேயே
போயிற்று என்றும் காட்டுங்குர — (பொடிசேர்...சடைமேல்
பாய்க்கத் புனற்கென்கை) என்றும் பத, கண்ணெ, த, சம் கவருப
மான இந்த கைகளுக்கு இப்படிப் பரிமாற்றப்படுத்தும்
தக்கம் இவர்கையிலேயே அமைந்ததோ? எனில்; இங்கு
பென்றும் ஸ்ரீபாத, ஸம்பக்த, ததாலேயே இப்பெருமையை இவன்
அடைந்தான் என்றும் காட்டுங்குர (சடைமேற்பாய்க்கத் புனற்
கென்கை என்றும் பேர்ப்பொன் உத்தன் அச்சேர்க்கு அருள்
பெற்றானந்தே) எல்லா சடையின்க் பாய்க்கத் கையுடைய
கென்கை என்றும் பெயரையுடைய ஸ்திரீபாணவக, பசம்
பரவணமன உத்துடைய திருவடியில் சேர்க்கதனால்தே
பொடி, சேர்க்கதும், அஹந்த அக்கைபெற்றும், சடைதரித்தும்
நிரத மறுபாய்க்ககைச் சேர்த உருத்திரனின் பாய்க்கையையும்
போக்கவகை பெருமையைப் பெற்றான் என்குர. 97.

அவ:— தொன்னூற்றெட்டாம் பாட்டு. (பொன் திகழ்மேனி) எஸ்வரமாய், அதிகாரியாய். தானும் சிவக் கார்யத்துக்குக் கடவனுயிருக்கிறவன். இவனுடைய ஸம்பந்தத்தாலே ஸூத், தனானுஎன்று சொல்லும்படி எவ்வளவு? என்னில், எஸ்வராயி, மாநியாயிருக்கும்போது சொல்லுமத்தை ப்ரமானிக்கவொன்னாது; இவனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பார்க்கலாகாதோ? என்கிறார்.

அவதாரிகை:—“அவன் திருவடியில் பிறத்த கருக்கையை ஜடையிலே தரித்தான் என்று உத்தரனுக்குக் குறை சொல்லுகிறதென்? அவனும் ஒரு கார்யத்தில் ஆதி கரித்து எஸ்வரமாயன் ஒரு போதகிறதா?” என்ன, அவனுடைய ஸ்வரூபம் இவனுக்கு மாரீரமுதனாகையால் வந்ததித்தனாபோக்கி எவ்வத: ஸ்ரீரீவ என்ருார்,

உரை:— பொன்போலே ஒளிவிடுகிற வடிவையும், பின்னின ஜடையையும் உடையானால், இப்படி ஜடைய

98. அவ:— “ஸர்வோவரஜனுடைய திருவடியில் பிறத்த கருக்கையை தரித்துப் பரிஸூத், தனானுஎன் என்று உருத்திரனுக்குக் குறை சொல்லலாமோ? அவனும் ஸுக, தஸம்ஹார மாகிற ஒரு பெரிய கார்யத்துக்கு அதிகாரியாய், ‘எஸ்வரன்’ என்ற பிரஸித்திபெற்றவனுமாய், தன் புக்தர்கள் பலருக்குப் பல புகக்கைக் கொடுப்பவனாய், தனக்கே உரிய வேகம், வானாய்; உணக்கக் முதலானவற்றை உடைய வரூபங்கே இறக்கிறார்; அவனுடைய இப்பெருமைகளைக் காம் கொள்வானவரோ?” என்று ஸ்ரீரீ வேட்டே. “அவனுடைய பெருமைகளைப் பொய்யென்று சொல்லலாம்; அவையெல்லாம் அவன் பரமபுருஷனுக்கு ப்ரீரமாயிருப்பதாக வக்தவையேயென்று இயற்கையில் ஏற்பட்டவையல்ல” என்கிறார்.

வ்யா:— (பொன் திகழும் மேனி) பெருமைப்போல் சிவத்து விளக்கும் இவனுடைய மேனியைப் பார்த்தான இவன் ஸர்வோவரஜன்க்குள் என்ற தோற்றமே! “நீவுதோயதமதி,

வ்யா: - (பொன்றிசுழமெனி) ஸர்வோஸ்வாஸூயிசுக்கும்
போது மேக, ஸ்வயம்மாவிருக்குமிதே. (புரிசடை) தாழ்சடை
யானுக்கும் நீண்டமுடியானுக்கும் வாகிபாந்ததுக்கொள்ளலா
மித்தனாவிதே. (= ப் புண்ணியம்) 101. "தூத்யாந் தேவோ
யுயு" (ஹ-தவாத்மாதம் தேவதேவோ ப, பூ, வ) என்விற

கட்டி அனுஷ்டித்த அழகிய புண்யபத்தையுடைய குத்ர
ஹம் ஸ்வராமாக நன்று குத்ரவேடு அல்லாதாரோடு
வாகியற ஸகலிலோதங்கனையும் அகாயானோ அனத்து

வந்தா" [கத. 11-11] என்ற கேதவ்கள் கீலமேகத் திருமே
னியையுடையகைகட்டுகு பாய்ப்பொருளாகப் பகறாந்தின.
இதமட்டுமோ? (புரிசடை) பின்னிச சடைமுடிபைப் பாரித்
தாலும் இவன் ஒருவனைக் குறித்துத் தவம்புரிசெருக் என்ற
தொற்றமோ இவனு பாய்பொருளாகமுடியும்? தாழ்சடைய
னுக்கும் நீண்டமுடியானுக்கும் உள்ள வித்தியசைம் தன்னையே
தொற்றமோ! (அம் புண்ணியமும்) இப்படித் சடைகட்டி
அனுஷ்டித்த அழகிய புண்யபத்தையுடைய இவன் பாய்
பொருளாகமுடியுமோ? "க மரம் கர்மணி விப்பத்தி" [கே.கத]
[என்கிப் புண்யபாபகரிமங்கக் தொடமட்டா] என்றவ
னன்பிறு பாய்பொருளாகமுடியும் (அம் புண்ணியமும்) அழகிய
புண்யபத்தை அனுஷ்டித்தவனும்.

மஹாதேவஸ் ஸர்வமேதே, மஹாத்மா

ஹ-தவாத்மாதம் தேவதேவோ ப, பூ, வ

ஸர்வாத லோகாத வ்யாப்ய விஷ்டய், ய கீர்தயா

விராஜதே துபுதிமாத் க்ருததிவாஸா: ||

[ப, 1-1-1-20.12]

[மஹாத்மாவான மஹாதேவஸ் ஸர்வமேத, மென்னும் பாகத்திற்
தன்னுடைய ஆத்மாவை (உடன) நோமம் செய்து தேவர்க
ளுக் தகைவாணரி; பாவித்தோனெ அனந்தஅவர் எல்லா உலகங்
களையும் கீர்த்தியினும் விவாபித்து, (எட்டு ரூபங்களி) தந்தது.
யிருந்த கார்தியுன்னவராய் விளங்குகிறார்.] என்கிறபடியே தன்
ஸர்வரத்வமும் ஸர்வாத்மாத்ரு ஹுட, த்தரவேயங்கு இவனுக்கு

படிவே. (நின்றவரைத் தாய் கொடுமாலும்) ஸ்வரமாக அதி
மாதுடி சேஷத்ததைப் பண்ணினவனும். அவன் தலை
லும் பிறர் தலையிலுமாகத் திருவடிகளை வைத்தவனும்.
(என்தமிழ்பாதி,) இருவரும் கபரிகராய்த் திரித்தாரே

கொண்ட எவ்வாதி, உறவ எவ்வெய்க்கொணுமாக்கற இவர்கள்
இருவரும், எவ்வகாலத்திலும் திரண்டு வரீர்த்து உடைய
ராய், அதிவுகேட்க்கு ஒக்க கிளக்கலாய்ப்படி திரிந்தார்

உண்டாவிற்ற என்ற கருத்து. (நின்றவரைத் தாய் கொடுமாலும்)
உருத்திரன் முதலான எவ்வை தேவர்களின் தலையிலும் அவர்
களை வணங்குபவரின் தலையிலும் ஒருபடியாகத் திருவடியை
வைத்து நின்ற உலகளாகத் மிகப்பெரியவனன்றோ துவன்.
(கொடுமாலும்) திருவடியினே துணையுண்டவன் பரம்பொருளோ?
திருவடியையே துணைத்தவன் பரம்பொருளோ? என்பதை
ஆராயக்கூடாதா? (கீற்று) நமசி முதலான எவ்வாலும் தடை
செய்யமுடியாதபடி நின்ற. (உலகம் தாய்) உலகினத்தையும்
அவ்வாணமாகத் தாவி அளந்தகொண்ட, (கொடுமாலும்) தாய்
தன் குழந்தையை அணைப்பதுபோலவே, இக்கொண்ட செவ்
ததம் சேதனரிடம் இவனுக்குள்ளே நேரப்படுவையன்றோ
என்றமாம். இப்படித் தாய்க்கையுடைய இவன் பரம்
பொருளோ? தனிபுத்தனிடம் "உன் பிள்ளையை அழைத்தா"
என்று உறம் கொடுமைவை உடையவன் பரம்பொருளோ?
என்று கருத்து. (என்றும் இரு அங்கத்தாகத் திரிவரேனும்)
அங்கம்-ஊம ரூப கோக பரிகாதி, உன் என்றும் இருவரும்
இருவிதமான ஊம ரூப கரணன வேக கருத்ப பரிகாதி, உன்
உடையவர்களாய் எஞ்சினித்தார்களேயானாலும், ஒருவன் மர
வனான் முதலான பெயர் கொண்டிருந்தான், ஒருவன் அன்
முதலான பெயர் பூண்டு திரிவருன், ஒருவன் கொண்டல்
வண்ணமாய்த் திரிந்தான் ஒருவன் பொன்நிறமும் மென்பனும்
வினக்குறென் ஒருவன் கெத, சத்தமாவான கருத்தினை வானு
மாகக்கொண்டு எஞ்சினித்தான், ஒருவன் எருதின்கேம் ஏறித்
திரிவருன், ஒருவன் ஸ்ரீகணகுண்ட, மோகத்திரிந்தான் ஒருவன்
கைகலனவாரியாய் விளங்குகிருன். ஒருவன் கைகலனத்தைச்
செய்தான், ஒருவன் கைகலனத்தைச் செய்கிருன், ஒருவன்

யாகிலும். (ஒருவன் இத்யாதி.) ஒருவனுக்கு உத்தி, தி ஒருத் தன் ஸாரீரத்தைப் பற்றி: “வலத்தன் திரிபுரமெரித்தவன்” என்னும்படியே.

அவ:— குத், ரனுதல ஐஸ்வர்யம் பெய்யோ? என் னிம், ப, க, வத, தீ, நம் என்விருர்.

கள்ளமாகிலும், புண்ணியானை ஒருவன், கெடுமாலை ஒருவனுக்கு, ஸாரீரபூதனுக்கெனவிடு ஸர்வகாலத்திலும்

சித்யமானிட, னங்களைக் குழப்பெற்றிருந்தான். ஒருவன் ப, க ப்ரேதபிராசேத, னங்களைக் குழப்பெற்றிருக்கிறான். ஒருவன் ஸாத்விசாரபுகன் தூறு கோவிக்கைப் பெற்றிருந்தான். ஒருவன் தாமஸாஸாரபுகன் ஆபிரகோவிக்கைப் பெற்றிருக் கிறான். ஒருவன் ஸாத்விக்கே சிகை பக்தர்களாகப் பெற் றிருந்தான். ஒருவன் தாமஸப் பகை பக்தர்களாகப் பெற்றிருக்கிறான். ஒருவன் வேதத்தாலும் ஸாத்விசாரஸத் தத்தாலும் கோஷிக்கப்பட்டான். ஒருவன் காவக, மத் தாலும் தாமஸ, ஸந்தத்தாலும் கோஷிக்கப்படுகிறான். இவற்றையெல்லாம் காணும் அறிவிக்கைக்கு இரவரும் ஸம் மானவரோ என்னுப் ஐயம் விளைபுப்படியிருக்கிறத (என்றும் திரிவரோலும்) இப்படி ஐயம் விளைபுப்படியாக எற்றுமே விசைக்கொடுக்கின்றன. குத், ரபதவிபும் ப்ரவாணரோ சித்ய மாணவரோ ‘என்றும்’ என்னக் குறையிலும். (ஒருவன் ஒருவனாகத்தான் என்றும் உன்) பெய்நிலைமே மெனிப் புரிகையென்புள்ளியின் சித்தவகம் தாய் கெடுமாலை ஸாரீரமே யிருந்து கொண்டு என்றமே வகைதெய்வான் அக்கத்து— அங்குமாய்; ஸாரீரமாய் (அக்கத்து என்றும்) “ஸப், ரஜ்மா ஸாரீரம்” [தே-11] [அவனே பிரமணுக்குப் சிவனுக்கும் அந்தர்ப்பாதி] ‘ப், ரஜ்மா ஸாரீரம்’, சிவனே ஸாரீரம், எந்தான் ஸாரீரம், திரிபுரம் ஸாரீரம்’ [பிரமணுக்கும், சிவனுக்கும், இத்திரனுக்கும், திக்குகளுக்கும் அந்தர்ப்பாதி ஸாரீரம்.] “மல்பாத்மா ஸாரீரம்” [வெனுக்கு என்னை ஆத்மாக்களும் ஸாரீரம்] முதலான வேத, வாக்விபரிகள் ஸாரீரமனை சிவனுக்கு அந்தர்ப்பாதிபாவவும், சிவன் ஸாரீரம்

வ்வா. — (யின்னுமகபித்தவாதி) குத்ரன் தலைவிலும் தாட்டார் தலைவிலும் ஒக்க அடியிட்டவன். [திருவாங்கத்

லப்த, எத்தகாகவையிருக்கும். அன்றிக்கே, ஒருவன் ஒருவன் திருமெனியில் ஏதேதெனத் தப்பிற்று எப்த, எப்த

துக்கு எரீமாவே! கோஷிக்கவாரவே எரிபதவிவிட்டுப் பவன என்றமே வரையணைகள் எரீமாவிருப்பவன் என்பதே வேதங்களை ஒட்டியிருள் முடிவு என்று கருத்து இப்படி வக்காமல் [திருவர் அந்தத்தான் திரிவரேழம்] என்று பிரித்தும் பொருள்கொள்ளலாம். இருவரும் மாயாமானவரோ என்ற அறவிலின் ஐயமுதம்படி இருவரும் இரண்டு வடிவான உடைபவர்களாய் கஞ்சரித்தாரெனவாறு? (திருவர் ஒருவனாகத்து என்றுங் உளா) செவ் செழுமனின் திருமெனியில் என்றமே ஒருபுறம் அடங்கிவிந்து வந்த பெறுவாக. "பாபவகாத, எ மே குத்ரன் த, அபாபம் பாபாவமாய்தான்" [என்றுதைய உடம்பில் உலக புறத்தைப் பற்றிவிடுக்கும் பதினொரு உருத்திரனையும் வண்பாயாக] என்ற பாபதப் மொகாத, சிமத்தில் உதப்பிட்டது, "பு, தற்மானவியை" என்றாக சி, ததயிக் அக்து, னதும். "வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன்" [திருவாய் 1-2-9] என்றாக ஆழ்வாரும். (என்றுங் உளா) ஒக்கொரு காலத்திலே எம் பெருமான் தன் மொளையேத்தாயே தாமனாக்கியபின் எரிவதுக்கும் பாபனாக்கியபின் தன் திருமெனியில் இடங் கொடுத்த மறாகு, னத்தை கினைத்து ஆழ்வாரன் எப்போதமே இடங்கொடுப்பதுபோலே அருளிச்செய்வார்கள். எவன் பிரமன் முதனாகும் எம்பெருமான் திருமெனியில் ஒருவன் தமக்கு இடங்கொடுத்த பெருமையை என்றுமே கினைத்திருப்பார்களாவோ "என்றுமூனக்" என்றிருக்கையாய். "வலத்தனன்" என்ற பாபதத்தின் எட்டியே "இப்படி, பின்னை எரிவகாலமும் இவரின் இருப்பாகினோ? என்னில், ஆபத்தக் களிக் திருமெனியில் இடம் கொடுக்கும். அது மறாகு, ன மாகையாய். ஆழ்வாரன் எப்போதும் ஒக்க அருளிக்கொடுத்து கொண்டு பொருவர்கள். மாயக்கதர்க்கு (சித்தாரக்கரு) புறம்பே ஈடுகை எனக்க உண்டாகுதும், மானிக்கக்குளினே

தாய்) இரண்டு வடிவங்களே என்றுமாம். அங்கத்தில்
எகதேயத்திலே உள் என்றுமாம். 98.

99. உள்கண்டாய் நன்னெஞ்சே உத்தம வென்றும்
உள்கண்டாய் உஞ்ஞவா குன்றத்—துள்கண்டாய்
வென்றததி னுன்னானும் வேங்கடத்து மேயானும்
உன்னத்தி னுன்னவென் னேர்.

பதவுரை— நம் நெஞ்சே — அநுகூலமான மனமே !
உத்தமன் — புறவேடத்தமன், என்றும் — எல்லாக் காலங்
களிலும், உள் கண்டாய்—(உம்மை ரகஸிப் தற்காகவே)
இருக்கினான்; உஞ்ஞவார் உன்னத்து — தன்னை நிகர்ப்ப
வர்களை மனத்திலே, உள் கண்டாய்—கித்பவாளம் செய்
கினான்; வென்றததின் உன்னானும்—தருப்பாற்கடலில் கண்
வளர்த்து—ஒருபவனும், வேங்கடத்து மேயானும் — திருமலை
யிலே கித்திறானும், உன்னததின் உன்னான் என்று—(என்)
நின்றததில் கித்பவாளம் பண்ணுகிறவன் என, ஒர்—
அறிவாயாக.

தரகனுயிருக்கப் பன்னவனாம். இத்தகல 'பான் த்தமன்
றப் பன்னவனே' தெய்வம் மற்றில்கு' என்கிறார். 99.

{கரணமனக்குள்ளே} செம்பாளே காரியசிக்ஷைத் தன்களுக்கு
வசிக்ஷைகளை நினைத்திருப்பார்களிறே. அப்படியே இவர்களும்
திருமேனியில பண்ணிவைக்கும் பாரதி விடார்களிறே.
ஒரு கருணங்கனிலே அடைபகலிந்தானுக்குள்ளே குடி
வங்கிவிடுகது. காலம் தெளிந்தவானே புறம்பே புறம்பட்
டானும் 'இக்கிடம் இக்கூர் பற்று; இக்கிடம் இக்கூர் பற்று'
என்று பிசனும் பாரதி சொல்லிவைக்கமுடியாமலே' என்று
அருளிக்குப்பது இக்கு அனுமதிக்கத்தக்கது. ஒன்றர்
தேவியை 'பாரதிதமன்றப் பன்னவனே தெய்வம் மற்றில்கு'
[திருவாய் 4-10-8] என்றும், 'பேசுந்ந வெண்குக்கும் பிரமன்
தனக்கும் பிரதிக்கும் எவகன் அவனே' [திருவாய் 4-10-4]
என்றும் கம்மாழ்வார் அருளிச்செய்ததற்கு மூலமாயிருப்பது
இப்பாசரமாகும். 99.

அவ:— தொன்னூற்றென்பதாம் பாட்டு. (உள்ள கண்டாய்) நாட்டில் பெரியவராயிருக்கிறவர்களும் தங்களுக்கேற சேந்தரஜ்ஞராயிருக்கிறபடி அறிந்திருக்கச்செய்தே நம்மவர்களாகப் புகழ்க்கிறபடி என்று திருவுள்ளம் மயம்பட நாம் கழுததிலே கயிறிட்டுக்கொண்டால் அறுத்து விட விடுகைக்கு ஒருத்தன் உண்டுதான் என்கிறது.

அவதூர்கை:— சூப்படி மர்வா கடிக்களுன ஸ்கோஸ் வரன் ஸ்கோப்தி முதலான இடங்களிலே வந்து எத்தெயி தனும்த்து விலக்காதார் நெஞ்சு பெறுமளவுநிதாய்! நெஞ்சே! இத்தாத புத்தி, பன்னு என்கிறார்.

அவ:— 'அவன ஒருவன உள்ள' என்று சொன்னால் உகக்கும் நல்ல நெஞ்சே! 'பிறர்க்கு நன்மாமலென்து' என்று எப்போதும் சிந்தித்தபடியே இவர்க்கும் உத்தமமாய்.

99. அவ:— உலகம் தீஞ்சாம் எக்தி முதலானவற்றில் பெரியவர்களாயிருக்கும் உருத்திரன் முதலானரும், தங்கள் நெஞ்சைத் தாங்கள் ஜீவக்களே என்று அறிந்திருத்தம், தங்கையே நம்மவர்களைத் தங்களுக்கும் மயங்கிப் பிறவாடும் மயக்கு வதைக் கண்டு, ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் 'எனும் சூப்படி ஆகிவிடுகோமோ' என்று மயம்பட, 'நம் முயற்சியாயே அவனைக்கண்ட அவர்களுக்கு அப்படியாக இடமுண்டு; நம் விவக்காமையையே பற்றுகக்கொண்டு அவன் தானே மூவந்து பெற்ற நாம் அப்படியாகமாட்டோம்; அப்படி ஒருவன் நமே நம் கழுத்தில் கயிறிட்டுக்கொண்டாலும், அக்கவிற்தை அறுத்து விட்டு கய்க்கைக் காப்பற்ற அவனுனல்; இதை அறிவாடாக' என்கிறார்.

வயா:— (உள்ள கண்டாய்) பல பாகரங்களில் புகுவத் தவருப ருப குண விபூதிப் பேருமைகளைப்பெல்லாம் பிறருக்கு உபதேசித்தவர். இப்பாகரத்தில் நம்மவரைப் புகுவத்தை நெஞ்சுக்குச் சொல்லுகிறார் என்பது பொருத்தது. நம்மை சாஷிப்பதால் தன் உண்மை (எத்தை - இருப்பு) எத்படுகிறது என்று சொல்வதாய்படி எம்முடைய சாஷனத் திலே ஈவற்றியிருக்கிறான்கொ ஸ்வேஸ்வரன் என்கிறார்.

வ்யா:— (உளன் கண்டாய்! இன்னுணவின் உளனென்
கிறதன்று. அவனுடைய ஸத்தை நம்முடைய சகலத்துக்
கும் நம்முடைய ஸத்தை நம்முடைய விதாஸத்துக்கும்.
நாம் பாதிபதி பண்ணுகிறது பிறரை அஞ்சியன்று. நம்மை
அஞ்சி. பித்தத்தாலே மோஹித்துக் கழுத்திலே கயிறிட்டுக்
கொண்டேனாகில் அறுத்துவிழவிடுகிடாய் என்று அறி
வுடைபார்க்குக் சொல்லிவைக்குமாபோலே. (கன்னொஞ்சே)
எம்பெருமான் தமக்கு உளனென்று சொல்லப்பாங்காவிடுக்

நம்முடைய சகலத்துக்களிலே தான் ஸத்தையாய்ப்படி உளனு
மவன் கிடாய்! நாம் உளனெனவன்றோடு குலாசனவன்றோடு
வாசியாற ஸர்வதாலத்திலும் நம்மை சமூகினாகவிலே
தீர்ச்சித்து உளனாகி நம்முடைய கிடாய்! தன் புகுரப்புகாரம்

(உளன் கண்டாய்) ஸம்மை ஸம்மிடமே கட்டிக்கொடுத்து
அழியக் செய்பவர்க் கஷிப்பதற்கு ஸகிலேய்வான் இடுக்கொடுக்கே!
பிறார்க் கமக்கு வரும் தீக்கைக் கட்டியும், ஸம்மார்க் கமக்கு
வரும் தீக்கைக்கு அறிமொலிக்குகிறது. பிறார்க் கண்டு
அஞ்சவதைவிட ஸம்மைக்கண்டன்றோ ஸம் அஞ்சவேண்டி
யிருக்கிறது. ஸம்மிடம் ஸம்மைக் கட்டிக்கொடுக்காமலிருப்
பதற்காகவன்றோ அவனோ உபபவமாஃப் பற்றவேண்டியிருக்
கிறது. (கண்டாய்) ஸம் ஒருகால் ஆத்மநாஸத்தை விளைத்
துக்கொண்ட முற்பட்டாலும், ஸம்மை கஷித்து ஸத்தை
பெறம் அவனை நீ நினைப்பவாக என்கொர். “பித்தத்தாலே
மோஹித்துக் கழுத்திலே கயிறிட்டுக்கொண்டேனாகில்,
அறுத்துவிழ விடுகிடாய் என்று அறிவுடைபார்க்குக் சொல்லி
வைக்குமாபோலே” என்பர் பெரிபலாச்சாஸ்பின்னை. கீர் மயங்
கிப்போதிலும் தெனியாவிருக்கும் நெப்பு எனக்குண்டோ?
என்று நினைவுச்சத்துக்குக் கருத்தாக—(கன்னொஞ்சே) அவனோ
கமக்கு சகலன் எனலும் அத்தந்தை எனக்கும் உபதே
சிக்க வகலமாமபெற்றிருக்கொருபன்றோ கீ! ‘முத்துத்த கொஞ்சே’
[பெரிபதிருவ-1] என்மிறடடியே ப,க,வ,கிஷபத்தில் என்மி
றம் முற்பட்டு நிற்பாயன்றோ கீ! (கன்னொஞ்சே!) ‘ஸம்மை
சு.தி-53

விற தெஞ்சே! (உத்தமனிதபாதி,) அஃனுகுடைய உண்மை ஸான்றததாய்க்கொண்டு. அதாவது பரமங்கூத்தியைப் பர யோஜனையிருக்கை. (உண்மையானிதபாதி,) இவன் ஒருநான் உன் என்றிருக்கில். பின்னை இவன் என்றும் நமக்கு உன் என்றிருக்கும். நான் புராப்புக்கால் விலக்காதவர் ஒருகூடய ஸ்ருதபம் விட்டுப்போக அறிபான். (வெள்ளத் தன் இத்தபாதி,) திருப்பாற்கடலிலே கிடக்கிறதும் திரும்பிலே திற்கிறதும் தம்முடைய ஸ்ருதபத்திலே புருகுதகக்கு அவஸம் பார்த்து என்று அறி.

அவா - புறம்புன்னார் கிடக்கிடர்.

வ்யா - (உனக்கண்டாய்) பிறர்க்கு உபதேசிக்கிற வர். எம்பெருமான் உன் என்றிருக்கிறாஸல்வர். நாம் நமக்கில்லாதாப் போலே அவன் நமக்கு என்றும் உன். (கண்ணெஞ்சே) இவ்வர்த்த, ததிலென்னிறும் எனக்கு உப தேசரிக்க வல்ல தெஞ்சே (உத்தமன்) தன் பெருக உப

ஆணையிட்டு விலக்காதே உத்தமன் பெருமணி ஆணையத் திருமலக்கருடைய கருகால் ஸாத்யமாக கிதய-வாஸம் பண்ணுமவன் கிடாய் உதப்பாற்கடலிலே கண்டவளர்த்த தருளில் வறும். திருப்பாற்கடலில் நின்று நள வறும், கிடப்பது

செய்து எத்தகையெறவான அவன் என்று கூறிகுள். இது உபதேசமும் என்று ஆசைபிக்காமல் இதைத் த உகக்கும் நன்மையை உகூடய செஞ்சே! எக்கிராசகையாய் கர்வேர் கரண அவன் பிறரை செய்து எத்தகையெறவென்பது கூடுமோ? எனின் (உத்தமன்) அவன் புதுசோத்தமனான உடலே கூடும் என்கிறார் பிறரை ஸான்றிப்பதே உத்தமன் யிருப்பவன் அத, மித, மன. உடலுதநிர்வாகம் பிறரை ஸான்றிப் பவன் அத, மன். உடலுதநையப் விட்டுப் பிறரை செய்திப் பவன் மத், பமன். பிறரை செய்தா, ஸான்றி உயிர்த, திக் கமாட்டாமையாலே எந்தும் பிறர்க்கு நன்மையை நினைத்த வண்ணமேயிருப்பவன் உத்தமன். சென்மை செய்துத் தான் உனதெருக்கும் தன்மை, நன் அனுகுரையிருக்கும் இன்று

கவிக்கை. (பாதிதும்) 102. "अस्यैव स भवति" (அஸ்யேவேவ
ஸ பவதி) ஆனவயங்கேடு. 102. "सस्यमेव सतो विदुः"
(ஸத்தமேவத் ததோ விது:) ஆனவயங்கேடு வாகியிடுங்க.
(உ. ம. நூல் 102) புருஷ ஸ்வயதி, ப்ரபர். (உ. ரி. எத் துளன்)

நிற்பதால் அங்கு பண்ணைக் கட்டுப்பாட்டின் பல்முக நம்புற
கூடப் பின்புட்டத்திலே கூந்தப் பதத்து "இடவகைகள்
இகழ்த்தட்டு" என்றுபடிப்பே அங்குடங்களை அநாதரித்து.

தானோ? எனில் [என்றும் உரை கண்டாய்] “அனத்தேவ வயதி அனத், ப்ரஹ்மேதி வேத, சேத்” [தை-ஆ.6] எந்தெ படியே ப்ரஹ்ம ஸ்தூனாமிக்லாமையாலே நாம் இக்கால வரையருக்குவங்கொடு, “அனத் ப்ரஹ்மேதி சேத்,வேத, ஸத்தமேகம் மதேச விது,” [தை-ஆ.6] எந்தெபடியே ப்ரஹ்மஸ்தூனாயிருக்காமையாலே நாம் உரையிருத்தவங்கொடு வாசிபந எந்தமே கம்மை சஷிக்க உறுதியுண்டு, அதனாலே உனனுக்குத்தமவங்கிடாய்! இக்கீமையுகடவங் காட்டாக் களியாய், துரிப்பகுறியின்பானோ? எனில் (உள்ளத்து உரை கண்டாய்) சுப் கொஞ்சினேயே அதிசுண்புறம் எழுந் தருளியருக்களுக் கிடாய்! “அனத்தன்பாதும் குடம்பாதும் ஸ்தூனாய்தாக வைத்து என் மனத்தனுள்ளே வந்து வைதி” [பெரியாழ்-திரு 5-4-8] “பனிக்கடலில் பன்னிகோளைப் பழை விட்டு ஒடிவக்கென் மனக் கடலில் வாழவான் மாபமனா னாயி” [பெரியாழ்-திரு 5-4-9] “வடதடலும் வைகுத்தமும் மதில் துவாரபதியும் இடவகைகள் இழந்திட்டு எக்பாவ் இடவகை கொண்டனியே” [பெரியாழ்-திரு 5-4-10] எந்தெ படியே பரப்பூணாயிவர்க்கை விக்கனெல்லாம் கம்மைப்பெற னாக்கு அவன் ஸாத்ராதாவுட்டாளம் செய்யுமிடங்களாகை யாலே கம்மைப் பெற்றாயிப்பு இனக்கோலிக்கனா அந் தறக் கூவிட்டு, “விர்வல்வாயதம் மஹத்” [தை-31] “கொஞ்சமே நீச்சல” [திருவாய் 8-8-2] எந்தெ படியே பெருங்கோலிலான நம் உள்ளத்தினே உகப்போடு புருத்த விதவாணம்செய்த விதவாத்தை பெற்றிருக்கிறது. இப்படி அவனை உள்ளத்திருத்தவைதற்கு நாம் அனுஷ்டித்த ஸாத்ராதா துஷ்டானமெங்கள்? எனில் (உள்ளுவார் உள்ளத்து உரை

“இடவகைகளிகழ்ந்திட்டு” (பெள்ளமீதவாதி.) என்றும் உரையுணமை காட்டுகிறார். “அநிவாயார் கருத்தனுவான்”. 99.

ஸாத,ரமாக நித்யவாஸம் பரமஹுயாவான் என்று புக்.சி. பள்ளுறு. 99.

கண்டாய்) தன்னை நெஞ்சிலே இருந்த இகைவரை உள்ளத்திலே இனிப் பிடித்துத் தள்ளினாலும் போகேன் என்று வாழ்நிறைத் திடாய்! தான் புடப்புக்கால் ‘புகாதே’ என்று ஆனாவிட்டுத் தடுக்காதவர்களுடைய நெஞ்சாஸிட்டுப்பிரக தறிபாஸ்! இத்தால் ஜீவகாக்கல் உன்னது வத்,வேஷமும் ஆதி, முக்யமே என்கிறது. உப் கைமீழாதல் சிறவாதபிரக்த. கம்மைப் பெறுகைக்கு அவன் மெய்யுறாந்நி லெடுத்தக் கொள் றுகிறான் என்கைக்கு ப்ரமானமென்ன? எனின், (வேள்வத்தினுள்ளாலும் வேங்கடத்தமேவாலும் உன்னத்தினுள்ளான் என்று ஓர்) அமலுடைப ஸாத,ரானுஷ்ட,ரானத்துக்கு ப்ரத்யக் ப்ரமானமிதர்படி கண்டாயே! என்கிறார் (வேள்வத்தினுள்ளாலும்) கிருப்பாற்கட,ளிலே கண்டவரைந்தருளினவனும், இது பரமபத,த்தில் இருந்தமையையும் காட்டும், (வேங்கடத்து மேவாலும்) கிருதிவங்கடத்தலே பொருந்தி நின்றவனும் இது மற்ற அர்ச்சாவகாரங்களில் நின்றும், தூர்த்தம், நடத்தும், கிடந்தும் காட்டுவனிக்ஞம் கிலைகளித்தையும் காட்டு, ஆப்படிப் படரதடைட்டது எதற்காகவெனின்; (உன்னத்தில் உன்னான்) ஒரு சேதனைக் கெஞ்சிலே நித்யவாஸம் செய்வதற்காகவென்றே என்கிற (உன்னான்) ஆதைப்பெற்ற பின்பு, “இடவகைகள் இயந்திரம்” (பெரியந்திர 5-4-0) என்கறடியே பரவ்யுறாந்நாஸி,வநிலைகளையும் உபேஷித்து இக்கெஞ்சில்கேபெர் தனக்கு வாழ்வினை என்னும்படி பேருகப் போடே என்றும் இருந்தான். (வேள்வத்தினுள்ளான்...உன்னான்) என்றப் அவன் கம்மை காசித்து உளையிருக்கிறபடி, கனாக் காட்டுகிறாக்கவுமாய், (ஓர்) இப்படி கம்மைகாசித்தே அவன் ஸத்ததபெறுவிறபடியை அதனகித்தராயாங்கல் கம்மையே, பிறையே நினைத்து அஞ்சவேண்டி என்று உருத்து.

100. ஓடிடும் காடுகளைத் தொண்டைச் சேவடிப்
சாடியும் காணலா மென்னெஞ்சே—ஓடியில்
தாபவனைக் கேசவனைத் தன்னொய் மாலைசேர்
மாயவனியே மனத்து வை.

முன் திருவந்தாதி குறித்தது.
மெய்கையாழ்வார் திருவாழ்வானே சொன்னம்.

பதவுரை:—என் தெஞ்சே—என்னுடைய மனமே! ஓர்
அடியில் தாபவனை—ஒரு திருவடியைய உலகம் முழுவதும்
ஆளத்தவனாய், கேசவனை—கேசி என்னும் அன்பனை அழித்த
வனாக, தன் துழாய்மாலை சேர்—குளிர்ந்த திருத்தழய் மாலை
யாக அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள, மாயவனியே—ஆர்சாய
சென்ற தன்மையுடைய எம்பெருமாயே, மனத்து வை—
ஹ்ருதயாகாசியை வைப்பாயாக; (இப்படி அங்கீகரிப்பற்றினால்)
ஓர் ஓடியும்—கருவுகளைத் திருவடி மையும, காடு உடைத்தத-
மாயம் குறித்துப் பாயடி உடைத்த, ஒன்மலர்சே அடியும்—
காடியாடிப்படம் போல சிவந்த தருமபாதமுமான, ஓடியும்—
அவனது திருவடிகளையும், காணலாம்—ஸாக்ஷாத் தரிக்கலாம்.

அவர்—தானும் பாட்டு. (ஓடியும்) 'பேறும் அந்தாலே,
பெறுவதும் அவன் திருவடிகளை அவனாலே பெறுவது'
என்கிறது.

அவதாரிகை:—இப்படி மெய் விழுத்த நம்மை ஆதாரிக்
கிறவனார் பெறுகைக்கு உபாயமெதென்ன, அவனே
விவரமாய், அவனார் பெறுகைக்கு பரபகடும் அவனே
என்று உத்யயனி என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து
அடியாளிக் கருவியுள்.

101 அந்தாரிகை:—'இப்படி மெய் விழுத்த நம்மை ஆதாரிக்
கிறவனார் பெறுகைக்கு உபாயம் என்ன?' என்று திருவுள்ளம்
கூட்டுக, 'அடைபுத்தக்க உபேசமும் அவனே, பரபயமாதிற
அவனார் பெறுகைக்கு உபாயமும் அவனே' க் செய்ய வேண்டி
யது இவ்வந்தாதிக்கு உறுதியுடன் இருப்பதேயாகும்' என்று
திருவுள்ளத்தைக் குறித்த அருளிச்செய்து.

மீதி. (மாவகை) ஓடியாலே எல்லாவற்றையும் அளந்த
வாஸுபதி, (கேசவன்) விரோதி, திரைதயிலினுவகை.
(தன்மொழியை மாலை சேர் மாகுட்கைய மனத்துவை)
வாஸுபதியுமன்றிக்கே விரோதியைப் போக்குமவனுமன்றிக்கே
இருக்கிலும் விடவொண்ணாத பேரக்யானுள் மரையவகையே.

வாய், வாஸுபதியுமன்றிக்கே விரோதியை வளர்க்கிலும் விட
வொண்ணாதபடி குளிர்ந்த திருத்தழாய்மாவைப்போலே அளவு
கூடியவாய்க்கொண்டு விரதமயபேரக்யானும், ஏகபிக்ருமிந்
தில் மறுமையாத்தரங்களை அபேகையாத ஆர்ச்சியபுத்தரூ

பு. வங்குளும் இவனிடமே உண்டு என்கிறார். குணமிருக்
தற்கு வேறுதிறம்? விரோதி, கன் இவனை அடைவவொண்ணாதபடி
தன்மொழியைப்போலே என்கிறார். (கேசவன்) கண்ணையவ
தரித்திரமது நதினையுருவாகி ஆயர்களை நலித்த கேசுபென்
றும் அகல்கை மொழையகை. அப்படியே நய்கிரோதி, கனையும்
அழிக்கவகையகை என்று கருத்தது. "ஓடியில் தரவகை"
என்று ஆயவகை மொழையகையாத, கமைய னெனமீக்யாதி,
கையகை. "கேசவன்" என்று விரோதியை வேறுத்தளப
னாகி மொழியைப்போலே அதற்கு வேண்டிய துணையும் சக்தி
முதலான ஆயத்தமொழியாத, கருணங்கனையும் கூறுவதாகவும்
மொழியானது. இவ்விரண்டுமிருத்தாலும் காணிலும் உருப்
(மொழையகையோடு) கணகை கன் கூசும்படியிருப்பாரே?
என்கிறார் (தன் தழாய் மாவகை) கணகை கன் குளிரும் தழாய்
மாவகையே கணகைநகிருக்கும் அதிமூர்த்தரனன்றோ என்கிறார்.
மூர்த்தரனாய் துணைகொகி மொழையகையாதி, குணங்குளியில்
கமைய, விரோதியை கணகையகையொருதன் விடவொண்
ணாதபடி என்கிறார் திருத்தழாய்மாவைப்போலே அளவுகூக்கப்
படியுமொழையகையே மிகவிவையறையன்றோ இருக்கிறான் என
கிறார் (மாவகையோடு) கமையம் ஒரு பரம்பயத்தைப் பெறு
ணகையே மாவகையகையே துணைக்கொணங்குகிற அபேகைப்
பரணகை கண்ணையகையே மிகவித்திரித பயனுள் மொகைத்திற்கு
மாவகையான இவ்விரண்டினுள் ஒரு துணைக்கொணந்ததையும்
என்கிறார் கமைய ஆயவகையுத்தரங்குளியிருக்கிறான் என்று கருத்தது.

(கோயில்) சாடுதைத்த திருவடிகளை உடையவன. திருவடிகளைத் தருவானும் விரோதி, தையப் போக்குவானும். (தாய் (நழால்) பேராக், பதை. (மாயவன்) இவனென்று நினை யாதபடி பண்ணவல்லவன். (மனத்துவை) அதுவந்தி. 100.

முதல் திருவத்தாதி கியாக், யாதம் மூற்றிற்று.

மெய்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவர்க்காகிள்கை திருவடிகளே சரணம்.

விழுந்தபடி உதைத்துத் தன்விப்பொகட்டதாய், அழகிய பூப்பெயரென ஆதிணுகுமாரமான சிவந்த ஒரு திருவடியு மான (ஒன்மலர்) திருவடிகளையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து அனுப விக்மாம். 100.

அபரிள்கை அருளிச்செய்த முதல்திருவத்தாதியுரை மூற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அபரிள்கை திருவடிகளே சரணம்.

சரணம் உடைய, சாகடாணுரன் மூதித்து விழும்படி உதைத்துத் தன்விவதாய், அழகிய பூப்போலே மென்மையித்த சிவந்த மந்தைத் திருவடியையும், (ஒன்மலர்ச் சேவடியும்) "பூவிலும் மெய்கைய திருவடிகளைக்கொண்டு முாட்டுச் சகடாகரனை உதைப்போது" என்று வலிது பிடிக்கிஞ்சு. "சாடுதைத்த ஸாக்ஷியம் ஒன்மலர்ச் சேவடியும்" என்று கூட்டியும் பொருள் கொள்ளுகை. (ஒன்மலர்ச் சேவடியும்) மலரினும் மெய்கைய திருவடிகளைக்கொண்டு காடுமெடென்றாய் அளப்போது என்று வலித்தாரிவஞ்சு. (ஒன்மலர்ச் சேவடியும்) மென்மை, குவிர்த்தி, ஸந்தாம், மெய்கை. "விஷ்ணு: பதே, பரமே மத்ய உதன்:" [நூல், கோத, ம்] "தேனேமலரும் திருப்பாதம்" [திருவாய் 1-5-5] என்பதற்கு மே மதுவொழுக்கும் தன்மை ஆகியவற்றில் ஒவ்வித நூல்களும் (ஸகடாத) தாமரை மலரை ஒத்திருக்கையாலே ஒன்மலர்ச்சேவடி என்பஞ்சு. (சரடியும்) சேரித்திபழங்குத்தபடி. (சரடியும் அரணாரம்) மிகவிவியவைவன இத்திருவடிகளைக் கண்டி அனுபவிக்கலாம். (அரணாரம்) அனுபவத்தைச் சொன் னது கைக்கேயத்தத்தம் உபயசுணம். அவனே உபயமென் றாய், அவனுடை ச திருவடிகளில் கைக்கேயமே உபயமென் றாய் பூரிவைஞ்ஞவ சரித், தாத்தத்தின் பரமனாராதத்தத்தை அருளிச்செய்து போகத்ததைத் தலைக்கட்டினுராவிற்று. 100.

புனைவல்லவன் ஸுதரிசன பத்திராதிபனான

பிரகாசனன்யாரிதர ஸன் தியந்திய முதல் திருவத்தாதி

செய்யக் கிளை விவரவாய் நினைவு பெற்றது.

முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்யான ப்ரமாண அதுக்ரமணிகை
(என்கண் பெரியவாச்சாஸ்திரம் வ்யாக்யானத்தில் உள்ள
ஸ்லோக எண்களைக் குறிக்கும்)

அக்ஷிஹோத்ரா	27	தது, பர்யபி	53
அக்ஷரதஸதேக்யமி	90	தத்தஸ்ய	60
அக்ஷரமோ	94	தத்ஜ்ஞாக	72
அத்யத்கடை:	38	தமஸ: பரமோ	16
அத்யயவகஷ்டம்	22	தஸ்யதீரக:	75
அநஸ்கத்	59	தஸ்யயதூ	99
அத்த: ப்ரஸிஷ்ட:	17	தஸ்யாஹுய் நிக்ர	13
அத்தரிசுஷக்த:	45	தேகமைதீர்	30
அவஸா: ப்ரதி	36	த்ருணீக்ருத	71
அவஸ்யமநு	69	த்யஜபுட்	57
அவஷ்டப்ய	43	த்வயிகிஞ்சித்	93
அஸத்நேவ	102	த. (ர)	
அஸ்மாந்ஹத்தம்	95	தே, வர்ஷி	80
அஸ்யபி, ஸ் துத்	89	தே, லாகாய்வஸு	20
அஸ்பேஸாகா	78	தை, விஹ்யேஷா	19
		த்யுஷிஷ்யதீகம்	34
ஆத்மாகம்மநு	48	த. (ஸ)	
ஆத்மாவா	83	தீ, மஜ்ஞ: ஸரணு	30
ஆநயைம்ஹரி	88	த. (ந)	
ஆப்ரயாணாத்	28	நகஸ்சித்	1
ஏ		நஜாயதே	61
ஏகாம்த, ரணிமா	91	நமேமோக்யம்	24
ஏஷஏவனா து,	98	நசுக்மாமி	87
க (க)		நிர்ஹிஸேஷசித்	7
காலேஷ்வபி	32	ந்யாயா நுக்ருஷி	6
க, (ர)		ப (ர)	
கு, ஹாசமாகர:	25	பதிம்விஸ்வ	8
ச (ச)		பரிமாபத, மா	62
சஞ்சலம்ஹி	13	பரம்த், குஷ்ட்வா	15
ஜ (ஜ)		பாஸ்ட்ரஸ்யா	66
ஜாயமாகம்ஹி	18	பிதரக்ரோச	37
ஜாயஸ்வ	62	பிஸாசோ	11
ஜுஷ்டம்யதூ	74	புஷ்பாக்ர	44
த (த)		ப்ரக்ருஷ்ட	67
தது, பஸ்யமஹம்	96	ப்ரபுவதி	55

ப, (ர)		வ (ர)	
புத்தர்பொருப	26	வத்யதாம்	88
புத்தர்பொருப	41	வீஷ்ணுபீஜ	85
புத்தர்பொருப	58	வாமங்குஷ்ட	49
ப, (ர)		வித்யாத்யா	73
புத்தர்பொருப	77	விசுதேதத்ய	51
புத்தர்பொருப	6	விஷயவிநிவ	15
புத்தர்பொருப	42	விஜ்ஞாபய	84
ம (ர)		வேத்யஸாஸ்திர	4
மது, மது, மது	56	வேத்யஸாஸ்திர	64
மது, மது, மது	40	ஸ (ர)	
மது, மது, மது	34	ஸாததோத்ய	100
மது, மது, மது	70	ஸாஸ்திரயோ	3
மது, மது, மது	39	ஸ (ர)	
மது, மது, மது	63	ஸகோஷோ	21
ய (ர)		ஸங்கு, ஸ்ஸு	65
யாதிரவாசோ	10	ஸத்யஸங்கு, ஸ்	23
யாதிரவாசோ	86	ஸத்யவாத	14
யாதிரவாசோ	31	ஸத்யமோ	102
யாதிரவாசோ	35	ஸத்யவாத	76
யாதிரவாசோ	68	ஸத்யவாத	92
யாதிரவாசோ	9	ஸத்யவாத	97
யாதிரவாசோ	29	ஸத்யவாத	47
யாதிரவாசோ	82	ஸத்யவாத	42
யாதிரவாசோ	81	ஸத்யவாத	12
யாதிரவாசோ	46	ஸத்யவாத	33
ர (ர)		ஸ (ர)	
ராதிரவாசோ	54	ஸாததோத்ய	101
ராதிரவாசோ	79	ஜ்ஞ (ர)	
		ஜ்ஞாதத்ய	2

முதல் திருவந்தாதி அப்பிள்ளை உரையில் உள்ள
பிரமாணங்களின் அநுக்ரமணிகை

(பக்க எண்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன)

ஆர்ஷம் துர்மோ	25	நகைமாமி	343, 346
உத்தம: புருஷ	283	நயாயா நுகு	26
கபாலீ த்வம்	215	பூர்வஜ்ஜ	88
காடி, நயவாந்	20	புக்தித:	80
சிநகம் தஸ்ய	214	புக்திபரத்வ	80
ந், ரஷ்டஸ்ய:	16	புஸ்மஸம்யா	407
ந்ரயமய:	45	ரஸ்யோரபே, த:	353
நேக ச க்ருத	20	வக்த்ரானி	396
ந கஸ்சிந்நா	196	ஸ்தி, தோ நஸ்யி	194
கத, சக், ரேண	216	ளம்ஸ்ரவே	280
ந த்யஜேயம்	194, 343, 346	ஸ்தோமுக, கமல	81
ந நமேயகி	176, 234		

